SEFER DAVULU

Louis L'Amour

İçindekiler

Başlık sayfası

İthaf

Haritalar

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

Bölüm 52

Bölüm 53

Bölüm 54

Bölüm 55

Bölüm 56

Bölüm 57

Yazarın Notları

Yazar Hakkında

Louis L’Amour’un Bantam Kitapları

Telif Hakkı Sayfası

Lou ve Emily Wolf'a

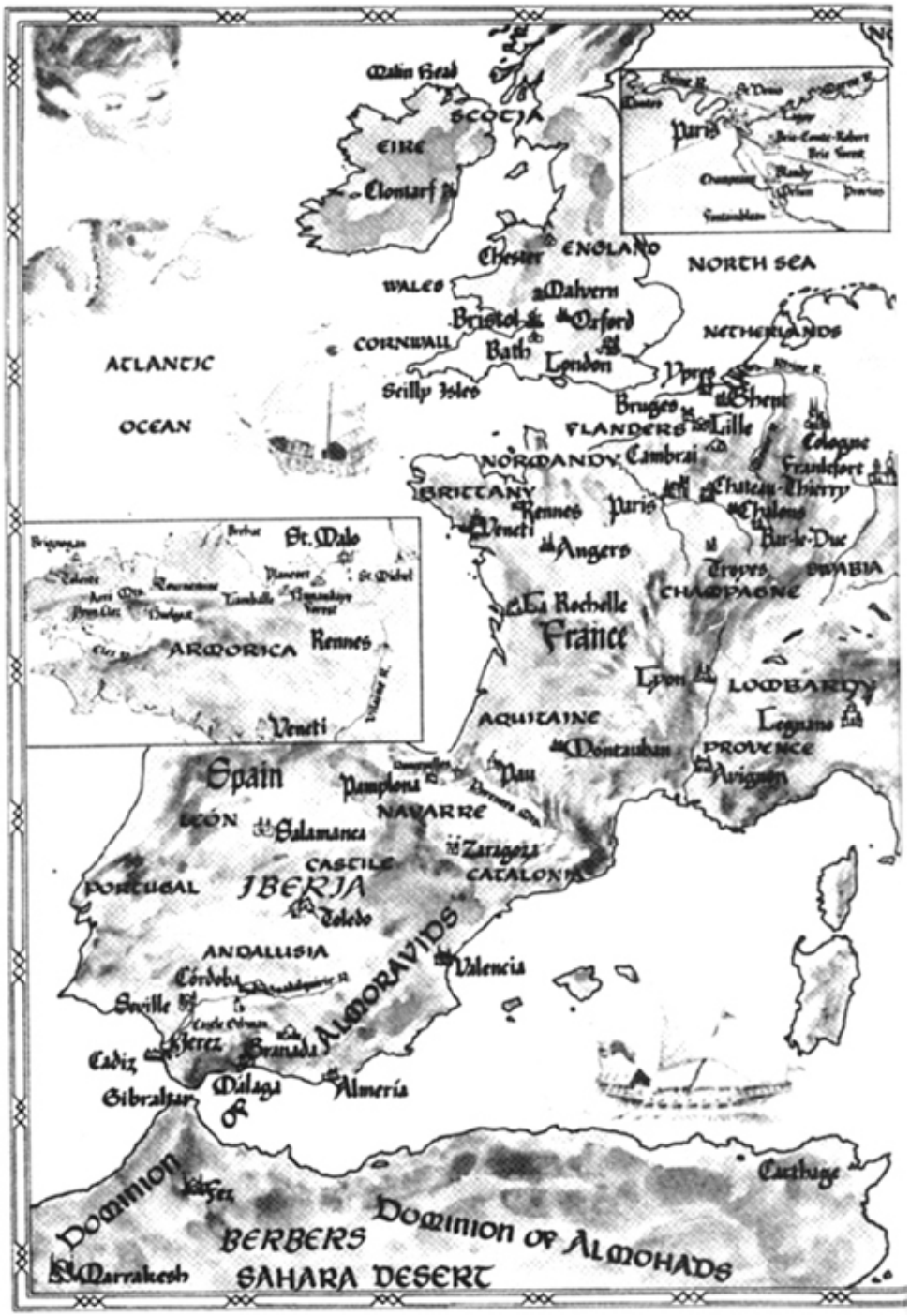
Malin Head
SCOTIA
EIRE
Clontarf
Chester
ENGLAND
NORTH SEA
WALES
Malvern
Bristol
Oxford
CORNWALL
Bath
London
NETHERLANDS
ATLANTIC
OCEAN
Scilly Isles
Bruges
Ghent
FLANDERS
Lille
Cologne
NORMANDY
Cambrai
Frankfort
BRITTANY
Rennes
Paris
Chalons
Veneti
Angers
Bar-le-Duc
Troyes
SWABIA
CHAMPAGNE
St. Malo
La Rochelle
France
ARMORICA
Rennes
Veneti
Lyon
LOMBARDY
AQUITAINE
Montauban
Lagunia
PROVENCE
Avignon
Spain
Pamplona
Pau
NAVARRE
LEÓN
Salamanca
Zaragoza
CASTILE
CATALONIA
PORTUGAL
IBERIA
Toledo
ANDALUSIA
ALMORAVIDS
Valencia
Córdoba
Seville
Jerez
Granada
Cadiz
Málaga
Almería
Gibraltar
Carthage
Fez
DOMINION
BERBERS
DOMINION OF ALMOHADS
Marrakesh
SAHARA DESERT

RUSSIA
BALTIC SEA
MEDIEVAL EUROPE AD. 1176
Lubeck
SAXONY
SLAVS
Leipzig
Germany
Kiev
Dnieper R.
BAVARIA
Danube R.
Volyno-Pobolsk
Dniester R.
MAGYARS
HOLY ROMAN EMPIRE
Buda
PECHENEGS
Venice
BLACK SEA
Florence
Italy
DALMATIA
BYZANTINE EMPIRE
ADRIATIC SEA
Constantinople
MACEDONIA
KINGDOM
Troy
GREECE
Iconium
Palermo
SICILY
Negara
Athens
Miletus
SICILY
Chera
Rhodes
Malta
MEDITERRANEAN SEA
CRETE

BLACK SEA
Constantinople
Trebizond
CIRCASSIANS
ARMENIA
CASPIAN SEA
ANATOLIA
Iconium
SELJUK
AZERBAIJAN
Tabriz
Antioch
Aleppo
KURDS
Mosul
Nineveh
Maraghu
Qazvin
Tehran
Semnan
CYPRUS
Tripoli
Damascus
LEBANON
SYRIA
MEDIA
Alexandria
Tyre
Homs
LEVANT
Jerusalem
Baghdad
Hamadhan
PERSIA
Babylon
Ctesiphon
EMPIRE
Isfahan
al-Kufah
CHALDEA
Cairo
EGYPT
Basra
Ur
Jundi Shapur
Shiraz
Nile R.
ARABIA
PERSIAN GULF
Berenice
Eyoub
THE GOLDEN HORN
Galata
BOSPORUS
Mecca
AFRICA
RED SEA
Acropolis
St. Sophia
Constantinople
SEA OF MARMORA
SOMALIA

MONGOLS
TRANSOXIANA
Tashkent
Jaxartes R.
TURKISTAN
Bokhara
Samarkand
Merv
Oxus R.
SOUTHWEST ASIA AD. 1176
AFGANISTAN
Tarila
BENGAL
PAKISTAN
Indus R.
KASHMIR
Kannauj
Ganges R.
RAJPUTAN
ERYTHEAN SEA
RAJASTHAN
SIND
HINDUSTAN
CASPIAN SEA
Chalus
MEZANDERAN
ELBURZ MTS.
Tehran
TAMIL

Bölüm 1

Rüzgâr ve son birkaç damla yağmur dışında hiçbir şey hareket etmiyordu, sadece yıkık duvardan su damlıyordu. Dinlediğimde başka hiçbir ses duymadım. Hayal gücüm, aslında var olmayan düşmanlar yaratıyordu.

Sadece birkaç saat önce ölüm burayı ziyaret etmişti. Bu yanmış harabe yığını benim evimdi ve bir gece önce tavanın karanlığına bakarak, her zamanki gibi denizlerin ötesindeki toprakları hayal ediyordum.

Şimdi annem, kendi ellerimle kazdığım sığ bir mezarda yatıyordu ve evim, atalarımın hafızanın başlangıcından önce döşediği eski taş zeminin çukurlarında yağmur suyunun biriktiği bir harabeye dönüşmüştü.

Şafak çoktan gökyüzünde kendini göstermeye başlamıştı. Bir an daha bekledim, bıçağımı yumruğumda sıkıca tutarak kendime şöyle dedim: "O altını alacağım ya da onunla benim aramda duran herkesi öldüreceğim."

Yağmur ateşi söndürdüğü için, düşen çatı kirişleri arasında artık ateş yanmıyordu, sadece ıslandığında kömürleşmiş odun kokusu ve ölüm kokusu kalmıştı.

Gölgelerden kuyu kenarına atlayarak, elimi kuyunun ağzına soktum ve soğuk taşları saymaya başladım.

İki... üç... dört... beş!

İnce Şam hançerimin ucuyla harcı kazıdım. Nemli soğuğa rağmen alnımda ter damlaları oluşmuştu. Tournemine'in adamları her an geri dönebilirdi.

Taş gevşedi. Parmaklarımla onu serbest bırakarak kuyu kenarına kaldırdım. Hançerimi kınına sokarak parmaklarımı deliğe soktum ve babamın oraya sakladığı kutuyu aradım. Parmaklarım tahtaya dokundu. Nazikçe, dikkatlice, delikten çıkardım, garip kokulu tahtadan yapılmış küçük bir kutu. Sonra arkamdan yumuşak bir ayak sesi geldi!

Döndüğümde, önümde karanlık bir siluet belirdi. Bu kadar iri bir adam ancak Taillefeur, Baron de Tournemine'in yardımcısı, paralı asker savaşlarının gazisi olabilirdi.

"Demek öyle!" Taillefeur memnun olmuştu. "Haklıydım! Yaşlı kurt hazineyi saklamış ve yavrusu onu almak için geri dönmüş."

"Önemli bir şey değil," yalan söyledim, "babamın bana bıraktığı birkaç önemsiz şey."

"O önemsiz şeyleri bana ver," dedi Taillefeur elini uzattı, "sen de yoluna devam et. Tournemine kendi çocuklarını arasın."

Gece soğuktu. Rüzgâr, yağmurla ıslanmış giysilerimin altındaki vücudumu donduruyordu. Yakınlarda büyük bir damla, hafif bir *şapırtı* ile su birikintisine düştü.

Yıllar boyunca babamın evinde konaklayanlar arasında, bıçak izleri ve çiçek bozuğu izleri olan zayıf ve vahşi bir adam da vardı. Pençeleri gibi etime batmış parmaklarıyla kolumu kavrayarak, çarpık bir gülümsemeyle, "Zekanı ve sağ elini güven, evlat," diye öğüt verdi.

Bardağını boşaltmış, sinsi sinsi gülümsüyordu. "Ve eğer iyi bir sol elin ve biraz altın varsa, onlar da yardımcı olur!"

Sol elim, kuyunun kenarından çıkardığım taşın üzerinde duruyordu.

Çocuk olabilirdim, ama bir erkek kadar uzun ve güçlüydüm, güneşten bronzlaşmış bir Arap kadar esmerdim, çünkü Brehat adasından gelen adamlarla birlikte İzlanda'nın ötesindeki balıkçı banklarından geleli çok olmamıştı.

"Kutuyu sana verirsem," dedim, taşı daha sıkı kavrayarak, "beni bırakacak mısın?"

"Sen benim için bir hiçsin. Kutuyu ver."

Elini uzatıp kutuyu almak istedi, ben de taşı salladım.

Taillefeur, darbeyi önlemek için kolunu kaldırdı ama çok geçti. Kafatası ezilmekten kurtuldu ama darbe onu yere devirdi.

Cesedinin üzerinden atlayarak, bozkırlara kaçtım ve birkaç saat içinde ikinci kez bozkırlar beni kurtardı.

Hangi çocuk çocukluğunun geçtiği yeri bilmez ki? Her mağara, her dolmen, arazideki her çukur ve çitlerdeki her delik ve kilometrelerce uzanan o yalnız, kayalık sahil.

Orada oynamış ve kendimi savaşlarda hayal etmiştim, orada koşabilir, kaçabilir ve kurtulabilirdim. O öğleden sonra Tournemine'in adamlarından kaçmak için koştuğum gibi, şimdi de koştum.

Arkamda Taillefeur sendeleyerek ayağa kalktı. Kalkıp, benim darbenin etkisiyle sersemlemiş bir halde duvara doğru sendeledi. Küfür ettiğini duydum. Koştuğumu görmüş olmalıydı, çünkü büyük bir çığlık attı ve peşimden koşmaya başladı.

Çalılarla kaplı bir çukura saklanarak, kurtların ve çocukların bildiği tünel gibi bir geçitten geçtim ve fırtına

bulutları gökyüzünün çayırında otlayan koyunlar gibi dağılırken, tekrar koya vardım.

Gemi oradaydı. Mürettebat karada fıçıları suyla dolduruyordu ve beni gördüklerinde ikisi kılıçlarını çekti, üçüncüsü ise yayına ok taktı ve arkamda kimse olup olmadığını görmek için arkama baktı.

Geminin eğik bir direği ve tek bir kürek sırası vardı, korsan olan babamın şık siyah gemilerine hiç benzemiyordu.

Kılıç çeken ikisi ilerledi, benim sadece bir çocuk olduğumu ve yalnız olduğumu fark edince daha da öfkeli göründüler.

"Kaptanınızla konuşmak istiyorum," dedim.

Onlar, kirli kırmızı bir pelerin giymiş, biraz şişman, bodur bir adamı işaret ettiler. Derisi esmer, gözleri çökük ve sinsi bir adamdı. Onun görünüşünden hoşlanmadım ve Tournemine'in adamları arkamda olmasaydı ve beni aramıyor olsalardı, geri çekilirdim.

"Bir çocuk!" Sabırsızca konuştu.

"Ama uzun boylu bir çocuk," dedi içlerinden biri, "ve güçlü bir delikanlı!"

"Nereye yelken açıyorsunuz?" diye sordum.

"Rüzgar bizi nereye götürürse oraya." Bana hoşgörülü olmayan, ancak ölçücü bir bakışla baktı.

"Kıbrıs'a mı, belki? Ya da Sicilya'ya?"

Bana kısa bir süre dikkatini verdi, çünkü bu yerleri sadece gezgin tüccarlar ve Haçlılar bilirdi. Ama biz, Brittany kıyılarında doğmuş, denize bağlıydık. Bizler, Druid rahipleriyle birlikte Roma'ya haraç vermeyi reddeden ve

Julius Caesar'ın lejyonlarına karşı gelen Kelt denizciler Veneti'nin torunlarıydık.

"Kıbrıs hakkında ne biliyorsun?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Babam orada olabilir. Onu arıyorum."

"Orası çok uzak bir yer. Babanız orada ne yapıyor olabilir ki?"

“Babam,” dedim gururla, “Kerbouchard’dır!”

Beklediğim gibi şaşırdılar, çünkü Kerbouchard'ın gemileri kıyıları talan ediyor, birçok ulusun gemilerine saldırıyor, en uzak denizlerin ötesinde ticaret yapıyordu. Babamın adı efsaneydi.

"Yolculuğun boşuna olacak. Sen Kıbrıs'a vardığında, o çoktan yola çıkmış olacak."

Henüz öğrenmem gereken dersler vardı ve bunlardan biri fazla konuşmamaktı. "Gemisi batırıldı ve babam öldürüldü ya da köle olarak satıldı. Onu bulmalıyım."

Kaptan rahatlamış görünüyordu, çünkü kimse Kerbouchard'ın hoşnutsuzluğuna uğramak istemezdi ve o ne yapacağını biliyordu. Uzundum ve mürettebatından sadece ikisi hariç hepsinden daha geniş omuzluydum.

"Ah? Yola çıkarsan, çalışacak mısın yoksa para ödeyecek misin?"

"Fiyat çok yüksek olmazsa, para öderim."

Mürettebatın adamları yaklaşmaya başladı ve ben bir kılıç istemiştim. Ama başka seçeneğim var mıydı? Onlarla birlikte kaçmalıydım, yoksa Tournemine'in köpekleriyle yüzleşecektim.

"Bir altın parçası verebilirim," diye önerdim.

"O kadar çok yersin!" dedi küçümseyerek, ama sert küçük gözleri keskinleşti.

"İki parça?"

"Bir çocuk altınları nereden bulabilir ki?"

Ani hareketi beni şaşırttı ve direnmek için hareket edemeden yakalanıp yere atıldım. Mücadele etmeme rağmen, kutu gömleğimden sökülüp kırıldı. Parlak altınlar kumların üzerine döküldü ve bazı sikkeler yuvarlandı, açgözlü bir kavga başladı.

Kaptan, isteksiz parmaklarından altını alıp mürettebat arasında paylaştırdı. "Onu gemiye götürün," diye emretti. "Parasını ödedi, ama çalışacak ya da kırbacın tadına bakacak."

Bıçağım, dağınık saçlı, ay yüzlü bir adam tarafından kınından çıkarıldı ve kemerine takıldı. Onu unutmayacaktım. Şam bıçakları bulmak zordu ve bu, babamın bana verdiği bir hediyeydi.

"Bir şey öğrendin," dedi kaptan kötü niyetle. "Yabancıların önünde asla paranızı göstermeyin. Ama işinizi yapın, Sicilya'yı göreceksiniz. Orada böyle yakışıklı bir delikanlıya iyi para ödeyecek bir Türk tanıyorum." Bana sırıttı. "Gerçi o sana elini sürerse, delikanlı olarak kalmayabilirsin."

Yaralı ve hırpalanmıştım, ama ayağım güverteye değdiğinde omurgamdan bir heyecan geçti. Yine de köle bankındaki yerime götürüldüğümde ve çalışmak zorunda olduğum pisliği gördüğümde, direnmeye çalıştım. İnsanların bu kadar kötü koşullarda yaşayabilmesi imkansız görünüyordu, ancak babamın evi dışında, sahilimizdeki evlerde temizlik pek yoktu.

Babam Afrika ve İspanya'daki Müslüman topraklarını gezmiş ve evimize sadece zengin kumaşlarını değil, yaşam tarzlarını ve sıcak banyolara olan sevgilerini de getirmişti.

Küreklerime zincirlenmiş halde, etrafıma tiksintiyle baktım. Buna ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum, ama bir gün bir insanın ne kadar dayanabileceğini ve yine de hayatta kalabileceğini öğreneceğim bir zaman gelecekti. Bu kürekçi kölelerin durumu içler acısıydı ve onlara ve kendime acıyordum. Sırtlarında, gözetmenleri kırbaçlarıyla sıralar boyunca yürüdüğünde neler olduğunu gösteren izler vardı.

Gemimizde her küreğe iki adam gerekiyordu ve yanımda zincirlenmiş iri yarı, kızıl saçlı bir haydut vardı. "Çok az savaştın," dedi hor görerek. "Keltler bu kadar zayıf mı düştü?"

Kan tükürdüm. "Gemi Sicilya'ya gidiyor, ben de oraya gitmek istiyorum. Ayrıca," diye ekledim, "karada beni ölüm bekliyor."

Sert kahkahası, kırbaç diğerlerine ne yapmış olursa olsun, onun hala ruh ve güç sahibi olduğunu gösteriyordu. "Oraya varabilirlerse!" dedi alaycı bir şekilde. "Bu adamlar savaşmaktan çok az, denizcilikten ise daha da az anlar. Hepimizi boğmazlarsa bu bir mucize olur."

Adı Kızıl Mark'tı. "Dikkatli ol," diye uyardı. "Pistteki o canavar kırbacını hızlı kullanır. İşine bak, yoksa derini yüzer."

"Benim adım Kerbouchard," dedim ve bunu söylerken biraz daha dik oturdum.

"Kulağa hoş gelen bir isim," diye kabul etti.

Genç olduğum için biraz kibirli bir şekilde, babamın kim olduğunu söyledim. "Ailemdeki erkekler, Venetiler Sezar'la savaşırken kaptanlardı ve Vikingler ilk kez İzlanda'ya

geldiklerinde onları karşılayan rahipler arasında bir Kerbouchard olduğu söylenir."

"Bir gemi dünün rüzgarıyla yelken açmaz," diye cevapladı Kızıl Mark. "Breton korsanlarının yaptıklarını biliyorum, ama ya *sen*?"

"Bu soruyu bana beş yıl sonra sor. O zaman sana bir cevap verebilirim."

Babam ticaret ve yağma seferine çıktığından bu yana dört yıl geçmişti, çünkü korsanlık fırsat buldukça tüm gemilerin yaptığı bir işti. Brittany'li erkekler, gemiler derin sularda seyretmeye başladığından beri korsanlık yapıyordu.

Bana gelince, Brehatlı adamlarla birlikte uzak batıdaki balıkçılık alanlarına yaptığım yolculuktan yeni dönmüştüm. Denizde geçirdiğim o aylar, kollarımı ve omuzlarımı güçlendirmiş, erkeklerle nasıl yaşayıp çalışılacağını öğretmişti.

Eve döndüğümde, atlarımızın çalındığını, sürülerimizin kaçırıldığını ve babamın en eski iki hizmetkarının Brignogan yakınlarında saldırıya uğrayıp öldürüldüğünü gördüm.

Babam evdeyken Tournemine kalesinde titriyordu, çünkü babam Tournemine'i kendi surlarından ayaklarından asardı. Ancak ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ona karşı adam toplayamadım. Hepsi korkmuştu ve "Baban dönene kadar bekle" diye uyarıyorlardı.

Tournemine bir sonraki sefer geldiğinde, annem ve ben onu kapımızda dört güçlü adamla ve oklarını hazırlamış iki adamla karşıladık. Onun hoşuna gitmeyecek kadar istekliydik, bu yüzden sadece tehdit etti, haraç talep etti ve evimizi yakıp kül edeceğini söyledi.

"Ne zaman istersen gel," dedi annem gururla. "Yakında Kerbouchard seni karşılamaya gelecek."

Alaycı bir kahkaha attı. "Duymadığımı mı sanıyorsun? Kıbrıs kıyılarında Mağribilerle savaşırken öldürüldü!"

Bunu Red Mark'a fısıldayarak tekrarladım ve bir gün eve döndüğümde annemin öldürüldüğünü ve evimin alevler içinde olduğunu gördüğümü anlattım.

Kederden deliye dönmüş bir halde, çitin arkasından fırlayıp Tournemine'e saldırdım; ancak hızlı bir hareketle hayatını kurtardı. Yine de kılıcım yanağını yaraladı ve kanlar içinde kaldı. Ani saldırım karşısında şaşkına dönen adamları tepki veremedi ve kaçmayı başardım, ancak özgürlüğüm kısa sürdü.

KÜREKLİ GEMİMİZ güneye doğru yelken açtı ve sonraki haftalarda Red Mark'ın söylediklerinin doğru olduğunu gördüm. Bunlar denizci değildi. Hatalar yapıp rüzgarı boşa harcadılar. Kıyıdan uzaklaşmaktan korktukları için kendilerini gereksiz yere tehlikeye attılar. Büyük gemilerden kaçınarak balıkçı tekneleri ve küçük köyleri yağmaladılar, hatta çobanları öldürüp dağ otlaklarından koyun çaldılar.

Kaptanın adı Walther'di, ama mürettebattan sadece Mesha'yı gördük, kırbacıyla güvertede dolaşan vahşi adamı.

Annemin tarafından, uzun bir druid soyundan geliyordum ve ben de bu eğitimi almıştım. En küçük yaşlarımdan itibaren, hiçbir zaman yazıya dökülmemiş olan bu gizli ritüeli öğrenmiştim. Her şey ezberden öğrenilirdi, çünkü druidler doğumdan itibaren eğitilen olağanüstü hafızalarıyla tanınırlardı.

Keltler arasında Druidler krallardan daha üstündü. Druidler bir tür rahipti, ama aynı zamanda bilge adamlar, büyücüler, kralların danışmanları ve kutsal bilginin koruyucularıydılar. Kürek çekerek geçirdiğim uzun günlerimde, zihnimde eski runları, ritüelleri ve halkımızın

destanlarını tekrar ederek, rüzgâr, su ve kuşların uçuşu hakkındaki bilgimizi hatırlayarak kederimi unutmaya çalışıyordum.

Kürek çekmekle Sicilya'ya ve babama -eğer hayattaysa- biraz daha yaklaşıyordum. Eğer gerçekten ölmüşse, bunu bilmeliydim ve yardıma ihtiyacı varsa, ona yardım etmek için güçlü olmalıydım.

Dışarıda, tekne gövdesi çıplak vücutlarımızdan birkaç santim uzaklıkta suları hışırdatıyordu. Red Mark ve ben iyi bir takım oluşturduk, ikimiz de birbirimizi koruyup kollamayı öğrendik.

Bizi esir alanlar, denizci olmayan, çeşitli haydutlardan oluşan bir gruptu. Her gece demir atarlardı ve genellikle bütün gün yatarak aylaklık edip içki içerlerdi. Soğuk açık denizlerde birlikte yelken açtığım Brehat balıkçıları cesur adamlardı, buradaki gibi önemsiz haydutlar değillerdi. O balıkçılarla birlikte, İskoçya'daki Malin Head'den yeşil toprakların ötesindeki bilinmeyen kıyılara kadar gri kazları takip etmiştim.

Navigasyonu iyi biliyordum, sadece yıldızlara göre değil, deniz akıntılarına, rüzgârın esişine, kuşların uçuşuna ve balıklara göre de. Bunları kendime sakladım ve zamanımı bekledim.

"Birlikte," dedi Red Mark bir gün, "özgür olabiliriz."

GÜNLERCE Fransa ve ardından İspanya kıyılarını takip ettik. Afrika kıyılarında küçük bir Arap ticaret gemisine saldırıp ele geçirdik.

Red Mark küçümseyiciydi. "Korkaklar! Çaresiz olanlara saldırıyorlar! Walther bile, geniş omuzları ve gür sesine rağmen, bir korkak."

Ele geçirilen gemiden bir Arap esir benim önümdeki kürekçiye yerleştirildi ve yanındaki adam da bir Mağribiydi. Dilin birkaç kelimesini bildiğim için selamlaştık ve onların dilini öğrenmek için dinlemeye ve pratik yapmaya başladım. Daha önce öğrendiğim birkaç kelime, babamın gemisindeki bir denizci olan kaçak bir Mağribi esirden gelmişti.

Bir gece, İspanya kıyılarına doğru geri döndük. Mürettebattan biri, köyünden kovulmuş bir hırsız olan bir dönekti ve Walther'e köyü göstermeyi teklif etti. Gemide ekmek ve et azalmıştı ve köyün silahları da yetersizdi. Mürettebat, nöbetçileri bırakarak silahlarını alıp karaya çıktı.

Şafak sökmeden bir saat önce sarhoş bir halde geri döndüler, arkalarında birkaç sefil kadın ve kızı sürükleyerek, köyü gökyüzüne yanan meşalelerini tutmaya bıraktılar.

Red Mark dişlerini gıcırdatarak küfretti, anısı soğuk bir şekilde üzerine çöktü. Kendi köyü de tam bu şekilde, o sarhoş bir uykuda yatarken ele geçirilmişti.

Mürettebat, intikamdan korktukları için, gemiye sendeleyerek çıkar çıkmaz demir aldılar. Yelken kısmen açıldı ve kadırga karanlık sularda hafifçe ilerledi, ancak güneş doğarken, açık denizden esen rüzgar yelkeni doldurdu. Dümen bağlanınca mürettebat sarhoş bir uyuşukluk içinde yatarken, biz küreklerimizin üzerinde dinlenip fısıldaşıyorduk.

Rüzgâr şiddetini arttırdı ve gemi denize açıldı. Red Mark bana sırıttı. "Bu onların dizlerine su basacak! Berbat bir grup kıyı gemisi!"

Güvertede ölü adamlar gibi uzanmışlardı, bedenleri geminin sallanmasıyla hafifçe hareket ediyordu.

Köy kadınlarından biri, bir adamın ağır kolunun altından kurtulmaya çalışırken hafif bir hareket oldu. Son derece dikkatli hareket ediyordu ve güverteyi çok az görebilen

bizler, onun için nefesimizi tuttuk. Zincirlenmiş bizler, özgür olan onu izliyor, ne yapacağını merak ediyor ve bir şeyler yapmasını umuyorduk.

Yüzü darbelerden morarmış ve şişmişti. Ayağa kalktı, bıçağı kınından çok nazikçe çıkardı, sonra adamın yanına diz çöktü ve koyun derisi ceketini geri çekti.

Ah, ama bu kadın bir erkeğin kalbinin nerede olduğunu biliyordu! Bıçağı yüksekçe kaldırdı, sonra aşağı doğru sapladı.

Adamın dizleri titredi, sonra yavaşça gevşedi. Bıçağı attı ve korkuluğa gitti. Henüz çok uzak olmayan kıyıya bir kez baktı, sonra atladı.

"Kendini boğuyor!" diye itiraz ettim.

"Belki... ama belki de başarabilir."

Küreklerimizin ötesine baktık ve yüzerken kollarında parıldayan güneş ışığını izledik.

Asla bilemedik. Denizden esen rüzgâr şiddetlendi ve gemimiz güneşli sulara doğru ilerledi.

Onun kıyıya ulaştığına inanmak istedim. Gemimiz kıyıdan beş, belki altı mil uzaktaydı, ama o cesur ve güçlü yapılı bir kadındı.

Geminin daha derin sallanması bir fıçıyı hareket ettirdi. Fıçı, geminin bordasına çarptı, sonra aramızda yuvarlandı. Köleler heyecanla fıçının başını kırdılar ve güçlü kırmızı şarabı içmek için kadehlerini uzattılar.

Ah! Erkeklere yakışır bir içkiydi! Güçlü şarap kurumuş boğazımdan aşağı akarak boğazımın kaslarını ısıttı ve kalbimi çarptırdı. Otorite dolu, gerçek bir şaraptı, erkeklerin şarabıydı.

Fıçıyı aramızda boşalttık ve denize attık. Hiçbir zaman sert içkilerden hoşlanmamıştım, ama bu ya da buna benzer bir şey, gemiyi denize doğru iten rüzgârın benim kaderim için taze bir rüzgâr olabileceğini fark etmemi sağladı.

Tatminle, dalgaların daha derinleştiğini, rüzgârın daha da şiddetlendiğini hissettim. Arkamızda kıyı şeridi kayboldu.

Birkaç damla yağmur yağdı. Mürettebattan biri elini yüzüne sürdü ve oturdu. Bulutların belirdiği gökyüzüne aptalca baktı, sonra yüzünde bir anlık endişe belirdi ve o kadar ani bir şekilde ayağa fırladı ki neredeyse dengesini kaybedip düşüyordu. Parmaklığa tutundu ve beyaz dalgalarla kaplanmaya başlayan derin dalgalı denize dehşetle baktı.

Bağırdı, sonra Walther'e koştu ve onu uyandırmak için salladı. Aniden uyandırıldığı için kızan Walther, şiddetle ona vurdu. Sonra adamın sözlerinin anlamı bilincine ulaştığında, ayağa kalktı. Mürettebat da ayağa kalktı, sendeleyip düşerek boş denize çılgınca baktılar.

Denizin ortasındaydılar; bir fırtına kopuyordu ve karanın hangi yönde olduğunu bilmiyorlardı.

Walther ufka baktı. Gökyüzü bulutlanıyordu. Güneş görünmüyordu.

"Şimdi bak!" Red Mark memnun oldu. "Karayı kaybetti ve hangi yöne gideceğini bilmiyor!"

Walther köleler arasında pistte ilerledi. Bazıları uyanık olmalı ve geminin rotasını fark etmiş olmalıydı. Sormak istedi, ama cesaret edemedi. Kasten yanlış cevap vereceklerinden korkuyordu.

Gemi denizde sallanıyordu, ama o yine de emir vermeye cesaret edemedi, çünkü seçilen rota onları denizin daha açıklarına götürebilirdi. Denizci olduğunu bildiği Red

Mark'a baktı, ama iri Sakson'un yüzünde hiçbir şey okunmuyordu.

Sonunda bana döndü. Gemideki herkesten daha gençtim, ama tüm çocukların denizin kurallarını bilerek büyüdüğü bir kıyıdan gelmiştim.

"Rüzgar bizi hangi yöne götürdü?" diye sordu. "Kara nerede?"

Umduğumdan daha erken bir fırsat çıkmıştı.

"Söyle... *çabuk*!"

"Hayır."

Boynundaki damarlar şişti. Mesha'yı ve kırbacı işaret etti. "Senden öğreneceğiz ya da sırtını şeritler halinde keseceğiz!" diye tehdit etti. "Ben..."

"O kırbaç bana dokunursa, tek kelime bile etmeden ölürüm. Ölüm bundan iyidir." Bir an durdum. "Ama beni pilot yapabilirsin."

"Ne?"

Güçlü şarap olmasaydı cesaretim yetmeyebilirdi, ama sanmıyorum, çünkü ben babamın oğluydum.

Küreme yaslanarak, "Neden beni burada boşa harcıyorsun? Pilot olsaydım, şimdi endişelenmene gerek kalmazdı. Şarap içmezdim. Neden bir Kerbouchard'ı kürek çekmekle boşa harcıyorsun?" dedim.

Öfkeyle arkasını dönüp uzaklaştı ve etrafa baktığımda, Red Mark sırıtıyordu. "Neden bunu düşünemedim ki? Ama pilot olursan, bizi unutacak mısın?"

"Hiçbir şeyi unutmayacağım. Fırsatımı beklemeliyim."

Bulutlar koyulaştı ve rüzgâr denizin üzerinde şiddetli esmeye başladı. Dalgalar yükseldi ve öfkeli bir şekilde su sıçrattı. Galle ağır bir şekilde sallandı ve pruvadan küçük bir dalga girdi, su geri akarak oluklarda gürültüyle aktı. Walther'in yüzü yeşile dönmüştü ve mürettebat ıslak pantolonlarıyla titriyordu.

Walther bana doğru yürüdü. "Denemelisin, ve eğer başarısız olursan, ölene kadar baş aşağı pruvaya asılacaksın."

Mesha'ya döndü. "Kelepçeleri çıkar."

Zincirler benden düştüğünde ayağa kalktım ve kollarımı genişçe açtım. Özgür olmak güzeldi. Sonra bıçağımı çalan yuvarlak yüzlü ahmağa döndüm. "Bıçağı ver!" dedim.

O alaycı bir şekilde güldü. "Sana vermek mi? Tanrılar adına, ben..."

Diz kapağına şiddetle tekme attım ve o acı içinde bağırarak dizini tutmak için eğildiğinde, yumruğumu ikiye katlayıp böbreğine çekiç gibi vurdum. Çığlık attı ve dizlerinin üzerine çöktü. Eğilip kemerinden bıçağı aldım.

"Benim yerime geçecek bir köleye ihtiyacın olacak," dedim. "İşte orada!"

Walther bana baktı, küçük gözlerinde çirkin bir nefret vardı. O anda, ben onun ayaklarının dibinde ölü yatana kadar asla tatmin olmayacağını anladım.

"Bizi kıyıya götür," dedi somurtkan bir şekilde ve benden uzaklaştı. Ancak, birkaç dakika sonra ay suratlı adam benim yerime kelepçelendi.

Bölüm 2

O güvertede benim dostum olan kimse yoktu ve onlar bensiz yapamayacaklarını kanıtlamadığım sürece uzun süre hayatta kalamazdım.

Kıyıya dönmek sorun değildi. Şüphesiz, hala zincirli olanların birçoğu da bunu yapabilirdi. İlk konuşan ben olduğum için şanslıydım, bu unutulmaması gereken bir ders oldu.

Onların aleminden sonra güverte enkazla doluydu ve mutfak rotasına girdikten sonra temizliğe başladım. Bizi hemen kıyıya götürecek bir rota da seçmemiştim; zor görünmesi için her türlü yöntemi kullandım.

Pervanenin yanında durup suyu inceledim, sonra bulutlara baktım. Sonra parmağımı ıslatıp havaya kaldırarak rüzgârın yönünü belirledim, gerçi bu zaten belliydi. Güvertede dolaşırken, aniden bir karar vermiş gibi davrandım ve nöbetçi adamdan dümeni alıp gemiyi kendi ellerimle yönlendirdim.

Daha sonra dümeni bir mürettebata bıraktım ve gemiyi düzenlemeye başladım. Walther beni şüpheyle izledi ama onayladı.

Karaya tekrar ulaştığımızda, kürek çekmek yerine savaşmaya hazırdım, ama tartışmalarım Walther'i etkilemiş olmalı ki beni rahat bıraktı.

Her bir tarafta on altı kürek ve her kürek için iki adam vardı. Ön ve arka güverte vardı, mutfak kölelerinin başlarının üzerindeki borda boyunca dar güverteler vardı. Mesha'nın yürüdüğü ortada, gökyüzüne açık bir alan vardı ve o yürürken başı güverte seviyesinin üzerindeydi. Kıyı ticareti için inşa edilmiş olan geminin baş ve kıç tarafında ve

Mesha'nın yürüdüğü alanın altında kargo alanı vardı. Yavaş ve hantaldı ama denize elverişliydi.

Köleler dışında, mürettebatı altmış iki kişiden oluşuyordu ve bu sayı, erzakları yenilemek için sürekli yağmalama yapmayı gerekli kılıyordu. Başlangıçta, gemi muhtemelen köleler dışında on iki kişiden fazla bir mürettebat tarafından yönetiliyordu. Walther ve adamları, avantajın açıkça kendi taraflarında olmadığı sürece saldırmaktan korkuyorlardı. Birkaç kez güçlü bir gemiye yaklaşmaya cesaret ettiler, ancak her seferinde geri çekilip saldırıyı bıraktılar.

Güvertede çalışırken, temizlik yaparken, donanımı onarırken ve gemiyi manevra ederken plan yapmaya başladım.

Kızıl Mark kurtarılmalıydı.

Red Mark'ın önündeki koltukta oturan Mağribiler iyi adamlardı ve kıç tarafında daha önce görmediğim başka bir Mağribi vardı. Güçlü, çevik görünümlü bir adamdı, ne Mesha'nın kırbacı ne de ağır işler onu kırmıştı. Dar yüzlü, koyu siyah gözlü, sert ve kararlı bir adamdı.

Onun yanına birkaç ip ipliği düşürmeyi başardım, onları almak için eğildim ve fısıldadım, "Bir arkadaşın var."

"Allah adına," dedi alaycı bir şekilde, "Bir arkadaşa ihtiyacım var! Ben Selim."

Uzaklaşırken Mesha'nın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Hiçbir şey duymamış olabilirdi ama doğası gereği şüpheci biriydi. Beni sevmiyordu, ben de onu sevmiyordum ve kırbacının hatırası kafamın içinde hâlâ taze duruyordu.

Genç olmama rağmen, bir korkakın yaratabileceği tehlikeleri biliyordum, çünkü korkusu onu cesur bir adamdan daha çabuk öldürmeye itebilirdi. Walther ve mürettebatı korkaktı ve ne yapılması gerekiyorsa dikkatle yapılmalıydı, çünkü aralarında birkaç iyi savaşçı vardı.

Mürettebat beni hiç sevmiyordu. Ara sıra öfkelerini sözlerle dışa vuruyorlardı, ama ben cevap vermeye cesaret edemiyordum, zamanımı bekliyordum. Sanırım ani yükselişim ve bıçağımı alan adama karşı kararlı hareketimden dolayı benden korkuyorlardı. Anlamadıkları şeyden korkuyorlardı.

İki kez balıkçı tekneleri ele geçirdiler, yedi ya da sekiz kişiye karşı bir kişi olarak kılıçlarını sallayarak şiddetle saldırdılar. Sonra, İspanya'nın Akdeniz kıyılarında büyük bir ele geçirme yaptılar ve bu benim hatamdı.

O sabah gökyüzü maviydi, hava nefes kesiciydi, deniz cam gibi pürüzsüzdü. Bir halatı eklemekle meşgulken, aniden bir nem hissettim. Birdenbire sisle kaplandık ve sisin içinde hayalet gemi gibi ilerledik.

Sis çökmeden birkaç dakika önce, bizimle paralel bir rotada seyreden bir ticaret gemisi görmüştüm. Sis içinde birkaç dakika geçtikten sonra, donanımdan gelen hafif bir gıcırtı, gevşek bir yelkenin şapırtısı ve gövde etrafında su sesleri duydum.

Olanlar için sadece kendimi suçlayabilirim. Walther'ı ve onun kanlı, lanetli mürettebatını nefret ediyordum, ama içimde korsanların kanı akıyordu.

Walther yanıma geldi. "Bir şey mi duydun?"

"Bir gemi," dedim, "senin cılız balıkçı teknelerinden biri değil, İskenderiye veya Palermo'dan gelen şişman, zengin bir ticaret gemisi."

Gözlerinde açgözlülüğün parıltısı vardı. Dilini şişman dudaklarına değdirdi. "Onlar güçlüdür," diye mırıldandı, "biz yapamayız..."

"Neden olmasın?" Bu tür korkulara karşı küçümsemeyle konuştum. "Sis çöktüğünde güvertede sadece bir adam vardı ve mürettebatın yarısı uyuyor olabilir. Dün gece fırtına

vardı ve yorgun olmalılar. Direniş organize edemeden her şey bitmiş olacak."

Bir kez olsun açgözlülük ihtiyatı yendi. Bir mürettebatı yakalayıp diğerlerini çağırması için gönderdi ve onun emriyle gemiyi yaklaştırmaya başladım. Elli adam, kendilerini gizleyerek geminin bordasına toplandılar.

Su geminin gövdesine çarpıyor, donanım gıcırdıyordu. Sancak tarafındaki kürekleri kaldırdık ve güvertedeki nöbetçi, sesin alarm vermesiyle hızla gemisinin yanına geldi.

Bizi gördü; uyarı için çığlık atmak üzere ağzını açtı, ama bir ok boğazını deldi ve ardından adamlarımız onların tarafına tırmanmaya başladı. Sonra bağırışlar, silahların çarpışması, ölümcül acıların çığlıkları duyuldu.

O an kaçmak için seçtiğim andı, ama fırsat doğduğu anda kayboldu, çünkü Walther yanımdaydı, sanki niyetimi tahmin etmiş gibi kılıcını kaburgalarıma dayamıştı. Hiçbir hareket yapmaya cesaret edemedim.

Sürpriz saldırı tam bir başarıydı. Ticaret gemisinin mürettebatı uyanınca öldürüldü; üstelik gemi, ipek ve tarçın gibi zengin bir yükle doluydu. Altın ve gümüş sikkeler vardı... ve bir kız.

Cervon'un esiri olan kız, geminin yan tarafına doğru zorlukla ilerliyordu. Cervon, mürettebatımızın en iri adamı olan devasa bir Galyalıydı. Kızın yanında yaşlı bir adam Galyalıyla tartışıyor ve yalvarıyordu. Kızın dehşetle açılmış gözleri, iki geminin korkuluklarından benimkilere bakıyordu. Kız on altı yaşından büyük olamazdı ve çok güzeldi. Gözleri benimkilere baktı, yalvarır ve korkmuş bir bakışla.

"Onu durdur," diye Walther'e itiraz ettim.

"Onu o yakaladı. O, onun."

Sesinde kıskançlık vardı, çünkü böyle bir kızın başka birinin kollarında olmasını görmekten nefret ediyordu. Bu, kullanılmak için bir kıskançlıktı.

"Böyle bir kızı boşa mı harcarsın? O çobanın kızı değil! Bir anlık zevk için bir serveti çöpe mi atarsın? Anlamıyor musun? Bu kız tüm ganimetlerden daha değerli! Ailesinin ne kadar para ödeyeceğini bir düşün!"

Diğer tüm argümanların başarısız olduğu yerde açgözlülük galip geldi. Galyalı kızı siperin üzerine bastırıyor ve tek eliyle yaşlı adamı uzaklaştırıyordu. Bu mesafeden bile kızın teninin yumuşak olduğu ve elbisesinin altın ipliklerle dokunduğu görülebiliyordu.

Servet düşkünü ve kıskanç bir adam olan Walther bu fırsatı kaçırmadı. "Dur!" diye Galyalıya bağırdı. "Onu buraya getir, adamı da!"

Yaşlı adam Walther'i gördü ve gemilerinin korkuluğuna yaslandı. "Kız zarar görmezse, cömertçe ödeme yapabiliriz."

Cervon öfkeyle tereddüt etti, ama kimse ona sempati duymadı, çünkü kıskançlık ve kâr hırsı mürettebatı ona karşı çevirmişti. Öfkeyle kızı geminin kenarından aşağıya attı ve bizim geminin güvertesine düşürdü. Adamı kendi başına bırakıp, hoşnutsuz ve öfkeli bir şekilde uzaklaştı.

Mürettebatımız çoktan geminin yükünü ve erzaklarını yağmalamaya başlamıştı. Yağmalama tamamlanmadan bir savaş gemisinin müdahale etmesinden korkan adamlar, gemiyi aceleyle soyarken balyalar ve fıçılar güverteye atılıyordu.

Kız bana bir bakış attı ve yanındaki yaşlı adama konuştu, o da bana baktı. Onun için konuştuğumu bilmek, o anda hak ettiğinden daha fazla umut verdi ona. Yine de ona gülümsedim, o da bana gülümsedi.

Tüm dikkatler ganimetin yağmalanmasına yöneldiğinde, ona Arapça olarak yumuşak bir sesle konuştum. "Arkadaşım," dedim.

Sis inceldi ve mürettebatımız ele geçirilen gemiyi aceleyle terk etti.

Cervon'un şikayetlerini görmezden gelen Walther, adama döndü. "Kimsin sen? Ne kadar ödeyebilirsin?"

Adam ilk bakışta göründüğü kadar yaşlı değildi. İyi yapılı, askeri bir duruşu olan, saçları gri ama gözleri berrak ve açıkça komuta etmeye alışkın bir adamdı. Walther'i hızlıca değerlendirdi ve diğerlerinden merhamet beklemiyordu.

"O, Palermo'lu zengin ve güçlü bir adam olan ibn-Sharaz'ın kızı."

"Moorish görünüşü yok," diye homurdandı Walther. "Bence yalan söylüyorsun."

"Annesi Çerkes'ti, kuzeyli kızlarınız gibi sarışındı. Ona nazik davranın. Eğer ona zarar verirseniz, elli gemi sizi avlayacaktır."

"Elli gemi mi? Bir kız çocuğu için mi?"

Adam sert bir tavırla cevap verdi. "Sicilya Kralı William'ın dostu ve danışmanı ibn-Sharaz'ın kızı için elli gemi!"

Walther'in yüzü soldu. Deniz korsanlarının karada yaşayan prenslere duyduğu küçümsemeyi o da paylaşmıyordu, ancak Norman fatihlerinin torunu, her denizde gemileri, her limanda casusları olan Sicilya'lı William'ın adını duyunca bir korsan bile tereddüt edebilirdi.

"Böyle bir adam ödeme yapabilir," diye kabul etti Walther, ama bu sözü mürettebatına tavsiye etmek için olduğu kadar gerçeği kabul etmek için de söylemişti.

"Bizi İspanya'daki herhangi bir limana güvenli bir şekilde götür, iyi bir ödeme alacaksın ve yaptıkların unutulacak."

İlki konusunda ikna olmuştum, ikincisi konusunda ise değildim. Bu adam ve onun gibiler böyle bir yarayı affetmeyecek gibiydiler ve babamın bana anlattığı, korsanlar tarafından kaçırılan genç Julius Caesar'ın hikâyesini hatırladım. Fidye ödendikten sonra geri dönüp hepsini asacağına söz vermişti ve onlar gülmüştü. Ama geri dönmüş ve hepsini asmıştı, bu adam da öyle biriydi.

Walther, konuyu mürettebatla görüşmek için uzaklaştı ve adam benimle konuştu. "Bize yardım ettin. Böyle bir yardımı takdir ediyorum."

"Benim sözümün burada pek ağırlığı yok. Yakın zamana kadar kürek çekmek için zincirlenmiştim. Beni ne seviyorlar ne de güveniyorlar."

"Seni dinlediler."

"Onlar açgözlülük ve kıskançlıkla hareket ediyorlar. Her biri onu kendisi için istiyordu ve bu yüzden fidye önerdiğimde dinlemeye razı oldular."

"Arkadaşımız olmaya devam et, ben de zincirlerinin ağırlığını aynı ağırlıkta altınla değiştireyim."

Gençken, altın değil, sadece bir kızın gözlerindeki ışık düşünülür. Ancak zamanla, zeka sahibi olanların her ikisine de sahip olabileceğini keşfedecektim.

Hiç böyle bir kız görmemiştim. Kuzeydeki kızlarımız daha güçlüydü ama güneş ve rüzgara maruz kaldıkları için ciltleri daha az güzeldi ve onun bugün giydiği gibi giysileri yoktu. Babamın evi doğudaki gemilerden yağmalanan hazinelerle doluydu ve sık sık benim gitmeyi çok istediğim Mağribi İspanyası'ndaki yaşamdan bahsederdi.

Kuzeydeki kalelerimiz soğuk, rüzgârlı salonlardı, dar pencereleri ve az sayıda konforları vardı, zeminleri saman ve aylarca biriken çöplerle doluydu. Babam, Mağribi İspanya'sından güzelliğe ve temizliğe olan sevgisini getirmişti. Bu yüzden, kendi evime alışkın olduğumdan, silahları ve gururları dışında pek bir şeyleri olmayan soyluların kötü kokan kalelerine tahammül edemiyordum.

Eski Haçlılar biraz öğrendiler, ancak tüccarlar ve ozanlar, giysilerini yıpranıp dökülene kadar giymek yerine, banyo yapma ve giysilerini değiştirme gibi Mağribi alışkanlıklarını benimsediler. Ara sıra, gezginler evlerine kitaplar getirirlerdi. Ancak, Franklar ülkesinde her türlü kitap nadirdi ve bulunan az sayıdaki kitaplar da, kilisenin onaylamayacağından korkarak, sadece özel olarak okunurdu.

Daha sonra anlayacağım anlamda eğitimli bir adam olmayan babam, zeki ve gözlemciydi ve o dönemin Brittany'deki çoğu insan gibi Hristiyan değil, pagan idi. Babamın büyük saygı duyduğu Hristiyanlık, kötü olanın yanı sıra iyi olanın çoğunu da bir kenara atmıştı. Hamamlar paganizmin sembolleriydi, bu yüzden hamamlar ve banyo yapmak kınanıyordu ve neredeyse bin yıl boyunca Avrupa'da çok az insan banyo yapıyordu. Kitaplar, İncil'de yazanları tekrarlıyorlarsa gereksiz, İncil'de yazmayanları söylüyorlarsa da doğru değiller teorisiyle atılmıştı.

Her zaman aydınlatıcı bir etkiye sahip olan seyahatler, babama daha hoş bir yaşam tarzı göstermişti. Akdeniz ülkelerinin lezzetli ve özenle hazırlanmış yemeklerini ve ipek giysilerini takdir etmeyi öğrenmişti. Armorica'da görülen ilk halılar deniz korsanları tarafından eve getirilmişti, ilk kitapların çoğu da öyle. Evimize getirilen kitaplardan ikisi Latince, bir diğeri Arapçaydı.

Latince kitaplardan ilki, Roma lejyonunun taktikleri üzerine Vegetius'un kitabıydı ve İzlanda'ya ve ötesine yaptığım uzun yolculuk sırasında bu kitabı defalarca

okudum. Latince ikinci kitap ise Plutarch'ın *Ünlü Hayatlar* kitabıydı.

Arapça kitap astronomi hakkındaydı ve bu kitaptan Kuzey Avrupa'da bilinmeyen birçok denizcilik bilgisi öğrendim. Kitabın çeşitli yerlerinde Kuran'dan alıntılar vardı ve bunları ezberledim.

Yunanlı hizmetçimiz Zorca, Nil Nehri'ni yukarı doğru seyahat etmiş, piramitleri, büyük tapınakları ve her türlü garip hayvanı görmüştü. Ne kadarına inanabileceğimi bilmiyordum, ama Trabzon, Karadeniz ve Yunan adaları hakkındaki hikayelerini çok seviyordum.

Kız bana bir bakış attı ve "Ben Aziza" dedi.

"Ben de Kerbouchard, Mathurin Kerbouchard."

"Cesur bir isim."

"Babamın adı Jean Kerbouchard'dı. Aynı zamanda Sezar'a karşı savaşan bir atamın adıydı."

Adam bana bir bakış attı, merakı uyandı. "Sezar hakkında ne biliyorsun?"

"O benim halkımın düşmanıydı, ama Plutarch'ın kitabında onun hakkında okudum." Dümeni hafifçe çevirerek ekledim, "Sezar, halkım haraç vermeyi reddettiği için onları yok etmeye çalıştı."

Walther kıç tarafına doğru yürüdü. "Málaga yakınlarındaki bir koya gidiyoruz." Tunikasından yağmaladığımız geminin haritasını çıkardı ve bana gösterdi, kıyıda bir yeri işaret etti. "Bizi oraya götürebilir misin?"

"Götürebilirim."

"Öyleyse götür bizi, fidye ödendiğinde payını alacaksın."

Aziza'nın gözleri üzerimdeydi. O ödül için onu satıp satmayacağımı mı merak ediyordu?

Niyetimi bilseydi endişelenmezdi, çünkü onun gözlerinden gelen bir bakış ya da ince giysilerinin altındaki vücudunun hatları kadar değerli hiçbir servet yoktu.

Ama o zamanlar gençtim.

Bölüm 3

KARANLIK ÇÖKTÜĞÜNDE Uyandım ve dümen küreğinin yanındaki yerime döndüm. İki esir, güverte kenarında birbirine sokulmuş duruyordu.

Adının Redwan olduğunu öğrendim, o bir savaşçı ve devlet adamıydı, önemli biriydi. Şimdi uyuyordu, hafifçe horluyordu. Aziza'dan ses gelmiyordu, uyanık olduğunu düşündüm.

"Dümeni kontrol et," diye tavsiye etti Walther. "Keşfedilmemeliyiz. Koyu bul ve kıyı göründüğünde beni uyandır.

"Aptalca bir şey yapmaya kalkışma, çünkü Galyalı uyanık ve Finnveden'in adamları da öyle. Bir ihanet görürlerse, seni öldürürler."

Onun sözlerinden şüphe duymadım, çünkü Finnveden'in üç adamı soğuk ve tehlikeli adamlardı, diğerleri kadar korkak değillerdi, ama somurtkan ve sessizdiler, her türlü

kavgada acımasızdılar ve kendilerinden başka kimseyi düşünmezlerdi. Bir gün onlarla yüzleşmek zorunda kalacağımı tahmin ediyordum.

Deniz karanlıktı, sular cam gibiydi. Kürek kullanmıyorduk, sadece yelkenle yönlendiriyorduk, çünkü dikkat çekecek hiçbir ses çıkarmak istemiyorduk.

Yıldızlar görünmüyordu. Su, gövdeye çarparak hışırdadı, fosforlu dalgalar pruvadan geriye doğru yuvarlanıyordu. Gökyüzü yağmur yağacakmış gibi yoğun bir şekilde bulutlanmıştı. Geminin karanlık suda yavaşça sallanmasıyla ahşaplar gıcırdadı. Burada orada bir köle uykusunda mırıldandı ya da yarı unutulmuş bir isim fısıldadı. Silahlar gece boyunca birbirine değdiğinde metal metalin sesini çıkardı, çünkü adamlar tam teçhizatlı uyuyorlardı.

O kadar sessizce yanıma geldi ki, parfümü olmasa varlığını fark edemezdim. Eli koluma dokundu. "Bize yardım etmelisin, Kerbouchard! *Lütfen!*"

Onun korkusu bana güç verdi, çünkü ihtiyaç duyulduğunda insan daha güçlü olmaz mı?

Yine de beni başka şekillerde de etkiledi, çünkü Breton kıyılarımızda böyle kızlar yoktu. Genellikle güzellerdi, ama asla bu kadar yumuşak ve narin değillerdi.

"Elimden geleni yapacağım."

"Zaten yardım ettin. O adamı durduran sendin."

"Arkadaşın bir Mağribi mi?"

"Norman. Bizimle savaşırken onların arasında büyük bir kaptandı, ama şimdi müttefikimiz oldu."

Onun yakınlığı beni rahatsız ediyordu, çünkü kadınlar hakkında çok az şey biliyordum, ama asıl korkum, onun benim yanımda görülmesi ve yakınlığımızın yanlış

anlaşılmasıydı. Böyle bir şüphe, onu mürettebata teslim etmeye yetebilirdi, bu yüzden o, güverte kenarındaki yerine döndüğünde rahatladım.

Kadınlarla olan deneyimim azdı, sohbet etmek için çok az vaktim olmuştu. Benim yalnız dolaşmaya alışkın olduğum yerlerde kaybolma alışkanlığı olan, bozkırlarda birkaç kızla karşılaşmıştım.

Tabii ki, bir zamanlar güzel bir kervan uçurumların tepesinde kamp kurmuştu ve genç bir kadın tek başına sahile gelip deniz kabukları aramıştı. Beklediğinden fazlasını bulmuştu ve bunu takdir ediyor ve metanetle katlanıyor gibiydi, hatta olan bitene aktif olarak ilgi göstermeye kadar vardı.

Oldukça güzel bir genç kadındı, Angers'da bir tüccarın dul eşi olduğunu öğrendim. Bunu daha sonra, geceyi geçirdikleri han'da öğrendim.

Ben sıcak kumlarda güneşlenirken, o tek başına sahile gelmişti ve deniz kabukları ararken bana gittikçe yaklaşıyordu, ta ki deniz yaşamına olan ilgisinin ilk bakışta göründüğünden daha fazla olabileceğinden şüphelenmeye başlayana kadar.

Uyanık olduğumu fark edince sohbet etmeye başladık ve ben de doğal olarak ona kumulların arkasındaki mağaradan bahsettim. Mağaranın gizemi ilgisini çekti ve mağarayı görmek istedi, ama orada bulduğu şeyin gizemli olmadığı belliydi.

Çok uzak olmayan bir dalganın gürültüsü düşüncelerimi böldü ve sesimle Walther uyandı, gözlerini ovuşturarak kıç tarafına geldi. Karanlık bir kıyı şeridi belirdi ve Finnveden'in adamlarından biri pruvada yerini aldı ve bizi içeri yönlendirdi.

Koy, kıyı şeridinde sadece bir girinti idi, kısmen bir uçurumla gizlenmişti ve güney veya doğu rüzgarlarında

yatmak için uygun bir yer değildi. Terk edilmiş ve hareketsiz duran beyaz kumları belli belirsiz görebiliyorduk.

Gemide bir değişiklik olmuştu. Esirlerin fidyesini talep etmeye karar verdikten sonra, geminin mürettebatı tetikteydi. Silahlı adamlar kıç tarafına geldi, diğerleri ise geminin bordası boyunca dağıldı. Bundan sonra, denize açılana kadar, bu nöbet 24 saat sürecekti.

Garip, gölgeli bir kıyının cazibesi beni etkisi altına almıştı. Kumların üzerinde denizin fısıltısını, geminin gıcırdamasını, gövdeye çarpan dalgaların sesini ve arkadan gelen küreklerin çıkardığı *tıkırtı* sesini dinledim.

Burada beni nasıl bir kader bekliyordu? Hangi kızlar beni baştan çıkarıp gülecek ve terk edecekti? Ne tür bir talih beni bekliyordu? Ne tür bir gizem? Garip ve kokulu gecede içimde bir heyecan hissettim, karaya çıkma, sahilin ötesindeki ağaçların arasında tek başıma yürüyüşe çıkma arzusu.

Walther, Finnvedenlerin en büyüğü Eric, Galyalı Cervon ve diğerleriyle birlikte tekrar kıç tarafına geldi.

Redwan ayakta duruyordu, Aziza yanında. Walther ona tehditkar bir şekilde baktı, ama Redwan sıradan korsanlardan korkacak biri değildi. "Málaga'ya üç adam göndereceğiz," dedi Walther, "eğer geri dönmezlerse, sen de kız da zamanı gelince öldürüleceksiniz."

Redwan parmağından bir yüzük çıkardı. "Adamlarınız, dediğimi yaparlarsa ve bunu Málaga'daki Hisham ibn-Bashar'a iletirlerse yaşayacaklar. Ona gizlilik ve derhal ödeme konusunda ısrarcı olduğumu söyle."

"Gizlilik mi?"

"Bir düzine kadırga üstüne çökmesini ister misin? Elbette gizlilik olmalı."

Walther bunu kabul etti, ama bu beni meraklandırdı. Bana öyle geldi ki, Redwan'ın gizlilik konusunda başka bir ihtiyacı vardı, Aziza ya da kendisiyle ilgili bir nedeni vardı.

Walther tereddüt etti ve ben onu sinirli bir küçümsemeyle izledim. O, önemsiz meblağlarla ve önemsiz insanlarla uğraşmaya alışkın, önemsiz bir adamdı. Ne kadar fidye isteyeceğini bilmiyordu, Eric ve Cervon da bilmiyordu.

"Bir tane talep edeceğim..." cesaretini toplamış gibiydi, "Üç bin dinar talep edeceğim!" Bu rakam ağzından patladı; kendi cesaretinden korkmuştu.

Redwan sert ve sinirli bir şekilde güldü. "Sen bir aptalsın ve beni aptal yerine koyuyorsun! Beni, bir kölenin fidyesini talep edebileceğin serseri bir tüccar mı sanıyorsun?"

Babamın evinde şarap içerken fidye hakkında konuşulmuştu. "On bin," diye araya girdim, "isteyeceğim fiyat bu olurdu ve bu kadar düşük olmasının tek nedeni, bu paranın çok çabuk toplanıp teslim edilebilmesi."

Redwan eğlendi. "Walther, bu adama pozisyonunu bırakman iyi olur. O, sizlerden herhangi birinden daha korsanlığa uygun."

Walther bana çirkin bir bakış attı. Adamları dinliyordu, bu yüzden hiç hoşuna gitmemişti. Cervon, üç binlik talep karşısında şaşırmıştı, ama şimdi Redwan on binlik fikri kabul ettiğine göre, Cervon Walther'e öfkeyle bakıyordu.

"Öyle olsun o zaman," dedi Walther, küçük gözleri kötülükle parlayarak, "ve sen, Eric ve Cervon gidip parayı toplayacaksınız."

Galya ağır kafasını salladı. "Ben kalacağım." Walther'in arkasından Aziza'ya baktı. "Kardeşleri bırakın gitsinler."

"Öyle daha iyi," diye onayladı Eric.

Redwan memnun oldu. "Sorun yaşamayacaksınız. Hisham ibn-Bashar bu tür konularda yeteneklidir. Yaşlı bir adamdır ama zekası keskindir. Durumu ona açıklayın, o gerekeni yapacaktır."

Yağmalanan gemiden ele geçirilen giysiler arasında bana çok yakışan bir tane buldum ve modaya uygun bir Mağribi beyefendisi gibi giyindim. Bir de kılıç vardı, güzel bir silah ve nasıl kullanılacağını çok iyi bildiğim bir silah.

Güverteye döndüğümde, Aziza'nın şaşkınlığı çabalarımın karşılığını fazlasıyla verdi. Walther bile şaşırmıştı.

Sonunda onun karşısına çıktığımda, onu kendi güvertesinde öldürme isteği beni cezbetti. Beni acımasızca soyup köle yaptığı, onun havlayan melez köpekleri için köle olarak çalışmaya zorladığı için uzun zamandır ondan nefret ediyordum. Zamanı geldiğinde, bana yaptıklarının bedelini ödeyecekler ve yaptıklarından pişman olacaklardı.

Ancak asıl amacımı asla unutmamalıydım: Kıbrıs'a gitmek, babam hapse atılmışsa onu kurtarmak ve kaderi ne olursa olsun onun hakkında bilgi edinmek.

O zaman birlikte Baron de Tournemine'e saygılarımızı sunmak için geri dönebilirdik.

Ama şimdi, burada, hayallerimin ülkesi uzanıyordu. Burada Granada, Seville, Toledo ve Córdoba şehirleri vardı. Ne kadar zamandır uyanıkken ve uykudayken bu şehirleri hayal etmiştim? Çünkü Breton kıyılarının sunabileceğinden daha geniş ve daha derin bir hayat istiyordum. Daha büyük bir dünyada yolumu bulmak, daha fazlasını görmek, daha fazlasını öğrenmek, daha fazlası olmak. Hayalim buydu.

Şu anda bile öğreniyordum, gelişiyordum. Şu anda giydiğim kıyafetler, sahip olduğum diğer kıyafetlerden çok daha iyiydi ve Redwan'ın kendine özgü zarafetini kıskançlıkla izliyordum. Bu tür şeylere dikkat etmeliyim, çünkü öğrenecek çok şeyim var.

Sahile çıktığımızda gün ışığı suya güçlü bir şekilde vuruyordu. Kıyıdan biraz geride durgun bir su birikintisinde yansımamı görünce, aniden hiç kimseden korkmamam gerektiğini fark ettim. Gemideyken olduğumdan daha uzundum ve çok daha güçlüydüm. Aylarca kürek çekerek çalışmak göğsümü ve omuzlarımı genişletmiş, kollarımı kaslarla doldurmuştu.

Siyah pantolon, en kaliteli kordovan derisinden yapılmış siyah botlar, duman mavisi ipek türban, beyaz ipek gömlek ve koyu mavi kuşak üzerine giydiğim koyu mavi yün pelerinle, tam bir Mağribi züppesi gibi görünüyordum. Pelerinimin altında, altın ve mavi renkli, belime kadar uzanan brokar bir ceket giyiyordum. Yanımdaki Finnvedenler, deri ceketleriyle eski püskü, kirli görünümlü adamlardı.

Görünüşün önemi azdı ve ben, olmak istediğim adamın karakterini değerli bir şeye dönüştürmem gerektiğini biliyordum. Mağribiler arasında yavaş hareket etmeli, davranışlarını dikkatle gözlemlemeli ve böylece nasıl davranmam gerektiğini öğrenmeliydim.

Arapçam basit ama iyiydi. Felsefe tartışmalarına katılmam pek olası değildi, bu yüzden bildiğim Arapça yeterli olacaktı. Latincem, gerekirse, mükemmeldi. Burada orada bir düzine dilin veya bunların argosunun, liman ve pazar yerlerinin argo dilinin bir kısmını öğrenmiştim. Bunların çoğu, birçok ülkeden gelen babamın mürettebatından veya kadırgadakilerden gelmişti.

Ayaklarımın altında tekrar toprağı hissetmek güzeldi, ama bir şeyi anlamıştım. Şu anki kıyafetimle Málaga'ya herhangi bir köylü veya çoban gibi yürüyerek giremezdim. Bir beyefendi gibi bir ata ihtiyacım vardı.

Kıyıdan tepeye tırmandık ve kıyı yolunun kenarında durduk, tabii buna yol denebilirse.

Aniden, bunun benim için bir başlangıç olduğunu anladım. Bilgiye sahip olan bendim ve burada komutayı ele almalıydım. Finnvedenler benim hem muhafızlarım hem de esir alanlarımdı. Kaptan olmama rağmen, mürettebat üzerinde hiçbir yetkim yoktu. Hâlâ bir esir, bir köleydim. Ancak Redwan'ın mesajı bana verilmişti ve ben pazarlık yapacaktım.

Komuta etmenin büyük bir kısmı, komuta alma yeteneğidir.

Eric düşüncelerimi böldü. "Burada güneşin altında mı bekleyeceğiz? Gidelim artık!"

"Bekleyin!"

Yarı öfkeli bir şekilde durdular, çünkü benim sözüm bir emirdi. "Bir kervan geliyor."

Dinlediler, duyduklar ve yolun kenarına çöktüler, durduruldukları için sinirliydiler. Ben olduğum yerde kaldım. Onlar hizmetkarlar gibi görüneceklerdi; ben ise efendi.

Üç binici önde gidiyordu, her biri zengin ve şık giysiler giymişti. Arkalarında yirmi asker, bir katır kafilesi ve memnuniyetle fark ettiğim birkaç yedek at vardı.

Cesurca yola adım attım ve elimi kaldırdım.

Altı asker, duyulmayan bir emirle hareket ederek, üçerli gruplar halinde ayrıldılar ve geniş bir daire çizerek üzerime saldırdılar, kılıçlarını çekerek etrafımı sardılar. Güzel bir manevraydı.

Burada komuta eden üç kişiden biri gençti, yirmi beş yaşından fazla değildi, ama yüzü ve tavırları kibirliydi. Düzgün kesilmiş siyah bıyığı ve sivri sakalı vardı; eğitimli kaslarını gösteren esnek ve rahat hareketleri vardı, ama yüz

hatlarında acımasızlık izleri vardı. Onu sevmediğime karar verdim.

Ortada oturan adam çok daha yaşlıydı, beyaz sakalı vardı ve hem ağırbaşlı hem de asil bir tavrı vardı. Üçüncü adam ise tıknaz ve güçlü bir vücuda sahipti. Bu adamın bir asker olduğu belliydi.

"Selamlar, Ekselansları! Lütfen bizi dinleyin."

Kibirli yüzlü olan ilk konuştu. "Kimsiniz? Burada ne işiniz var?"

"Ey Sadık Komutan, ben Córdoba'ya giden fakir bir öğrenciyim. Gemimiz kafirler tarafından ele geçirildi. Çok önemli bir konu hakkında Hisham ibn-Bashar ile görüşmek için Málaga'ya gidiyorum."

"Bence yalan söylüyorsun."

Yaşlı adam beni keskin, değerlendirici gözlerle inceledi, ama mizahı da yok değildi. Zengin giysiler giymişti, belli ki önemli biriydi.

"Bu önemli mesele," dedi yaşlı adam. "Nedir?"

"Bir mesaj, Ey Hayırlı Olan, sadece Hisham'ın kulaklarına."

"Mesajı bize ver," dedi genç adam. "Önemini biz değerlendireceğiz."

"Bir emanetim var," diye cevapladım.

Keskin yüz hatlarına sahip genç adam cevap veremeden, yaşlı adam yanındaki askere seslendi. "Duban, bu adamları atlara bindir. Málaga'ya vardığımızda, onunla birlikte Hisham'a git. Ondan bu konuda bir rapor alacağım."

Finnvedens'ler binmeyi zorlaştırıyordu, ama ben doğduğumdan beri babamın atlarının eyerlerini tanıyordum ve onlar eyerlerinde durmaya çalışırken ben dikkatle dinledim.

Şahin yüzlü genç adam, ibn-Haram adında önemli bir askeri komutandı. Bu ismi hatırlamam gerektiğini hissettim ve ondan hiç hoşlanmadım.

Yavaşça ilerledik, bu da bana önümde ve çevremdekileri görmek için bolca zaman verdi ve hayretler içinde kaldım. Hiçbir zaman bir şehir ya da doğduğum kıyıdaki köylerden başka bir şey görmemiştim, o köyler de güzel değildi, sadece kulübeler, bodur evler ve genellikle çöplerle dolu dar sokaklardan ibaretti.

Málaga'daki büyük kapının altından geçtik ve dar sokaklarda dolandık. Üstümüzde evlerin duvarları yükseliyordu, yüksek pencereleri alabaster ile örtülmüştü. Sık sık bu perdelerin arkasında bir hareket sezdiğim oluyordu. Bunlar, duyduğum Mağribi güzelleri olabilirdi.

Sonra, her türlü garip şeyi satan tezgahların bulunduğu bir çarşıdan geçtik. İsfahan halıları, Basra incileri, Córdoba'dan emaye deri, Salamanca'dan keten kumaşlar, Granada'dan ipekler, Segovia'dan yünlü kumaşlar, Seville veya Toledo'dan kılıçlar ve zırhlar. Dünyada bu kadar kalabalık, dünyanın mallarıyla bu kadar dolu başka bir şehir olamazdı! Ben de öyle dedim ve Duban güldü.

"Aptal! Córdoba'yı gör! Córdoba'yı gör ve öl! Bir cadde on mil uzunluğunda ve baştan sona aydınlatılmış! Orada geceleri buradaki gündüzden daha fazla ışık var! Binlerce çeşmesi, onlarca muhteşem binası var!

Córdoba'da altmış bin dükkan olduğu söyleniyor! Ama şehirlerden bahsetmeden önce Bağdat'ı gör! Şam'ı ve İskenderiye'yi gör, ve daha da doğuda daha büyük şehirlerden bahsedenler var.

"Bu...?" omuz silkti. "Yeterince iyi, sanırım."

Duban sağa dönen dar bir sokağı işaret etti ve öncü oldu. Finnvedenler bizi takip ettiler, alışık olmadıkları binicilikten dolayı ağrıyan kalçaları ve sıyrılan uylukları yüzünden sinirli bir şekilde mırıldanıyorlardı. “Eskort ettiğin yaşlı adam kimdi?” diye sordum Duban'a.

"Abu-Abdallah, halifenin bir arkadaşı."

Demir kayışlarla ve demir menteşelerle bağlanmış, meşe ağacından yapılmış ağır bir kapının önüne geldik. Her iki yanında savunmacılar için dar bir yarık vardı.

Duban konuşurken kapı açıldı ve içeri girdik. Anında, sıcak sokak geride kaldı. Bir avluyu çevreleyen sütunlu galeri boyunca bir düzine adım attık. Orada palmiye ağaçları büyüyordu ve bahçe duvarlarından asmalar sarkıyordu. Hava mucizevi bir şekilde serin ve hoştu. Atlarımızdan indik ve bir köle atlarımızı aldı.

Duban Finnvedens'lere döndü. "Burada kalın," dedi, ama onlar mırıldanmaya başladılar, ben de Eric'i yanıma almayı önerdim.

Duban kötü kokan korsana bir bakış attı ve omuz silkti, sonra gölgeli bir geçitten yol gösterdi. Nubyalı bir köle karşımıza çıktı ve bizi serin, kalın halılarla kaplı bir odaya götürdü. Odanın uzak köşesinde, yuvarlak, kurnaz bir yüzü ve yoğun siyah gözleri olan tombul, sakallı bir adam oturuyordu.

Ne genç ne de yaşlıydı ve gözlerimiz buluştuğunda, bu adamın benim için önemli biri olduğunu hissettim, sadece şu anki sorun için değil.

Bana ve Finnveden'e bir bakış attı, sonra hızlı ve akıcı bir hareketle ayağa kalktı. O şişmanlığın altında kaslar vardı.

"Hoş geldin! Duban, benim sefil evime çok nadir geliyorsun!" O eğildi. "Gölgen asla azalmasın!" Eric, hiç hoşuna gitmeyen bu durumdan dolayı somurtarak duruyordu, çünkü benim hiçbir çabam olmadan durum Finnvedenlerin kontrolünden çıkmıştı ve ben de öyle kalmasını istiyordum. Bana şüpheyle yaklaştıklarını biliyordum ve haklıydılar, çünkü o hırsız çetesini alt etmek niyetindeydim, hem kendim için hem de gemiden atlayıp İspanya kıyılarına doğru yüzen o cesur köy kadını için.

"Bu adam, Hisham ibn-Bashar'a bir mesajı olduğunu söylüyor." Uyarı gibi görünen bir ekleme yaptı: "Abu Abdallah'a eşlik ediyordum, yol kenarında ona rastladık. Ibn-Haram da bizimle birlikteydi."

"Ah?"

Hiçbir kelimede bu kadar çok anlam duymamıştım. Bir adım öne çıktım. Redwan'ın yüzüğü parmağımdaydı, ayırt edici mührü içe dönüktü ve şimdi selamlama hareketi gibi bir hareketle avucumu ona doğru açtım. Bu doğal bir hareketti ve Duban'ın bile bunun önemini fark ettiğini sanmıyordum. Ancak Hisham'ın bakışları ona değdiği anda ışık üzerine düştü.

"Konuşabilirsin," dedi, "beni ilgilendiren şey arkadaşımı da ilgilendirir."

"Bu bir fidye meselesi, on bin dinarlık bir mesele. Aynı zamanda ibn-Sharaz'ın kızıyla ilgili bir mesele."

Duban elini kılıcına indirdi ve hem bana hem de Finnveden'e dönerek hareket etti.

"Dikkatli konuşmalıyım" - Arapça kullanıyordum - "çünkü ben de bir tutsağım. Bu adam ve dışarıdakiler beni korumak, ihanet edersem öldürmek için gönderildiler."

"Yalan!" Duban alaycı bir şekilde güldü.

"Bekle!" Hisham elini kaldırdı. Sonra birkaç soru sordu, konuştuğumuz kişileri tanıdığımı anlaması için yeterliydi. Onları ibn-Haram'ın huzurunda bahsetmiş miydim?

"Hiçbir şey söylemedi," diye itiraf etti Duban. "Bu çok şanslıydı."

Burada bir entrika vardı ve Kont Redwan'ın esir alındığının bilinmesini istemedikleri açıktı. İkisinin Redwan'ın dostu ve şahin suratlı ibn-Haram'ın düşmanı olduğu da aynı derecede açıktı, bu da bana uyuyordu.

"Yapılacak şey," dedim, "en iyisi çabuk yapılsın. İbn Haram şüphelenebilir ve geri dönüp gemiyi keşfedip soruşturma yapabilir."

Hisham kabul etti. "Kaptanınız fidyeyi ödeyecek mi? Ödenirse esirleri serbest bırakacak mı?"

"Onu buna mecbur bırakabileceğime inanıyorum. Redwan, Sicilya Kralı William'ın gazabına uğrayacağını söyleyerek onu endişelendirdi, ama inanın bana, Ekselansları, Walther güvenilir biri değil, sadece korkmuş biri."

"Peki geri dönerseniz, size ne olacak?"

Gemideki konumumu kısaca açıkladım. "Gemiye geri dönmek zorundayım, ama Cádiz'den öteye gitmeyeceğim."

Hisham bir an tereddüt etti. "Duban ve ben bunu yalnız konuşmalıyız. Tahmin edebileceğiniz gibi, bu mesele fidye meselesinin çok ötesinde sonuçları var. Siz ve adamlarınız yemek yiyeceksiniz, biz de bir karar vereceğiz."

Elini çırptığında iri yarı bir zenci ortaya çıktı ve bizi binanın arka tarafındaki bir odaya götürdü. Çok seyahat etmemiş olmama rağmen, Eric'in tepkileri beni eğlendirdi. Denizde o ve kardeşleri o renkli mürettebatın en cesurlarıydı, ama burada cesareti yok olmuştu ve nereye adım atacağını bile bilemeyen bir halde bana yakın

duruyordu. Küçük, şüpheci gözleri ve seyrek sarı saçları olan tıknaz bir adamdı.

"Altını alacaklar," dedim ona, "ve bu gece gemiye döneceğiz."

"On bin dinar! Bu büyük bir meblağ."

Ona bunu hatırlatmanın bir zararı olmazdı. "Walther sadece üç bin istedi," dedim.

"Walther aptalın teki," dedi Eric somurtarak.

Yemeğimizi yedikten sonra, dinlenebileceğimiz bir odaya götürüldük. Yastıkların üzerinde uyanık yatarken tavana bakıp çeşmenin sesini dinledim ve etrafı daha fazla gezmek için daha fazla zamanım olmasını diledim. Burası babamın bahsettiği türden bir evdi ve hayal ettiğimden çok daha muhteşemdi.

Şimdi düşünmem gereken şeyler vardı. Öncelikle Aziza ve Redwan serbest bırakılmalıydı. Sonra Walther'i bir şekilde Cádiz'e gitmesi için ikna etmeliydim. Eğer bunu yaparsa ve mürettebatın altınlarını değerini alabilecekleri bir yerde harcamak için sabırsızlanacaklarını biliyordum, o zaman Red Mark, Selim ve diğerlerini serbest bırakmak için bir plan yapardım.

Paramı geri almak yeterli olmazdı. Hayatımın aylarını elimden almışlardı ve bunun bedelini ödeyeceklerdi. Kim bir yatırımdan sadece sermayesini geri almaktan memnun olur ki? Kar da olmalı.

Cádiz'in birçok avantajı vardı. Dünyanın en eski limanlarından biriydi, Cádiz olmadan önce Gades olarak biliniyordu ve Fenike gemileri, Mesih olarak bilinen kişinin zamanından önce burayı önemli bir liman haline getirmişti.

Ünlü bir korsan olan babam Kıbrıs açıklarında öldürülseydi, Cádiz'de bununla ilgili bazı bilgiler olurdu.

Uzun zaman önce babam bana denizcilerin toplandığı yerlerde bilgi aramayı öğretmişti, çünkü onların konuşmaları hep cesaret ve ölüm, uzak diyarlardan ve garip denizlerden ibaretti. Kerbouchard hakkında da mutlaka konuşuluyor olacaktı.

Önce özgürlük, sonra para. Parasız özgürlük beni başka tür bir köle, yiyecek ve barınak ihtiyacının kölesi yapardı.

Zenci geldiğinde hava tamamen kararmıştı. "Çabuk!" diye fısıldadı, "zaman yok."

Duban bizi küçük, taş döşeli bir odada bekliyordu. Siyah giyinmişti ve her birimize siyah bir pelerin uzattı. Kılıcıma bir göz attı. "Bunu kullanabilir misin?"

"Yeterince iyi," dedim.

"İbn-Haram, birçok takipçisi olan, güce aç bir adam. Kont Redwan ve Aziza'nın buraya gelmesini istemiyor, bu yüzden kılıca ihtiyacın olabilir.

Aziza'nın evliliği gerçekleşirse, Córdoba'nın güçlü bir ailesi ile Sicilya'nın aynı derecede güçlü bir ailesi birleşecek ve ibn-Haram'ın planları suya düşecek. O çaresiz durumda."

Atlar ve silahlı muhafızlar bizi bekliyordu. İki deri çanta eyere atıldı ve Durban da iki tane daha taşıdı.

İçinden geçtiğimiz sokak asfaltlanmamıştı, bu yüzden atlarımızın nalları ses çıkarmıyordu. Yaklaştığımızda bir çıkış kapısı açıldı ve geçtikten sonra sessizce kapandı.

Duban, sürerken Mağribi İspanya'da şu anda var olan bazı sorunları anlattı.

Aba Ya-cub Yusuf iktidardaydı, ancak çoğu kişi Almoravidlere sadık kalmıştı, her ne kadar yıllar önce Almohad Berberi hanedanı tarafından iktidardan uzaklaştırılmış olsalar da. Almoravidlerin ajanları Yusuf'un

dostları arasında dolaşıyordu ve kimse kimin dost, kimin düşman olduğunu bilmiyordu. Arabistan veya Kuzey Afrika'dan gelen eski kabile kavgaları hâlâ devam ediyordu, çünkü Araplar çabuk unutmazlar.

İspanya'daki iç çatışmalar benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu ve başımı omuzlarımda tutmak istiyordum, beni ilgilendirmeyen bir kavga yüzünden kesilmesini istemiyordum. Sadakatim babama, kendime ve varsa geleceğime idi.

Gecede sadece eyerlerimiz gıcırdıyordu, sadece rüzgâr esiyordu. Kısa süre sonra denizin kokusunu, rüzgârda bir tazeliği, gökyüzünde belirli bir hafifliği hissedebildik.

Etrafımdaki askerler kılıçlarını kınlarından çıkardılar ve eyerlerinde daha dik oturarak savaşa hazırlandılar.

Savaş kokusu benim de burnuma geliyordu, çünkü gençtim ve gençlik sonsuza kadar yaşayacağını umar. Gençlik, ölümün yaş sınırı tanımadığını henüz keşfetmemiştir. Ölüm, geçtiğimiz aylarda birçok kez omuzlarımı okşamıştı, ama yine de başkalarına olan bir şey olarak kalmıştı.

"Kıyıya sür," diye fısıldadı Duban. "İki adamım atlarla kalacak. Biz..."

Aniden karanlıktan çıktılar, atlı adamlardan oluşan bir duvar gibi. Üzerimize çullanmadan önce sadece bir anlık uyarı aldık, nalların sesi, toprağın yırtılma sesi, kılıçların çarpışması.

Bölüm 4

Ayaklarım yere değmeden üzerimize çullandılar ve beni çalıların içine doğru geriye doğru itti. Çalılardan çıkarken, elimde kılıçla, zırhlı, sakallı iri bir adam bana saldırdı ve kafama şiddetli bir darbe indirdi. Becerimden çok, koşarkenki ivmemle, bir dizimin üzerine çöktüm ve körü körüne yukarı doğru kılıcımı savurdum, kılıcımın ucu onun kaldırdığı kılıcın altındaki koltuk altını vurdu.

Adam çığlık attı ve düşen baltası kafatasımı kıl payı ıskaladı. Tekrar çığlık attı ve kendini kurtararak taşıdığı bıçağa uzandı, ama benim sonraki kılıcım onun boğazını bir yandan diğer yana kesti ve adam iki eliyle boğazını tutarak sendeledi.

Biri arkamdan üzerime atladı ve bir cesedin üzerine takılıp düştüm, adamı üzerimden attım. Uzatılmış elim bir altın çuvalının üzerine düştü ve nadir bir soğukkanlılıkla onu yakaladım ve çalıların içine yuvarlandım. Saldırganımın savaş baltasıyla indirdiği darbe üstümdeki dallara takıldı ve benim hamlem onun karnına girdi.

Beklenmedik saldırı karşısında, hayatta kalmaktan başka bir düşüncem olmadan, körü körüne ve beceriksizce savaşıyordum. Etrafımda her şey kargaşa içindeydi: atlar ve savaşan adamlar, çınlayan çelikler ve yaralıların çığlıkları.

Altın çuvalı beni kendime getirdi, çünkü bu benim savaşım değildi. Hızla diğer çuvalları aradım ve buldum. Altın taşımak için sağlam bir şekilde yapılmış deri çuvallardı ve onları topladım.

Çatışma, Duban ve adamlarının toplandığı yerden otuz ya da kırk metre uzağa kaymıştı. Finnveden'leri görmedim ve umursamadım.

Son altın çuvalını ararken onu buldum, ama onunla birlikte bir yüz ve uzanan bir el de vardı. Bir saniye sonra adam ayağa kalktı ve bana saldırdı, ama ben onun yüzüne

kafa attım, burnunun kırıldığını hissettim ve sonra eski Yunanlıların yaptığı gibi yumruğumla ona vurdum. O düştü ve ben kılıcımı ararken onu buldum ve altınları da yanıma alarak çalılıklara süründüm.

Ben nefesimi toparlamaya çalışırken, birkaç dakika boyunca şiddetli bir savaş sürdü, sonra çatışma sona erdi ve geri çekilen atların nalları tıkırdadı.

Ben hareketsiz kaldım. Yakınımda bir adam inliyordu, ama ben kıpırdamadım. Bu grupta ben arkadaşsız bir adamdım. Yalnızdım. Ayrıca, bu altın gemiye ulaşmazsa, Redwan ve Aziza'nın özgürlüğü olmayacağını düşünüyordum.

Gururla giydiğim giysilerim kir, kan ve yapraklarla lekelenmişti, ama yaralanmamış gibi görünüyordu, bu da becerimden çok şansım sayesindeydi.

Bir saat geçti. Yakında gün ağaracaktı. Kaç kişinin daha gün ağarmasını bekleyerek yerde yatıyor olabileceğini bilemezdim.

Altını düşününce, onu ne kadar kolay saklayabileceğimi düşündüm ve herkes olay yerinden ayrıldıktan sonra, terk edilmiş bir at bulup on bin dinarla uzaklaşabileceğimi düşündüm. Benim durumumdaki biri için bu çok büyük bir meblağdı, ama bir de kendime saygı meselesi vardı. Ve tabii ki Aziza da vardı.

Onur, zahmetli bir şey olabilir, ama bir kişi onura sahipse, onu kolayca feda etmez.

Şimdi, Duban'ın yardımı olmadan, Aziza ve Redwan'ın serbest bırakılması için pazarlık yapmam gerekiyordu.

Çuvallardan biri kılıçla kesilmişti, elimden geldiğince onu bağladım ve yaprakların arasından birkaç bozuk parayı alıp cebime koydum. Sonra, son derece dikkatli bir şekilde, çalılıkların arasından geçip yokuş aşağı indim. Birkaç dakika sonra kendimi kumların kenarında buldum.

Kumun ötesinde deniz, köpüklü dudaklarını kıyıya doğru kıvırıyordu. Yakınlarda bir hareket duydum, biri tökezledi ve neredeyse düşüyordu. Aceleyle altın çuvallarını gömdüm, sonra kılıcımı elime alıp ortaya çıktım.

Yürüyen kişi Eric'ti ve yanında kardeşi vardı.

Burnu kırılmıştı ve gözlerinden biri şişmiş ve kapanmıştı. Demek karanlıkta çarptığım kişi oydu! Yaralı kardeşini tutarak, üçümüz sahile doğru sendeleyerek yürüdük ve gemiye seslendik.

Finnvedenler kumda otururken biraz tereddüt ettikten sonra, gemiden bir tekne ayrıldı. Walther teknenin içindeydi. Memnun görünmüyordu, sadece terliyor ve kötü bakıyordu. O altın istiyordu, bizi değil. "Dinarlar? Neredeler?"

Ondan bir kılıç mesafesi uzaklıkta durarak, silahımı kınına sokmak için hiçbir hareket yapmadım. "Kız? Nerede o? Ve Redwan?"

"Onlar iyiler," dedi sabırsızca, "ama altın nerede? Bana geri getirdiğin bu mu? Kan ve beladan başka bir şey yok mu?"

"Altın bende. Onları sahile getir."

Bana baktı, gözleri kötü niyetle doluydu. "Kime hizmet ediyorsun? Bana mı, onlara mı?"

"Kendime hizmet ediyorum," diye soğukkanlılıkla cevap verdim, "ama anlaşma böyleydi. Onlar serbest bırakılmalı."

"Altından bahsediyorsun, ama benim elimde ne kanıt var?"

Kemerimin arkasındaki cebe uzanıp ona birkaç sikke gösterdim. "İşte bir örneği, ama acele etmelisin, askerler geliyor!"

"Altını gemiye getir, biz de tutsakları serbest bırakalım."

Çok gençtim, ama o kadar da genç değildim. Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Tutsaklar karaya çıktığında altınları alacaksın."

Sözlerim hoşuna gitmedi ve benden daha da az hoşlandı. Yeni kazandığım bu bağımsızlığımdan da memnun değildi. Bir an öfkeyle somurtarak baktı, sonra Finnvedens'leri de yanına alarak tekneye gitti. Ben kıyıda yalnız kaldım.

Çok uzun sürdü. Güneş kasvetli bulutların arkasından doğdu ve sonunda tekne Redwan ve Aziza ile birlikte geldi. Dev Cervon da oradaydı, ayrıca bir düzine kadar silahlı ve hazır başka kişi de vardı.

Sahilden geri dönerken olanları anlattım. "Güvende değilsin," diye uyardım Redwan'ı. "Altını aldıklarında seni öldürmeye ve Aziza'yı geri almaya çalışacaklar."

Cervon bize doğru geliyordu ve diğer ikisi de yaklaşıyordu. Tabii ki istedikleri oydu. Redwan'ı ve beni öldüreceklerdi, sonra da onu sahilde yere atacaklardı.

Planım, Duban'ın bir grup savaşçı ile orada olmasıydı. Ama ben yalnızdım. Yine de bir anım vardı.

Kumların üzerinde kırık bir kutu ve altın için kavga eden adamların anısı.

"Burada bekle," dedim Redwan'a, "Altını alacağım."

Peşimden geldiler, ama ben dik yokuşu tırmanmaya başladığımda durdular. Orada bir ok ya da sapanla atılan bir taş beni yere indirebilirdi ve onlar tembel insanlardı.

"Çabuk olacağım," dedim, "ama hazır olmalısınız." Redwan'a bakmadım, ama sözlerim ona yönelikti. "Dün gece savaşan adamlar güçlenerek geri dönecekler."

Çuvalları çıkarıp dik kenara götürdüm, sonra geri dönüp geri kalanını aldım. İki çuvalı tepeden aşağı attım, ama üçüncüsünü kasten keskin bir kayaya attım. Çuval yırtıldı ve parlak altınlar etrafa saçıldı.

Adamlar bağırarak ileri atıldılar ve altın sikkeleri kapmak için birbirleriyle boğuştular. Redwan Aziza'yı elinden tutup kaçtı.

Elimde kılıçla tepeden aşağı inmeye başladım, ama aniden Cervon kaçan kızı gördü ve bir çığlık atarak peşinden koştu, diğerleri de onu takip etti.

Walther bağırarak onların peşinden gitti. Bir adam ok attı ve ok Redwan'ın miğferine isabet etti. Redwan düştü.

Redwan sendeleyerek ayağa kalktı ve Aziza'ya devam etmesini bağırdı, ama Cervon onu hızla yakaladı, ta ki ben ağaçların arasından geçene kadar. Cervon, Aziza'nın elbisesini yakaladı ve ince kumaş elinde yırtıldı.

Kolunu yakalayıp onu bir kenara attım. Kılıcını çekmeye çalıştı ama ben buna izin vermedim ve onu bıçakladım. Kanlar içinde yere düştü ve Aziza durdu.

"Koş!" diye boğuk bir sesle bağırdım. "Ağaçların arasına!"

Redwan Cervon'un kılıcını aldı. "Ağaçların arasına!" diye tekrarladım. "Çabuk!"

Koşmaya başladılar, ama sonra yokuşun aşağısından büyük bir ayak sesi geldi ve bir şey kulağımın arkasına sertçe vurdu. Kılıcımı kavradım ve onlara dönmek için döndüm, ama sonra bir karanlık dalgası üzerime çöktü ve düştüm.

UYANDIĞIMDA bir hareket hissettim. Toprak hareket ediyordu ya da ben bir sedyedeydim. Kafatasım şidd

UYANDIĞIMDA hareket hissettim. Ya yer hareket ediyordu ya da ben bir sedyedeydim. Kafatasım şiddetli bir şekilde zonkluyordu. Üzerinde yattığım yüzey yükselip alçalıyordu.

Deniz. Yine denizdeydim.

Akşamüstüydü, gökyüzü bulutluydu. Arka güvertede yatıyordum ve küreklerin yavaş, düzenli vuruşlarını duyabiliyordum. Bir ayak parmağı beni dürttü. "Kalk!"

Walther... O hayattaydı.

Ayaklarımın üzerinde sendeleyerek, bordaya yaslandım. Gözlerimi açtım... *Aziza*?

Başım kocaman bir davul gibi zonkluyordu. Walther bana bakıyordu. "Kaçtı! Senin yüzünden!"

Breton tanrılarımız bana boşuna hızlı bir beyin vermemişti. Şaşırmış gibi davranacak kadar akıllıydım. "Sana altınları getirdim! Anlaşma bu değil miydi?"

Öfkeliydi, benden her zamankinden daha çok nefret ediyordu. Kızın serbest kalmasını hiç istememişti, ama Cervon'un ölmesini istediğinden emindim.

"Anlamıyorum!" diye itiraz ettim. "Vurulduğumda onu kovalıyordum! Hepimizden nasıl kaçmış olabilir ki?"

"Moors'ları görmedin mi?"

Hatırladığım ayak sesleri geminin mürettebatına aitti, ama bağırışlar ve saldırı Mağribilere aitti, ama kimlerdi? Duban'ın adamları mı? Yoksa ibn-Haram'ın mı?

Aziza gemimizden kaçıp onların eline mi düşmüştü? Bu korkunç bir düşünceydi. Ama ona zarar verir miydiler? O değerli bir rehine olmaz mıydı?

"Onları takip ediyordum ki bir şey bana çarptı."

"Kaçmaya çalışıyordun."

"Ne? Ve söz verdiğin ödülü bırakmak mı?"

Bu onu durdurdu, şüphelerini bastırdı, çünkü hangi adam altın vaadinden kaçar ki? "Hiçbir şey almayacaksın," dedi sinirli bir şekilde. "Sen bir aptalsın."

Kim akıllı, kim aptal? Bu soru filozofları uzun zamandır meşgul ediyor. "Belki de benden sakladığın altın, Cádiz pazarlarında sana acı getirecek, ucuz bir fahişenin sana bıraktığı acı."

"Cádiz mi? Cádiz'den kim bahsetti?"

"Başka nereye? Altın sahibi birinin, en güzel kadınların, en iyi şarapların, dünyanın lükslerinin olduğu yerden başka nereye gideceği var ki?"

Dört adamın saldırıda öldürüldüğünü ve Finnvedenlerden birinin daha önce öldüğünü öğrendim. Bir diğeri tekneye bindikten sonra bir okla öldürülmüştü ve tabii ki Cervon da ölmüştü. Onu benim öldürdüğümden şüphelenmiyorlardı.

Kılıcım ve hançerim benden alınmıştı, ama şimdi bana ihtiyaçları vardı ve bir gün her iki silahı da geri alacaktım.

Geminin sallanması midemi bulandırıyordu. Ağzımda kötü bir tat vardı ve başım zonkluyordu. Beni vuran muhtemelen bir sapanla atılan taştı. Eh, biz Keltler sert kafalarımızla tanınırız. Bu düşünceyle uykuya daldım.

Yağmur beni uyandırdı. Sert bir yağmur, sonra bir tane daha. Sendeleyerek güverteye çıktım. Walther yakınlardaydı, şimşek çaktığında onu gördüm. "Çalışmaya başla!" diye bağırdı. "Bir şeyler yap!"

"Bu fırtınada mı? Senin sahip olduğun onca altınla, ben bir limanda bir somun ekmek ve bir şişe şarapla rahatça oturuyor olurdum."

Deniz beyaz dalgalarla kaplıydı. Dümen küreğine elimi uzattım. Batıya, Cádiz'e doğru gidiyorduk, bu yüzden elimden geldiğince rotayı korumaya çalıştım. Sonra, gökyüzü günün gelmesiyle griye dönerken, yağmurla parlayan şişman yanaklarıyla yanıma geldi. "Hava hoşuma gitmiyor," diye homurdandı. "Bizi Cádiz'e götür."

Málaga'nın yemyeşil güzelliği, mutfağın kirini ve mürettebatın yağlı yüzlerini bana sevdirmemişti. Onlar benden nefret ediyordu, ben de onlardan, ve benim kaçmam ya da onların beni öldürmesi an meselesiydi.

Ancak Selim ve Red Mark, diğerleri gibi küreklerine zincirlenmişlerdi ve ben onlara serbest bırakılmalarını vaat etmiştim. Ne kadar uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

Cádiz... benim kader limanımdı. Bir şekilde Walther'den borcumu alacaktım ve bir şekilde kaçıp yeniden özgür olacaktım.

Ve nasıl yapacağımı biliyordum - keşke bunu gerçekleştirebilseydim.

Rüzgâr şiddetli, deniz karanlık ve dalgalıydı, ama zihnimdeki dalgalar kadar karanlık değildi. Walther bedelini ödemeli ve eski kürekçi arkadaşlarım serbest bırakılmalıydı.

O zaman, geniş dünya benim olacaktı! Babamı bulmaya, benim için ne tür bir talih olduğunu aramaya ve bir yerlerde, bir şekilde, bir kız bulmaya gidecektim.

Bölüm 5

Gözlerim umutsuzlukla açıldı. Gemide sessizlik hakimdi; su, gövdeye tembelce çarpıyordu, ama ben bir tutsaktım. Köleleri ve beni korumak için kalan birkaç kişi dışında, mürettebat Cádiz'e çıkmıştı.

Tüm planlarım suya düşmüştü ve ben hareketsizce yatarak bu durumdan kurtulmanın bir yolunu düşünmeye çalışıyordum. Oturarak, uyuyan kölelerin sırasını seyrettim. Sadece Selim uyanıktı. Gözlerimiz buluştu.

İşte umudu bilen bir adam. Gözleri hevesin ateşiyle parlıyordu ve ona umut veren bendim. Ama dört silahlı adama karşı ne yapabilirdim ki?

Brittany'nin Armorican tepelerinin granit ve yeşilliğinden, yalnız bataklıklarından ve kıyılarından, menhirlerinden ve dolmenlerinden, dış dünya bana düşmanlarımın arasında kahramanca yürüyebileceğim parlak bir romantizm yeri gibi görünmüştü. Ve şimdi burada, kokuşmuş bir gemide bir grup küçük hırsızın esiri olarak oturuyordum.

Kerbouchard Korsan'ın oğlu olarak buna katlanacak mıydım?

Dördünden biri, benden hoşlanacak hiçbir nedeni olmayan, elinde yay ve ok olan bir Finnveden'di. Ben ayağa kalkamadan oku bağırsaklarımı delip geçecekti.

Pervasız olmak cesur olmak değildir, sadece aptal olmak demektir.

Her zaman dikkatli olun, ama bir erkek harekete geçtiğinde ani ve kararlı davranmalıdır.

Diğerleri uyuyordu, ama Finnveden'e karşı ne yapabilirdim ki?

Çiçek bozuk denizci uzun zaman önce bana ne demişti? "Aklına güven, evlat."

Belki zekam yoktu, ama o yaylı aptal öküz... Kendimi ondan daha akıllı sanabilirdim, ama bağırsaklarında bir ok varken akıl neye yarar?

"Kıyıda eğleniyorlar," dedim. "Walther'in bize bir şişe şarap vermemesi ne yazık."

Finnveden cevap vermedi. Umduğum soruyu sormadı, ben de "En azından depodan bir şişe verebilirdi" dedim.

Finnveden uyanık davrandı. "Ne deposu?"

"Karada bolca şarabı vardır. Neden bize aşağıdakilerden istediğimizi alabileceğimizi söylemeyi unuttu?"

"Aşağıda şarap mı var?"

"Tabii ki. Walther'in uyuduğu silah sandığının altında saklanıyor."

Domuz gibi gözleri benimkileri aradı. Ne yazık ki insanlara güveni olmayan bir adamdı. Bana hiç güvenmiyordu.

Selim dinliyordu, konuşmamızı anlıyordu.

Finnveden'in karar vermesi zaman aldı. Omuzları geniş, kıllı bir adamdı, dişi ağrıyan yaşlı bir ayı gibi öfkeli bir mizacı vardı. Sonunda diğerlerini uyandırdı ve birlikte fısıldaşmaya başladılar. Aniden bana doğru geldiler, beni yere devirdiler ve ellerimi ve ayaklarımı bağladılar. Babamın bana öğrettiği bir numara vardı: bağlanırken derin nefes alıp kasları gevşetmek. Nefes verip kasları gevşeterek kazanılan gevşeklikle çok şey yapılabilir.

Henüz zamanı gelmemişti...

Onlar güverte altına indiler ve sonra Walther'in sakladığını gördüğüm şarabı ellerinde tutarak güverteye

geri döndüler. Dişleriyle mantarları çıkarmaya ve içmeye başladılar.

Biri şişeyi üzerime salladı ve şarap yüzüme sıçradığında alaycı bir şekilde güldü.

Güneş yükseliyordu. Walther ve diğerleri kıyıdaki genelevlerde uyanıyor olacaktı. Ya bunlar yeterince içmeden önce yardım gönderilirse?

Gözlerimi kapatıp güneşin kaslarımı ısıtmasına izin verdim. Bağlı olmama rağmen, bu zevki tadabiliyordum, çünkü ben en küçük yaşlardan beri fiziksel zevkleri seven biriyim: güneşin sıcaklığı, soğuk, berrak su içmek, tuzlu su sıçramasının tadı, vücutta hissedilen nemli sis ve bir kadının ellerinin dokunuşu.

Sırt üstü yatarken, altımdaki güvertenin hafif hareketini, dinlenen küreklerin gıcırdamasını, uyuyan kölelerin mırıldanmalarını, uykusunda huzursuzca hareket eden birinin zincirinin çınlamasını hissedebiliyordum.

Sarhoş kahkahalar kulağıma geldi, hoş bir ses.

Mürettebat her an geri dönebilirdi, ama olabilecekler için endişelenmenin bir anlamı yoktu. İnsan elinden geleni yapar, sorunlar ortaya çıktıkça çözer. Yumuşak bir horlama duydum.

Finnveden uyuyordu. Diğerleri, son şarap şişesini yudumlarken, dağınık bir şekilde sohbet ediyorlardı. Onlar için bu, tembel ve rahat bir zamandı. Limandaydılar, gemi demirlemişti.

Bağlarım gevşemişti, ama ne yazık ki çok az. Yine de kendimi olabildiğince küçülterek, omuzlarımı içe doğru çekip kollarımı olabildiğince birbirine yaklaştırarak, çalışmak için biraz yer kazandım.

Onlar konuşurken, düğümleri çözebilmek için parmaklarımı hareket ettirdim. Bir başka adam uykuya daldığında, ellerim serbest kalmıştı.

Gecikmeden sabırsızlanarak ve mürettebatın geri dönmesinden korkarak, ayak bileklerimi kurtarmak için hızla çalıştım. Uyuyan muhafızın yanında bir kılıç duruyordu. Dikkatlice ayağa kalktım. Selim, sert ve parlak gözlerle beni izliyordu.

Kılıca olan mesafeyi ölçtüm ve ona doğru ilerlemeye başladım. Muhafızlardan biri döndü ve gözlerimin içine baktı.

Şaşkınlıktan bir an hareketsiz kaldı, sonra ayağa kalkmaya başladığında ona tekme attım. Bu, Brittany'de uzun zamandır bildiğimiz, ellerin yanı sıra ayakların da kullanıldığı bir dövüş tarzıydı. Tekmem keskin ve isabetliydi, çenesinin altına isabet etti ve başını sanki menteşe gibi geriye doğru savurdu. Diğer muhafız kılıcı kapmaya çalışırken ben de kılıcı yakaladım.

Kılıçın jilet gibi keskin kenarı yukarı doğru savruldu, giysilerini yırttı ve çenesini tereyağı gibi kesti. Kanla boğulan boğazından çığlık atmaya çalışırken yere düştü.

Selim bağırdı ve ben dönüp Finnveden'in yay ve okla uğraştığını gördüm, hala uykudan ve şaraptan sersemlemişti.

Atlamak için çok uzaktı. Kılıcı havaya fırlattım, parmaklarımla yakaladım ve cirit gibi attım. Yayı kaldırdı, oku bana doğrulttu, ama tam bırakacağı anda, attığım kılıç hedefi vurdu ve derine saplandı.

Mücadele hızlı, sessiz, neredeyse gürültüsüz olmuştu. Kıyıya baktığımda, koyda tekne görmedim. Güneş ışığı suda parıldıyordu, ama hiçbir şey hareket etmiyordu. Hızla uyuyan muhafızı bağladım ve sonra zırhçının sandığına koşarak aletleri aldım.

Bir çubukla Selim'i bağlayan mandalları kopardım ve sonra Red Mark'ın yanına geçtik. Köleler giysilerimizi tutup, özgür bırakılmak için yalvarıyorlardı, ama Red Mark önce geldi. Kısmen benim arkadaşım olduğu için, ama daha çok hayatta kalmamız için gerekli disiplini sağlamak için yanımda başka bir güçlü adama ihtiyacım olduğu için.

Selim ve Red Mark kurtarıldığında, planım olgunlaştı ve ne yapmam gerektiğini anladım.

Adamlar güverteye çıktıklarında, Red Mark'ın kolunu tuttum. "Mutfağın baştan sona temizlenmesini istiyorum."

"Ne?" İnanamıyordu. "Kaçmalıyız!"

"Onlara bak! Kendine bak! Bu halde Cádiz'e gidersen, kim olduğun anlaşılır ve tekrar köle olursun.

"Beni dinle! Ne yapacağımı biliyorum! Önce mutfağı temizleyeceğiz, sonra kendimizi temizleyeceğiz. Aldığımız mallardan elde ettiğimiz giysiler var, balyalarca. Her birimiz birer kıyafet ve altın alacağız, sonra da aklımdaki planı dinleyeceksin.

"Ama şarap yok! Sudan başka hiçbir şey içilmeyecek. Bana güvenin!"

Yaklaşan teknelere karşı dikkatli bir şekilde nöbet tutarken, köleler hızlıca çalıştılar. Mutfak iyice temizlendi ve güverteler, körfezden kovalarla çekilen tuzlu suyla yıkandı.

Selim ve başka bir adam, benim emrimle, kargonun değerini hesaplamak için aşağı indiler. Raporuyla güverteye yeni dönmüştü ki, geri dönen bir tekne gördük. Köleler anında yerlerine döndüler. İki kişi daha onların yerine nöbetçi olarak geçti.

Tekne yanaştı ve içindeki bir adam seslendi. Cevap gelmeyince adam küfretti. "Uyuyorlar!" dedi öfkeyle. "Walther bunu duyana kadar bekleyin!"

Teknenin yanından atlayarak bizim ellerimize düştüler. Sürpriz tam anlamıyla başarılı olmuştu. Biri savaşmayı seçti ve Red Mark'ın kılıcı onu ateşin üzerindeki bir sülün gibi şişledi. Diğer ikisi yakalandı, yere atıldı ve bağlandı. Kölelerden biri ayağa kalktı ve tekneciye boynuna bir ok attı.

Gemi o kadar çabuk bizim oldu ki endişelendim, ama mürettebat bir grup serseriydi. Garip olan, gardiyanları değiştirmeyi akıllarına getirmiş olmalarıydı. Yarı sarhoş olan geri dönen mürettebat, olanlara karşı hiçbir uyarı almamış, hazırlıklı değildi.

Planımın geri kalanı hâlâ geçerliydi, ama her an bir felakete davetiye çıkarıyordu. Neden planımı unutmayıp parayı bölüşüp herkesin yoluna gitmesine izin vermiyordum?

Cádiz'deki Mağribiler kaçak kölelere dostça davranmazlardı ve Walther kesinlikle onların yardımını alarak bizi yeniden yakalatırdı.

"Aklını kullan," demişti çiçek bozuğu olan.

Üstelik, ödeşmem gereken bir hesap vardı. Planım işe yararsa, her köleyi mütevazı bir zengin olarak yoluna gönderebilirdim ve Walther'e gerekli bir ders vermiş olurdum.

"Komuta sende," dedim Kızıl Yara İzli'ye. "Selim'i alıp karaya çıkacağım. Mürettebattan geri dönen olursa, onları esir al."

Şimdi ihtiyacım olan şey bir dilenciydi, belli bir yüze sahip bir dilenci.

Bölüm 6

KARAYA ÇIKTIĞIMDA Kıyıdan ayrılıp şehrin dar sokaklarına doğru ilerledim. Planın çabucak tamamlanması gerekiyordu, ama Müslümanlar bu tür konularda aceleci davranmazlardı.

Gecikme felaket anlamına gelebilir. Yine tereddüt ettim. Neden köleleri serbest bırakıp kendi başlarına ülkeden çıkmalarına izin vermiyordum? Onlar benim sorumluluğumda mıydı?

Değillerdi, ama özgür bırakıldıklarında ve harcayacak altınları olduğunda, Cádiz'in zevklerine kapılacaklarını, dikkat çekeceklerini ve kısa sürede kaçak köleler olarak keşfedilip tekrar zincirlenmelerini çok iyi biliyordum.

Giysilerim özenle fırçalanmış ve temizlenmişti, böylece yeniden modaya uygun genç bir adam gibi görünüyordum. Kılıcım yeniden benim olmuştu ve bıçağımı da geri almıştım, ancak amacımı gerçekleştirmek için çok genç görünüyordum. İhtiyacım olan şey, görünüşü saygı uyandıran, yaşlı ve saygın bir yardımcının yardımıydı.

Bana eşlik eden Selim, hem görünüşüyle çok sert hem de korsan gibi göründüğü için güven uyandırmıyordu.

1176 yılında Cádiz, dünyanın en büyük limanlarından biriydi ve çarşılarında ipek, baharat, kafur ve inci, tütsü ve fildişi satan tüccarlar bulunuyordu. İngiltere'nin yünleri, İskandinavya'nın kürkleri, Fransa'nın şarapları, Levant'ın halıları burada sergileniyor ve satılıyordu.

Kalabalıklar arasında her milletten ve her türden giysili insanlar vardı. Tüccarlar korsanlar, askerler, köle tüccarları ve bilginlerle iç içeydiler. Cádiz uzun zamandır denizcilik ve ticaretle ünlüydü. Yunan-Arap kökenli eski öğretmenim, Eudoxus'un bıraktığı bir el yazmasından bahsetmişti. Bu

yazıda, Cádiz'den gelen bir geminin pruvasının Doğu Afrika kıyılarında denizde yüzdüğü ve bunun Mesih'ten çok önce olduğu anlatılıyordu.

Bir dilenci kolumu çekiştirdi. "Sadaka! Sadaka! Allah aşkına!"

Karşımda, keskin gözleri ve kartal burnu olan, kötülükle dolu ve kurnazlıkla gölgelenmiş, eski bir yüz vardı, ama daha fazlası da vardı, bir parça kötü mizah mıydı?

"Ey, bitlerin babası," dedim, "sadaka için ne hakkın var? Sen bir hırsız ve hırsızların oğlu gibi görünüyorsun!"

Kurnaz yaşlı gözlerinde şeytani bir eğlence parıldıyordu. "Binlerce kez özür dilerim, Asil Efendi! Yoksulluğuma ve zayıflığıma acıyın! Allah aşkına sadaka verin!"

Yüzü, tavırları... peki ya temiz olsaydı?

"Böcek taşıyıcısı," dedim, "sadaka vermem, ama bir altın sikke istersen, o zaman konuşabiliriz. Bir altın sikke," diye ekledim, "ya da bana ihanet edersen, bir çelik bıçak."

"Bir altın parçası mı?" Gözleri kötücül bir şekilde parladı. "Bir altın parçası için seni İspanya'nın en güzel haremine sokarım! Bir altın parçası için... ah, tam da uygun bir kadın biliyorum! O bir şeytan, cehennemden çıkmış bir iblis, ama zevk konusunda bilgili ve onda bir..."

"Kadınlardan bahsetmedim. Beni takip et."

Bir hamamın önünde durduk. Kulaklarında kocaman altın halkalar olan kaslı bir zenci orada duruyordu. Dilenciye işaret ederek, "Bu pire torbasını al, onu daldır, ov, kes ve tara. Bir beyefendiye benzemesini istiyorum!" dedim.

"Allah adına." Köle toza tükürdü. "Ben mucizeler yaratacak bir cin miyim?"

Dilenci ona sinsi sinsi baktı. "Ey Efendim! Cádiz'de bu kadar çok hamam varken, neden beni insanlığın burnuna kokan bu kokuşmuş yere getirdiniz? Neden yaşlılığımda bu Cehalet Gölgesi'ni dinlemek zorunda kalayım?"

"Yeter!" Sert bir sesle konuştum, çünkü biz Kerbouchardlar emir vermeyi biliriz. "Onu içeri götürün. Giysisi olarak giydiği o yozlaşmış kıyafeti yakın. Bir saat içinde temiz giysilerle geri döneceğim!"

Sonunda karşımda durduğunda - sakalı kesilmiş, saçı kesilmiş ve taranmış, saygın ve varlıklı bir adama yakışır şekilde giyinmiş - kurnaz ama asil bir adam gibi görünüyordu, tam da istediğim gibi.

Adı, ve bu alçağın yalan söylediğinden hiç şüphem yok, Şir Ali'ydi, Şamlıydı, bir zamanlar tüccardı, sonra derviş olmuştu, ama kötü günler yaşamıştı.

"Sen yine bir tüccarsın," dedim ona, "Halep'ten yeni gelmişsin ve bir kargo ile bir kadırgayı mümkün olan en kısa sürede elden çıkarmak istiyorsun. Kargo, balyalarda baharat ve ipek. Onu iyi bir şekilde elden çıkar, Shir Ali, bu öğleden sonra elden çıkar, ve bolca ödüllendirileceksin.

"Eğer yanlış bir hareket yaparsan ya da bana herhangi bir şekilde ihanet edersen, ben" — elim bıçağın üzerine koydum — "bağırsaklarını toza dökeceğim!"

Selim ona doğru eğildi. "Ben de seni şeritler halinde kesip köpeklere yem ederim!"

Küçük bir dükkanda birlikte şarap içtik, ona kargo manifestosunu gösterdim ve gemiyi kelimelerle ölçtüm. Manifesto'ya bir göz attı ve başını salladı. "Mükemmel! Bir hafta içinde..."

"Dört saatin var," dedim. "Ben, mirasın sahibi olan Palermo'dan gelen sabırsız yeğeninim ve hemen Toledo'ya gitmem gerekiyor. Aceleci davranmaktan nefret edersin,

ama bu kadar sabırsız bir genç varken ne yapabilirsin ki? Ayrıca, bir kız var..."

O çılgına döndü, bunun yapılamayacağını söyledi. Para kaybedecektik! Dolandırılacaktık! İki günde yapılabilirdi ama...

"Bu bir korsan gemisi," dedim soğukkanlılıkla. "Mürettebat şehirde sarhoş oluyor. Onu şimdi satacaksın... bugün."

İnanamayan bir bakış attı, sonra omuz silkti. "Cesursun," dedi, "ya da aptalsın."

"Kılıcım iki ucu keskin, o yüzden çabuk ol."

O şüphesiz bir tüccardı; muhtemelen bir hırsızdı, ama Shir Ali'nin kendine has bir tarzı vardı.

Her adımda Walther ya da mürettebattan biriyle karşılaşmaktan korkuyordum, ama yaşlı dilenci acele etmiyordu. "İyi bir seçim yaptın," dedi, "çünkü bir dilenci başkalarının görmediği birçok şeyi görür. Kimin dürüst, kimin sahtekar olduğunu, kimin altın sahibi olduğunu, kimin boş konuşup durduğunu biliriz." Aniden, çarşıda küçük bir tezgahın önünde durdu ve ağlamaya ve saçını yolmaya başladı.

"Mahvoldum!" diye bağırdı. "Mahvolacağım! Şimdi satmak mı? Bunu yapamam! Böyle bir zamanda bir gemiyi satmak Allah'a karşı günah!

"Düşün, yeğenim! Gemi başlı başına bir hazine, ama ipek balyaları! Bırak da tutayım! Bırak da pazarlık edeyim! Böyle bir gemiye yüksek fiyat ödeyecek insanlar var!"

Tezgahı işleten yaşlı Yahudi adam Ben Salom, bir pazarlık kokusu aldı. "Seni rahatsız eden ne dostum?"

Shir Ali daha yüksek sesle ağladı ve küçük bir kalabalık toplandı, sonra bir dizi itiraz ve lanetler yağdırmaya başladı. Sevgili kardeşi, en iyi kardeşi ölmüştü! Limanda duran gemisi satılmalıydı ve bu sakalsız genç, yanındaki bu delikanlı, güneş batmadan Toledo'ya doğru yola çıkmalıydı.

Tartışma ve açıklamalar devam etti ve Shir Ali, ipeğin zenginliğini, baharatların aromasını anlattı. Dilenci, hayal gücü olan, hatta şiirsel bir adam olduğunu gösterdi.

Ağladı; kötü talihini, zamanın kötülüğünü, bekleyerek çok daha fazla kazanabilecekken şimdi satmanın günahını azarladı.

Aniden sözünü kesti. "Gel! Gel, yeğenim, tam da aradığım adamı tanıyorum! Böyle bir yük için o..."

"Dur!" Ben Salom elini kaldırdı. "Bekle! Belki de daha fazla aramana gerek yok. Geminin eski olduğu şüphe yok. İpek muhtemelen uzun süredir geminin ambarında duruyor. Baharatlar bozulmuş olabilir, ama yine de..."

Shir Ali dikleşti ve Ben Salom'a küçümseyerek baktı. "Ne? Satın almaktan mı bahsediyorsun? Yüz bin dinarı nereden bulacaksın? Nereden, gerçekten?"

"Kim yüz bin dinardan bahsediyor? Bu aptalların lafı... ama aceleci davranmayalım. Gerçekten, Allah seni bana gönderdi. İçeri gel."

Shir Ali geri çekildi. "Kim Allah'tan bahsediyor? Seninle ne işimiz var? Kaybedecek zaman yok! Gemi gece çökmeden satılmalı, nasıl boş konuşarak zaman kaybedebilirim?"

Ancak uzun tartışmalar ve itirazların ardından, içeri girip yere serilmiş minderlere çapraz bacaklı oturduk, Shir Ali ise zamanın boşa gittiğini söyleyerek itiraz etti. Birkaç kez kalkmak istedi, ancak tekrar oturtuldu.

Ben Salom listeyi aldı ve onu inceleyerek mırıldanıp parmaklarıyla saydı. Shir Ali, Selim ve ben onun ikram ettiği şarabı kabul edip bekledik.

Dükkan mütevazıydı, ama hiçbir insan şehirde neler olup bittiğini bilmeden uzun süre sokaklarda kalamaz. Bir dilenciler birliği vardır ve onların bilmediklerini kimse bilmez.

Tüccar bir çocuğu çağırdı ve onu dükkandan aceleyle gönderdi. Birkaç dakika sonra çocuk, sakallı iki yaşlı adamla geri döndü. Kafalarını bir araya getirip listeyi incelediler, tartıştılar ve itiraz ettiler.

Shir Ali aniden ayağa kalktı. "Yeter! Yeter artık!"

Kapıya geldiğimizde Ben Salom bizi durdurdu. "Bizi bu gemiye götürün. Dediğiniz gibi ise, satın alacağız."

"Gemiyi de mi?"

"Gemiyi de."

Şimdi en büyük endişe anı gelmişti. Ya Walther geri dönmüşse? Ya da biz gemideyken geri dönerse? Liman yetkililerinin müdahale edebileceği şiddetli bir çatışma çıkacağı kesindi. Yine de bu riski göze almak zorundaydık.

Gemiye yaklaşırken her şey sessizdi. Güneş sıcaktı; su, geminin gövdesine tembelce çarpıyordu. Tüccarlar gemiyi incelediler, yüzlerinde hiçbir şey belli etmediler.

Onların anlayacağını umarak, Selim'e Frankça konuştum. "Bence zaman kaybediyoruz. Málaga veya Valencia'da satmak daha iyi olur."

Ben Salom yanındaki adama endişeyle konuştu ve Shir Ali niyetimi tahmin ederek bana kurnazca baktı.

Red Mark ve bir düzine silahlı köle bizi surlarda karşıladı. Shir Ali ve Selim tüccarlara gemiyi gösterirken, biz endişeyle kıyıyı izleyerek bekledik.

Şimdi tehlikeli saatlerdi. Satışımızı daha önce tamamlamazsak... Kıyı boyunca, belli belirsiz tanıdık gelen bir grup adam dolaşıyordu.

Red Mark bakışlarımı takip etti. "Sanırım başımız belada," dedi.

"Walther da onlardan biri," diye ekledim.

"Ne yapacağız?"

Büyük Sakson korkmuştu. Cesur bir adam olmasına rağmen, tekrar zincirlerin içine girmek korkunç bir ihtimaldi.

"Sadece beş ya da altı kişi var," dedim ona sessizce. "Onları hallederiz."

"Peki ya *onlar*?" Başparmağıyla alıcıları işaret etti.

"Onlar ucuz fiyata alıp, biz de biraz daha pazarlık yapalım."

Selim işaretimi anladı. "Onları aşağıya götür," diye fısıldadım. "Onlara ipeği göster, bir fıstık fıçısını aç. Onları meşgul et."

Eski köleler yerlerine geri döndüler, ancak seçilmiş on iki kişi hazırlıklı bir şekilde siperlerin yanında çömeldi. Dört kişi de kaçmaya çalışan olursa diye yaylarıyla hazır bekliyordu.

Küreklerin sesini, teknenin yan tarafına çarpmasını duyduk. Ter yüzümden ve boynumdan akıyordu. Dudaklarımı ıslatmaya çalıştım ama dilim kurumuştu.

Yutkunmak için gerçekten çaba sarf etmem gerekiyordu. Beni görebilmeleri için geminin yan tarafına gittim.

"Finnveden nerede?" diye sordu Walther.

"Uyuyorlar. Şarap stoğunuzu buldular."

Bu onu kızdıracaktı ve kızgın adamlar tedbirli olmazlar. "Aptallar! Size göstereceğim..."

Bir halatı yakaladı ve bir kedi gibi yan tarafa çıktı, diğerleri de onu takip etti. Ancak, bacağını parmaklığın üzerinden atarken, bir şey gözüne çarptı ve tereddüt etti.

"Ne oldu?" Yüzünde endişe belirdi. "Ne..."

Ben onu yakalamak için atladığımda tehlikeyi fark ettiğinde çok geçti. Bir an koşup kaçacak mı yoksa savaşacak mı tereddüt etti ve kılıcını çekmeye başlaması onun lehineydi.

Korkak olabilir, şüphesiz zorba da, ama köşeye sıkıştığında güçlü ve tehlikeli bir adamdı. Üzerime atıldı ve ben geri çekildim, onu uzak tutmaya çalıştım.

Silahlar çarpıştı, boğuk bir çığlık duyuldu, sonra kılıcım kolunu çizdi ve kanadı. Aniden geri çekildi ve bana saldırmadan önce, Red Mark'ın kolu boğazına kaydı ve onu geriye doğru çekerek dengesini bozdu.

Kavga çabucak bitti ve esirler denizcilerin hızı ve becerisiyle bağlandı, bir kişi hariç hepsi canlı yakalandı. Onun cesedi, Cádiz limanında yüzen ilk ceset olmayacaktı.

Kavgadan çekilen Ben Salom güverteye çıktı. Gözleri etrafı aradı ama bir şey bulamadı. "Bir sorun mu var?"

"Bazı isyankar köleler," dedim.

Walther bağırmaya çalıştı ama Red Mark onu midesinden vurdu.

"Kölelerden bahsetmemiştin," diye itiraz etti Ben Salom.

"Onlar gemiyle birlikte gidiyorlar." Walther'i işaret ettim. "Ama ona dikkat et, kurnaz bir haydut ve çok büyük bir yalancı, ama kırbaçla biraz terbiye edersen iyi çalışır."

Ben Salom bana baktı. "Sen gençsin," dedi, "ama emir veren bir sesle konuşuyorsun."

"Gemi benim mirasım," diye cevap verdim.

Herkes sessiz kaldı. Kuşkusuz, burada bir şeyler yolunda değildi. "Köleler konusunda aceleci konuştum, ama eminim ki bu amcamın niyetiydi."

Ben Salom sakalını çekiştirdi. "Sorun çıkmasından korkuyoruz! Burada her şey yolunda değil."

"Buna siz karar vereceksiniz. Gemiyi ve bu güçlü köleleri bir bedel karşılığında alabilirsiniz."

"Düşünmeliyiz. Bu çok ani oldu."

Arkamı dönerek Red Mark'a, "Onların teknesini yanımıza getir. Bu adamlar gidiyor. Rüzgarı yakalayarak Málaga'ya gidebiliriz," dedim.

"Bekle!" diye bağırdı Shir Ali. "Eminim Allah arkadaşlarıma bilgelik vermiştir. Satın almak isteyeceklerdir."

Ben Salom başını sallamaya başladı ve ben, "Tekneye. Málaga'ya yelken açıyoruz. Sonuçta, Cádiz'de satmak isteyen amcamdı." dedim.

"Durun, durun," diye itiraz etti Ben Salom. "Teklifinizin iyi olduğu doğru, ama biz sadece..."

"Nakit," dedim, "ve bir saat içinde. Başka konuşma olmayacak."

"Tamam," dedi Ben Salom isteksizce. "Satın alacağız."

"Sen," dedim, "diğerleri parayla dönene kadar gemide kalacaksın."

Bir saat on dakika sonra, karanlık çökerken, hayatımda hiç görmediğim kadar çok parayla Cádiz sokaklarında duruyordum.

Sonunda Walther'e acıyabilirdim, ama kıyıya yüzen kızı hatırladım.

Kızıl Mark gitmişti. Selim'e elimi uzattım. "Allah'ın rahmeti seninle olsun," dedim.

Tereddüt etti. "Ama birlikte gidersek? Beni özgür bıraktın. Sana ve sadece sana hizmet etmek istiyorum."

"O zaman Málaga'ya git, hizmetçi Aziza ve Kont Redwan'ı dikkatlice sor. Onun güvende olup olmadığını öğren. Mümkünse ona hizmet et ve paranı akıllıca harca."

Ayrıldık ve dar sokakta yürürken, yaklaştığımda aceleyle bir ara sokağa çekilen yırtık pırtık giysili dilenciyi fark ettim.

Önce babamı aramalıydım ve onun hakkında bir bilgi yoksa, Akdeniz'de olan biten her şeyin kayıtlarının tutulduğu Córdoba'ya gidecektim. Halife dikkatli bir adamdı.

Çok zaman geçti, ama babamla birlikte Armorica'ya dönmeli ve Baron de Tournemine'den intikamımızı almalıyız.

Bu arada, baron yanağında bıraktığım yara izini, olacakların bir hatırası olarak taşıyordu.

O zaman bir mesaj göndereceğimi düşündüm.

Bölüm 7

Cádiz'in eski şehri bir uçurumun tepesinde duruyordu, limanı batı denizine açılıyordu ve antik çağlardan kalma binalar vardı. Bazıları Fenikeliler tarafından, diğerleri ise Romalılar veya Vizigotlar tarafından inşa edildiği söyleniyordu.

Karanlık sokakta durup, denizden esen rüzgârın neminden korunmak için pelerinimi üzerime çektim. Selim bana, denizdeki kayalığın üzerinde bir han olduğunu söylemişti: Beyaz At Hanı.

Denizi takip edenlerin bildiği bir yerdi ve orada babamla ilgili bazı haberler alabilirdim. İçimde Cádiz'den uzaklaşmak, gitmek için bir dürtü vardı. Ya kölelerden biri özgürlüğünü kutlarken fazla konuşursa?

Tavernanın ortak salonu alçak tavanlı ve gölgeli bir yerdi, ama tüm limanlardan gelen erkeklerle doluydu: İskenderiye, Venedik, Halep ve Konstantinopolis'ten. Masalar uzundu ve sıralar halinde dizilmişti. Boş bir yer buldum ve zeytinyağında kızartılmış ton balığı, bir somun ekmek ve bir şişe içki sipariş ettim.

Karşımda, vahşi yüzlü, zayıf ve tek gözlü bir denizci oturuyordu. Boş bardağıyla mutsuz bir şekilde oyalanıyordu.

"Karada hava kuru," dedim, "bardağını doldur." Şişeyi ona doğru ittim.

Bardağını doldurdu, sonra kaldırdı. *"Yol bolsun!"* dedi.

"Diliniz garip," dedim.

"Halkım, doğu ve kuzeyin uzak steplerinde doğdu. Bu kelimeler bir selamlama, ama bazen de kadeh kaldırma

sözüdür. Anlamı 'Yol olsun!'dır."

"Buna içelim," dedim ve birlikte içtik.

"Uzun zaman önce," dedim, "bir Yunanlı bana bozkırlardan, vahşi savaşçıların at sürdüğü uzak otlaklardan ve daha da uzaklarda Cathay adında bir ülkeden bahsetmişti."

"O bilgili bir adamdı. Uzaklara mı seyahat ediyorsun?"

"Gerekli olduğu kadar."

"Ben Abaka Khan, halkımın kralıyım." Aniden gülümsedi. "Küçük bir kral, ama yine de bir kral."

"Ben Mathurin," dedim, "ama şimdilik söylememesi daha iyi olan başka bir adım daha var."

"Bir adamın adı kendisine aittir."

"Evinden çok uzaktasın."

"Ah." Omuz silkti, boş bardağına baktı ve ben onu yeniden doldurdum.

"Karşında duran adam," dedi, "bir kral ve bir köle, bir savaşçı ve bir denizci, bir kaçak ve bir kurtarıcı olmuştur."

"Ben hiçbir şey olmadım," dedim, "ama yarın var."

Sarhoş bir tartışmada bir ses yükseldi. "Öldü! Kerbouchard öldü diyorum sana!"

"İnanmıyorum," dedi bir başkası.

"Bir daha Kerbouchard gibi biri olmayacak."

"Onun öldüğüne inanmayacağım," diye ısrar etti ikinci adam inatla.

"Sırt üstü yatıyordu, gözleri güneşe doğru açık. Onu gören ben söylüyorum, göğsünde kocaman bir delik vardı ve etrafındaki su kanla kırmızıya boyanmıştı."

"Gençken," diye söze girdim, "bu Kerbouchard hakkında hikayeler duymuştum."

"Anlatılanlar gerçeğin çok altında kalıyordu," dedi ikinci adam. "Onunla birlikte yelken açmış biri olarak söylüyorum! Ah, ne iyi bir adamdı! Adil bir adamdı! Kerbouchard komuta ettiğinde herkese fazladan pay verirdi."

Ton balığı ve ekmeğimi yerken, güzel konuşmaları dinledim, denizden gelen gemiler, adamlar, kavgalar, kan, ganimetler, kadınlar, küreklerin sesi ve yelkenlerin çırpınışları hakkında konuşmalar. Bunların arasında, tekrar tekrar Kerbouchard'ın adı geçiyordu. Türk beni izliyordu ve aniden, "Onu da tanıyordum, peki ya diğer adın? Sanırım onu da biliyorum," dedi.

"Burada söyleme."

"İsim isimdir" diye omuz silkti, "sadece bazı isimler kulağa hoş gelir, Kerbouchard gibi!"

"Güneş doğduğunda bir koyda kapana kısılmıştı," diyordu bir adam, "ve beş gemi vardı. Her iki taraftan da yaklaşıp küreklerini kırdılar ve gemisine çıktılar. Güvertesini oklarla, sonra da kılıçlarla taradılar."

"O hayatta," diye ısrar etti ikinci adam. "Aslan çakallar tarafından öldürülemez."

"Abd-al-Ala'yı çakal mı diyorsun?"

Bir şişe daha sipariş ederken, odanın diğer tarafına baktım ve kapının yanındaki köşede bir dilenci gördüm, bir şişe alacak parası olan bir dilenci. Onu daha önce nerede görmüştüm?

O benim tarafıma bakmıyordu, ama eminim ki bakmıştı. Aniden oda daralmış gibi geldi. Şarabımı yudumlarken, yan tarafta bir kapının açıldığını gördüm ve bir köle içeri girdi, ardından serin gece havası içeri doldu.

Abaka Khan, dilenciye tekrar baktığımda gözlerini benimkine çevirdi. "Bu senin için yapabileceğim bir şey," dedi, "şarap için küçük bir ödeme."

"Şarap verdiğimde ödeme olmaz." Bazı adamlar ayağa kalkarak dilencinin beni görmesini engelledi. "Şişeyi al," dedim, "ve *yol bolsun*!"

Hızla, kölenin girdiği kapıdan çıkıp gittim.

Kapının açılıp kapanması bir an sürdü, gözlerimin alışması bir an daha. Limanın yukarısındaki dik bir tepeye çıkan dar bir sokak. Kimden kaçıyordum? Bilmiyordum, ama belanın kokusunu biliyordum.

Cádiz'den ayrılma zamanı gelmişti. Şimdi ihtiyacım olan şey bir attı.

Tepeden aşağı, liman sularının ve bir duvarın olduğu yere indim. Duvarı takip ederek, dar bir kapı ve dikkatini bir madeni para ile dağıtan bir muhafız buldum.

Dışarıda, şafak sökmesini ve kapıların açılmasını bekleyen tüccarlar ve yolcular dağılmıştı. Birkaç ateş hala yanıyordu, ben de onlardan birine doğru yürüdüm, sonra dürüst görünen yüzleri incelemek için durdum. Kılıcımı ve hançerimi gevşeterek ateşin yanına gittim. Orada iki adam vardı, biri sakallı, diğeri pürüzsüz yüzlü genç bir adam. Bana baktılar.

"Atlarınız var," dedim, "ve benim bir taneye ihtiyacım var."

"Geç seyahat ediyorsun."

"Geç seyahat etmezsem, hiç seyahat edemem."

"Atlar asla ucuz değildir."

Bir fincan nane çayı eşliğinde birçok şey hakkında konuştuk ve pazarlık yaptık. Belki de iyi pazarlık yaptım, çünkü Shir Ali'yi ve söylediği şeyleri hatırladım. Onu bir daha görebilecek miydim? Ya da Abaka Khan'ı? Karşılaştığımız ve yanından geçtiğimiz kaç hayat var!

Gün ağarmadan bir saat önce, benekli gri bir ata binerek kamplarından ayrıldım. At, neredeyse siyah renkli, güzel bir hayvan olan bir Barb'dı.

Geminin satışından elde edilen para bölüştürüldüğünde, kendimi beş yüz altın dinar ile buldum ve kendi ellerimle giysilerime iki güzel zümrüt, iki yakut, bir mavi safir ve üç küçük elmas diktim.

Barb'ı satın alırken, bir yay ve bir ok kılıfı da aldım. Yine de tek başına seyahat etmek aptalcaydı ve gücünü artırmak isteyen bir gruba katılmayı umuyordum.

Dilenci beni endişelendiriyordu. Limandan beri beni takip ettiği şüphe götürmezdi. Selim'e veda ettiğimde o da oradaydı... Neden? Kimdi o? Kendi başına mı hareket ediyordu, yoksa başka birine mi hizmet ediyordu?

Tepedeki çalıların arasında saklanarak günün yolculuğunun başlamasını izledim. Saklandığım yer mükemmeldi ve yolda olanları gözlemleme fırsatı verdi.

On deve ve birkaç atlı adamla bir tüccar geçti, ardından sivri miğferli ve zırhlı bir düzine asker atla geçti.

İki atlı adamın koruduğu öküzlerin çektiği bir araba geldi, ardından dağınık ve kaba görünümlü bir grup geldi. Bu gruptan ikisi diğerlerinden ayrıldı ve tam altımdaki tepenin yamacına sığındı, orada saklandılar. Geçenleri gözlemlemeye başladılar.

Aniden konuşmaları kesildi. Yeni bir grup yolcu ortaya çıktı, siyah giysili uzun boylu bir adam, zengin süslemeli bir katırın üzerindeydi, üç hizmetkâr da katırların üzerindeydi. Hepsi silahlıydı, ancak savaşçıların tavırlarına sahip değillerdi. İki yük katırı da vardı, ancak aşağıdaki gözlemcilerin ilgisi, yüklerinden çok siyah giysili adama odaklanmıştı.

"Bu John. Bu Seville'li John!"

Küçük grup dar yoldan ilerlemeye başladığında, iki gözlemciden biri ata binip tepenin üzerinden geçti, onu iyi görebileceğim kadar yakından geçti — yağlı bir cilde ve taranmamış saçlara sahip, bodur, güçlü bir adamdı. Ağır silahlıydı.

İkinci adam biraz daha kaldı, sonra yüksek yola inip Seville'li John'u takip etti.

Öğretmenim olan Yunanlı, John'dan bahsetmişti. O, Toledo'lu Raymond ile birlikte Arap klasiklerini Latince ve Kastilya diline çeviren, din değiştirmiş bir Yahudiydi. Ünlü bir bilgin ve nüfuzlu bir adamdı.

Babam bilgiye saygı duyan bir adamdı ve evimiz gezginler için bir mola yeriydi. Geceleri şarap eşliğinde bilginler ve hakikati arayanlar hakkında pek çok güzel sohbetler yapılırdı. Babamın ilgisi, seyahatleri ve zaman zaman İskenderiye, Roma, Atina ve Mağribi İspanya'sındaki bilge adamlarla kurduğu temaslar sayesinde daha da artmıştı.

Babam ölmüştü.

Bu düşünceden nefret etsem de, neredeyse kabullenmeye başlamıştım. Yine de Kerbouchard'ın öldüğüne inanmayan adam benden daha fazla inançlıydı.

Onun inancı, diğerlerinin bilgisine karşıydı, ama o adam Kerbouchard'ı gerçekten tanıyor muydu? Babamın ölü

bedenini gördüğünü söylemişti, buna karşı ne koyabilirdim ki?

Eğer ölmüşse, Armorica'ya dönüp Baron de Tournemine'i kendi başıma yok etmeliyim. Evimi yıkıp annemi ve hizmetkarlarımızı öldüren bu adam ölmelidir.

Onu cezalandıracak bir yasa yoktu, suçlarının bedelini ödetmek için benden başka kimse yoktu. Yalnız olan ben, Mathurin Kerbouchard, Tournemine'in kendi kılıcımla ölmesini sağlayacaktım.

Yalnızdım, ama yalnız duran kişi genellikle en güçlüdür. Yalnız durarak daha güçlü olur ve güçlü kalır.

Böyle hissetmem iyi olmuştu, çünkü gerçekten yalnızdım. Güçlü sağ koluma ve zekama güvenmek çok iyi olabilirdi, ama öğrenmem gereken çok şey vardı ve kolumun ya da zekamın yeterli olup olmadığını bilmiyordum.

Doğduğum dünya kargaşa içindeydi. Roma İmparatorluğu'nun çöküşüyle birlikte, dünyanın lüksü ve zarafeti de yok oldu. Şehirler harabeye döndü; su kemerleri kurudu ve korumasız tarlalar otlarla kaplandı ve sonunda çimlere dönüştü. Yüzlerce yıl boyunca Avrupa, haydutların veya cahil, yarı vahşi köylülerin istila ettiği, yolcuları katledip eşyalarını çaldığı tehlikeli bir yerdi.

Savaşçı rahipler kervanlara baskın yapar veya köylerden haraç talep ederdi. Sık sık, Tournemine gibi unvanlı haydutlardan başka bir şey olmayan soylularla savaşırlardı.

Hıristiyan Avrupa'da okuma yazma bilen çok az insan vardı, bilginin önemini anlayanlar ise daha da azdı. Hıristiyan ülkeler, sadece yer yer öğrenmenin ışığının ara sıra parladığı, cehalet ve batıl inançların karanlık denizlerine dönüşmüştü.

Arap ordularının Asya ve Kuzey Afrika'yı geçerek İspanya ve Sicilya'ya ulaştığı kanlı savaşlar ve zaferlerin ardından,

bir aydınlanma dalgası geldi. İskenderiye'den Yunan klasiklerinin çevirileri geldi, ardından Yunanlıların, Perslerin ve Arapların müzik, sanat ve tıp bilgileri geldi.

Pers ve Hintli bilginler halifelerin saraylarında sıcak bir karşılama gördüler ve Emeviler'in yerini Abbasiler aldığında, Arap medeniyeti altın çağına girdi.

Avrupa'da kitaplar azdı ve paha biçilemezdi. Paris Piskoposu Peter de Nemours, Haçlı Seferleri'ne çıkarken, sadece on sekiz ciltten oluşan "büyük kütüphanesini" St. Victor Manastırı'na bağışladı.

Aynı zamanda, Córdoba'daki Halife el-Hakam, dört yüz bin ciltlik bir kütüphaneye sahipti.

Babamın seyahatleri sayesinde evimizde atmosfer farklıydı. Hristiyan değildik ve bu nedenle rahiplerin etkisinde kalmıyorduk, çünkü Brittany'nin büyük bir kısmı hala pagan idi.

Seyahat eden rahipler ve diğerleri evimizde her zaman hoş karşılanırdı ve masamızda pek çok canlı tartışma yapılırdı, bu sayede Seville'li John ve Toledo'lu Raymond'u tanıyordum.

Şimdi onu görmüştüm, ama yanılmıyorsam, soyulmak, öldürülmek ya da her ikisi birden olmak üzereydi. Bu beni ilgilendirmiyordu ve bu işe karışmamak en iyisiydi, ama yapamayacağımı biliyordum.

Güneş tepeler üzerinde ılık bir şekilde parlıyordu ve ben neşeyle yolu takip ediyordum. Barb'ım zeki bir hayvandı ve ileride karşılaşabileceğimiz durumlar için enerjisini korumak amacıyla onu yavaşlattım. Ancak gece yaklaşırken, bir saldırı olursa yardım etmek için çok geride kalmaktan korktuğum için mesafeyi kapatmaya başladım.

Önümde, rüzgârla şekillendirilmiş, karanlık ve karmaşık, yoğun bir orman uzanıyordu. Ormana giden loş bir yol vardı

ve bu yol, John'un grubunun önüne geçmemi sağlayacak bir kestirme yol gibi görünüyordu.

Hızla dönüp yolu takip ettim, kılıcımı kullanmaya hazırdım. Çimenli bir yokuşu indim ve tekrar patikaya girdim. Arkama baktığımda, üç adamın beni izlediğini gördüm. Beni durdurmak mı istiyorlardı?

Yolun kenarına çekerek, Seville'li John'un grubunun beni geçmesine izin verdim. Yaklaştıklarında, tek başıma olmama rağmen, savunma pozisyonu almış gibi toplandılar.

"Selamlar, Ey Bilgelik Babası! Gölgeniz asla azalmasın!"

Yaşlı bir adamdı, gri saçlı, keskin, meraklı bir yüzü, yüksek elmacık kemikleri ve kartal burnu vardı.

"Arapça konuşuyorsun ama garip bir aksanın var. Nesin sen? Kimsin?"

"Seyahat eden, sana uyarıda bulunacak bir adam."

"Ne konusunda uyarı?"

"Önünüzde bir grup adam var ve arkadan da bir grup geliyor, ve sanırım size zarar vermek niyetindeler."

Onunla birlikte olanlar, şişman yaşlı bir adam ve iki çocuktu, ancak çocuklardan biri uzun boylu ve güçlüydü.

"Bizi soymak mı istiyorlar?"

"Öyle düşünüyorum."

Cevabı düşündü, ne yapacağına karar veremediği belliydi.

"Arkadan bizi izleyen adam mı? Onu bekleyip öldürebiliriz. Bir kişi azalır."

"Öldürmek o kadar kolay mı?"

"Öldürülmektense öldürmeyi tercih ederim. Barıştan ancak barışçıl olanlarla konuşulabilir. Kılıcı çekilmiş biriyle barıştan konuşmak, silahsız değilseniz aptallıktır, o zaman çok hızlı konuşmanız gerekir."

"Onu yakalayacağız. Belki planlarını öğrenebiliriz."

Yolun bir virajında kenara çekildik ve çalılıklar arasında saklandık. John ve şişman adam yolu kapatmaya hazırlandılar. Ama sonra bekleme süresi başladı ve John bana baktı. "Sen Frank mısın?"

"Keltim. Brittany'deki Armorica'dan."

"Biliyorum. Topraksız bir adam mısın?"

"Evim benden alındı. Denizde kaybolan babamı arıyorum."

"Peki şimdi?"

"Córdoba'ya gidip oradaki kütüphaneyi göreceğim."

Bana daha düşünceli bir şekilde baktı. "O zaman okuyorsun?"

"Latince," dedim, "ve biraz Arapça."

"Ama senin ülkende kitap çok az."

Ben de okuduğum kitaplardan bahsettim ve yolun karşısındaki çocuk uyarıcı bir ıslık çalana kadar konuştuk.

Yaklaşan binici atını yürütüyordu, avının çok ileride olduğundan emin olarak dikkatsizce viraja yaklaşıyordu. Virajı döndüğünde, Seville'li John'u atının yanında yürürken, görünüşe göre eyerle uğraşırken gördü. Etrafına keskin bir bakış attı ve hiçbir şey görmeyince, elini kılıcının kabzasına koyarak John'a doğru at sürdü.

Çocuk benim gibi sessizdi ve hareket etmeden onu yakaladık. Uzun boylu çocuk kolunu boğazına kaydırarak onu geri çekti. İkisi birlikte attan düştüler. Soğukkanlılıkla kılıcımı çektim. "Onu biraz soluna tut," dedim çocuğa. "Tunikana kan bulaşmasına gerek yok."

Tutsak bana baktı, gözlerinde endişe vardı.

John onu ayak parmağıyla dürttü. "Sen ve diğerleri? Planınız nedir?"

"Bilmece gibi konuşuyorsun. Ben sadece bir gezginim."

O huysuz ve sert bir hayduttu, ama onun da diğerleri gibi sadık olmadığını düşünüyordum.

"Öndeki çete ne olacak?"

"Çete falan bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun," dedim. "Planınızı yaparken sözlerinizi duydum. Bıçağı boğazına dayayın," dedim çocuğa, "ve saldırıya uğrarsak, hemen kes. Derin kes," tavsiye ettim, "başları yarı kesilmiş ama ölmemiş adamlar gördüm."

"Neden onu şimdi öldürmüyoruz?" dedi şişman adam.

"Hayır!" Hırsız korkmuştu. "Onlara hiçbir borcum yok. Beni serbest bırakın, ben anlatırım."

Plan, yolda bize saldırmak değil, önümüzdeki bir hana ulaşana kadar beklemekti. Mantıklı bir mola yeriydi. Küçük bir tüccar kervanı da mola verecekti ve ikisine birden saldıracaklardı.

"Ama onlar güçlü ve sayıları fazla!"

"Ve içlerinden biri bizim kardeşim," dedi esir. "Hepsi şarap içecek ve uyuduklarında..."

Kervandaki adamlar uyuşturulmuş şaraptan uykuya daldıklarında, hepsini öldüreceklerdi. Henüz benim varlığımdan haberdar değillerdi, ama benim varlığımın planlarını değiştireceğinden şüpheliydim. Esirin ellerini eyere bağlayarak yola devam ettik. Bulutlar toplanmaya başladı ve havada bir değişiklik oldu.

Seville'li John bana baktı. "Hayatımı kurtardın," dedi sessizce.

"Bekle. Belki de sadece ölümün farkına varmalarını sağladım. Gecenin ne getireceğini henüz bilmiyoruz."

Bölüm 8

TEPEDEN, duvarlarla çevrili hanın, tabiri caizse, bodur siluetini görebiliyorduk. Avluda tüccarların kervanına ait develer ve atlar vardı. Dört zırhlı asker kapıda nöbet tutuyordu, ama bizden önce gelen sert görünümlü çetenin izi yoktu.

Çevresinde saklanacak hiçbir yer olmayan açık bir alanda duruyordu, ama içerideki bir adam kapıları açarsa, savaşmak için dar ve umutsuz bir yer olacaktı.

Grubumuzun uzun boylu çocuğu Hassan iyi savaşırdı, bundan emindim. Seville'li John artık genç bir adam olmasa da iyi durumda görünüyordu ve kararlılığından şüphe duymuyordum. Ahşap kapılardan içeri girdiğimizde rüzgâr giysilerimizi çırpıyordu ve birkaç damla yağmur yağmaya başladı. Karanlık bir gece olacaktı.

Atlarımızın eyerlerini çıkardık. Ahırdaki hava boğucuydu ama taze saman kokuyordu. Develer iyi beslenmiş ve güçlü görünüyordu, bunu Hassan'a söyledim.

O, onlara küçümseyen bir bakış attı. *"Jamal!"* dedi omuz silkerek. "Sadece yük taşımaya uygunlar. Bizim binme develerimizi görmelisin, benim ülkemin *batiniyah* veya *Umaniyah'larını*!"

Bana, günde yüz mil yol kat edebilen, genellikle birkaç gün üst üste koşabilen ünlü yarış develerinden bahsetti.

Büyük, esmer bir asker içeri girdi ve boş bir ahırı işaret ederek, "Bırakın. Önemli bir adam geliyor" dedi.

Yüzümde tanıdık bir şey bulmuş gibi hafifçe kaşlarını çatarak beni inceledi. Bir şey daha söylemek ister gibi tereddüt etti, sonra fikrini değiştirip uzaklaştı.

Hanın içinde, Seville'li John yerde bağdaş kurmuş oturuyordu. Önünde, etini parçaladığı bir kuzu budu vardı. Bana ona katılmamı işaret etti. Kuzu gençti, taze pişirilmişti ve çok lezzetliydi. Pirinç ve bir sürahi şarap vardı.

Hassan da bize katıldı, develer ve çöl hakkında konuşup duruyordu, ilgilendiğim için memnun ve çöl develeri ve yaşam tarzları hakkında anlatmak için sabırsızlanıyordu. Bir gün bunun önemli olabileceğini bildiğimden, tüm dikkatimle dinledim.

Seville'li John pek konuşmadı, ama zırhlı askerlerden birinin tutsağımız hakkında bilgi almaya geldiğini ve tutsağın kendisine teslim edilmesini istediğini söyledi. Şimdi bu asker tekrar bize geldi. Bu, ahırda konuştuğum asker değildi, ama ilgisi bana yönelikti. "Cádiz dışındaki gruba mı katıldın?"

Hançerimle kuzudan ince bir dilim kestim. "Çalışmak için Córdoba'ya gidiyorum."

"Okuma yazma biliyor musun?"

Dilimi yanağıma koyarak, "Kuran'ı okumayı daha iyi öğrenirim" dedim.

"Sen inançlı mısın?" diye şüpheyle sordu.

"İnananlar," Kuran'dan alıntı yaptım, "evlerini terk edip Allah'ın davası için mücadele ettiler; işte onlar gerçek inananlardır."

Etkilenen asker uzaklaştı. John sürahiden şarap döktü ve dudaklarında hafif bir gülümseme gördüm. "Şeytanın kendi amaçları için Kutsal Kitabı alıntı yaptığını duydun mu?" diye sordu nazikçe.

"Şeytan hayatta kalır," diye cevapladım.

"Öyleyse hayatta kalmak en önemli şey mi? Başka bir şey yok mu?"

"Önce onur, sonra zafer, ama bir insan öğrenmek istiyorsa, önce yaşamalı."

"Córdoba veya Toledo'ya gidersen akıllıca davranmış olursun," diye onayladı. "En iyisi öğrenmektir. Para kaybedilebilir veya çalınabilir, sağlık ve güç kaybolabilir, ama zihnine kazıdığın şeyler sonsuza kadar senin olur."

Elbette. Denizcilikle ilgili az bilgim beni zincirlerden kurtarmamış mıydı? Arapça bilgim beni Málaga'ya, oradan da Cádiz'e götürmemiş miydi?

Daha da fazlasını yapmıştı. Öğrendiğim az şey sayesinde, hayatım daha zengin, her şeye olan takdirim daha büyük olmuştu. Evet, Córdoba'ya gidecektim. Babam ölmemiş miydi? Gemisi batmamış mıydı?

Aziza'ya gelince, onun nerede olduğunu bilmiyordum, ona nasıl yardım edebileceğimi de bilmiyordum. Anlamadığım

birçok güç iş başındaydı ve bir hata zarar verebilirdi. Burada Hristiyanlar Hristiyanlara, Müslümanlar Müslümanlara, Araplar Berberilere karşı savaşıyordu.

Aziza arkadaşları tarafından kaçırılmış olabilirdi ve benim araştırmalarım onu düşmanlarının eline düşmesine neden olabilirdi.

Zırhlı askerlerden biri yanımıza oturdu, diğeri tüccarın yanına uzandı. Birlikte seyahat eden adamların birbirlerinden uzaklaşıp ayrı ayrı uyumaları mantıksız görünüyordu. Kervandaki adamlar çoktan uykuya dalmıştı.

Yemeğimi bitirdikten sonra avluya gidip ellerimi ve yüzümü yıkadım. Rüzgâr daha da şiddetlendi ve gökyüzü rüzgârın savurduğu bulutlarla kaplandı. Uzak tepelerde şimşekler tuhaf gölge oyunları oynuyordu ve ağaçlar öfkeli rüzgârın önünde eğiliyordu. Kötülüğün ortalıkta dolaşacağı bir geceydi.

Sık sık, halkımın eski taşları olan dik taşların arasında bozkırlarda yürürdüm. Seville'li John, kafatasımın içinde Druidlerin kutsal bilgisinin yattığını bilseydi ne düşünürdü acaba?

Yüzyıllar önce, açık düşünme, tartışma ve müzakere, deniz, gökyüzü ve yıldızların bilgisi ve ayrıca, bu konulara aşina olmayanlar için sihir gibi gelen birçok gizli şey için kurallar koymuşlardı.

Yine de, benim memleketimdeki hiçbir şey İspanya'nın bu şehirleriyle kıyaslanamazdı. Paris'in, sokaklara atılan çöpler, düştükleri yerde çürüyen hayvan leşleri ve St. Anthony rahiplerine ait domuzların şehrin şık mahallelerinde dolaştığı, en pis köylerden pek de iyi olmadığı söylenmişti. Çamur bazen o kadar derindi ki, kadınlar sokaklarda hamalların sırtında taşınmak zorunda kalıyordu. Cam neredeyse hiç bilinmiyordu; pencereler yağlı kağıtla kaplıydı.

Yine halkımın eski inançlarını düşündüm. Hıristiyanlıkta pek çok iyi şey buldum, ancak bu dinin hakim olduğu topraklardaki etkisine bakılırsa, Müslümanlık en başarılı din gibi görünüyordu. Ancak bu her zaman böyle olmayabilirdi.

Neye inanmalıydım? Ben doğa adamıydım. Elimdeki iyi bir kılıcın, dizlerimin arasındaki bir atın veya bir geminin dümen küreğinin verdiği hissi... Bunlara inanabilirdim. Bunlar içimdeki bir şeye cevap veriyordu.

Gökyüzünde bir martının kanat çırpması, uzaktaki mavi örtülü bir kıyının yükselişi, güneşin sıcaklığı, kış gecesinin soğuğu, tuzlu su veya terin tuzlu tadı, bir kadının kollarında hissedilen sıcak, harika duygu. Bunlara inanıyordum.

Muhammed'in bilge bir adam olduğuna şüphe yoktu. Birçok deveye sahip bir dul kadınla evlenmemiş miydi? Böyle bir adamın sözlerini dinlemeye değer.

Hana döndüğümde, cüppemi alıp duvarın yanındaki, Seville'li John'un yanına uzandım. Cüppemin altında kılıcımı çektim.

Hassan başını sallıyor gibi görünüyordu, ama Hassan çölden gelen bir Bedeviydi ve hazırlıklı olacaktı.

Bulunduğumuz uzun odanın tek bir girişi vardı, o da avludan. Konumumuz, kılıçlarımızla müthiş bir savunma duvarı oluşturmamızı sağlayacaktı, ama odada beni rahatsız eden bir şey vardı.

Yanımda bir asker yatıyordu, uyuyor gibi görünüyordu. Onu izlerken, elinin çok dikkatli, ince bir hareketini fark ettim. Bu, uyuyan bir adamın beceriksiz hareketi değil, fark edilmemeye çalışan bir adamın yavaş, dikkatli hareketiydi.

Kalbim yavaşça, ağır ağır atmaya başladı. Ya askerler göründükleri gibi değillerse? Elimi uzattım ve Seville'li John'un cüppesini çektim. Gözlerini açtı ve benimkilere baktı, ama kaslarını hiç kıpırdatmadı.

Dudaklarımla kelimeleri şekillendirerek, "Askerler hırsız" dedim.

Anında anladı. Başını hafifçe hareket ettirdi, gözleri hızla askerlerin konumlarını kavradı. Biri Hassan'ın sırtına bıçak saplayabilecek mesafedeydi, diğeri şişman tüccarı koruyan dev zenciye yakındı. Her asker, bir işaretle güçlü bir savaşçıyı öldürebilecek şekilde konumlanmıştı.

Gözlerim en yakın askerin yumruklarına takıldı. Ateşin ışığı, kılıcını sımsıkı tuttuğunu ortaya çıkardı. Artık zamanı gelmişti.

En derin gölgelerin içinde yatarken, hiçbirinin gözünden kaçmıştım. Kedi gibi bir hareketle ayağa kalktım, kılıcım elimdeydi. Sol elimle üzerimi örten cüppeyi topladım. O anda avludan ne rüzgârın ne de yağmurun çıkardığı bir ses duydum.

Bir adımla gölgelerden çıktım. Kılıcım Hassan'a hafifçe dokundu. O başını kaldırdı ve kılıcımın ucu zencinin yanındaki askeri işaret etti.

Dışarıdaki kaldırım taşlarında bir ayak sesi duyuldu ve asker ayağa kalkmaya başladı. Cüppeyi ona doğru fırlattım, bıraktım ve cüppe onu kıvrımlarıyla sardı. İleri adım attım ve onun parmak eklemlerine sertçe bastım.

Hassan'a en yakın olan askere saldırdığımda, o kılıcını geri çekti ve zencinin yanındaki askere cirit gibi fırlattı. O asker ayağa kalkmaya başlamışken, kılıç burnunun köprüsüne isabet etti ve onu kanlar içinde bıraktı. Hassan kılıcını takip ederek geri aldı.

John ayağa kalktı ve kapıya en yakın asker kapıyı açmak için uzanırken, John bir tabure fırlattı. Askeri ıskalayan tabure, kuvvetle geri sekti ve asker ondan kaçmak için geriye atladı. John, bir hançerle askerin böbreğine doğru yukarı doğru vurdu.

Anında, han çılgınlık dolu bir yer haline geldi. John of Seville ile birlikte gelen şişman adam beklenenden daha iyi olduğunu kanıtladı ve bizim askerlerle savaştığımızı görünce, kalan tek askere kendini attı.

Saldırganların kilitli olmayacağını düşündükleri kapıya bir grup insan çarptı, ama zenci ağır bir oduncu baltasıyla orada bekliyordu.

Etrafımızda ani bir sessizlik oldu. Cüppemle sardığım adam kaçırılmıştı. Dört askerden birini Seville'li John, bir diğerini şişman yardımcısı öldürmüş, Hassan ise üçüncüsünü etkisiz hale getirmişti. Kavga, başladığı kadar ani bir şekilde sona ermişti.

Dışarıda, adamlar kapıyı yumrukluyorlardı. Bir bankı hareket ettirip kapının hemen içine yerleştirdim, kapının tamamen açılabilmesi için yer bıraktım.

"Onları dışarıda bırakırsak, atlarımızı çalacaklar ve kaçacaklar," diye açıkladım. "Çubuğu kaldırın!"

Kapı açıldı ve adamlar odaya daldı, ikisi bankın üzerine yuvarlandı, üçüncüsü düşen adamların bacaklarına takıldı. Dördüncüsü baltadan öldü, Hassan beşincisini halletti. Kapıdan atlayarak ahıra koştum.

Hancıda adamlarımız haydutları ortadan kaldırıyordu, ama ahırda her şey sessiz görünüyordu, sonra bir hareket sesi geldi.

Bir adam ahırın sonunda duvara sırtını dayamış duruyordu. Seville'li John'un atını eyerliyordu. John bir katır sürmüş olduğu için, atı bütün gün boyunca sürüklenmiş ve iyi durumda idi. Muhteşem bir kızıl at idi, güzel bacakları ve hız ve dayanıklılık belirtileri gösteriyordu.

Haydut elinde bir kılıç tutuyordu, ama yüzü gölgede kalmıştı. Kılıcımı kaldırdım, saplamaya hazırdım. Hanın içinde ışıklar yanmıştı ve ışıklar ahırın penceresinden içeri

girerek rakibimin yüzüne düşüyordu. Beni soyup köle yapan adamdı. Walther'dı.

Ve onu öldürebileceğimi biliyordum.

Benim kolum daha güçlüydü, kılıcım daha iyiydi. Beni soydu, alay etti, aşağıladı.

"Sen!" dedi. "İlk gün karnını deşmeliydim! Seni pilot yapmak yerine öldürmeliydim. O zaman anlamıştım."

"Şimdi beni öldürmeyi deneyebilirsin."

"Sen çok şanslısın. Seninle dövüşmeyeceğim."

"Korkak!"

Omuz silkti, kalın kaşlarının altından bana baktı.

"Kim bazen korkak olmaz ki? Beni bırakacaksın. Gemimi çaldın..."

"O gemiyi nasıl aldın?"

"...ve beni köle olarak sattın." Bana sinsi sinsi baktı. "Zincirlenmeden önce kaçtım. Sana gelince, yeterince kötülük yaptın."

Öfkeyle ona baktım. O, hain ve korkak bir adamdı. Benim yerimde olsaydı, beni öldürürdü, ama onu öylece öldürmek benim yapımda yoktu.

"Defol! Ama bana yaklaşmadan önce kılıcını bırak, yoksa kılıcımı şişman karnında kirletirim!"

Kılıç düştü, sonra yanımdan geçip avluya koştu. Han'dan biri bağırdı, sonra geri çekilen atların nalları sesini duydum.

Duygusal bir aptal... Böyle bir davranış bir gün beni öldürecek... Düşmanların ölmesi daha iyidir.

Yoksa bu doğru muydu? Bir adamın düşmanları onu daha keskin, daha kararlı bir adam yapmaz mıydı?

Onun bir alçak olduğunu hatırlayarak, onu kesip, öldüğünden emin olmak için dörde bölmeliydim, ama kılıcımın ucunda dururken artık ondan nefret etmiyordum. O, hor görülmeye bile layık değildi.

Hassan kapıdaydı. "Biri kaçtı mı?"

"Bir hırsız, bir korkak ve ölmekten çok yaşamaktan daha fazla acı çekecek bir hırsız."

Bölüm 9

ŞAFAK, kahverengi tepeleri güneş ışığı ve gölgelerle süsledi. Yolcular tek tek hanın içinden çıkıp eşyalarını topladılar ve ayrıldılar. Bir gece öncesine kadar birbirini tanımayan, birlikte savaşan ve kan döken bizlerin küçük dünyası, şimdi kırılgan bir cam gibi paramparça olmuştu. Yine birbirimize yabancı olacaktık ve bu gecenin olaylarını sadece ara sıra hatırlayacaktık.

Bugün, verdiği uyarı için bana borçlu olduğunu düşünen Seville'li John'un yanında at sürdüm. Sürerken, önümüzdeki aylarda önemli olacak, benim geleceğimi etkileyecek birçok şeyi anlattı.

Brittany'de bizler dış dünyayı çok az tanıyorduk; haberlerimizi sadece geçen yolcular veya denizden dönen adamlar, bazen de eski Roma yollarının kalıntıları üzerinde

büyük pazarlara ve fuarlara giden tüccar kervanlarından alıyorduk.

O konuşurken, gemiler, kıyılar ve balıkçılıktan ibaret dünyamız gerçekten de küçük görünmeye başladı, çünkü o krallardan, kalelerden, Haçlı Seferlerinden, fikirlerden ve bunları takip eden adamlardan bahsediyordu.

Babam denizden hızlı saldırılar ve kanlı geri çekilmeler, uzak kıyılar ve garip inançlar, ipek, fildişi ve inci, savaşlar ve ani ölümler hakkında hikayelerle dönmüştü. Bu hikayeler gençliğimi renklendirdi ve ben de böyle maceralar yaşamayı arzuladım.

Krallar ve saraylar hakkında, ya da insanların nasıl kral oldukları hakkında çok az şey biliyordum. Henry II'nin Aquitaine'li Eleanor ile evlendiğini ve Henry'nin Frankların topraklarının çoğunu ele geçirdiği gibi bizim topraklarımızı da feodal toprak olarak ele geçirdiğini iyi biliyordum.

Louis VII, namı diğer Genç Louis hakkında çok az şey biliyordum, ama Doğu Roma İmparatorluğu'nun hükümdarı Manuel Komnenos hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Geçtiğimiz bu toprakları da bilmiyordum, ama yolculuğumuz sırasında John, mevcut durumun ortaya çıkmasına neden olan birçok şeyi anlattı.

1130'da Abd-al-Mumin, yükselen Almohadlar veya Üniteryenlerin lideri olmuştu ve on yıl sonra, 1144'te Almoravidleri yenerek fetih kariyerine başlamıştı. Bir yıl sonra orduları İspanya'yı işgal etti ve takip eden beş yıl içinde tüm İspanya'yı kontrolü altına aldı.

Çatışmalarla parçalanmış İspanya, çeşitli hükümdarlar altında varlığını sürdürmüştü, sonra yirmi bir yaşındaki yakışıklı bir genç, Abdal-Rahman III geldi ve birkaç yıl içinde hem Hıristiyan hem de Müslüman düşmanlarını yendi ve Mağribi İspanya'sını tek bir imparatorluk haline getirdi, Córdoba'yı batı dünyasının en büyük entelektüel faaliyet merkezi haline getirdi.

Tüm inançlara, özellikle de Eski Ahit'i takip ettikleri için "Kitap Ehli" olarak bilinen Hıristiyanlara ve Yahudilere hoşgörülü olan Abd-al-Rahman, her yerden gelen bilginleri ağırladı.

Müslüman donanmaları Akdeniz'i kontrol ediyordu; Müslüman orduları Avrupa, Afrika ve Asya'da zaferler kazandı. Müslüman hükümdarlar, İndus Nehri'nin çok güneyinden Semerkant'ın ötesine, Afrika'nın Atlantik kıyılarından Sahra'nın en derinlerine kadar uzanan toprakları kontrol ediyordu.

Daha sonra, al-Hakam Córdoba'da halife olduğunda, hem bir bilgin hem de kitap sever bir kişi iktidara geldi. Yönetmekten çok çalışmaya daha meyilli olan al-Hakam, yetkilerinin çoğunu Giafar-al-Asklabi adlı bir köle olan başbakana devretti.

El-Hakam, dünyanın dört bir yanından en büyük bilginlerin kitaplarını topladı. Ajanları, Bağdat, Semerkant, Şam, Taşkent, Buhara, Kahire, Konstantinopolis ve İskenderiye'deki kütüphaneleri ve kitap pazarlarını kitaplar için talan etti. Satın alınamayanlar kopyalandı. Tek bir el yazması için bin altın ödediği biliniyordu.

Sevilla, Toledo ve Córdoba'da bu kitapları Arapça ve Latinceye çevirmek için alimler topladı. Roma ve Kartaca'nın kitapları... John, Kartaca'nın antik dünyanın en büyük kütüphanelerine ve birçok ülkede kurulan ticari kolonilerinden gelen geniş kayıt koleksiyonlarına sahip olduğunu bana garanti etti.

Al-Hakam öldü, ama kütüphane kaldı. John bana, özel evlerdeki büyük kütüphanelerden bahsetmeden, Córdoba'da yetmiş adet halk kütüphanesi olduğunu söyledi. Öğrenme sevgisi en önemli şeydi, şairler ve bilginler generaller ve devlet adamlarıyla aynı seviyedeydi. Sonuncular da şair ve bilgin olmadıkları sürece saygı görmüyorlardı.

Ancak Abd-al-Mumin, Kuran dışındaki tüm kitaplardan şüphelenen vahşi bir savaşçıydı. John, "Cádiz'in Putunu yok etti" dedi. "Limanındaki kalıntıları görmüş olabilirsiniz."

Hiç kimse bu devasa heykelin kökenini bilmiyordu. Yüz seksen fit yüksekliğindeki bir dizi sütun üzerine inşa edilmiş platformun üzerinde, bronzdan yapılmış devasa bir insan figürü bulunuyordu. Figürün sağ kolu Cebelitarık Boğazı'na doğru uzanmış ve bir anahtar tutuyordu. Heykelin tamamı altınla kaplıydı ve açık Atlantik'ten Cádiz'e yaklaşan tüm gemiler tarafından uzaktan görülebiliyordu.

Antik çağlardan kalma, Araplar tarafından Cádiz İdolü olarak bilinen bu heykel, Fenike kökenli olabilir. Cádiz'in MÖ 1100'de Fenikeliler tarafından kurulduğu söylenir. Peki ya onlardan önce gelen eski İberler? Ortodoks Müslümanların tüm putlara duyduğu nefretine rağmen (Kuran insan figürünün tasvirini yasaklamıştır), devasa heykel Müslümanların yaklaşık beş yüz yıllık hakimiyetinden sağ kurtulmuştur. Romalılar ve Gotlar, heykelin saf altından yapıldığına inanılsa da ona dokunmamışlardı ve Vikingler, devasa heykelin gücünden korkarak şehri kaçınmaya eğilimliydiler. Sonra, 1145'te Abd-al-Mumin tarafından yıkıldı. İdolün altın değil, bronzdan yapıldığı ortaya çıktı.

"Bunu kim yapmış olabilir?" diye merak ettim.

"Kimse bilmiyor," diye beni teselli etti John, "sadece çok eski olduğu biliniyor. Bazıları Fenikelilerin yaptığını söylüyor, ama onlar ticaret için gelmişlerdi ve diğer sahil köylerinden farksız bir kasabada bu kadar büyük bir harcama yapmaları için hiçbir neden yoktu.

"Diğerleri ise, büyük bir medeniyete ve güzel bir edebiyata sahip oldukları söylenen eski İberler tarafından yapıldığına inanıyor.

"Figür bir anahtar tutuyordu... Neyin anahtarı? Eli boş denize doğru uzanıyordu... Neye doğru? Bir gün dalgıçlar

aşağı inip figürün tabanının yakınında bir ipucu bulabilirler. O zamana kadar bilemeyeceğiz."

Düşüncelerimin, devasa figürün gizemi tarafından sonsuza kadar rahatsız edileceğini biliyordum. Bu figür neyi temsil ediyordu? Hangi gizeme uzanıyordu? Kim inşa etmişti? Ne zaman? Neden? Bu devasa anahtar hangi kilidi açacaktı?

"Savaşlar ve çatışmalarla ilgili kayıtlar var mı?" diye sordum. "Babamın ölümüne dair bilgi bulmak istiyorum, eğer öldüyse tabii."

"Kayıtlı mı? Sanmıyorum. O bir korsan idi ve onun gibi pek çok kişi vardı. Birçoğu, cesaretleri sonsuza dek bilinmeden öldü."

Ertesi gün, tek başıma seyahat ederken, Romalılar tarafından inşa edilen Guadalquivir üzerindeki eski taş köprüyü geçtim. Sağda, Müslüman dünyasının en kutsal yerlerinden biri olan Büyük Camii duruyordu. "Görmelisin," dedi John, "muhteşem bir manzara."

Çarşılar ve sokaklar her ırk ve renkten insanlarla doluydu. Garip manzaralar gözlerime çarptı; garip kokular burnumu gıdıkladı; garip kadınlar, yoğun caddelerde peçeli ya da peçesiz yürüyorlardı, kadınlar dalgalı kalçaları ve koyu, ifade dolu gözleriyle.

Tozlu ve yolculuktan yorgun olmama rağmen, gözlerindeki ifadeler bana yakışıklı bulduklarını söylüyordu ve bu yüzden daha dik oturdum. Hangi erkek kadınların ilgisini sevmez ki?

Solumda gölgeli ve serin bir dar sokak açıldı. Atımı döndürdüm ve onu kalabalıktan uzak, bu sessiz sığınak içine doğru sürdüm. Hemen arkamdaki gürültü ve kargaşadan uzaklaştım, ama sokağın beni nereye götüreceğini hiç bilmiyordum. Ancak köşeyi döndüğümde açık bir kapı gördüm.

Orası başka bir sokağın girdiği bir köşeydi ve o sokak bir bina labirentine uzanıyordu, ama önümde açık bir kapı, atların beslendiği bir ahır ve ötesinde ağaçlar, yeşil çimenler ve bir çeşme görünüyordu. Sol tarafta ve uzakta zarif Mağribi kemerlerinden oluşan bir sütun dizisi vardı.

Düşünmeden atımı kapıdan içeri sürdüm ve durdum, nallı toynakları taş duvarlara çarparak gürültü çıkardı. Bir an orada oturup serinliği ve güzelliği içime çektim.

Bir hareket gözlerimi çekti ve kemerlerin altında uzun boylu yaşlı bir adam gördüm. "Huzurlu görünüyorsunuz," dedim.

"Gençler huzuru saygı duyuyor mu?" Nazikçe konuşarak bana doğru yürüdü. "Gençlerin sadece hareket ve eylem peşinde olduğunu sanıyordum."

"Barışın zamanı vardır, savaşın zamanı vardır. Endülüs'ün sıcak ovalarından sizin sarayınıza kadar olan yol, cennete giden bir yolculuktur. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim." Eğildim. "Gölgeniz asla azalmasın."

"Uzaklardan mı geldin?"

"Cádiz'den. Ondan önce de denizden."

"Buraya nasıl geldin?"

"Sokak beni davet etti, kapınız açıktı, su sıçrama sesi geliyordu, bahçelerin kokusu geliyordu. Seyahat ettiyseniz, bu seslerin ne kadar hoş olduğunu bilirsiniz."

"Neden Córdoba'ya geldin?"

"Okumak için. Çok gencim ve pek akıllı değilim, Córdoba'ya gelmezsem nereye gelebilirim ki?"

"Kılıcın yetmiyor mu?"

"Kılıç asla yeterli olmaz. Zihin de bir silahtır, ama kılıç gibi bilenip keskin tutulması gerekir."

"Neden öğrenmek istiyorsun? Güç mü arıyorsun? Zenginlik mi?"

"Yarın ne arayacağımı bilmiyorum. Bugün sadece bilmek istiyorum. Zihnim, cevaplayamadığım sorular soruyor. İçimde bilgiye olan bir yalnızlık var. Bilge adamların ne düşündüğünü ve buradan uzak diğer topraklarda neye inanıldığını bilmek istiyorum. Zihnimin karanlık ve boş yollarını yeni bir güneşin parlaklığına açmak ve onu fikirlerle doldurmak istiyorum."

"Lütfen inin. Evim sizin evinizdir."

Yaşlıydı, ama duruşu güzel bir adamdı, giysileri yıpranmış ama kaliteliydi. Ben dizginleri ve eyeri çıkarmak için harekete geçerken başını salladı.

“Bir köle ona bakacak ve bu hemen yapılacaktır. Lütfen içeri gelin.”

Beni galeriden geçerek halılar, minderler ve alçak bir masanın bulunduğu küçük bir odaya götürdü. Bir oyukta bir küvet vardı ve su akıyordu.

"Kendini tazele, sonra konuşuruz."

Gölgeli odada tek başıma, kıyafetlerimi çıkarıp yıkandım, sonra kıyafetlerimi silkeledim. Kılıcımı yerine koyarken, bir kızın şarkı söylediğini duydum, güzel, tatlı, akılda kalan bir nakarat. Durup dinledim.

Hayatı anlamlı kılan şey buydu: sessiz bir an, çeşmeden akan su, kızın sesi... yakalanan bir güzellik anı. Gerçekten bilge olan kişi, böyle anların kaçmasına asla izin vermez.

Kimdi o? Aşk için mi, yoksa aşk özlemiyle mi şarkı söylüyordu?

Onu tanımam gerekmiyordu, çünkü o romantizmdi ve romantizm genellikle bahçelerde, duvarların arkasında, alacakaranlıkta sokaklarda bulunur.

Kapıyı açıp geçide adım attım ve sütunlu koridorun ötesinde, güneş ışığı hibiskus, gül ve yaseminlerin yetiştiği bahçeye düşüyordu. Birkaç dakika orada durup, gerginliğimin son kalıntılarını da üzerimden attım.

Girdiğim kapı kapalıydı ve içeriden kilitlenmişti.

Bölüm 10

Pilav yerken ev sahibim bana adının ibn-Tuwais olduğunu ve Peygamber'in kabilesi olan Kureyş'ten bir Arap olduğunu açıkladı. Hem asker hem de halifenin memuru olmuştu.

"Birçok Frank tanıdım ve bir süre Palermo'da tutsak kaldım."

"Babam sık sık oradan bahsederdi."

"Öldü mü?"

"Öyle söyleniyor, ama belki de o adam yalan söylemiştir ya da yanılmıştır."

Çoğu zaman hikayeler, anlatanı önemli göstermek için anlatılır ve kaç kez insanlar, sadece duydukları şeyleri kendilerinin gördüğünü söylemişlerdir?

"Planların nedir?"

"Burada kalmak, okumak, öğrenmek, haberleri dinlemek. Tüm haberlerin Córdoba'ya geldiği söylenir."

"Benim evim senin evindir. Oğlum yok ve kader seni bana getirdi. Bu arada, bilgi kaynaklarım da yok değil. Baban hakkında haber arayacağım. Onun adı denizlerde çok biliniyordu, hikayeler olacaktır."

"Beni affetmelisin. Ödeme yapmama izin verilmedikçe evini paylaşamam. Bu, halkımın geleneğidir."

Tuwais eğildi. "Eskiden buna alınabilirdim, ama ben fakir bir adamım. Sen zengin bir ev görüyorsun, eski halifeler döneminde öyleydi, ama Berberiler bana bir mevki vermediler.

"Senin arkadaşlığın beni memnun edecek, çünkü gençliğimde Bağdat ve Şam'daki bilginlerle harika sohbetler yapmıştım. Ayrıca, birkaç kitabım var, bazıları çok güzel, çok nadir."

Ayağa kalktı. "Yaşlı bir adamın tavsiyesi mi? Az konuş, çok dinle. Córdoba'da güzellik ve bilgelik var, ama kan da var."

O gece, al-Biruni'nin *Eski Milletlerin Kronolojisi* kitabını okuyarak uykuya daldım, ayrıca Ptolemy'nin *Almagest* kitabını da okudum.

Düşüncelerim Aziza'ya yöneldi. Neredeydi? İyi miydi? Arkadaşlarıyla mıydı? Onun güzelliği unutulmayacak bir anıydı.

Sonraki günlerde okudum, sokaklarda yürüyerek yolu öğrendim, konuşulan dilleri dinledim, Arapça ve biraz da Berberice öğrendim.

Moors'un İspanya'yı fethinden bu yana dört yüz yıldan fazla zaman geçmişti. Fransa'ya yaptıkları işgal, Charles Martel tarafından püskürtülmüştü.

Visigotların yozlaşmış imparatorluğu, deneyimli bir asker olan Tarık'ın önderliğindeki küçük bir Müslüman grubun ilk saldırısından önce çökmüştü. Visigot İmparatorluğu, çoğu geçmişten miras kalan farklı halkların ve dillerin bir karışımıydı. İberler, Fenikeliler ve diğer birçok halk izlerini bırakmıştı. Fenikeliler, kıyı şeridinin birçok yerine yerleşmiş, ticaret merkezleri açmış ve gemilerini Atlantik'e göndermiş olan bir Semitik halkıydı. Onların gemileri ve bir zamanlar Fenike kolonisi olan Kartaca'nın gemileri Afrika'yı dolaşmış, kalay için Scilly Adaları'na gitmiş, Brittany kıyılarını dolaşmış ve Kuzey Denizi'ne açılmıştı. Her denizci hammadde ve ticaret mallarının kaynaklarını kıskandığı için, muhtemelen onların yolculuklarının gerçek boyutunu asla bilemeyeceğiz.

Yunanlılar, Romalılar, Vandallar ve Gotlar İspanya'yı işgal etmiş ve bu ülkede izlerini bırakmışlardır. O zamanlar da, bugün olduğu gibi, işgalci ordular geride bir hamilelik salgını bırakarak saf ırk mitini sonsuza dek yok etmişlerdir.

Sokaklarda dolaşmaktan hiç bıkmadım. Asker Duban'ın bana söylediğine göre, bu sokaklardan biri on mil uzunluğundaydı ve baştan sona aydınlatılmıştı. Guadalquivir nehrinin kıyıları mermer evler, camiler ve bahçelerle çevriliydi. Su, kurşun borularla şehre getiriliyordu, bu yüzden her yerde çeşmeler, çiçekler, ağaçlar ve asmalar vardı.

Córdoba'da elli bin güzel konut ve aynı sayıda daha küçük konut olduğu söyleniyordu. İnançlıların ibadet ettiği yedi yüz cami ve dokuz yüz hamam vardı. Ve bu, Hıristiyanların banyo yapmayı pagan bir gelenek olarak yasakladığı, rahipler ve rahibelerin kutsallıklarının kanıtı olarak pislikleriyle övündükleri bir dönemdeydi. O dönemin bir rahibesi, altmış yaşında, ayine giderken parmak uçları

dışında vücudunun hiçbir yerini yıkamadığını övünerek anlatıyordu.

Binlerce dükkan vardı ve sokaklar metal, deri ve ipek işçilerine ayrılmıştı; ipek veya yünle çalışan yüz otuz bin dokumacı olduğu söyleniyordu.

Bir yan sokakta, kılıç ve hançer sanatını öğreten zayıf, sert bir adam keşfettim ve her gün onunla çalışmak için oraya gittim. Uzun saatler kürek çekmek, çocuklukta koşmak, güreşmek ve kayalara tırmanmak bana olağanüstü bir güç ve çeviklik kazandırmıştı. Öğretmenim bana başka birini önerdi, Hindistan'dan gelen, muazzam yetenekli, artık yaşlanan iri bir güreşçiydi. Arapça'yı akıcı bir şekilde konuşuyordu ve maçlar arasında onun memleketi ve aradaki ülkeler hakkında çok konuştuk.

Araplar gibi siyah saçlıydım, saçlarım kıvırcıktı ve tenim çoğundan sadece biraz daha açıktı. Artık siyah bir bıyık bırakmıştım ve kolaylıkla bir Arap veya Berberi olarak geçebilirdim. Yeni kıyafetlerimle ve boyumla, zamanımı geçirdiğim sokaklarda dikkat çekiyordum, şehrin işleyişini öğreniyor, pazarlıkları, dedikoduları, tartışmaları ve kavgaları dinliyordum.

Henüz bir okul seçmemiştim, ama her gece uykuya dalana kadar al-Farabi'nin Aristoteles üzerine yazdıklarını okuyordum ve çok şey öğreniyordum. Diğer şeylerin yanı sıra, doğaçlama şiirde usta olmayanların hiçbir mevkiye ulaşamayacağını ve her tür şiirin, Córdoba'nın ünlü olduğu parlak entelektüel ve sanatsal yaşamın liderleri kadar sokaktaki insanlar tarafından da takdir edildiğini öğrendim.

Kimseyi tanımadığım için, Müslüman İspanya'nın şehirlerinde hızla yayılan kahvehanelerden birinde sık sık tek başıma otururdum.

Kahve ilk ortaya çıktığında, kek haline getirilip bir lezzet olarak satılıyordu; daha sonra demlenip içilmeye başlandı. Zihni harekete geçirdiği, düşünceye katkıda bulunduğu

söyleniyordu. Kahvehaneler entelektüellerin ve şairlerin uğrak yeri haline geldi.

Kahve Afrika'ya özgü bir üründü, ancak kısa sürede Kızıldeniz'i geçerek Arabistan'a ulaştı. Sık sık saatlerce sohbet ettiğim İbn-Tuwais, bilgili bir adamın arkadaşıydı ve ona, eski zamanlarda Mısır'ın Kızıldeniz limanlarından, örneğin Myos Hormus ve Berenice'den, her gün bir geminin uzak Hindistan, Seylan ve Çin şehirlerine yelken açtığını anlatmıştı. Bu gemiler genellikle çay yükü taşırdı ve çay da en sevilen içeceklerden biri haline gelmişti. Hıristiyan Avrupa'da bilinmeyen çay, ilk olarak tıbbi amaçlarla kullanılmıştı, ancak artık zevk için içiliyordu.

Her iki içecek de Frank topraklarında bilinmiyordu, ama kahvehanelerde otururken, bıyığımı kıvırarak ve dikkatle dinleyerek, düşüncenin asmasından ve insanın deneyimlerinin ağacından damıtılmış tatlı ve acı meyve suyu olan, daha baş döndürücü içecek olan şarabı içtim.

İslam'ın büyük entelektüellerinden biri olan Averroës, o dönemde Córdoba'nın kadısıydı. Yahudi ve büyük bir bilgin olan Maimonides, orada yaşamış ve zaman zaman ziyaret etmiş, ya da öyle söyleniyordu.

Çay ve kahvehaneler tartışmalarla doluydu ve Jundi Shapur'dan Persler, İskenderiye'den Yunanlılar, Halep'ten Suriyeliler, Şam ve Bağdat'tan Araplarla kaynaşıyordu.

Sık sık gittiğim kahvehanelerden birinde, Franklar tarafından Albucasis olarak bilinen Abul Kasim Khalaf ara sıra ziyaretçiydi. Ünlü bir cerrah olan Khalaf, şair ve zeki biri olarak daha da tanınıyordu. Botanikçi ibn-Beytar onun arkadaşıydı ve ben saatlerce onlara sırtımı dönerek oturup, her kelimeyi açgözlülükle dinlerdim. Bu şekilde eğitimim ilerliyordu, ama aynı zamanda Arapça dilini de daha iyi öğreniyordum. Zaman zaman kitaplardan bahsediyorlardı ve ben de onlardan bir şeyler öğrenebilmek için aceleyle bu kitapları bulmaya çalışıyordum. Öğrenmenin her yönüne aç bir insanın açlığıyla kendimi adadım.

Her gün çarşılarda dolaşır, yabancı ülkelerden gelen tüccarlarla konuşmak için bir yerden bir yere gider ve herkese Kerbouchard'dan haber sorardım.

Çoğu hiçbir şey bilmiyordu; diğerleri ise onun öldüğünü söylediler, ama yine de bunu kabul edemedim.

Redwan ve Aziza hakkında hiçbir şey duymadım, ancak siyaset hakkında çok konuşuluyordu.

Kaleyi satarak elde ettiğim parayla, güzel giysiler satın aldım ve çok şık, modaya uygun bir genç adam oldum. Saatlerce oturup, genellikle kitapçılardan satın aldığım el yazmaları veya kitaplara dalardım.

Ve sonra bir gün, hayatımda gördüğüm en güzel kadını gördüm.

Averroës'in kendisiyle birlikte kahvehanedeydi, onun gerçek adı ibn-Rushd'du. Bir gün, güneş ışığı kapının üzerine düşerken, içerisi gölgeli ve sessiz kalırken, karşımda oturdular. O saatte çok az kişi vardı, onlar ve ben dışında mekan boştu. Önümüzde alçak masalar vardı ve biz de deri minderlerin üzerinde bacak bacak üstüne atarak oturduk.

Bir köle onlara çay ve *natif* adlı bir tatlı getirdi. Kadın bana dönük oturdu ve zaman zaman uzun, koyu kirpiklerini kaldırıp bana bakıyordu, bunu yapmaktan kendini alamıyordu. Averroës ile konuşmak için döndüğünde, güzel profilini ve uzun kirpiklerini gördüm. İlahi bir güzelliğe sahipti, ama gençken ve hayatın özü damarlarda hızla akarken ilahi güzelliğe sahip kadınlar çok değil midir? Ama bu kadın... o muhteşemdi!

"Seni görmek güzel, Valaba," dedi Averroës.

Valaba mı? Yüz yıl önceki adaşı gibi, Valaba da evini parlak zihinlerin, şairlerin, filozofların ve bilim öğrencilerinin buluşma yeri haline getirmişti. Bu, bilim tarihinin en büyük

dönemlerinden biri olan, muazzam başarıların yaşandığı bir dönemdi. Perikles'in Atina'sından bu yana böylesine entelektüel bir heyecan yaşanmamıştı ve Valaba'nın evi, diğer birkaç kadının evi gibi, fikir alışverişinin odak noktası haline gelmişti.

"Sicilya'dayken," diyordu, "Prens William bana kuzey denizlerindeki bir adaya yelken açan Viking gemilerinden bahsetti, bu Ultima Thule olmalı."

"Ah, evet," diye onayladı Averroës, "Phytheas adında bir Yunanlı'nın oraya yelken açtığı söylenir."

O çok güzeldi ve onun sevgilisi olacak kişi tembel olmamalıydı. Fincanımın üzerinden bakarak, "İzin verirseniz? Orayı ziyaret ettim" dedim.

Koyu renkli gözleri soğuktu. Hiç şüphesiz birçok genç adam onu tanımak ve daha iyi tanımak için çaba sarf etmişti. Eh, bırakın çaba sarf etsinler. Onların çaba sarf ettikleri yerde, ben başaracaktım.

Averroës ilgiyle başını kaldırdı. "Ah? Sen denizci misin?"

"Kısa bir süre, ve belki tekrar. Bahsettiğiniz yer en uzak yer değil. Oradan daha uzak yerler var, ve onlardan da daha uzak yerler."

"Thule'ye gittin mi?"

"Uzun zaman önce, Armorica kıyılarından. Gemilerimiz, sisle kaplı ve bazen yüzen buzlarla dolu, ama balıklarla dolu buzlu topraklardan ötesindeki denizlerde balık avlar. Sis dağıldığında ve gökyüzü açıldığında, batıya doğru uzakta başka bir toprak parçası görülür."

"Sen de oraya gittin mi?" Valaba'nın sesinde alaycı bir ton vardı.

"Ben de oradaydım. Kayalık kıyıları, büyük ormanları ve hem güneye hem kuzeye uzanan bir kıyısı olan bir kara parçası."

"Vikingler yeşil bir topraklardan bahsediyorlardı," dedi Averroës şüpheyle.

"Bu başka bir yer, ama benim halkım uzun zamandır biliyor. İskandinavlar, gemilerini inşa etmek veya direk yapmak için kereste almak üzere Yeşil Ada ve Buzul Ada'dan oraya gittiler. Bazen balıklarını kurutmak veya avlanmak için karaya çıktılar."

"Bu topraklar keşfedildi mi?"

"Kim keşfetmek ister ki? Burası, yoğun ormanlar ve kürk veya deri dışında takas edecek hiçbir şeyi olmayan vahşi insanların yaşadığı bir yer. Oraya yelken açan adamlar sadece balık ararlar."

"Sen Arap değilsin, değil mi?"

"Ben Mathurin Kerbouchard, bir gezgin ve öğrenciyim."

Averroës gülümsedi. "Hepimiz öyle değil miyiz? Gezginler ve öğrenciler?" Çayını yudumladı. "Córdoba'da ne yapıyorsun?"

"Öğrenmek için geldim, ama okul bulamadığım için kitaplardan öğreniyorum."

“Şair misin?” diye sordu Valaba.

"Benim bu yeteneğim yok."

Averroës güldü. "Bu seni durdurmalı mı? Kaç kişi bu yeteneğe sahip? Córdoba'da bir milyon insan olabilir ve hepsi şiir yazıyor olabilir, ancak üç düzineden fazlası mütevazı bir yeteneğe sahip bile değil."

Onlar sohbetlerine geri döndüler, ben de okumama devam ettim, çünkü Avicenna'nın tıp uygulamaları üzerine yazdığı, birçok ciltten oluşan ve bir milyondan fazla kelime içeren büyük *eserini* okumaya başlamıştım.

Onlar ayrıldığında gözlerim onları takip etti, ince ve zarif Valaba'yı izledim. Aklımdan geçenleri tahmin etseydi, bana gülerdi. Bu beni hiç rahatsız etmedi.

Ben kimdim ki, kuzey topraklarından gelen bir barbar, böyle bir kadını tanıyacak kadar? Ben, toprağı olmayan bir adam, bir gezgin, sıradan bir öğrenci?

O soğukkanlı, mesafeli, güzel ve zengindi. Erkeklerin zekasına ve muhakemesine sahip genç bir kadındı. Ama benim zamanım da gelecekti.

İçimde güçlü bir hırs vardı. Görmek, olmak, ama en önemlisi anlamak istiyordum. Burada doğal kabul edilen birçok şey benim için yeniydi ve kendimi aptal durumuna düşürmek istemiyorsam, tüm konuşmalarda dikkatli davranmanın en iyisi olduğunu anladım. Yine de öğreniyordum ve şehrin gelenekleri benim geleneklerim haline geliyordu.

Bilgim genişledikçe, cehaletimin farkına vardım. Sadece cahiller olumlu olabilir, sadece cahiller fanatik olabilir, çünkü ne kadar çok öğrenirsem, her şeyin nüansları ve ilişkileri olduğunu o kadar çok fark ediyordum.

Druid disiplinim sadece hafızamı eğitmekle kalmamış, zihnimi fikirleri ve önemli noktaları çabuk kavramaya da alıştırmıştı. Okuduğum şeylerin çoğunu aklımda tutuyordum.

Bilgi sadece güç değil, aynı zamanda korkudan kurtulmak anlamına da geliyordu, çünkü genel olarak konuşursak, insan sadece anlamadığı şeylerden korkar.

O zamanlar, bilgiyi arayanlara tüm bilgiler açıktı ve bir hekim genellikle bir astronom, coğrafyacı, filozof ve matematikçiydi. İbn-Tuwais'in kütüphanesinde birkaç yüz cilt kitap vardı. Bu kitapları okudum ve inceledim.

Burada orada tanıdıklar edinmeye başladım. Mahmoud da onlardan biriydi. Yirmi dört yaşında, uzun boylu, sivri sakalı ve bıyıklarıyla gurur duyan bir gençti. Oldukça züppe biriydi, ama zekası keskin ve kılıç kullanmakta ustaydı. Guadalquivir nehri yakınlarındaki Abdallah Bahçesi'nde tesadüfen tanıştık.

Gölgeli ve serin bir yerdi. Büyük ağaçlar taş döşemelerin üzerine gölge adacıkları oluşturuyordu ve ben sık sık orada, elimde bir kadeh altın rengi Jerez ve önümde bir kitapla otururdum.

Sayfama bir gölge düştü ve başımı kaldırıp baktığımda Mahmoud'u ilk kez gördüm. "Ah? Bir öğrenci ve şarap içen biri mi? Kuran'a saygın yok mu?"

Yusuf'un hükümdarlığı döneminde Córdoba'da fanatikler olduğu için dikkatli olmak gerekiyordu. Yine de yabancının gözleri dostça görünüyordu.

"Peygamber sıcak bir günde Avicenna'yı okumuş olsaydı, bir kadeh şarabı kabul edebilirdi. Her neyse," diye kurnazca ekledim, "o Jerez şarabını hiç tatmamıştı."

O oturdu. "Ben Mahmoud, hukuk öğrencisiyim, ara sıra şarap içerim."

"Ben de Kerbouchard."

Büyük bir ağacın gölgesinde, dünyaları fikirlerle ve öğrenmenin heyecanıyla dolu genç erkeklerin konuştuğu şeyleri konuştuk. Savaş ve kadınlar, gemiler, develer, silahlar ve Avicenna, din ve felsefe, politika ve gömülü hazineler hakkında konuştuk, ama en çok Córdoba hakkında konuştuk.

İncir, küçük kekler yedik, şarap içtik, güneşin batışını ve ayın doğuşunu konuştuk. Sezar'ın hatalarını ve İskender'in ölümünü konuştuk, o ise Fez ve Marakeş'ten ve bu şehirlerin güneyindeki büyük çölden bahsetti.

Bu, Mağribiler diyarında kurduğum ilk dostluğun başlangıcıydı.

Tabii ki, adı sık sık geçen Seville'li John ve adı geçmeyen yaşlı ibn-Tuwais de vardı.

Altınım kayboldu ve safirimi sattım. Bu satış bana boş zaman ve ders çalışmak için zaman kazandırdı, Mahmoud ile geceleri sokaklarda dolaşmamı sağladı ve daha pek çok şey kazandırdı.

Córdoba'ya yeni gelen bir kitapta şaşırtıcı fikirler ortaya çıktı. Bu kitap, al-Khazini tarafından Merv vahasında yazılmış ve *Bilgeliğin Dengesi Kitabı adını* taşıyordu. Kitabın içeriği, o dönemin hidrostatik ve mekanik bilgilerini mükemmel bir şekilde anlatıyordu, ama aynı zamanda yerçekimi teorisini ve havanın ağırlığı olduğunu da ileri sürüyordu.

Bu konuyu hararetle tartışıyorduk ve oldukça sinirlenmiştik ki, bir kız deveyle yanımızdan geçti. Yerçekimini unuttuk ve havanın ağırlığı hiçbir şey gibi geldi.

Mahmoud ayağa fırladı. "Onu gördün mü? Bana nasıl baktığını gördün mü?"

"Sana mı?" Arkadaşı Haroun alaycı bir şekilde sordu. "Kerbouchard'a baktı! Bunu daha önce de fark etmiştim. Bütün kızlar Kerbouchard'a bakıyor!"

Mahmoud burnunu çektirdi. "O kafir köpek mi? İnsanlığın burnuna kokan o pislik mi? O *bana* baktı!"

Deve, yakınlardaki sıcak ve tozlu sokakta durmuştu. Dört asker, deve üzerindeki kıza eşlik ediyordu. Sert, somurtkan

görünümlü adamlardı, ama kızda bir şey dikkatimi çekti ve gözleri peçesinin üzerinden benimkilerle buluştu. Bu bir yanılsama ya da kibir değildi.

Sokak sıcaktı ve önüme taze bir şerbet konmuştu. İçimden gelen bir dürtüyle şerbeti aldım ve dört hızlı adımla deveye doğru yürüdüm.

Bahçede oturduğumuz yer çarşıya bitişikti ve gardiyanların dikkati, kargaşa ve kalabalık yüzünden bir anlığına dağıldı.

"Dünyanın Işığı" diye fısıldadım, "kölenden gelen bu küçük hediyeyi kabul et. Soğukluğu, söyleyeceğim her şeyden daha net bir şekilde düşüncelerimi ifade edecek."

Şerbeti aldı ve parmaklarımız birbirine değdi. Peçesinin arkasından gözleri gülümsedi ve dudakları "Teşekkür ederim... *Mathurin*!" dedi.

Ve sonra dört asker etrafımı sardı.

Bölüm 11

"KALK, HAYVAN!" Sakallı bir asker beni itti. "Çekil buradan!"

Öfkelenerek, güreş hareketiyle kolunu yakaladım ve omzumun üzerinden toza attım.

Arkadan Mahmoud ve Haroun'un kavgaya karıştığını gösteren sevinç çığlıkları geldi.

Askerler hızla yaklaşmıştı, ama aylarca süren eğitimim ve gemide kazandığım güç sayesinde hazırdım.

Bir adamın dişlerine yumruğumu indirdim, başka bir askerin karnına vurdum. Darbelere alışkın olmayan askerler, şaşkın ve incinmiş bir şekilde geriye sendelediler. Hemen geri çekildim ve kılıcımı çektim.

Tozlu sokakta hava sıcaktı, çarşıdan gelen sesler aniden kesildi. Yere attığım asker ayağa kalkıyordu ve sakalıyla kaplı olmayan yüzü ölüm kadar solgundu. Karnına vurduğum asker hala nefes nefeseydi, ama diğerleri kılıçlarını çekmişti.

Sıcak ve sessiz öğleden sonra ölüm gelmişti. Ter yanaklarımdan süzülürken, eğitimli, demir gibi kaslı ve sert savaşçılar bana doğru ilerlemeye başladılar. Onlarla yüzleşirken, arkadaşlarım yanıma geldi.

"Ortadakini sen al, Kafir," dedi Mahmoud. "Haroun ve ben diğerlerini hallederiz!"

Bir asker yarılmış dudaklarından kan tükürdü. "Çocuklar!" diye alay etti. "Karnınızı sineklerin yemesi için açacağım!"

Üzerime atıldı, ama ben kılıcını savuşturdum. Kendi kılıcım hızla hareket etti ve onun kolundan bir damla kan sıçradı.

Asker yer değiştirirken, bir ses net bir şekilde konuştu. "Öğlen, Portakal Bahçesi'nde!"

Deve üzerindeki kızdı ve konuşurken deveyi vurdu ve deve hareket etmeye başladı.

Vurduğum asker çılgınca deveye yapıştı, ama kız hayvanı kalabalık pazara sürmüş, insanları dört bir yana dağıtmıştı.

Askerler kavgayı ayırmaya çalıştılar, ama aniden kızın onların tutsağı olduğunu ve kaçtığını fark ettim. Hızlı bir bilek hareketi ile kılıcı savuşturup bıçağımı sapladım. Kızın peşinden gitmek için ayrılmaya çalışan asker, bıçağımın tüm gücünü üzerine aldı ve acı içinde çığlık atarak yere düştü.

Sokağın yukarısından ayak sesleri geldi ve Mahmoud beni yakaladı. "Çabuk! Gidelim!"

En yakın askerin üzerine bir kılıç darbesi indirerek, bir ara sokağa dalıp öteki caddeye kaçan Mahmoud ve Haroun'un peşinden koştum. Caddenin öteki ucunda Mahmoud bir duvara atladı, yuvarlandı ve öteki tarafa düştü, Haroun ve ben de onun peşinden gittik.

Korkudan çok heyecandan kaynaklanan çığlıklar ve kırgın bir hadımın tiz ve öfkeli bağırışları duyuldu. Bahçeleri geçerek, bir düzine kadar güzel ve az giyinmiş kadınların arasından kıvrılarak geçtik. Mahmoud, kayısı ağacının altında durup, tombul ve güzel bir kızı yakaladı, onu sıkıca sarıp öptü, sonra uzak duvara atlayıp dar ve gölgeli bir sokağa girdik.

Eğilip ahırların ve eski binaların arasından geçerek sonunda başka bir çarşıya çıktık. Anında koşmayı bırakıp tezgahların ve dükkanların arasında sakin sakin yürüdük ve sonunda durup *natif* ve kahve sipariş ettik. Orada otururken birkaç asker çarşıdan koşarak geçti, etraflarına öfkeyle bakarak.

Haroun küçük masanın karşısından bana bakarak kıkırdadı. Haroun kısa boylu, tıknaz bir adamdı, sanatını öğrendiğimiz akademinin en iyi eskrimcilerinden biriydi. "O askerlerin kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Onlar ibn-Haram'ın adamlarıydı."

İbn-Haram mı? Öyleyse kız Aziza'ydı. Tanıdık gelmesine şaşmamalı. Aziza... *burada mı*?

Bana bakıyorlardı. "İbn-Haram'ın kim olduğunu biliyor musun?"

"Adını duydum. Kim duymamış ki?"

"O tehlikeli bir düşman ve Yusuf'un sağ kolu."

Ne demişti? "Öğlen, Portakal Bahçesi'nde."

Farkında olmadan, müdahale etmem ona kaçma şansı vermişti, ama gidecek bir yeri var mıydı?

Askerler onun Portakal Avlusu'ndan bahsettiğini duymuş muydu? Arkadaşlarım hiçbir şey söylemediler, bu yüzden duymamış olabilirlerdi ve askerler bana odaklanmışlardı.

Eğer duymuşlarsa ya da hatırlıyorlarsa, Portakal Sarayı bir tuzak olabilir. Ama hangi gün? Ve saat kaçta? Önemli değil, Aziza gelecekti ve ben de onu karşılamak için orada olacaktım.

"Tavsiyemi dinle ve birkaç gün sokaklardan uzak dur. O adamı sen öldürdün, sanırım."

Gözlerinde daha önce görmediğim bir şey vardı. Kıskançlık mıydı? Hesaplılık mı?

Hava karardığında, yollarımızı ayırdık ve ben karanlık sokaklarda ve boş ara sokaklarda dikkatlice yürüdüm.

İbn-Tuwais, ben içeri girdiğimde bir kase meyve ve bir bardak çayın başında oturuyordu. "Başın belada mı?" diye sordu.

Yüzüm telaştan kızarmıştı ve tavırlarım ruh halimi yansıtıyor olmalıydı. Bu yüzden ona ilk kez Málaga'yı,

sahildeki kavgayı, Aziza ve Kont Redwan'ın ortadan kayboluşunu anlattım.

"Onun arkadaşları vardır," dedi. "Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikrim var."

"Peki ya Redwan?"

"Söylentiler var... Sanırım Zaragoza'da tutsak tutuluyor." İbn-Tuwais bir parça meyve seçti. "Güçlü bir düşman edindin, ama bir adam düşmanlarının kim olduğu ve onların gücüyle yargılanabilir."

"Ne tavsiye edersin?"

"Bekle ve arkadaşının tavsiyesi gibi, sokaklardan uzak dur ve görünme."

Beklemek... Evet, bunu yapmalıyım, her gün, Portakal Bahçesi'nde.

ON İKİNCİ YÜZYIL, Avrupa'da huzursuzluğun hakim olduğu bir dönemdi. Yeni fikirler yayılıyor, eski inançların temellerini sarsıyordu. İkinci Haçlı Seferi tarih olmuştu, ama Haçlılar gördüklerine şaşkınlık içinde dönmüşlerdi ve artık soğuk, rüzgârlı kalelerinden memnun değillerdi.

Fatih William ve Normanlar İngiltere'yi işgal edeli yüz yıldan fazla zaman geçmişti ve şimdi II. Henry, son feodal isyanı bastırırken İrlanda ve Galler üzerindeki kontrolünü sağlamlaştırıyordu. Oxford adlı küçük bir kasabada, eski bir geleneğe sahip bir üniversite kurulmuştu. Başka yerlerde, Arap bilimi öğrencileri Adelard of Bath ve Robert of Chester, sınırlı sayıda öğrenciye bilgilerini aktarıyorlardı.

Almanya'da, Barbarossa (Kızıl Sakal) olarak bilinen Frederick I, Kutsal Roma İmparatorluğu'nu kurdu ve

.

İtalya'ya yaptığı beşinci seferde Legnano'da Lombard kasabaları tarafından yenilgiye uğradı.

Çin'de, manzara resminin altın çağı olan Kuzey Sung hanedanlığı sona ermiş, ancak manzara resmi devam etmişti. Tuan Yuan, Kuo Hsi, Li Kung-lin ve Mi Fei gibi sanatçılar, çizgileri idareli kullanarak ve ışık ve gölgenin ilginç kontrastlarını kullanarak, görkemli genişlikte ve ince detaylara sahip kompozisyonlar yaratmışlardı. Çin'de büyük tarihçiler, deneme yazarları, şairler ve bilim adamları genellikle devlet adamlarıydı.

Güney Sung, kuzeydeki huzursuz kabilelerle isteksizce bir savaşa girdi.

1161'de Yu Tun-wen, Chin'i yenmek için patlayıcılar kullandı.

Seramik sanatında muhteşem Sung beyazı yaratıldı ve Güney Sung sanatçıları, sarp, pitoresk kayalıklar ve dağlardan uzaklaşarak sisli göller, tepeler ve daha yumuşak manzaralardaki ağaçlara yöneldi.

Hindistan'da, Ghur'lu Muhammed Hindustan'ı fethetmeye başlamıştı ve Arap gemileri, insanların hatırlayabildiği kadarıyla, Afrika'nın doğu kıyılarında ticaret yapıyordu. Gemileri Çin'e yelken açmış, Endonezya'nın son adalarını keşfetmiş ve yükleriyle Kızıldeniz ve Basra Körfezi limanlarına dönmüştü.

Dünyanın dört bir yanından tüccarlar ve gezginler, Córdoba'nın zenginliği ve parlaklığı tarafından çekilerek buraya geliyorlardı. Bu toplum, Córdoba'da saraylarını kuran ve etraflarında Arap dünyasının yaratıcı zekasını toplayan bir düzine güzel kadının evleri etrafında şekillenmişti.

Córdoba, kalmak istediğim yerdi, ancak Aziza ile tekrar karşılaştığımda ne olacağına bağlıydı. Ibn-Haram, cezasız kalacak bir adam değildi. Çarşıdaki kavganın göründüğü

gibi bir kaza değil, Aziza'yı kurtarmak için yapılan bir komplo olduğuna hemen karar verecekti. Kimlerin karıştığını bulana kadar rahat etmeyecekti.

Bir şekilde Aziza ile buluşmalı ve arkadaşlarının yanına dönmesine yardım etmeliyim. Bunu yapmaya çalışmak, benim için ölüm anlamına gelebilir ve bu kavga benim kavgam bile değil.

Neredeyse hiç tanımadığım bir kız için bu işe karışmakla aptallık mı ettim?

Aziza şehre kaçmıştı. Kuşkusuz ona yardım edecek arkadaşları vardı, ama benimle görüşmek istemişti, bu riski göze almaya hazır görünüyordu.

Huzursuzca, ibn-Tuwais'in evinin bahçesinde volta atıyordum. Portakal Bahçesi ve cami bana tanıdık geliyordu, ama askerlerden biri onu duymuşsa, hızlıca kaçmaya hazırlıklı olmalıydım.

"Öğlen saatinde Portakal Bahçesi'nde!" Bu sözler kulaklarımda çınlıyor, kanımda ritim oluşturuyordu.

Mahmoud ve Haroun kaçmış mıydı? Benden ayrıldıktan sonra yakalanmış olabilirlerdi, ama öyleyse bile, ben bundan haberdar değildim. Mahmoud'a da güvenmiyordum. Tanışıyorduk, birlikte konuşuyor, birlikte kahve içiyorduk. Onun aşırı kibirli bir adam olduğunu biliyordum ve Aziza'nın baktığı kişinin kendisi olduğunu söylemişti, aksi bir durumun ortaya çıkması onun için büyük bir darbe olabilirdi. Ayrıca, hırslı bir genç adam, kendisine yardım ederse ona iyilikler yapabilecek olan ibn-Haram'ı kızdırmak istemezdi. Gözlerinde güvenmediğim bir şey vardı. Bunu ibn-Tuwais'e de söyledim.

Yaşlı adam başını salladı. "İçgüdülerine güven. Hayat bize farkında olmadığımız birçok şey öğretir. Duyularımız, farkındalığımızı etkilemeyen şeyleri algılar, ama bunlar

içimizde uykuda kalır ve insanları ve koşulları tanımamızı etkiler. Ama sabırlı olmalısın. Sabırsızlık tehlikelidir."

Elbette haklıydı, ama sabır hiçbir zaman en kolay erdem değildir ve bu duvarların dışında, Aziza'nın yeniden yakalanması ve benim ölümüm anlamına gelebilecek olaylar gelişiyordu.

Sonunda uyumak için yattığımda, uyuyabileceğimi sanmıyordum, ama yorgunluk beni ağır bir şekilde sarmıştı ve uykuya daldım. Son düşüncelerim, yüzünde yara izleri olan bir adamdı. *Zeka ve kılıç*, demişti. Zeka zamanıydı, ama aynı zamanda ihtiyatlı olma zamanıydı.

En kötüsü, büyülü şehrim Córdoba'yı terk etmek zorunda kalabilirdim. Konstantinopolis ve Bağdat ile birlikte dünyanın üç entelektüel merkezinden biriydi, ama bunu çekinceyle söylüyorum, çünkü Hindistan ve bazen Cathay olarak adlandırılan uzak diyarlarda bir şeyler öğrenmeye başlamıştım. Orada neler var? Bulduğum birkaç kitaba göre, şehirleri bu şehirler kadar büyük, hatta daha büyük olmalı.

Córdoba, öğrendiğim kadarıyla, Abd-erl-Rahman III ve onun halefi al-Hakam II döneminde, M.S. 961'den 976'ya kadar, ve 977'den 1002'ye kadar Ali Mansur'un diktatörlüğü altında (eğer buna diktatörlük denilebilirse) gerçek büyüklüğüne ulaşmıştı. Kilometrelerce uzunluğunda caddeler döşenmiş ve aydınlatılmıştı; birçok park, çarşı ve kitapçı vardı. Bu şehirde dolaşmayı çok seviyordum ve henüz onun sırlarını öğrenmeye başlamıştım.

Peki ya kraliçe Valaba? Onun hakkında suçlu düşüncelerim vardı, çünkü Aziza'ya aşık değil miydim? Yoksa aşık mıydım?

Önemli değildi, yardımıma ihtiyacı varsa, ona yardım edecektim, ama son derece dikkatli davranmalıydım. Sonuçta Valaba, sadece birkaç kelime konuştuğum güzel bir kadındı. O şimdi beni unutmuştu, ama benim kibirim bu

düşünceyi kabul etmiyordu. Yoksa kibirden başka bir şey miydi? Belki de ikimizin de farkında olduğu bir yakınlık?

Gün ağarmadan çok önce nihayet uykuya daldım, rüzgâr asma yapraklarını sallarken, çiçeklerin kokusu ve çeşmelerin serinliği üzerime yayılıyordu.

Bugün mü olacaktı? Aziza benimle Portakal Bahçesi'nde buluşacak mıydı?

Orada aşk mı beni bekliyordu? Yoksa macera ve ölüm mü?

Bölüm 12

ÖĞLEN Portakal Bahçesi'nde güneş yakıcıydı. Hava çiçek kokusuyla ağırlaşmış, akan suyun sesiyle tembelleşmişti. Öğlen saatlerinde Portakal Bahçesi'nde, beyaz cüppeli binlerce kişi yavaşça camiye doğru ilerlerken ayak sesleri duyuluyordu. Üstlerinde palmiye ağaçları portakal ağaçlarının üzerine ince gölgeler düşürüyor, altın rengi meyveler parlak yaprakların arasından efsanelerdeki Altın Elmalar gibi parıldıyordu.

Portakal Bahçesi'nde dört büyük havuz vardı ve su, hoş, uykulu bir sesle havuzlara dökülüyordu. Hava durgun ve sıcaktı, yasemin ve gül kokusuyla doluydu ve duvarlar boyunca, soluk altın rengi veya beyaz çiçeklerin yanında büyük, yumuşak kırmızı çiçekler olan ebegümeci vardı.

Avlunun kuzey tarafında, yüz sekiz fit yüksekliğinde, insan eliyle yapılmış olmaktan çok rüyada görülmüş gibi güzel bir

minare vardı. Görkemli, güzel ve altın ipliklerle fantastik bir şekilde örülmüş taştan yapılmıştı. Öğle vakti Portakal Avlusu'nda, sürünerek ilerleyen kalabalığın içinde ilerledim, onlardan biriydim ama onlardan değildim, çünkü zihnim dindar şeylerle meşgul değildi, gözlerim de yere bakmıyordu.

Burada orada insanlar gruplar halinde duruyor ya da tek başlarına bekliyor, dualar mırıldanıyor ya da bu yerin sıcak, boğucu güzelliğini içlerine çekiyorlardı. Ve aralarında Aziza da olabilirdi.

Aralarında ibn-Haram'ın casusları veya askerleri de olabilirdi, çünkü o soğuk yüzlü askerden ne beklenebileceğini biliyordum.

Haftalarca çarşılardaki boş konuşmaları dinlerken, ibn-Haram hakkında epeyce dedikodu duymuştum. Entrikada ustaydı, düşmanlarına acımasızdı, vicdansızdı, güçlü, tehlikeli, zeki bir adamdı, aşırı hırslıydı ve halifeyi destekliyordu. Kendisinin de halifeliği istediği fısıldanıyordu.

Ona ve Yusuf'a karşı, sessiz ama kararlı insanlardan oluşan bir ordu dizilmişti. Bu ordunun bir kısmı, uzun süredir iktidardan uzak olan Emeviler hanedanının destekçileriydi, diğerleri ise Almoravidlerle bağlantılıydı. Bunlara ek olarak, hiçbir partiye ait olmayanlar da vardı: Yusuf'un cehaletinden, bağnazlığından ve yıkıcı politikalarından korkan şairler, filozoflar ve entelektüeller. Halife şimdiye kadar bu gruplara pek müdahale etmemişti, ancak çoğu kişi zamanlarının azaldığına inanıyordu.

Kont Redwan da bunlardan biriydi. Uzun süredir Almohadların düşmanı olan Redwan'ın planı, ibn-Sharaz'ın kızını Córdoba'ya getirip onu Emevilerin bir torunuyla evlendirmekti. Ardından, Sicilya Kralı William'ın desteğiyle halifeliği yeniden ele geçireceklerdi.

Bu cesur bir plandı ve başarılı olabilirdi, çünkü William'ın Afrika'da güçlü dostları vardı ve Almería korsanları arasında büyük servetleri ve çok sayıda gemileri olan daha da fazla dostu vardı.

İbn Haram, İbn Şeraz ve II. William'ı oyundan uzak tutmak için Aziza'yı rehin tutmayı planlıyordu.

Portakal Bahçesi'nde ayak sesleri yumuşakça duyuluyordu ve kalabalıktan uzaklaşarak portakal ağaçlarının gölgesinde durdum, çiçeklerin kokusunu içime çekerek, başımı eğip kaşlarımın altından kalabalığı izledim.

Aziza aptal değildi. İspanya'nın tamamında, belki de tüm Avrupa'da, bu saatte kendini kaybetmenin bu kadar kolay olduğu başka bir yer yoktu.

Nazik bir el koluma dokundu ve o idi.

Koyu renkli gözleri benimkilere baktı ve ben onu kollarıma almak, yeri, zamanı, tehlikeyi unutmak istedim.

"Bana öyle bakma!" diye fısıldayarak itiraz etti. "Beni korkutuyorsun!" Ama gözlerindeki bakış korkuysa, tüm kadınların bu kadar korkmasını dilerdim.

"Sana başka nasıl bakabilirim? Sen çok güzelsin!"

"Burada kalamayız."

"Redwan nerede?"

"Bilmiyorum. O bir tutsak. Nerede olduğunu bilmiyorum."

Askerler dış kapıda belirdi. Dört... altı... sekiz kişi vardı.

Acele etmeden Aziza'nın koluna girip kalabalığın içine adım attım. Tapınağın içinde uzun bir kemer ve sütun dizisi vardı, gölgeli ve sessizdi, sadece giysilerin hışırtısı duyuluyordu.

Caminin karşısında bir kapı vardı, çok küçük, pek kullanılmayan bir kapı, ama ben daha önce bu kapıyı bulmuş ve olanaklarını fark etmiştim. Kalabalıktan kaçarak, kapıdan geçip ötesindeki küçük bahçeye girdik. Bahçeyi geçip, bir kamu parkına çıktık.

Sakin bir şekilde ilerliyorduk, ama yürürken düşünüyordum. Ibn-Tuwais ile olan bağlantımın bilinmesi olası değildi. Mahmoud ve Haroun bunu biliyordu, ama oraya ulaşabilirsem, atlar hazır olacaktı ve şehrin sokaklarında birkaç kaçış yolu keşfetmiştim.

Tütsü satıcılarının tezgahlarını, ipek tüccarlarını, astrologları ve kahinleri geçtikten sonra, rüzgardan başka hiçbir şeyin hareket etmediği, gölgelerden başka hiçbir şeyin dolaşmadığı, yüksek duvarlı boş bir sokağa döndük.

İbn-Tuwais bizi karşıladı ve eve götürdü. "Hiçbir şey açıklamana gerek yok. Bu ev, zor zamanlarda inşa edildi."

İç odaya doğru ilerledik. Bir oyukta keskin bir dönüş yaptı ve duvara sertçe yaslandı. Duvar sessizce içe doğru açıldı ve karanlık, dar bir merdiven ortaya çıktı. "Bu daha önce de kullanılmış." Bana bir mum uzattı. "Yiyecek ve şarap bulacaksın."

Aziza mumu alıp merdivenlerden aşağı indiğinde, yaşlı adam fısıldadı, "Buraya yakın bir yerde kayboldu ve tüm mahalleyi aramaya başladılar. Arama tamamlanana kadar burada kalmalısınız.

"Ama" diye ekledi ve uzaklaşmaya başladı, "bana bir şey olursa, duvarın arkasında bir geçit var. Aynı şekilde açılıyor ve duvarların ötesine çıkıyor. Geçitten çıktığında Othman Kalesi'ne git. Orası sadece baykuşların yaşadığı bir harabe. Kaçana kadar orada saklanabilirsin."

"Nasıl gidebiliriz?"

“Geçit atlar içindir. Süvarilerin çıkarma yapması için yapılmıştır. Ahırımızın içinden bir girişi vardır ve atlarınız çoktan aşağıya indirilmiştir. Onlar ve sizin için yiyecek vardır ve orada bir kanal boyunca bir kaynak akmaktadır. Gerekirse haftalarca saklanabilirsiniz, ama bunu tavsiye etmem.”

Bir süre durdu, sonra gözleri sertleşti. "Sen Müslüman değilsin, ama bakımında çok önemli bir hanımefendi var. Eğer ona herhangi bir zarar gelirse, bu ikinizin de hayatına mal olur."

"Onun da mı?"

"En çok da onun. Hiç şüphesiz öldürülür. Kendinizi ve onu da koruyun."

Yine durakladı. "Koşullar geri dönmene izin verirse, evim her zaman senin evindir."

"Othman Kalesi'nde mi? Saklanacak bir yer var mı?"

Harabenin detaylarını hızlı, açık ve askeri bir verimlilikle anlattı. "Çabuk ol! Gitmelisin!"

Kapı arkamdan kapandı ve karanlıkta dik merdivenlerden aşağı indim. Aziza peçesini çıkarmış, alçak masaya yemek ve şarap koyuyordu.

Üstümüzde, ağır bir kapının çarpması gibi, ama daha yüksek sesli, boğuk bir ses duyuldu. Kılıcımı çekip merdivene döndüm.

Hiçbir şey yoktu.

İbn-Tuwais'e bela mı açmıştım? Ne olmuştu?

Aziza masayı işaret etti. "Ye," dedi. "Gece geldiğinde hazır olmalıyız."

Sessizce yedik. Onun ne düşündüğünü bilmiyorum, ama ben yukarıdaki yaşlı adamı düşünüyordum. Hayran olduğum ve sevdiğim birine işkence ve ölüm mü getirmiştim? Yine de yardım etmek için geri dönemezdim. Şimdi kendimi ortaya çıkarmak, sadece şüphelenilen şeyi kanıtlayacaktı.

Çantalar yerde duruyordu, çünkü ibn-Tuwais her şeyi düşünmüş gibiydi. Benim ne yapmaya çalıştığımı ve kime sempati duyduğunu biliyordu. Sonuçta o da Yusuf'un düşmanıydı.

Alçak bir masanın üzerinde kitap yığınları vardı. İbn-Tuwais sorun çıkacağını tahmin etmiş ve değerli kütüphanesini buraya taşımıştı. Paris'te bu kitaplarla bir eyalet ya da piskoposluk satın alınabilirdi. Çantaların içinde yiyecek ve dört kitap vardı. Belli ki, bunları bana vermek istiyordu.

"Uyu," dedim Aziza'ya, "çünkü gece gitmeliyiz."

O uzandığında üzerine bir cüppe örttüm. İbn-Tuwais'in evine vardığımızda öğleden sonra erken saatlerdi. Dört saat bekledikten sonra, duvarın ötesindeki yere ulaşmak için bir saat daha yol kat ettik ve karanlıkta ortaya çıkabildik.

Kitap yığınından bir tane seçtim, uzak Cathay'den bir çeviri, Shen Kua'nın *Rüya Havuzu Denemeleri*.

Uzun bir süre sonra, mumun uzunluğu zamanın geçtiğini gösterdiğinde, kitabı diğerlerinin arasına geri koydum. Belki bir gün onu bitirebilirdim.

Aziza dokunuşumla uyandı, kalkıp yeni bir mum aldı ve yaktı. Sırt çantalarını omuzlayarak onu geçitten takip ettim.

Atlar, eyerleri takılmış ve hazır bir şekilde yeraltı ahırında bekliyorlardı. Atlara binip, geçitten geçerek şehrin dış duvarlarına doğru yola çıktık.

Tavan başımın sadece birkaç santim üzerindeydi ve bir kısmı sert kayadan oyulmuştu. Birkaç kez küçük su birikintilerinden geçtik ve bir keresinde birkaç yüz metre boyunca berrak, soğuk bir su akıntısı boyunca sürdük.

Geçit aniden sona erdi. Karşımızda bir kaya levhası vardı; yanında bronz bir kol vardı. Buradaki işçilik, Moors, Gotlar veya Fenikelilerin işçiliğine benzemiyordu, daha önce de böyle bir şey görmemiştim. Cádiz'in Put'u aklıma geldi... belki de aynı eller tarafından yapılmıştı?

Atımdan indim ve kolu tuttum. Bir an durakladım ve sonra aşağı doğru çektim.

Hiçbir şey olmadı.

Mum ışığında gözlerimiz buluştu. Ya açılmazsa? O zaman kapana mı düşmüştük?

Bir an bekledim, tüm gücümü topladım ve ağırlığımı kaldıraç üzerine verdim. Yavaşça, ağır ağır, kaldıraç hareket etti. Büyük kaya parçası, yaşlılığı ve yıllardır kullanılmaması nedeniyle sertleşmiş bir şekilde yavaşça içe doğru açıldı.

Serin gece havası, nemli bitki örtüsü ve damlayan su sesi geldi.

Elimde kılıçla dışarı çıktığımda, kendimi dar bir geçitte buldum, üstümde yıldızlar parlıyordu. Sadece birkaç metre ileride, damlayan suyumuz daha büyük bir dereye akıyordu.

Arayarak, kayanın çatlağına ustaca gizlenmiş diğer kolu buldum. Aziza ortaya çıktı ve ben kolu aşağı doğru salladım ve kapı bu sefer daha kolay bir şekilde kapandı, kayanın doğal çatlaklarıyla mükemmel bir şekilde birleşti. Orayı zihnimde işaretledikten sonra, kolu ve kapının hareketinin tüm izlerini gizledim.

Atlarımıza binip, akarsuyun kayalık yatağı boyunca yürüdük ve bir süre sürdükten sonra suyu bırakıp eski bir

patikaya saptık, sonra tarlalara gidip gelen işçilerin kullandığı bir yoldan ilerledik. Uzaklarda, Othman Kalesi'nin kulesini görebildiğimizi sandık.

Uzun zaman önce inşa edilmiş, ilk Vizigotlar İspanya'ya geldiğinde zaten bir kalıntı olan bu kale, Romalılardan veya hatta eski İberlerden kalma olabilir. Birkaç kez yıkılıp yeniden inşa edilen kale, uğursuz bir yer haline gelmişti ve çok az kişi, bu kalenin bir parçası gibi görünen tehlikeleri göze almaya cesaret edebiliyordu.

İbn-Tuwais için duyduğumuz endişelerden dolayı sessizce sürdük. İşkence görebilir ya da öldürülebilirdi. Geri dönmesi, bize yardım ettiğini kanıtlayacak ve kesin ölümüne yol açacaktı, bizim için yaptıkları boşa gidecekti.

Othman Kalesi'nde ne kadar süre kalabilirdik? Bir yoldan geçen bizi fark edene ya da harabelerde bir hareket görene kadar ne kadar zamanımız vardı?

Ama kaleden kaçtığımızda nereye gidebilirdik? Benim için tek başıma gitmek kolay olurdu, ama güzel bir kızla kırsalda dolaşmak, dedikodulara yol açmadan ve hiçbir şekilde atlı muhafızlar olmadan mümkün değildi.

Şafak hala ufukta belirmiyordu, biz tepeyi tırmanıp kuleye vardığımızda, ve kule kocaman, eski bir kuleydi. Başka pek bir şey yoktu, düzensiz bir siper, kırık duvarların üzerine düşen ay ışığı. Yalnız, hayaletli bir yerdi, tepesinde unutulmuş, üzerinde ölüm kokusu olan bir yer.

Atlarımızı açık kapıdan içeri sürdük ve avluda dizginleri çektik. Yankılanan nalların sesi kesildiğinde, etraf karanlık ve sessizdi. Bir yarasa başımın yanından uçtu ve bir baykuş gölgelerin içinden sorgulayıcı bir ses çıkardı.

Saklanma yerimize gelmiştik, iki hayalet, diğer hayalet arkadaşlarımıza katılmak için, ama benim korkum, gece yaratıkları değil, keşfedilme korkusuydu. Yalnız Armorican

bozkırlarında yaşayan bizler, kurtadamlara, vampirler ve *turstlara* alışkındık.

"Mathurin," diye fısıldadı Aziza, "Korkuyorum!"

Eyerden inip ellerimi ona uzattım. "Karanlık, takip edilenlerin dostudur Aziza ve bulunduğumuz yerde aşk olabilir. Burada kalacağız."

Bölüm 13

ŞAFAK VAKTİ, Othman Kalesi'nde güneş parlıyordu. Hayaletler, eğer varsa, gölgelerle birlikte kaçmıştı. Antik çeşmede su fışkırıyordu, ama bahçelerin olduğu yerde, kesilmemiş çalılar, ağaçlar ve çürümüş otlar karışık bir şekilde uzanıyordu. Ağaçlardan düşen kabuklar çimlerin üzerinde yatıyordu ve her yer yapraklarla kaplıydı.

Duvar, unutulmuş bir savaşta yıkılmıştı ve taşlar, çoğu zaman sarmaşıklarla kaplı, dağınık bir şekilde duruyordu.

Bir tepenin üzerinde bulunan kale, kırsal alanı domine ediyordu, tıpkı bir kaya çıkıntısı veya yaşlı bir ağaç gibi manzaranın bir parçasıydı.

Bir zamanlar tepe şimdi olduğundan daha dik olmalıydı, ancak kalenin enkazı yaklaşımı daha kademeli hale getirmişti. Kuzeyde, hepsi kısmen yıkık olan üç yuvarlak kule ve güneyde, biri kare şeklinde olan üç kule vardı. Bu kule ve güney duvarının karşı ucundaki kule nispeten sağlamdı.

Avlu veya kale avlusu neredeyse tamamen çevriliydi, ancak büyük salon harap durumdaydı ve çatısı çökmüştü. İlk yaptığım şey, harabeyi baştan sona aramak oldu. İç avlunun etrafındaki perdeler, kalenin her yerine ulaşan, özenle tasarlanmış bir dizi merdiven ve geçit sağlıyordu, böylece kale burcundan herhangi bir noktaya takviye kuvvetler hızla ulaşabilirdi.

Kale kulesi üç katlıydı, tonozlu ve her katta ok delikleri vardı. Her katta, kapılar surların her yerine erişim sağlıyordu.

Kale kulesi, çevredeki kırsal alanı mükemmel bir şekilde görüyordu ve tüm yaklaşımlar gizli konumlardan gözlemlenebiliyordu. Ancak benim aradığım şey bir kaçış yoluydu. Plautus'un dediği gibi, bir fare bile tek bir deliğe güvenmez.

Bu tür eski kaleler, çıkış veya kaçış yolu olarak her zaman bir veya daha fazla gizli çıkışa sahipti ve bu çıkışlar, kuşatma sırasında malzeme kaçırmak için de kullanılabilirdi.

Kale kulesi olan kare kule, yapının en eski kısmıydı ve mevcut herhangi bir geçit, bir koru, bir geçit veya en azından bir çukurda gizli bir dış açıklığa sahip olmalıydı. Böyle bir açıklık bulabilirsem, geçidin iç girişini daha kolay keşfedebilirdim.

Aziza uyurken ben geçitleri dolaştım, altındaki zindanları keşfettim ve her pencereden veya gedikten çevredeki araziyi inceledim. Kaçışın zorunlu olacağı bir an gelebilir ve kaçarken görünmemek için tüm çukurları, dere yataklarını ve alçak arazileri bilmek gerekiyordu. Bu, ihtiyatlı olmanın öğrettiği bir dersti: bir çıkış yolu, bir kaçış yolu bulmadan hiçbir yerde durmamak.

Uzaklarda Córdoba uzanıyordu, ama yakınlarda hiçbir köy, yerleşim yeri veya yol yoktu. Kendilerini savunabilecek güçlü gruplar dışında çok az kişi seyahat ediyordu, çünkü etrafta haydut çeteleri ve asi askerler dolaşıyordu.

Othman Kalesi uzak, yalnız ve açıkça ziyaret edilmeyen bir yerdi. Arayışım sırasında, yıllardır kimsenin burada sığınak aradığına dair hiçbir kanıt bulamadım. Yollardan uzaktaydı ve uzaktan bakıldığında bir kaleden çok çıkıntılı bir kayalık gibi görünüyordu.

En azından bir süreliğine güvende olacağımızı umuyordum.

Avluya geri dönüp, çimlerle kaplı iç avluyu inceledim ve gedikten kale bahçelerinin kalıntılarını gördüm. Bunlar duvarlarla çevriliydi ve avlu ile bahçeler arasında atlarımız için en az bir hafta, belki de daha uzun süre yetecek kadar otlak vardı. Yanımızda getirdiğimiz yiyecekler de o kadar süre yetecekti ve bahçedeki meyvelerle desteklenebilirdi, ancak meyve çok azdı.

Kale içinde otururken, ok deliğinden uzaktaki Córdoba'ya baktım ve bu ayların benim için ne anlama geldiğini düşündüm.

Sokakta öğrendiklerim ve Arapça'yı daha iyi öğrenme fırsatının yanı sıra, kulak misafiri olduğum sohbetlerden ve zaman zaman katıldığım entelektüel tartışmalardan da faydalanmıştım. Aristoteles, İbn Sina, Reşiz, El-Hazen, El-Biruni ve diğer birçok yazarın eserlerini okudum. Astronomi, mantık, tıp, doğa bilimleri ve büyücülük bilimlerini derinlemesine inceledim. Her kitap, her yazar, her sohbet yeni olasılıkların kapılarını açıyor gibiydi.

Kılıç ve hançer kullanma becerim gelişmişti, okçulukta da öyle, ama yine de tatmin olmuyordum. Geminin satışından ve fidyelerden elde ettiğim mücevherler hâlâ bendeydi, safir hariç hepsi, ama bir mesleğim, bir ticaretim yoktu. Topraksız bir adamdım, bunun tüm anlamlarıyla. Hiçbir yere ait değildim, koruyucum yoktu, kimseye hizmet etmiyordum. Bu da beni herkesin avı haline getiriyordu.

Zor zamanlardı ve başarıya ulaşmanın en hızlı yolu savaş ya da korsanlıktı. Denizcilikten çoğu denizci adamdan daha

fazla bilgim vardı ve Vegetius ve diğerlerinin askeri taktiklerine hakimdim. Silahlı meslek bana en uygun olanıydı, ancak ben bilim adamı olmaya meyilliydi.

Bilginler her yerde hoş karşılanırdı, krallar ve şehirler onların ilgisini çekmek için yarışırdı. Ama ben yalnız bir adamdım, ailem, arkadaşlarım, nüfuzum ya da saygın öğretmenlerim yoktu.

Peki ya babam? Gerçekten ölmüş müydü?

"Mathurin?"

Aziza koridordan bana doğru geldi, yüzü uykudan dolayı hâlâ yumuşaktı, saçları dağınıktı, ama hiç bu kadar güzel olmamıştı.

"Gittiğini sanmıştım."

"Seni bırakıp mı?"

Yanıma geldi. "Bizi burada bulacaklar mı?"

"Sanmıyorum. Bir süre buraya dayanabilir misin?"

"Sen buradaysan."

Birlikte oturup Endülüs ovasını seyrettik. Gözümüzün zorlukla seçebileceği kadar uzakta, Córdoba'dan Seville'ye giden ana yolda hareketlilik vardı. Birkaç pamuk gibi bulut tembelce sürükleniyor, kahverengi ovaya gölgeler düşürüyordu.

Aşağı indik, küçük erzaklarımızdan yedik ve çeşmeden su içtik. Yağmur yağması ihtimaline karşı ağaçların altından odun topladım ve lüks içinde büyümüş olan Aziza da benim yanımda odun topladı. Bahçenin yanında uyuyabileceğimiz küçük bir oda temizledik.

Harabeyi incelerken, bunun ne kadar çabuk sıkıcı hale gelebileceğini düşündüm, benim için değil, ama hiç konforundan mahrum kalmamış, hiç hizmetçisiz kalmamış olan onun için. Şimdilik yenilik ve gariplik çekici geliyordu. Düşündüğüm ve onun da aklına mutlaka gelen başka bir şey daha vardı. Birlikte bulunursak, sırf bu nedenle ikimiz de öldürülecektik.

Sorular kafamı kurcalıyordu. İbn Tuwais ne olmuştu? İbn Haram şimdi ne düşünüyordu ve nerede arıyordu?

Beni en çok endişelendiren, yoldan geçen bir haydut çetesi geceyi burada geçirmek isterse ne olacağıydı. Aziza'yı görürlerse ne olacağı konusunda hiçbir yanılsamam yoktu.

Birini, hatta iki ya da dördünü öldürebilirdim, ama sonunda onlar beni öldürecek ve Aziza, tecavüze alışkın kaba askerlerin ya da kampın kadınlarının eline kalacaktı.

Gün batımında bir tavşanı okla öldürdüm ve kavrulmuş tavşan, bahçeden topladığımız üzüm ve kayısılarla küçük bir yemek hazırladık, kıt yiyeceklerimizi idareli kullanarak. Yemeğimizi yedikten sonra kaleye tırmanıp gün batımını izledik.

Neredeyse yarım mil uzakta, küçük bir ağaç kümesi olan bir koru vardı, kimsenin girmeye cesaret edemeyeceği ve yakınlardaki diğer birkaç korudan daha az çekici bir yerdi. Sığ görünümlü vadiler, oradan birkaç yöne doğru uzanıyordu. Orada, bir tünel çıkışının mantıklı olacağı bir yer olacağını tahmin ettim.

Dahası, böyle bir tünelin iç girişi kalenin içinde, belki de bizim yaşadığımız odada olmalıydı. Bir saatlik titiz bir arama hiçbir şey ortaya çıkarmadı. Bana yardım eden Aziza oldu.

"Palermo yakınlarında," dedi, "bir oyuğun duvarında dengeli bir taş var. Açıklığı gizli bir yere koymaya çalışıyorlar. Aksi takdirde, gizli kapı açıldığında birinin geçide çıkma riski var."

Tabii ki! Bunu düşünemediğim için aptaldım ve kapının görünmediği bir oyuk vardı, ok deliği olan küçük bir yer, ama deliğin alt kısmı neredeyse göğüs hizasındaydı. Altında dört fit yüksekliğinde ve üç fit genişliğinde sağlam bir taş levha vardı.

Yanına çömelip, üstüne bastırdım. Hiçbir şey olmadı, ben de altına bastırdım. Yine hiçbir şey olmadı. Sırtımı dayayıp ikinci kez sol tarafına bastırdığımda, levha hareket etti. Yıllardır kullanılmadığı için sertleşmişti, ama yine de hareket etti.

Yukarıdaki ve aşağıdaki kayaya oturan cilalı bir taş ekseni üzerinde dengede duruyordu. Açıldığında, ancak 20 inç x 4 fitlik bir açıklık ortaya çıktı ve kuyu benzeri bir alanın içinden aşağıya inen dik ve dolambaçlı bir merdivene erişim sağladı. Basamaklar sadece bir fit genişliğindeydi ve etrafları tam bir karanlıktı!

Bir yanlış adım ve bir adam düşerdi... ne kadar uzağa?

Küçük bir taş alıp, dinleyerek düşürdüm. Uzun bir süre sonra, taş dibe çarptı.

Küçük depomuzdan bir mum alıp yaktım. "Biri gelirse, açıklığı kapat, ama küçük bir aralık bırak."

"Seninle geleceğim." Aziza solgun ve korkmuştu. "Yalnız kalmak istemiyorum."

"Burada kalmalısın. Merdiven çökmüş veya geçit çökmüş olabilir. Güvenli olduğundan emin olayım."

"Lütfen beni de götür! Eğer ölürsen, ben de seninle birlikte ölmek istiyorum!"

"Ölmeyeceğim, ama beni bekle. Biri gelirse... saklan."

Böyle diyerek, açıklıktan geçtim ve duvara tutunarak aşağı inmeye hazırlandım.

Evet, korkmuştum. Eski kuyu, uzun süredir kapalı bir yerin kokusunu taşıyordu ve aşağıda bir çıkış olduğundan ya da yıllar boyunca suyun taşa etkisiyle kapatılmadığından emin olamıyordum. Ne kadar eski olduğunu da tahmin edemiyordum, çünkü burası kalenin en eski kısmıydı.

Karanlık zifiri karanlıktı ve hava korkunçtu. Geçidi bir süre açık bırakıp kötü havanın, ya da bir kısmının, dışarı çıkmasını sağlamak daha iyi olurdu. Ama bir çıkış yoluna ihtiyacımız vardı ve bu ihtiyaç her an ortaya çıkabilirdi.

Her adımı dikkatlice atarak, dar kuyunun etrafından aşağı indim.

Ölümcül bir sessizlik vardı. Bu karanlık yere hiçbir ses gelmiyordu ve mumum da küçük bir ışık çemberinden fazlasını yaymıyordu.

Birkaç kez dinlenmek için durdum. Adımları saymaya başlamadığım için pişman oldum, çünkü o zaman yerin altında ne kadar derinde olduğumu bilirdim. Kuyu kalenin duvarının içindeydi, ama aşağı inerken gözle görülür şekilde genişliyordu.

Bir yerde bir basamak yarısı kırılmıştı; başka bir yerde, ayağımın altında kaya ufalanmış ve parçaları aşağıya, derinliklere düşmüştü. Basamaklar, kuyu duvarına yerleştirilmiş kaya levhalarından oluşuyordu, sanki tek taraflı, dolambaçlı bir merdivenin basamakları gibi.

Mumumun alevi dik duruyordu, çünkü hava hareketi yoktu. Alev küçülmüş müydü? Alevin yanmadığı yerde insanın yaşayamayacağı doğru muydu? Bunu bir yerlerde duymuştum.

Aniden, altı fit karelik bir taş platformun üzerindeydim ve dinlenmek için durdum. Terden sırılsıklam olmuştum ve hava boğucu ve sıcaktı. Nefesim boğuk çıkıyordu, ama bunun efordan mı yoksa havanın kirli olmasından mı kaynaklandığından emin olamıyordum.

Yine aşağı inmeye başladığımda, aniden kırık bir basamak buldum! Dikkatlice, parmağımla dokunarak onu aradım. Parmağımı kırık basamağa koyarak, yavaşça ağırlığımı ona verdim. Ayağım yerleşti... aniden basamak çöktü. Taş parçalandı ve ayağım aşağıya düştü. Çılgınca duvara tutundum. Parmaklarım bir çatlak buldu ve ona tutundum. Tehlikeli bir şekilde, nefes almaya bile korkarak, iç duvarın yüzeyine tutundum, her kasım titriyordu. Sonra felaketin gerçek büyüklüğü beni vurdu.

Mumum gitmişti!

Duvara tutunduğumda mum düşmüştü, bu yüzden karanlıkta, duvarın çatlağına tutunmuş, göremeden ve hareket edemeden mahsur kalmıştım.

Işık yoktu ve gözlerim tamamen karanlığa alışamıyordu. Duvara tutunmuş, korkudan titreyerek, boğuk bir şekilde nefes alıyordum.

Yavaş yavaş, aklıma geldim. Orada ne kadar süre tutunduğumu bilmiyorum, ama hareket etmeye cesaret edememem çok uzun bir süre gibi geldi.

Bir ayak parmağım en küçük çatlağa dayanmıştı, parmaklarım da başka bir çatlağa tutunmuştu. Altımda o kara ve korkunç çukur uzanıyordu ve vücudum korkudan terle kayganlaşmıştı. Bir ayağımı başka bir yere kaldırmaya çalışırsam, diğeri kayıp düşebilirdi.

Altımda başka bir kaya düştü, düştü, düştü ve düştü. İçimde, korkunun bağırsaklarımı suya çevirdiği kocaman bir boşluk vardı. Her zaman kilitli kalmaktan, parmaklıklı ve kapalı yerlerden nefret etmiştim. Kaslarım ağrıyordu, parmaklarım uyuşuyordu, sadece kaslarımdaki yorgunluk bana zamanın geçtiğini hissettiriyordu. Belki de sadece birkaç dakika, hatta saniye geçmişti, ama bana sonsuz gibi gelmişti.

Kazan ya da kaybet, çaba göstermeliyim, çünkü orada asılı kalırsam, kesinlikle düşeceğim ve beni kurtaracak kimse yok.

Altımda bir yerlerde başka bir basamak vardı. Ama ya o da yok olmuştu? Ya basamakların amacı buydu? Bazı mahkumların kaçabileceğine inanmalarını sağlamak, karanlığa inmelerini sağlamak, sonra da boşluğa atlayıp dibe çakılıp sefil bir şekilde ölmelerini sağlamak?

Parmağımı çok fazla zorlamamaya dikkat ederek, deneme amaçlı, keşif amaçlı ayak parmağımı uzattım.

Bölüm 14

ALTIMDA sadece boşluk vardı. Duvarda parmağımı dikkatlice hareket ettirerek, ayak basacak bir yer aradım. Parmaklarım ağrıyordu ve dayandığım tek bacağım kontrolsüz bir şekilde titriyordu. O dik duvara bir sinek gibi ne kadar daha tutunabileceğimi bilmiyordum.

Serbest parmağımla duvarı yoklarken bir engelle karşılaştım. Daha ileride ve biraz daha aşağıdaydı. Dikkatlice daha da uzandım ve sonunda ayağımı sağlam bir kayaya dayadım.

Bir an orada kendimi tuttum, güç ve irade topladım, sonra sağ elimle daha uzağa uzandım, tutunacak bir yer aradım. Bulduğumda, düzgün yerleştirilmemiş bir kayanın en küçük kenarıydı. Sadece parmak uçlarımla tutunabileceğim kadar küçüktü.

Son derece dikkatli hareket ederek, diğer elimi ve ayağımı kaydırdım ve bir kez daha sağlam kayanın üzerine çıktım. Ama ışık tutacak hiçbir şey olmadan tam bir karanlıkta kalmıştım.

Işık olmadan merdivenlerden yukarı çıkamazdım ve her hareketim hayatımı tehlikeye atıyordu, ama devam etmekten başka seçeneğim yoktu. Çok uzun süre ortada olmazsam, Aziza beni aramaya çıkabilirdi ve onun o merdivenlerde olacağı düşüncesi korkutucuydu. Bu yüzden, kayıp merdivenler olmaması umuduyla, yolumu hissederek aşağıya doğru devam etmeliydim.

Hava boğucuydu ve ciğerlerime yeterince hava alabilmek için mücadele ediyordum. Kaybedecek zaman yoktu, çünkü eski tünellerde veya uzun süredir kapalı alanlarda ölen insanlar olduğunu duymuştum.

Ne kadar sürdü, hiç bilmiyorum. Karanlıkta zamanı tahmin etmenin bir yolu yoktu. Sanki sonsuza kadar o duvara tutunmuş, ter içinde, yavaş yavaş aşağı iniyormuşum gibi geliyordu. Bu karanlık kuyuda, bunun dakikalar mı, saatler mi yoksa günler mi sürdüğünü bilmenin bir yolu yoktu.

Aniden ayağım toprağa değdi, ama hareket ettiğimde ayaklarımın altında bir şeyin kırıldığını hissettim. Çömeldiğimde parmaklarım düz bir kafatası yüzeyine ve bazı kırık kemiklere dokundu.

Elimle etrafı yoklayarak kafatasını tekrar buldum, göz çukurlarına dokundum. Elimi hızla çektim... benim gibi bir çıkış yolu arayan ve burada ölüme terk edilen zavallı bir adamdı.

Sanki göğsüme bir şey baskı yapıyormuş gibi kendimi baskı altında hissettim. Ellerimle duvarı aradım. Bir çıkış yolu olmalıydı.

Ayaklarım iki kez daha kırık kemiklere basmış olmalıydı, ama duvarda arayan parmaklarım hiçbir çatlak bulamadı, sadece sağlam, kırılmamış taşlar vardı.

Çömelerek, kule tabanını ikinci kez dolaşmaya başladım, bu sefer daha aşağıda, bir açıklık anlamına gelebilecek herhangi bir çatlak, duvarda herhangi bir kırık olup olmadığını aradım. Hiçbir şey bulamadım.

Yukarı tırmanmak, o kabusu tekrar yaşamak düşüncesi bile... Göz kapaklarım ağırlaştı, kaslarım gevşedi ve oturdum. Beynim, kirli havanın beni öldürdüğünü söyledi. Yakında bilincimi kaybedecek ve diğerleri gibi yere düşüp ölecektim.

Peki ya Aziza? O yalnız başına bekliyor olacaktı. Altın sarısı güneş ışığında, geri dönemeyecek bir adamı bekliyor olacaktı.

Toprak, diye düşündüm, toprak zemin.

Kazabilirdim, ama neyi kazacaktım? Hangi yöne? Tepeyi kazarak mı, yoksa tepenin dışına mı? Ve temeller toprağın ne kadar derinine iniyordu?

Kasıtlı olarak, sarhoş bir adam gibi, zihnimi sorunu görmeye zorladım. Yaşama isteğim, havanın kirli olmasıyla savaşıyordu. Kendimi duvarın etrafında bir tur daha dönmeye zorladım. En kötüsü olursa, en azından tırmanmayı deneyebilirdim. O açık çatlağa yaklaştıkça hava daha temiz olacaktı.

Vazgeçemezdim, vazgeçmeyecektim.

Aniden parmaklarım bir basamakla karşılaştı. En alttakini buldum ve oturdum. Düşün... Düşünmeliyim. Zihnim bu fikirle boğuşuyordu.

Bir çıkış yolu varsa, beynim onu bulmalıydı. Kafatasım şiddetli bir şekilde zonkluyordu ve düşüncelerimi bu sorunu

çözmeye zorlamaya çalıştım. Dirseklerimi dizlerime dayadım ve ağrıyan başımı ellerimle tuttum. Bacağım soğuktu.

Soğuk... Islak olduğum için soğuktu. Ama ben terliydim. Terliyken bacağım neden soğuktu?

Hava! Hava olmalıydı! Soğuk, taze, harika hava!

Dizlerimin üzerine çöktüm, parmaklarım duvarın karşısındaki toprağı kazıyarak, hayat veren nefes alan havayı, açıklığı arıyordu. Parmaklarım hiçbir şey bulamadı, sadece soğuk taş. Açıklık yok... *hiçbir şey*!

Yine de hava vardı, az da olsa. Yaptığım bir şey, farkında olmadan yaptığım bir hareket, kuyuyu ararken vücudumun uyguladığı bir baskı, belki de alt basamakta dururken ağırlığım. Yüzüstü yatarak ağzımı açıklığa dayadım ve derin bir nefes aldım.

Tekrar tekrar. Soğuk hava yavaşça beni canlandırdı. Hayat geri döndü, enerji geri döndü, beynim berraklaştı.

Kafatasım hala zonkluyordu, ama artık düşünebiliyordum, sersemlik gitmişti. Hevesle parmaklarımı çatlağa sokup çektim. Hiçbir şey olmadı. Alt basamaktaki ağırlığım hiçbir fark yaratmamış gibiydi. Duvara bastırdım, her bir taşı tek tek yokladım. Hiçbir şey olmadı.

Sonra, neredeyse inanamadım. Bir ses duydum, neredeyse algılanamayacak kadar hafif bir hareket sesi.

Bu, saatlerdir duyduğum kendi nefesimden başka ilk sesiydi. Ama sanki bir şey ya da biri taşı tırmalıyormuş gibi geliyordu!

Ağzımı açıklığa dayadım ve "Orada kimse var mı?" dedim.

Düşük bir çığlık cevap verdi. "Mathurin! Hayattasın!"

"Işığım yok. Merdivende mumumu düşürdüm. Kapıyı bulabilir misin?"

Birkaç saniye sessizlik oldu, sonra dışarıda hafif bir hareketlilik hissettim. Bir şey yapıyordu, ne olduğunu tahmin edemedim. Aniden tekrar konuştu. "Bu da diğer gibi bir kol! Ama benim ulaşamayacağım kadar yüksek!"

"Bir taşla duvara vur! Nerede olduğunu göster bana!"

Duvara çılgınca vuruyordu. Yüksekteydi, tamam, benim için bile çok yüksekti. Belli ki, bir basamak ya da platform düşmüş ya da toprağa gömülmüştü. Parmak uçlarımda durarak zar zor dokunabiliyordum.

Karanlıkta göremediğim için konumunu tahmin etmek zorunda kaldım; sonra karanlıkta yukarı doğru zıpladım, göremediğim bir şeyi yakalamaya çalıştım... ve iki elimle yakaladım!

Ağırlığım üzerine geldi ve yavaşça duvarın bir kısmı hareket etti. Soğuk hava içeriye doldu...

Kaçmam için yeterince geniş değildi, ama elim uzanıp Aziza'nın elini tuttu ve bir süre birbirimize sarıldık. Sonra aklıma geldi. "Bu kapının alt kısmı," dedim, "toprağı kazabilir misin?"

Dizlerinin üzerine çökerek, nefes nefese, çaresizce kazmaya başladı. Bir kez daha kapıyı ittiğimde, bu sefer çıkmam için yeterince hareket etti.

Bana sarıldı ve bir an için boğuluyormuş gibi birbirimize sarıldık. Uzun bir süre sonra kendimi çekip kapıyı omzumla kapattım.

Açıklık, çalılar ve köklerle ustaca kullanılmış ve gizlenmiş, kayadaki küçük bir çatlaktı. Kaldıraç, çatlağın içine katlanmıştı ve şimdi bile onu görmek için dikkatlice bakmam

gerekiyordu. Nazik parmaklarımla, bozduğumuz sarmaşıkları, yosunları ve yaprakları yeniden düzenledim.

"Bu yeri nasıl buldun?" Çalılıkların içindeydik, tam da olasılık olarak incelediğim yerdi.

"Bu yeri incelediğini görmüştüm ve ben sadece Palermo'daki kale değil, birkaç kalede yaşamıştım. Bu tür yerler kullanılırdı. Bulunduğumuz yerden göremediğin şey, korunun bir kısmının duvarın hemen altında olduğuydu; sen daha uzaktaki bir yeri inceliyordun. Ağaçlar bir kısmında kayboluyor, sonra başka bir kısımda tekrar ortaya çıkıyor.

“Çok uzun süre ortada yoktun, korktum. Senin peşinden merdivenlerden aşağı indim. Seslendim, seslendim, ama cevap gelmedi, bu yüzden çok uzağa gitmeden geri döndüm. Gelip beni bulamadığında korkardım. Sonra ikinci sabah...”

"*Ne*?"

"Oh, Mathurin! Bilmiyor muydun? İki gün bir gece orada kalmışsın!"

Orada, karanlıkta, bunu nasıl bilebilirdim ki? Karanlıkta merdivenlerde ne kadar süre oturdum? Uyudum mu? Merdivenlerde ne kadar süre kaldım, yolumu bulmaya çalışarak, bazen ayaklarım veya ellerim dinlenmek için yer ararken uzun aralar vererek?

Şu anda hissettiğim açlık, onun söylediklerinin doğru olduğunu gösteriyordu, karanlıkta ölmenin dehşeti içinde unutmuş olduğum bir şeydi, tıpkı ayaklarımın altında kemikleri çıtırdayan diğerleri gibi.

Othman Kalesi bıraktığımız gibi duruyordu. Barb beni kişneyerek karşıladı ve burnunu bana doğru uzattı. Bir dakika kadar boynunu okşadım ve ona nazikçe konuştum. Sonra çeşmeye gittim, gömleğimi çıkardım ve teri ve tozu yıkadım. Tekrar cüppemi giydim, Aziza bana yemek getirirken dinlendim, sonra uyudum.

Uzun bir süre sonra uyandım. Henüz sabah olmamıştı, ama gökyüzü daha aydınlık görünüyordu. Hareketsiz yatarak yukarıya bakıp durumumuzu düşündüm. Yiyeceğimiz neredeyse bitmişti ve artık burada kalamazdık.

Tek çözüm, Córdoba'ya dönmek ya da Seville ya da Toledo gibi başka bir şehre gitmek gibi görünüyordu. Şimdiye kadar ibn-Haram'ın adamları şehri ve çevresini aramış olacaktı. Geri dönmek uygun olabilir.

Dikkatli olursak, geldiğimiz yoldan geri dönüp şehir kapılarındaki muhafızlardan kaçabilirdik. Hatta ibn-Tuwais'in evinde saklanmaya devam edebilirdik. Ayağa kalkıp pencereye gittim ve Córdoba'ya doğru baktım. Henüz aydınlanmamıştı, ama ülkenin uzaklarını görebiliyordum. Hiçbir şey hareket etmiyordu.

Merdivenlerden inip bahçeye çıktım. Orada bulunan az sayıdaki üzümleri yemiştik. Az sayıdaki kayısılar da bitmişti.

Başka seçeneğimiz yoktu. Osman Kalesi'nden uzaklaşmalıydık.

Bölüm 15

AZIZA UYANDIĞINDA Onun çeşmeden ayrılıp içeri girmesini bekledim. "Bir gün yetecek kadar yiyeceğimiz var," dedim ona. "Gitmemiz gerekecek."

"Córdoba'ya mı? Olamayız."

"Orada daha güvende oluruz. Başka bir yere gidersek, haydutlara veya askerlere rastlayabiliriz."

"Yusuf yolları güvenli hale getirmeye çalışıyor."

"Şüphesiz... zamanla. Henüz güvenli değiller."

Bir an sessiz kaldı, ben de "Senin için daha güvenli. Bu, onların bekleyeceği son şey. Biraz param var" dedim.

Öğleden önce atları çalılıklara götürdüm ve küçük bir çayırın etrafındaki ağaçların arkasında gizlenecekleri bir yere bağladım. Kaçmamız gerekiyordu. Gerekirse kuleyi kullanabilirdik ve mumlarla ve çok dikkatli davranarak, o yolu seçtiğim için bunu başarabilirdik. Dikkatli davranarak bir gün daha dayanabilirdik ve her gün bizim için küçük bir zaferdi.

Başka nereye gidebilirdik ki? Arkadaşlarına güvenilemezdi, çünkü bazıları kesinlikle Yusuf veya ibn-Haram'ın müttefikiydi. Diğerleri ise ondan korkuyordu. Ortaya çıkan fırtınadan sonra, güzel bir kızla seyahat eden herhangi bir genç adam dikkat çekecekti. Córdoba'da öğrenciler arasında kaybolabilir ve yapacak bir şeyler bulabilirdim. Uzun süre boş durmak bana göre değildi. Şu anda bile öğrenmeye can atıyordum.

Atlıları gördüğümüzde neredeyse akşam karanlığı çökmüştü. En az bir düzine kadarlardı ve sıkı bir grup halinde Osman Kalesi'ne doğru gidiyorlardı.

"Çabuk! Geçide saklanalım!"

Hızla, getirdiğimiz her şeyi topladık ve varlığımızın izlerini ortadan kaldırdık. Ayrılmayı planladığımız için çoğu şey zaten yapılmıştı. Arkamızdaki kapıyı kapattığımızda, avluda nal sesleri duyduk.

Karanlıkta küçük bir sahanlıkta çömelerek bekledik. Hiçbir şey bırakmadığımızdan emindik, ama yine de ezilmiş

çimler ve orada birinin bulunduğuna dair kanıtlar olacaktı. Onların haydutlar olduğunu düşüneceklerini umduk.

Taş kapının ötesinden hafif bir hışırtı geliyordu, şüphesiz büyük seslerdi, ama buradan zayıf bir şekilde duyuluyordu. Geri çekilirken, daha önce görmediğim bir şeye çarptım. Başka bir merdiven yukarıya çıkıyordu. Merdiven boşluğu çok küçüktü, ama sessizce hareket ederek, genişliği dört fitten fazla olmayan, uzunluğu on iki fit olan küçük bir odaya çıktık. Orada taş bir bank ve paslı bir baltalı mızrak vardı.

Sonra, taşların birbirine geçmesi gereken yerde, ama büyük salonda olanları izlemek için kasıtlı olarak bırakılmış dar bir çatlak gördüm. Duvarların çökmesi nedeniyle, bu çatlak dış avlunun bir kısmını da görmemizi sağlıyordu. Mumumuzu söndürdük ve içeriye baktık.

Yarım düzine adam görünüyordu, hepsi askerdi. Dışarıdaki avluda, her yeri arayan başkaları da görebiliyorduk.

Ben izlerken, komutan olan subay döndü ve yüzünü net bir şekilde gördüm. O Duban'dı.

Ağzımı açıp seslenmek üzereydim ki Aziza elini ağzıma kapatıp şiddetle başını salladı.

"Ama bu Duban! O bize yardım edecek!"

"Seni öldürürler. Benimle çok uzun süre yalnız kaldın."

"Ama…!"

"Önemli değil. Yine de seni öldürürler."

"Elbette," diye kabul ettim, "Ben bir aptalım."

"Ne olursan ol, seni seviyorum."

Şaşkınlıkla ona baktım ve o da geniş gözlerle bakışlarımı karşıladı. "Ciddiyim," dedi. "Ama bunun bir önemi yok.

Amaçlarına hizmet edecekse, beni istedikleri kişiyle evlendirecekler."

Onlar uzaklaşınca merdivenlerden inip kuleye çıktık. Oradan tüm kırsal alanı görebiliyorduk ve atlılar artık çok uzaktaydılar, belli belirsiz hareketlerin görüldüğü yüksek bir yola doğru hızla ilerliyorlardı.

Artık burada kalamazdık. Hiçbir şey bulamamışlardı, ama geri dönebilirlerdi. Avluda ve bahçede birinin dolaştığı belliydi.

"Haklıydın," diye itiraf ettim. "Ne düşüneceklerini bilmeliydim."

"Ben onlar için önemliyim," dedi. "Beni istiyorlar çünkü pazarlık için kullanışlıyım. Benimle bir ittifak kurmayı umuyorlar." Omuz silkti. "Benim gibi kadınlar bunun beklendiğini bilir ve bazen bu eşleşme mutlu bir sonuç verir."

"Peki ya mutlu olmazsa?"

"Bir şekilde idare ederiz. Bizden ne beklendiğini biliriz ve bazıları politika ve entrikalarda çok becerikli olur. Bazıları sadece bir sevgili bulur, bazıları çocuklarıyla birlikte hayatlarına gömülür ve çoğu zaman bu onlara yeter."

Akşam karanlığı çöktüğünde Othman Kalesi'nden ayrıldık, el ele tutuşarak atların bağlı olduğu koruya doğru yokuş aşağı yürüdük. Kara kuyu beni tedirgin etmişti ve onun sonunu görmediğime dair bir önseziye kapılmıştım, ama artık onun sırlarını, ya da bazılarını biliyordum. Hatırlanması gereken bir şey: Kemiklerin arasında, düşen mumumun en büyük parçası yatıyordu. Bu tür şeyler hayat ya da ölümün bedeli olabilir.

Alçak arazide ve karanlıkta kalarak ibn-Tuwais'in tünelinin girişine doğru sürdük. İçeri girdikten sonra hiçbir ses

duymadık. Gizli ahıra sürdük, atlarımızı bol yemle bırakıp ilk saklandığımız güzel dairelere geri döndük.

Duvarın ötesinden hiçbir ses gelmiyordu. Evde hiçbir hareket algılamadık. İbn-Tuwais işkence veya öldürülmek üzere götürülmüş müydü?

Evde benim varlığımın hiçbir izi kalmamış olmalıydı, bu yüzden benim varlığımdan önceden haberdar olmadıkları sürece arama tamamen rutin bir işlem olmalıydı.

Ama bu nasıl olabilirdi?

Uzun süre hiçbir ses duymayınca, levhayı ittim ve levha hafifçe döndü. Taşın taşa hafifçe sürtünme sesi duyuldu, ama başka ses yoktu. Kılıcımı çekip kapıdan geçtim.

Giysilerin hışırtısı ve tanıdık bir ses duyuldu. "Kerbouchard? İçeri gel. Güvendesin."

Ses Mahmoud'a aitti.

Odaya girdiğimizde, onu bir divanda uzanmış, elinde ibn-Tuwais'in kitaplarından biri ile bulduk. Ayağa kalktı ve bize doğru geldi, Aziza'ya derin bir reverans yaptı.

"Yakalandığını veya öldürüldüğünü düşündük. İbn-Tuwais sana burada beklememizi söyledi."

Neden ona güvenmedim ki? Güvensizlik için hiçbir neden yoktu ve bizim acilen bir dosta ihtiyacımız vardı.

"Sizi bulamayınca ibn-Tuwais'i tutukladılar. O onlara hiçbir şey söylemedi."

"Ama burada yaşadığımı nereden bilebilirler?"

Omuz silkti. "Sanırım biri seni görmüş. Her yerde casuslar var ve senin de bildiğin gibi, biz Berberiler kimseye güvenmeyiz."

Aziza'ya baktı. "İbn-Sharaz'ın kızının kaybolmasına çok kızdığı söyleniyor ve Prens Ahmed'in nasıl hissettiğini tahmin edebilirsiniz."

Mahmoud oturdu ve bir köle çağırmak için ellerini çırptı. Gelen adam bana yabancıydı, ama onu bir kez gördüğümü hatırladım. Mahmoud'un evinde miydi? Köle yemek için alçak bir masa hazırlamaya başladı ve geçen haftaki yetersiz yemeğimizden sonra ağzım sulandı.

"Şimdilik burada kalmalısın," dedi Mahmoud, "seni şehirden çıkarmak için gerekli düzenlemeleri yapacağız."

Mahmoud benim arkadaşımdı; ona güvenmemek için hiçbir neden yoktu, ancak durum beni tedirgin ediyordu.

Mahmoud bir Berberiydi, ama onun Yusuf veya ibn-Haram ile herhangi bir bağlantısı olduğuna inanmıyordum. Arkadaşlarının hepsi önceki yönetici grup olan Almoravidlere aitti.

Bu durum hiç hoşuma gitmiyordu. Aslında biz evde tutsaklardık, yemek ve bilgi için Mahmoud'a güveniyorduk ve onun gözlerinin Aziza'ya kaydığını görmüştüm. Bu kıskançlık mıydı, yoksa haset mi?

Mahmoud hırslı biriydi ve Aziza, benim sadece engel olduğum bir güç mücadelesinde bir piyondu. İstemeyerek de olsa, onun benimle olmaktansa Prens Ahmed'le olmasının daha iyi olacağını kabul etmek zorundaydım. En azından rahatlığı, yiyeceği ve takip edilmekten kurtulacağı garanti olacaktı.

Benim sunabileceğim tek şey aşk mıydı? Ben, zekası ve kılıcıyla yaşayan, başıboş bir maceracıydım. Ne ailem, ne servetim, ne de arkadaşlarım vardı.

Mahmoud gittikten sonra Aziza hemen yanıma geldi. "Ne düşünüyorsun?"

"Ona güvenmiyorum."

"Ben de."

"Prens Ahmed'in yanında daha güvende olursun."

"Ama seninle daha mutlu olurum."

Kuşkusuz söylediklerine inanıyordu, ama ben sadece dışarıdaki, potansiyel düşmanlarla dolu, dostsuz şehirden başka bir şey düşünemiyordum.

"Köle bir casus," diye uyardı. "Söylediklerine dikkat et."

"Hâlâ atlarımız var."

"Evet."

Sesinde tereddüt mü vardı? Lüks ve rahat bir hayatla büyümüş, eyerde ya da ara sıra harabelerde yaşamak çok çabuk sıkıcı hale gelebilir. Othman Kalesi'ndeki konaklamamız sadece bir noktaya kadar idiliktir.

Huzursuzca, belirsizlikle dolu, kölenin varlığının her zaman farkında olarak volta atıyordum. O meşguldü, ama yakındaydı.

Yayım ve oklarım eyerimde kalmıştı. Kılıcım ve hançerim yanımdaydı. Gizli odada çok az yiyecek vardı, ama daha fazlasını bulabilirdim. Soru, ne zaman harekete geçeceğimdi.

Şimdi tam zamanıydı.

Tüm içgüdülerim ve zekam, kaybedecek zaman olmadığını söylüyordu. Duvarlar birdenbire baskıcı gelmeye başladı ve ben çaresizce özgür olmak, dışarıda olmak, kahverengi ovada at sürmek istedim.

Aziza'ya dönerek, "Düşünmelisin ve hem bana hem de kendine karşı dürüst olmalısın. Şimdi benimle kaçarsan, kendini ve kaderini bana bağlayacaksın, belki de sonsuza kadar. Geri dönemezsin." dedim.

"Geri dönmek istemiyorum Mathurin. Seninle olmak istiyorum."

"Tamam. Hemen gidelim."

Köle odadan çıkmıştı, şimdi aniden geri döndü. Hemen depoya gidip yiyecekleri toplamaya başladım.

"Ne yapmam gerektiğini söylerseniz, efendim, yaparım."

"Olduğun yerde kal ve sessiz ol. Ben kendim yapacağım."

Odayı terk etmek için döndü; ben de elimi kılıcımın üzerine koyarak önüne çıktım. "Otur!" diye emrettim.

Dudakları sıkılaştı ve aniden temkinli davranmaya başladı.

"Gitmeye kalkarsan," diye uyardım, "kendi kanında boğulursun."

Geri çekildi ve bir fıçıya oturdu. Hızla eşyalarımı topladım ve kapıdan çıkıp arkamdan kilitledim.

Aziza bekliyordu. "Acele et, Mathurin! Onlar..."

Dış kapı açıldı ve ayak sesleri ve silahların çınlamasını duydum.

Hızla geri dönüp gizli odanın kapısını açmak için ittim. Taş kapı içe doğru açıldı.

Dört adam kılıçlarını çekmiş olarak bana karşı duruyordu.

Bölüm 16

Gözlerimi açtığımda hücrem değişmemişti ve üç aydır yatağım olan pis samanların üzerinde yatıyordum.

Uzun süre hareketsiz yatarak, dört kılıçlı adamın arkasında duran Mahmoud'un yüzündeki ifadeyi hatırladım.

"Üzgünüm dostum," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Sen yoluma çıkmıştın."

Aziza benden alındığında ağlamıştı, güzel yüz hatları ağlamaktan bozulmuştu.

Hatırlayacağım bir başka yüz daha vardı, uzun boylu, yakışıklı, bakımlı sakallı bir adam. Bana sanki bir böcekmişim gibi soğuk bir bakış attı, sonra başka yere baktı.

Prens Ahmed!

"Onu hapse atın," dedi, "ve yeterince acı çektiğinde öldürün."

Aziza ile Othman Kalesi'nde geçirdiğim günleri affedemiyordu. Ahmed'in gelinine peçesiz baktığım için bile bana hakaret etmişti.

Bu iğrenç yerde üç ay mı kalacaktım? Beni ne zaman ve nasıl öldüreceklerdi? Yoksa unutulmuş muydum?

Berberi muhafızlarım vahşi, acımasız adamlardı, ama savaşçılardı ve bu yüzden onlara hayranlık duyuyordum.

Kitaplarımı bana bıraktılar. İbn-Tuwais'in evinden götürüldüğümde, bana verdiği kitapları yanımda götürmeme izin verilmişti ve zaman zaman gizemli bir şekilde başka kitaplar da almıştım.

Bunun için Mahmoud'a mı teşekkür etmeliydim? Yoksa Aziza bana gizlice kitapları ulaştırmanın bir yolunu mu bulmuştu?

Ben bir şey yapmıştım. Götürülmeden önce, ibn-Tuwais'i faaliyetlerimle herhangi bir ilgisi olmadığına dair temize çıkarmıştım; buna yardımcı olan şey, ona kaldığım yerin parasını ödediğimin kanıtıydı. Böyle bir durumda hiçbir Arap bir arkadaşından para kabul etmezdi, bu yüzden benim hikayeme inandılar ve o serbest bırakıldı.

O üç uzun ay boyunca, Hıristiyan Avrupa'da bulunan benzerlerinden çok daha üstün olan al-Idrisi'nin coğrafyasını inceledim.

MÖ 194'te İskenderiye'de yaşamış bir bilgin olan Eratosthenes, dünyanın çapını hesaplamak için bir yöntem geliştirmiş ve 829'da al-Mamun, dünyanın çapının 7.850 mil olduğunu hesaplamıştı. Ayrıca bu üç ay boyunca, Hunayn ibn-Ishaq'ın Hipokrat ve Galen'in çevirilerini okudum.

Hücrenin zemini sadece samanla kaplıydı ve ışık alan tek bir küçük pencere vardı. Rüzgâr yağmurla birlikte hücrenin içine yağdığında, ıslanmamak için pencerenin altına sıkışmak zorundaydım ve ortam her zaman soğuk, nemli ve rahatsız ediciydi. Bir gün bir gardiyan kapıma geldi ve bana Albucasis'in cerrahi üzerine yazdığı eserin sarıldığı bir paket uzattı.

Her gün vücudumu zinde tutmak için egzersiz yapmama rağmen, okumaktan başka yapacak pek bir şey yoktu. Yemekler kötüydü, ama gemidekinden daha kötü değildi.

Aklım sürekli kaçma düşünceleriyle meşguldü, ama artık hücremin dışına çıkmanın imkansız olduğunu biliyordum. O koridorda dört Berberi gardiyan vardı ve koridorun sonunda bir düzine kadar gardiyanın toplanıp sohbet edip kumar oynadığı bir gardiyan odası vardı. Küçük pencerem, yüzlerce metre aşağıya uzanan dik bir uçuruma açılıyordu.

Al-Idrisi'yi seviyordum. Büyük Müslüman coğrafyacı, başka hiçbir yerde bulunmayan, dünyanın uzak köşeleri hakkında çok fazla bilgiye sahipti. Araplar, dünyanın her yerinden Mekke'ye gelen hacılar sayesinde, coğrafi bilgi toplamak için mükemmel bir konumdaydılar.

Huzursuzluğum artıyordu. Prens Ahmed yaşamama izin vermeyecekti. Gururu buna izin vermezdi. Er ya da geç emir gelecekti.

Muhafızım etrafta olmadığında, sık sık penceremin alt pervazını tutup çenemi dayayarak, parmaklıkların arasından bakabilene kadar kendimi yukarı çekerdim. Tek görebildiğim mavi gökyüzü ve ara sıra geçen bulutlardı. Yine de üç parmaklığı tek tek denedim.

Parmaklıklar, taş pencere çerçevesinin iç kenarından daha dış kenarına yakın bir yere yerleştirilmişti ve kale çok eskiydi, en eski Vizigot dönemine kadar uzanıyordu. Duvar şiddetli yağmurlara maruz kalıyordu ve yıllar içinde dış kenardaki taşlar aşınmış olabilirdi.

Onları denediğimde, birinin yuvasında çok hafifçe gevşek olduğunu fark ettim, bu yüzden parmaklıkta çalışmak egzersizimin, günlük rutinimin bir parçası haline geldi. Onu çevirerek, ara sıra parçaları gevşetebileceğimi fark ettim, bu parçalar aşındırıcı olarak kullanılabilecek ince kumdu.

Ara sıra, deliğe birkaç damla su damlatırdım ve normalden daha güçlü bir adam olduğum için, çubuğu altta serbest bırakıp kalan ince taş kenarını kırmak mümkün görünüyordu.

Diğer çubuklar sağlam bir şekilde oturmuştu, ancak başka bir deliğin kenarı inceydi ve ilk çubuğu gevşetip kaldıraç olarak kullanabilirsem...?

O gün beni koruyan, ince yüzlü, yüksek elmacık kemikli, bıçak gibi bir adamdı. O bir savaşçıydı ve öyle görünüyordu.

Birkaç kez onunla sohbet etmeye çalıştım, ancak atımın iyi bakıldığını umduğumu söyleyene kadar başarılı olamadım.

"Benekli Barb mı? Belki sen öldürüldükten sonra onu bana verirler."

"Sen böyle bir atı anlayabilecek bir adamsın," diye onayladım.

Davranışlarında bir değişiklik oldu. Dostça davranmaya meyilli görünüyordu. Konuşmamız atlar üzerineydi, sonra develere geçti. Berberi bir çöl adamıydı ve develere ilgi gösterdiğimde memnun olmuş gibiydi. Onlar hakkında Seville'li John'un hizmetkarı Hassan'dan biraz bilgi edinmiştim.

Bir saatin sonunda birkaç şey öğrenmiştim. Hapsedildiğim kale, Córdoba'dan biraz uzakta, ıssız bir kayalığın üzerindeydi ve duvarları, bir tarafı hariç, derin bir vadiye bakıyordu. Bu fikir beni korkutmadı, çünkü çocukluğumdan beri memleketim Brittany'nin yüksek kayalıklarında tırmanmıştım. Yükseklik beni rahatsız etmiyordu ve kayadaki her küçük parmak tutamağını, her çatlağı, her açıklığı nasıl kullanacağımı öğrenmiştim.

Sakalım uzamıştı; giysilerim kirliydi ve geceleri uyuduğum saman sürekli giysilerime yapışıyordu. Yine de giysilerim beni örtmeye yetiyordu ve dikişlerine, gemide sakladığım kalan mücevherleri dikmiştim.

O gece, hücre karanlıkken, gevşemiş parmaklıkta ve ikinci parmaklıkta uzun süre uğraştım. Sabah olduğunda, uyumak için uzandığımda, ikinci parmaklıkta bir hareket vardı.

Gardiyan beni yemek getirerek uyandırdı. O sabah konuşmaya pek niyetli görünmüyordu ve gözlerimi de kaçırıyordu.

"Emir geldi mi?"

Sinirli bir şekilde omuz silkti ve arkasından kapıyı kapattı. Sonra oldukça net bir şekilde şöyle dedi. "Boğulacaksın."

"Ne zaman?"

"Yarın."

"Atımı alabilirsin."

Konuştuğunda, ses tonunda anlayamadığım bir şey vardı. "Zaten aldım. Köydeki evimin ahırında, senin eyeri ve silahlarınla birlikte."

Övünüyor muydu? Yoksa bana bilgi vermeye mi çalışıyordu?

"Bekle. Yakınımızda kimse var mı?"

"Hayır."

"Kaçmam lazım. Bir elmasım var. Bana yardım et, senin olsun."

"Öldürülürüm. Prens Ahmed çok kızgın." Kıkırdadı. "Güzel kızın uykusunda senin adını fısıldadığı söyleniyor."

Kapıda tereddüt etti. "Senin özgür olmanı isteyen arkadaşların var."

"Aziza mı?"

"Kitapları gönderen o değildi. Ama sana yardım edemem."

"Sana mı soruldu?"

"Evet."

"Kim tarafından?"

"Söyleyemem, sadece bazı yerlerde çok güçlü olduğunu söyleyebilirim. Ancak onun etkisi bile ibn-Haram ve Prens Ahmed'in ötesine geçemez."

O mu?

Aziza dışında yardım etmek isteyebilecek bir kadın ya da başka birini tanımıyordum. Belki Seville'li John... ama o benim tehlikede olduğumu bilmiyordu.

O gittikten sonra hiç vakit kaybetmedim. Muhafızımın tavrından, kaçmamın onun için sorun olmayacağını, ama kendisi bu konuda hiçbir şey yapmayacağını anladım.

Ayrıca, o ya da başka biri ne yapabilirdi ki? Koridor erkeklerle doluydu, dış avlu da öyle. Hepsini satın almak mümkün değildi, ayrıca ibn-Haram'ın misillemesine maruz kalmak istemezlerdi.

Kendimi pencereye çekerek, sol elimle bir parmaklığı, sağ elimle diğerini tuttum. Tüm gücümle sağdaki parmaklığı ittim.

Hiçbir şey olmadı.

Kendimi hazırlayarak, sağdaki parmaklığı yuvasından biraz geri çektim, sonra tüm gücümle dışarı doğru ittim. Bir saat boyunca ter içinde kalana ve dizlerim ve kollarım kaya duvarına sürtünerek yaralanana kadar uğraştım.

Gardiyanım yemekle geri döndü ve bir şey fark etmişse de bunu belli etmedi. Sadece giderken şöyle dedi: "İki kez adamlar duvardan aşağı inmeye çalıştılar; her ikisi de aşağıdaki kayalıklarda parçalara ayrıldı. Aşağıya kadar 700 fit var.

"Evim," diye ekledi, "güzel bir ev değil, ama pembeye boyanmış. Duvarların dışında tek pembe ev bu."

O gittikten sonra, nöbetçi odasından daha yakın kimse kalmayacaktı. Az miktardaki yemeği yedim, sonra pencere pervazına tırmandım.

Çaresizce işe koyuldum. Ya bu gece kaçacaktım ya da yarın ölecektim; özgürlük için hayatımı riske atarak aşağıdaki kayalıklarda ölecektim ya da bir koyun gibi boğulacaktım.

En gevşek parmaklığı kavradım, büyük bir itme yaptım ve bir şey kıpırdadı. Kaya gıcırdadı ve ben tekrar ittim. Parmaklık alt kısmından gevşedi; üst kısmı yuvasından kaydı. Artık elimde, bir ucu hafifçe eğimli, bir metre uzunluğunda demir bir parmaklık tutuyordum. Bir saat sonra ikinci parmaklık da serbest kaldı.

Başımı pencereden dışarı çıkardım ve uçsuz bucaksız, inanılmaz bir boşluğa baktım. Hapsedildiğim hücre, uçurumun tepesindeki kayanın üzerine kurulmuştu, ama uçurum iki yüz fitlik dik bir düşüşle sona eriyor ve ardından uçurumun yüzeyinden aşağı doğru uzanan birkaç yarıkla kesiliyordu.

Penceremin altındaki duvarı inceleyerek, parmaklarımla tutunabileceğim çıkıntıları ve çıkıntıları dikkatlice not ettim. Hücremin zeminine geri dönerek, kalan suyu içtim ve kısa bir şekerleme yapmak için uzandım. Bir saat içinde bedenim aşağıdaki kayalıklarda parçalanmış ve kanlar içinde yatıyor olabilirdi, ama Prens Ahmed'in hizmetkarları tarafından asla boğulmayacaktım.

Uyandığımda, kalan birkaç damla suyla ağzımı çalkaladım, sonra pencere pervazına tırmandım ve önce ayaklarımla pencereden dışarı çıktım. Parmaklarımla pencere pervazına tutunarak, ayak parmaklarımla binanın dayandığı kayanın kenarını aradım ve buldum.

Her zaman çevik ve kaya tırmanışında usta olan ben, önümdeki sınavın şimdiye kadar karşılaştığım en kötüsü olacağını biliyordum. Kemerime bağlı iki demir pencere parmaklığı vardı. Tek elimle parmak uçlarımla pervaza tutunarak eğildim ve parmaklıklardan birini duvarın çatlağına derinlemesine sapladım.

Pervazdan elimi bırakıp kendimi düşürdüm ve çubuğu iki elimle yakaladım. Çubuk kaymış ya da kaya parçalanmış olabilirdi, ama ikisi de olmadı. Bir rüzgâr esintisi vücudumu yakaladı; uzaktan gök gürültüsü duydum. Ayak parmağım bir çatlak buldu. Sol elimle arkamdaki çubuğu tutarak eğildim ve ikinci çubuğu yerine sıkıştırdım.

Uçurumun daha ilerisinde, yaklaşık bir metre genişliğinde ve birkaç santim derinliğinde dikey bir çatlak vardı. Kayayı elimi tutarak yavaşça ilerledim, ilkini yerinde bıraktığım ikinci demir çubuğu kullanarak o çatlağa ulaştım.

Yağmur etrafımdaki kaya yüzeyine sıçrıyordu ve ilkinden daha şiddetli bir rüzgar esintisi giysilerimi yırtıyordu. Bir ayağımın tabanını arkamdaki kenara, dizimi önümdeki kenara dayadım ve ellerimi dikkatli bir şekilde kullanarak çatlaktan aşağı inmeye başladım. Birkaç metre indikten sonra çatlak derinleşti, böylece omuzumu da arkamdaki kenara dayayabildim. Bu şekilde, çocukluğumda kayalık kıyılarda tırmanırken sık sık kullandığım bir teknikle, en az 60 fit aşağı indim.

Orada, o an için, iyi bir tutunma yeri buldum ve rüzgar ve yağmur vücuduma çarparak dinlendim. Altımda, uçurum, tutunma veya basma yeri sunmayan pürüzsüz bir tabakaydı. Ancak, yıldırımların parlamasıyla kısa bir an için gördüğüm altta, beklediğim kayanın üzerinde birkaç inç genişliğinde başka bir kaya tabakasının çıkıntısı olduğunu fark ettim.

Dikkatlice, pürüzsüz yüzeye doğru ilerledim ve kendimi kayaya yasladım. Sonra kendimi bıraktım ve kaymaya başladım. Aşağıdaki uçurumun derinliği ve çıkıntıyı

geçersem ya da orada durmayı başaramazsam ne olacağı düşüncesi beni bir an için paniğe kapılmaya itti.

Dirseklerim, vücudum ve ayak parmaklarımla kaymayı yavaşlatarak hızla kaymaya devam ettim. Hızımı yavaşlatmak için kayaya tutunurken, tırnağım koparken keskin bir acı hissettim ve sonra ayak parmaklarım dar çıkıntıya çarptı ve sadece vücut ağırlığım kayaya tutunmamı sağladı.

Kaya yüzeyine tutunarak, korkuyla mücadele ettim ve serin havayı yavaşça, derin nefeslerle içime çektim. Boğuk bir şekilde nefes alıp vererek, kendimi sakinleştirmeye ve önümdeki zorlu mücadeleye hazırlanmaya çalışarak bekledim.

Ne kadar aşağı indiğimi bilmiyordum, ama artık geri dönüş yoktu, durmak da yoktu. Kaçış ve özgürlük önümde uzanıyordu; etrafımda ise ölüm.

Ayaklarımın üzerinde durduğu birkaç santim genişliğindeki çıkıntı, kayanın yüzeyi boyunca uzanıyor ve aşağı doğru eğimli görünüyordu, bu yüzden kayanın yüzeyine sıkıca tutunarak ilerledim. Zaman durdu. Bazen dar çıkıntı bir inçten daha geniş olmuyordu. Sonra tekrar genişledi ve aniden kendimi rüzgar ve yağmurla oyulmuş sığ bir mağarada buldum. Oturacak yer vardı ve oturdum, ama önce yukarı baktım, şimşek çakmasını bekledim. Şimşek çaktı ve hücremden yüz elli fitten fazla uzakta değildim!

Sadece durumumun aciliyeti ve olduğum yerde kalamayacağımı bilmem beni tekrar harekete geçirdi. Ölümü beklemek ya da umutsuzluğa kapılmak benim yapımda yoktu. Bir yerlerde, eğer hala hayattaysa, babam tutsak olarak duruyordu ve ben onu kurtarmalıydım. Yırtık parmağımı emerek kayayı inceledim. Sonra değerli tutunma noktaları sayesinde kendimi aşağı indirdim. İki kez, kendimi kısa mesafeler için aşağı indirebileceğim dar bacalar buldum. Bir keresinde, ayak parmaklarımın altındaki bir kaya çıkıntısı çöktü ve sadece parmaklarımın tutuşu beni

kurtardı. Bir başka seferinde ise, dikey bir çatlaktaki kapalı yumruğum beni siyah bir uçurumun üzerinde asılı tuttu. Elimi açmam yeterliydi, düşüp ölecektim.

Yağmur durduktan bir süre sonra farkına vardım, çünkü önümdeki göreve o kadar yoğunlaşmıştım ki. Gök gürültüsü, mağaradaki huysuz bir ayı gibi vadilerde yankılanıyordu. Kaya yüzeyi daha pürüzlü hale geldi. Daha hızlı hareket ettim, ta ki aniden kayıp düşene kadar. Bir sarsıntıyla kafam kayaya çarptı.

Yarı baygın halde birkaç dakika öylece yattım, sonra yuvarlandım ve sarhoş gibi ayağa kalktım. Uzaklarda şimşek çaktı, etrafıma bakındım ama aşağı inebileceğim bir yol yoktu. Kuru bir dere yatağında duruyordum!

Yukarıdan gelen bir gürültü, ani bir selin geldiğini haber verdi ve ben, sendeleyerek dereyi geçip karşı kıyıya koştum, tam zamanında.

Doğu'daki bulutların kenarları soluk sarı renkteydi. Şimdi pembe ev ve atım sırası!

Bütün gece kayalığın üzerinde kalmıştım.

Ön kollarım yaralıydı, derim yırtılmış ve parçalanmıştı. Dizlerim de aynı durumdaydı ve acı içinde yürüyordum. Kafatasımda kanayan bir kesik vardı, ama en acı verici olanı kaybettiğim tırnağımdı.

Başım sönük, ağır bir ağrıyla zonkluyordu, ama aşağı inmiştim.

Özgürdüm!

Bölüm 17

DOĞUYA KAÇTIM, hızlı koşan Barb'ın sırtında doğuya doğru koştum ve öğle güneşi gökyüzüne çıkmadan önce tepelere çıktım, engebeli, bozuk arazide at sürdüm. Burası çıplak dağların, tırtıklı sırtların, yüksek kulelerin ve doğal kalelerin bulunduğu, insanlar tarafından hiç kullanılmamış, anlaşılamayacak kadar zaptedilemez bir diyardı.

Ter, yaralarıma damlıyordu ve yakıcı güneş başımı zonklatıyordu. Hiçbir yerde su bulamıyordum ve eyer çantalarında çok az yiyecek vardı. Yine de tek güvenliğim, haydutların saklandığı yer olarak bilinen boş dağlarda kendimi kaybetmekti.

Güneş batmak üzereyken bir çan sesi duydum.

Kayalık bir yamaçta ilerlerken, keçilerin dışkılarına ve minik toynaklarının izlerine rastladım. Bir sırtın tepesine çıktığımda, onları önümde gördüm. En az iki yüz keçi, üç adam ve iki büyük, vahşi köpek tarafından korunuyordu.

Onlarla birlikte bir kız vardı.

Bana doğru birkaç adım attı ve ayaklarını ayırarak durdu, rüzgarda uçuşan ince eteği. Saçları dağınık ve taranmamıştı, ama gözlerinde ve tavırlarında ince bir küstahlık vardı ve ince eteğinin altındaki vücudunun hatları ağzımı kuruttu ve kalbimi hızla çarptırdı.

Ben Barb'ın dağınık kayaların arasından yolunu bulmasına izin verirken, o yerinde durdu. Adamlar ona bağırdılar, ama o durmaya devam edince keçilerini bırakıp ona ve bana doğru yürüdüler.

Hepsi silahlıydı ve benim atımı ve kılıcımı sanki zaten kendilerine aitmiş gibi alıp götürüyorlardı. Ben de kızla aynı

şeyi yapıyordum.

"Ne istiyorsun?" diye küstahça sordu.

"Yiyecek ve şarap," dedim, gözlerimin sözlerimden daha fazlasını söylemesine izin vererek, "ve belki dinlenebileceğim bir yer."

Uzun kirpiklerinin altından bana cesurca baktı. "Yiyecek ve içecek alabilirsiniz. Dinlenmek için ise, burada pek bir şey bulamazsınız!"

Ayağımı üzengiden çektim. "Binmek ister misin?" diye önerdim.

Bana baktı, sonra başını salladı ve çıplak ayağını üzengiye sokarak yanıma geldi. Kolumu beline doladım.

"Senin adam hangisi?" diye sordum.

"Onlardan mı?" Ses tonu küçümseyiciydi. "Hiçbiri! Her ne kadar hepsi öyle olmak istese de. Babamdan korkuyorlar."

"Onlar aptallar."

"Bekle." Bana soğuk bir bakış attı. "Babamla tanışmadın."

Üçü ona inmesini bağırdı, ama o onlara küfretti, kötü ve etkileyici bir şekilde küfretti. Göründüğünden daha genç olduğunu tahmin ettim, ama yaşı ne olursa olsun, vahşi bir kedi gibiydi ve evcilleştirilmeye değerdi.

"Aşağı in!" Bağıransa, Visigoth savaşçısının sıradan bir çocuğu gibi görünen iri yarı genç bir adamdı. "Aşağı in!" diye bağırdı. "Yoksa onu eyeriyle birlikte aşağı indiririm!"

"Deneyin," dedim, "sizi ezip geçerim."

Bana öfkeyle baktı, ama cesareti sadece ağzındaydı. Elim kılıcımın üzerindeydi ve atım ona iki sıçrayış uzaklıktaydı.

Barb, bir sıçrayışla koşmaya başlayan bir attı. Eğer yayını kaldırmaya başlasaydı, onu domuz gibi kesip atardım, ama o kaslı bir domuzdu ve kızın babasının nasıl biri olduğunu merak etmeye başladım. Bunu öğrenecektim.

Kız yıpranmış bir yolu işaret etti ve biz de onu takip ettik, Barb kulaklarını dikip adımlarını hızlandırdı. Bir an sonra, bir virajı dönüp, çorak tepelerle tamamen gizlenmiş, güzel yeşil bir vadiye ulaştık. Vadinin tabanında, küçük bir tepenin üzerinde, duvarlarla çevrili bir harabe, bir şekilde onarılmış eski bir kale vardı.

Kapıya doğru ilerlerken, hayatımda gördüğüm en iri adam dışarı çıktı.

Benden bir buçuk baş daha uzundu ve bir buçuk kat daha genişti. Elleri kocaman, gözleri sert bakışlıydı. Siyah sakalı vardı ve saçları omuzlarına kadar uzanıyordu, kuzgun kanadı kadar siyahtı.

Bana sadece bir bakış attı, ama gözleri kılıcım ve Barb'da takıldı. "Oradan in!" diye kıza bağırdı, sanki kız ondan iki tarla uzakta gibi.

Kız itaat etmeye başladı, ama ben kasten onu geri tuttum ve yanağına hafifçe öptüm.

"O seni öldürecek!" diye tısladı, sonra yere atladı ve o ince, küstah tavrıyla uzaklaştı.

Bana doğru hızlı adımlarla yaklaştı ve dizginlere uzandı. Barb'ı kenara iterek kılıcımı çektim. "Ellerini çek, koca dostum, yoksa birini kaybedersin."

Bana ikinci kez baktı. İri, sert ve acımasızdı ve erkeklerin ondan korkmasına alışkındı. O konuşamadan, ben sessizce konuştum. "Sorun çıkarmaya gelmedim. Kızın beni yemeğe ve içkiye davet etme nezaketinde bulundu. Bunları sağlayabilirsen, yoluma devam ederim."

Yavaşça on sayabileceğim kadar bekledi, sonra "İn aşağı. İçeri gel." dedi.

"Önce atımı halletmek istiyorum."

"Alan halleder." Hızlı, zeki gözleri olan zayıf, esmer bir genç adama işaret etti.

Atımdan inerken, "Ona iyi bak. O çok iyi bir hayvan." dedim.

Gözleri parladı. "Elbette," dedi. Sonra fısıldayarak uyardı, "Amcama dikkat et. Sharasa'ya dokunursan, seni öldürür. Ve," diye ekledi, "yine de seni öldürebilir."

"Öldürmek isteyen bir adam," dedim, "ölmeye de hazır olmalıdır."

Sharasa, içeri girerken kapıyı benim için tuttu. Babası, kaba tahta masanın başında, bir sürahiden şarap dolduruyordu. Masada ekmek, peynir ve bir koyun budu vardı. Aniden, açlıktan kıvranıyor olduğumu fark ettim.

Yarım saat önce aklımda Sharasa'dan başka bir şey yoktu, ama bu tür etkiler dikkatinizi dağıtabilir.

Masanın diğer ucundan bana baktı. "Ben Akim," dedi. "Burası benim vadim."

"Ben de Kerbouchard, bir askerim."

"Bah!" diye alaycı bir şekilde güldü. "Artık asker falan yok! Gençliğimde..."

"Gençlik günlerinde," dedim, "askerler şimdi olduğundan daha iyi değildi. Yemeğini ve şarabını paylaşacağım dostum, ama beni keçilerinden biri ya da erkek dediğin koyunlardan biri sanma. Ben de senin kadar iyi bir erkeğim, ya da her zaman öyleydim."

Bana öfkeyle baktı. Beni hiç sevmiyordu, ben de onu sevmiyordum, övünmelerine de kanmayacaktım. Onunla yalanla yalan, övünmeyle övünme yarışına girebilirdim. Silah kullanmayı öğrenmiş olsam da asker olmadığım doğruydu. Kılıcım, iyi bir kılıç olması gerektiği gibi kanla ıslanmıştı, ama böyle bir zamanda gerçek, sadece hayal gücü olmayanlar içindir. Eğer savaş istiyorsa, ben de ona savaşla, savaşla, yalanla, daha iyi okuduğum için daha iyi yalanlarla karşılık verirdim.

Masayı geçerek, önündeki kupayı aldım ve kendiminkini ona uzattım. "Beni kılıçla denemeden önce zehirleyeceksin," dedim. "Sana hiç güvenmiyorum."

O önümdeki koyun etinden bir parça kopardı, ama ben hançerimi çıkarıp kendi etimden ince dilimler kestim ve ona keskinliğini takdir etmesini sağladım.

Benimle birlikte içti, biraz ekmek yedi, ama gözlerim meşguldü. Bunlar basit çobanlar değildi, fırsat bulduklarında hırsızlık yapanlardı. Hiç şüphesiz bu yer birçok masum yolcunun kanının döküldüğü bir yerdi, ama ben onlardan biri olmayacaktım.

Akim tecrübeli bir savaşçıya benziyordu ve savaşta tehlikeli bir adam olacaktı, ama onun gibileri yumuşak sözlerle caydırılamazdı. Onun gibileri boyun eğenleri öldürür, sadece kendileri için tehlikeli olanlara saygı duyar.

Kasıtlı olarak seçtiğim koltuğum, kapıyı izlememi sağlıyordu ve kimse arkamdan yaklaşamıyordu. Akim bunu fark etmişti ve gözlerinde huysuz bir saygı vardı.

Sharasa daha fazla yiyecek getirdi, bir kase meyve ve daha seçkin et dilimleri. Kalçalarını sallayarak benden uzaklaştı ve Akim ona küfretti. Eteğinin bir köşesini ona doğru çevirdi ve Akim koltuğundan yarı kalkmış gibi oldu.

"O uygun bir kız," dedim. "Onun için bir erkek buldun mu?"

Bana baktığında gözlerinde donuk bir ifade vardı. "Ona dokunan adamı öldürürüm."

Karnımı doyurmanın mutluluğuyla ona sırıttım. "Koyunlar bundan mı korkuyor? Beni korkutmuyor. O buna değer. Öldürme konusunda ise, bu oyunu iki kişi oynayabilir."

"Yemeğini bitirince buradan git."

"Yani beni soymamaya karar verdin mi? Bir daha düşünsen iyi olur. Dışarıda güzel bir at var." Hançerim elime kaydı ve yine rosto etinden kağıt inceliğinde bir dilim kestim. "Onu alabilirsin, ama alamayabilirsin de."

Sharasa soğuk keçi sütüyle dolu bir sürahi ile geri döndü. Sürahinin yanlarında ter damlaları görebiliyordum. Bunu bir kuyudan ya da mağaradan almış olmalıydı.

Boş bardağıma biraz döktüm, içtim ve bardağın kenarından ona bir gözümü kapattım. Çenesini kaldırdı ve öfkeyle uzaklaştı.

"Bu gece burada kalacağım," dedim Akim'e.

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle ve ben korkacak kadar akıllıydım.

Akim korkak değildi ve ona yardım edecek yarım düzine adamı vardı, ama korkmaya alışmıştı. Eskiden benim meydan okumama hemen cevap verirdi, ama çevresindekilerin korkusu onu şımartmıştı ve korkusuz bir adamla tekrar yüzleşmek fikrine alışması biraz zaman aldı.

Benim için cesur davranmak tek yoldu. Korkarak vadiye gelseydim, şimdiye kadar ölmüş olurdum.

Sharasa'ya gelince, böyle bir şey mümkün olsa bile, oyalanacak vaktim yoktu. Yine de o, krallıkları yıkıp dükalıkları toza çevirebilecek türden bir kadındı. Varlığı ve tavırları, uygun giysilerle...

Akim aniden ayağa kalktı ve odadan çıktı. Ben kalarak keçi sütümü bitirdim.

Sharasa hemen yanıma geldi. "Gitmelisin! Seni öldürmek istiyor! Onu tanıyorum!"

"Saçın dağınık ve o paçavra elbiseyle bile," dedim ona, "sen herhangi bir prensesden daha güzelsin ve ben birkaç tane gördüm."

Yüzü kızardı ve farkında olmadan eliyle saçlarını düzeltti. "Ben... Yani kimse yok..." Odadan kaçtı.

Birkaç gün önce hapisteydim, boğulacağımı düşünüyordum, ama kaçmıştım. Şimdi İspanya'nın yarısı beni arıyor ya da kaybolduğumu biliyordu.

Ölüm çok sık bana yaklaşmıştı. Othman Kalesi'nde ve sonra da sarp kayalıkların üzerinde onunla yüzleşmiştim. Artık hayatımın her anı sonsuzluktan çalınan bir andı. Yaşamak istiyordum, ama bu gece Akim benim ölmemi planlıyordu.

Sharasa sorun çıkarabilirdi, ama sahip olmaya değer bir kadın için savaşmak ya da onu çalmak gerekiyordu.

Akim odaya geri dönerek masaya yeni bir şişe koydu. "Biraz daha şarap?"

Neşeyle, şişenin etrafından Sharasa'nın daha önce getirdiği sürahiye uzandım. Hiç hoşuna gitmedi, ama hiçbir şey söylemedi.

Diğerleri de odaya girdi ve Sharasa geri döndü. Aralarındaki düşmanlığa rağmen haberlere açlardı, ben de onlara Córdoba ve Yusuf'un ülkeyi haydutluktan kurtarma planlarından bahsettim.

Mağribi İspanya'nın çeşitli hükümetleri o zamana kadar oybirliğiyle hoşgörülü davranmış, Hıristiyanları ve

Yahudileri eşit kabul etmiş ve dinlerini özgürce yaşamalarına izin vermişti. Toprak sahibi Vizigotlar, sadece küçük bir vergi ödeyerek topraklarını elinde tutabilirdi.

Çoğunluğu Kuzey Afrika'dan gelen Berberiler olan Almohadlar, uzun süredir orada yaşayan güçlü bir beyaz ırktı ve katı, fanatik bir topluluktu. Mağribi İspanyası onların kontrolü altında değişiyordu. Yine de, yaratıcılıkla dolu parlak bir toplum orada gelişmeye devam ediyordu.

Sadece Perikles'in Atina'sı, birkaç yüzyıl sonra İskenderiye, Hindistan'daki Gupta dönemi veya MÖ 300'den MS 300'e kadar süren büyük Tamil rönesansı, Mağribi İspanya'sında şu anda var olan gibi bir dönem yaşamıştı.

Muhammed'in zamanına kadar sanat ve entelektüel dünyayla sadece ara sıra temas kuran Arap zihni, sonsuz bir merak ve öğrenme arzusuyla doluydu ve Araplar, Perslerin ve Orta Asya halklarının bilgisine, bilimine ve becerilerine, düşmanlarına kılıçla saldırdıkları kadar açgözlü bir şekilde saldırdılar.

İslam halifeleri döneminde, bilginler dünya tarihinde, belki Çin'deki bazı dönemler hariç, hiç görülmemiş bir saygı gördüler. Bu durum Bağdat ve Şam'da, Taşkent ve Timbuktu'da, Şiraz, Semerkant ve Córdoba'da geçerliydi.

Ancak şimdi, İspanya'nın tepelerindeki bu ıssız vadide, ilk kez sözlü ifadenin gücünü gerçekten takdir etmeye başladım. O ana kadar kılıç benim silahım olmuştu ve zeka ve bilgeliğin her kapıyı açmanın, her kadının kalbini kazanmanın anahtarı olduğunu öğrenmemiştim.

Yazılı ya da sözlü olsun, dünyada bir güç vardır, çünkü kelimeler, kendileri görmemiş olanlar için imgeler yaratabilir.

Kendimi kaptırmıştım, çünkü bir Kelt ne zaman eloquent olmamıştı ki? Cádiz, Seville ve Córdoba'dan bahsettim. Kalabalık sokaklardan, çarşılardan, kadınlardan,

kıyafetlerden, silahlardan bahsettim. Kılıç dansçılarından ve hokkabazlardan, renklerin, ışıkların ve güzelliğin büyüsünden bahsettim. Mumlar dumanlanıyordu ve saatler geçiyordu, ama herkes büyülenmiş bir şekilde oturuyordu.

Peki ya ben? Dinleyicilerimin esiriydim, ama kaçmak istemiyordum, çünkü her kelimeyle kendimi daha güvende hissediyordum ve her kelimeyle kapılar daha da açılıyordu.

Onlara Portakal Bahçesi'nden, bronz fenerlerle süslenmiş parklardan bahsettim ve sözlerimle herkesin görebileceği bir tablo çizdim. Onlara kırmızı ve sarı terrakotta mozaiklerle süslenmiş yirmi bir kemeri olan Büyük Camii'den, parlak pirinçle kaplı kapılarından, caminin çatısını destekleyen bin dört yüz sütundan bahsettim. Alabasterdan yapılmış kafeslerden, mermer duvarlardan ve Ramazan ayı boyunca tüm caminin yirmi bin ışıkla aydınlatıldığından bahsettim.

Portakal Avlusu'na dönerek, sıcak ve durgun günlerden, çeşmelerden düşen suyun sesinden, ibadet edenlerin ayak seslerinden, yasemin, gül ve portakal çiçeklerinin kokusundan bahsettim. Yabancı ülkelerden gelen gezginlerden, nar, kayısı, asma ve palmiyelerden... Ah, onlara anlatmadığım ne kaldı ki?

Her sözümü heyecanla dinleyen, gözleri heyecandan parlayan bir dinleyici vardı: Alan. Bu adam kurtarılmaya değer, diye düşündüm. Onda bir şairin ruhu, hayal gücü ve zeka var, çünkü dünya böyle insanlardan oluşur.

"Yorgunum," dedim sonunda. "Bugün uzun bir yol kat ettim." Sharasa'ya dönerek, "Bana nerede uyuyacağımı gösterir misin?" dedim.

Akim kaşlarını çattı. "Alan gösterir sana." Bir süre durdu. "At sürmene gerek yok. Birkaç gün kal."

İri genç adam alaycı bir şekilde gülümsedi. "Güzel sözlerle geliyorsun, ama giysilerin paçavra gibi."

Ona gülümsedim. "Terleme, iri göğüslü dostum. Zamanı geldiğinde, kırbaçlanacaksın. Önceden yalvarma."

Bir an durakladım. "Eğer bilmek istersen, ben kısa süre önce hapishaneden kaçtım." Kaleyi adlandırdım. "Düşmanlarım var ve şu anda beni arıyorlar. Düşmanlarım senin de düşmanların, çünkü sana Yusuf'tan ve dağlarda saklanan herkesi aradığından bahsetmiştim."

Akim'e dönerek, "Bir nöbetçi gönder ve kaçabileceğin bir yer seç. Seni uyarıyorum. Dağları tarayacaklar ve seni bulacaklar. Değerli eşyalarını ve sürünü sakla."

Akim'in kalmamı önermesi bir tavizdi ve o zaman birçok zaferin kılıçtan çok sözlerle kazanılabileceğini ve sonuçların daha iyi olduğunu öğrendim.

"Kalacağım Akim, sen de bana savaşlarının hikayelerini anlat. Eminim anlatmaya değer hikayelerin vardır."

"Var tabii." Memnun olduğu belliydi. "Başka bir askerle konuşmak iyi olacak."

Alan bir mumla geldi ve ben onu takip ettim. Mağribi evlerinde uyumak için ayrılmış bir oda nadiren bulunurdu. İnsan nerede olursa orada uyurdu, ama Alan bana mahremiyetin olduğu bir oda gösterdi ve banyo yapmam için su getirdi. Ana odadan onu takip ettiğimde, Visigoth'un piçinin gözlerindeki ifadeyi yakaladım, eğer öyleyse, ve o ifade hoş değildi.

Bu, kılıçla kazanılması gereken bir zaferdi.

Sharasa, ben geçerken kapının eşiğinde duruyordu, başını kapı pervazına yaslamış, kirpiklerini indirerek bana bakıyordu.

Ve bu, başka silahlarla kazanılması gereken bir zaferdi.

Bölüm 18

İKİ GÜN SONRA, karnımdaki bazı kırışıklıklar dışında hiçbir şey çözülmemişti. Sharasa hala aynı derecede anlaşılmaz ve çekiciydi, ama şaşırtıcı bir şekilde Akim ve ben arkadaş olmuştuk.

Anlattığı hikayeler savaş ve kan dökülmesi, risk ve isyan, duvar tırmanma ve teke tek dövüşlerle ilgiliydi. Akim, farkında olmadan bana savaş hakkında çok şey öğretiyordu ve önümde neyin beklediğini bilmediğim için öğrenmeye hevesliydim.

O, hem Gotlar hem de Moors için savaşmış, şehir surlarının yıkılmasında, ev ev savaşlarda ve sokaklarda yapılan çatışmalarda birçok acı savaştan sağ çıkmıştı.

Visigoth'un gayri meşru oğlu Aric adındaydı ve beni öldürmek niyetinde olduğunu biliyordum. Aric, Sharasa'nın kendisine ait olduğuna karar vermişti ve ben sahneye çıkana kadar, bu onun için kaçınılmaz görünüyordu. Etrafına öfkeyle bakarak, bana tehditkar bakışlar atıyordu.

Sharasa sık sık etrafta dolaşıyordu, ama ne kadar kibirli olsam da, onun ilgisinin çoğunun giysiler, şehirler ve diğer kadınların davranışları hakkında söylediklerime olduğunu biliyordum. Aric bunu anlamak için çok aptaldı. Sharasa'nın uzun zamandır kendi hayalleri vardı ve bunların hiçbirinde Aric yoktu. Benim sözlerim bu hayalleri besliyordu.

Alan da, Córdoba'dan bahsettiğimde benden hiç uzaklaşmazdı.

Bir akşam kısa bir süre yalnız kaldığımızda ona dönüp, "Alan, Córdoba'ya ya da Seville'ye gitmelisin. Orada daha mutlu olursun.

"Sevilla'ya git," diye tavsiye ettim, "Sevilla'daki John'u bul ve ona Kerbouchard'ın seni gönderdiğini söyle."

Akim bunu duydu ve aniden arkasını döndü. Benim için Mathurin dışında başka bir isim duymamıştı ve o zamanlar çok fazla Avrupalı'nın soyadı yoktu.

"Kerbouchard mı? Adın *Kerbouchard* mı?"

"Evet."

Elini masaya vurdu. "Neden fark etmedim? Ona benziyorsun, Korsan Kerbouchard!"

Bu ismi ne kadar da etkileyici bir şekilde söyledi! Ne ses ama!

"Ben onun oğluyum."

"Onu bir kez gördüm. Almeria'daydı, o korsanların ve deniz haydutlarının şehri. Bir düzine gemiyle geldi, gemiler ganimetle doluydular!

"Ah, nasıl da bakakaldık! Gördüğümüz manzara ağzımızı sulandırdı! Altın, ipek, baharat, mücevher... hepsini boşalttı. Gönüllüler isteseydi, şehir onu hizmet etmek için boşalırdı.

"Onun gibi bir başkası daha yoktu, hiç kimse! Yunan adalarını yağmalamış, Trablus'ta zengin bir ganimet ele geçirmiş, Rodos'un gözü önünde bir başkasını yağmalamıştı!

“Onunla birlikte bir asker vardı, başka bir zamandan, başka bir savaştan tanıdığım bir adam. Adı Taillefeur'du, o...”

"Ne?" Akim'in bileğini tuttum. "Taillefeur *babamla* mıydı?"

"Onu tanıyor musun? O zaman onun birinci sınıf bir savaşçı olmasına rağmen bir haydut olduğunu biliyorsundur. Evet, Taillefeur onunla birlikteydi ve ben buna şaşırdım,

çünkü o, bir bedel karşılığında ihanet etmedikçe başkasına hizmet edecek bir adam değildi ve Kerbouchard için bedel teklif eden birçok kişi vardı.

"Taillefeur, 1158'de Caltrava'nın savunmasında benimle birlikte savaştı. Müslümanlara karşı birlikte savaştık, ama o adama hiç güvenmedim."

Taillefeur, babamın düşmanı Baron de Tournemine'in yanındaydı. Babamın ölüm haberini getiren o muydu? Eğer ihanet onun tarzıysa, babamı ihanet etmiş olabilir miydi?

Bu düşünülmesi gereken bir konuydu.

Üçüncü günün sabahı Alan bana geldi. "Dikkatli ol," diye fısıldadı, "Aric seni öldürmek istiyor."

Yola çıkma vaktim gelmişti. O koca serseriye zarar gelmesini istemiyordum, ama kaderim bu vadinin dışında yatıyordu. Üstelik Yusuf'un askerlerinin bu uzun süredir gizli kalmış vadiyi bile bulacağından korkuyordum.

O sabah erken kalktım ve vadiden aşağı, sık sık yıkanmaya gittiğim derin bir havuza doğru yola çıktım. Gökyüzü yağmur yağacağını ima eden bulutlarla kaplıydı, ama yüzmek beni tazeleyecekti ve yarın nereye gidiyorsam oraya doğru yola çıkmam gerekiyordu.

Hayatımızın yönünü kim bilebilir ki? Yarın ne getireceğini kim bilebilir? Çoğu zaman, bir kavşakta durduğumda, seçmediğim yolda beni neyin beklediğini merak etmişimdir.

Söğütlerin gölgesine çekip, atımı yemlenebileceği, ancak yoldan geçenlerin göremeyeceği bir yere bağladım. Giysilerimi çıkarıp bir kayaya doğru yürüdüm ve havuza daldım.

Birkaç dakika yüzdükten sonra daldığım kayaya geri döndüm ve giyinmeye başladım. Ancak giyinmeye daha yeni başlamıştım ki öfkeli bir çığlık duydum. Sharasa'ydı!

Hızla çalıların arasından geçtim ve kendimi bir mağara ağzında buldum. Sharasa benden on adım bile uzakta değildi ve Aric, eyerimden aldığı kılıcımı elinde tutarak ikimize de bakıyordu.

"Seni şimdi öldüreceğim," dedi. "Seni ve onu da öldüreceğim!"

"O hiçbir şey yapmadı. Benim burada olduğumu bilmiyordu."

"*Buna* inanmamı mı bekliyorsun?"

O kılıcın keskinliğini iyi biliyordum ve ben yarı çıplak ve silahsızdım. O kılıç bir kolu tereyağı gibi keserdi.

"Onu rahat bırak. O hiçbir şey yapmadı."

Onun ani ortaya çıkmasının şoku artık geçmişti. Bana ihtiyacım olan zamanı kazandırmıştı ve zihnim çaresizce bir kaçış yolu arıyordu. Mağara zemininde ne bir taş ne de bir sopa vardı. Hiçbir şey yoktu. Silah yoktu.

Kaçış yolunu kesmişti ve çıkış yoktu. Onunla yüz yüze gelmeliydim. Burada benim hayatım tehlikedeydi, ama Sharasa'nınki de öyle.

Dikkatlice, ellerimi indirerek ona doğru bir adım attım. Sanırım bu onu şaşırttı, çünkü benim de onun gibi ölümden korkacağımı düşünmüştü. Sadece ölüm sürekli bir arkadaş haline gelmişti ve ben ölmeye hazır değildim, hele ki onun gibi birinin elinde.

Kılıcı beceriksizce tutuyordu, kılıç kullanmaya alışkın biri gibi değildi, ama çevik ve güçlü bir adamdı. İçindeki öfke benim lehime çalışabilirdi.

Manevra alanı çok azdı, ama yine de bir adım daha ilerledim, biraz soluna doğru hareket ederek pozisyonunu inceledim.

Yetenekli bir savaşçı olan babam, bana her zaman bir adamın ayaklarının pozisyonuna dikkat etmemi söylerdi, çünkü bir adam dengesini kaybederse yenilebilir. Bir adam ayaklarını hareket ettirmeden ulaşabileceği mesafe sınırlıdır.

Arkamda Sharasa'nın boğuk, korkmuş nefesini duyabiliyordum ve onun hayatı için de kendiminki için de savaştığımı biliyordum.

Kendimi onun bacaklarına atarsam, onu yere düşürebilirdim, ama o kılıcın ucu parmağımı veya elimi kesebilirdi ve ben hamle yaparken o geri sıçrarsa, beni bıçaklayabilirdi. Aniden, kötü bir şekilde kılıç sallayarak atladı. Tam zamanında geri sıçradım ve kılıcın ucu beni kıl payı ıskaladı. Kılıç yanımdan geçerken ona atlamaya çalıştım, ama o hızlıydı ve yer değiştirdi.

O anda, kolunu uzatarak bıçağıyla bana saldırdı. Bıçak bana doğru saplanırken, avucumun içiyle bıçağın düz tarafına vurdum ve bıçağın ucunu vücudumdan uzaklaştırdım. Anında adım attım, sağ bacağımı onun bacağının arkasına doladım ve avucumun içiyle çenesinin altına vurdum.

Acıdan inledi ve sağ bacağıma takılarak geriye düştü. Sert bir şekilde kuma atıldı ve sırt üstü düştü. Hemen çenesinin altına tekme attım ve gevşemiş elinden kılıcı aldım.

Ayağa fırladı, sendeledi ve bana saldırmak üzereydi, ama kılıcın düz tarafıyla kafasına bir tokat attım. Kuma düştü ve bir an için onu öldürmek istedim.

"Hayır, Mathurin! *Hayır!*"

Geri çekildim, çünkü onu öldürmek istemiyordum. "Tamam, yaşayacak, ama gitmeliyiz."

Atımın yanına dönüp giyinmeyi bitirdim ve hançerimi ve kılıcımın kınını bağladım. Sharasa'yı yanıma aldım ve

çiftliğe geri döndük.

Hızla sürdük ve öğleden sonraki olaylar ve Akim ile yüzleşmenin tehlikeleri nedeniyle her zamanki farkındalığım körelmişti. Sharasa'yı yere indirdim, atımdan atladım ve kapıdan içeri girdim. Alan'a seslendim ve kapıdan içeri, askerlerle dolu bir odaya adım attım.

Akim, kanlar içinde taş zeminde uzanıyordu. Saldıran askerlerden en az ikisi öldürülmüş, diğerleri ise yaralarını sarıyordu. Kafama şiddetli bir darbe indirilmeden önce bunları görebildim ve yüzüstü yere düştüm.

Bilincimi kaybetmeden önce birinin "Onu bırakın yansın. Kızı alın, ama nazikçe. Zagal'a uygun bir hediye olacak" dediğini duydum.

Tüm gücümle hareket etmeye çalıştım, ama başaramadım. Bir karanlık dalgası beni sardı ve karanlığın içinden alevlerin çıtırtılarını duydum.

Bölüm 19

Yüzüme sıcaklık çarptı, duman üzerime çöktü. Gözlerimi açtığımda, başımın birkaç santim uzağında çıtırdayan alevler gördüm. Yuvarlanarak kalkmaya çalıştım, ama yine baş aşağı düştüm. Hâlâ kalkacak kadar güçsüz olduğum için, dumanın içinden kapıya doğru sürünerek gittim.

İki kez yere yığıldım, iki kez yeniden başladım. Kafam bir fıçı kadar ağırdı, zihnim çalışmıyordu. Bir hayvan gibi

havaya doğru mücadele ederek, çaba sarf ederek inleyerek ve yarı baygın halde, bir şekilde dışarıya ulaştım.

Günlerce sersemlemiş bir halde yatıp kaldım. En sonunda enkazdan dumanlar yükselmeyi bıraktı ve ben de Akim'in ve öldürülen diğerlerinin kalıntılarını gömmek için bir yol buldum.

Alan gitmişti, Sharasa da.

Atım çalınmıştı, hatta dikişlerine mücevherler dikilmiş zavallı ceketim bile çalınmış ya da atılmıştı. Hançerim gömleğimin içindeydi ve görünmüyordu. Geriye kalan tek şey oydu.

Neyse ki, keçi sütü ve peynirin saklandığı kuyuya yakın mağarayı bulamamışlardı. Orada biraz şarap da vardı.

Giysilerim kirliydi. Bazıları alevlerden yanmıştı ve dış cüppem yoktu. Türbanım, darbeyle öldürülmemi engellemişti ama bunun sonucunda zarar görmüştü.

Kuyunun kenarında oturup soğuk keçi sütü içip peynir çiğnerken, başıma gelen talihsizlikleri düşünüyordum. Eski tanrılar, her hareketimin felaketle sonuçlanması için beni lanetlemiş olmalıydılar.

Yalnızdım. En yakın şehir, haydutların istila ettiği engebeli arazinin ötesinde, kilometrelerce uzaktaydı ve bu haydutların çoğu sırf zevk için öldürürdü.

Aziza'yı kaybetmiştim, şimdi de Sharasa'yı.

Yüzüm alevlerden korkunç şekilde yanmıştı, ama tıp eğitimim sırasında öğrendiğim yöntemlerle yaptığım tedavi sayesinde, iz bırakmadan iyileşeceğini umuyordum. Ama bu arada cildim hassaslaşmıştı ve sakalım çok uzamıştı. Sakalımı tıraş etmeye ya da kesmeye cesaret edebilmem için uzun zaman geçmesi gerekecekti.

Córdoba'da artık kimse beni tanımayacaktı. Zarifliğim yok olmuştu. Sefil, yarı aç, sakallı ve vücudumda iyileşmekte olan yara izleriyle, bir öğrenci veya beyefendiden çok bir dilenciye benziyordum. Giydiklerim dışında sahip olduğum tek şey, ahırda bulduğum eski bir battaniyeydi.

Mahmoud? Ah, Mahmoud! O benim ilgimi hak ediyordu ve ben de ona tam anlamıyla ilgi göstereceğime kararlıydım.

Eski bir su tulumu buldum, mümkün olduğunca temizledim ve keçi sütüyle doldurdum. Peyniri sardım ve yola çıktım.

Córdoba'ya kadar uzun bir yürüyüş olacaktı.

BİR HAFTA SONRA Guadalquivir Nehri'ni geçerek Córdoba'ya uzanan eski Roma köprüsüne oturdum. Bu köprü, Augustus döneminde inşa edilmiş ve yakın zamanda onarılmış eski bir köprüydü.

Gün sıcak ve bunaltıcıydı. Ana yol boyunca, şehre gidip gelen insanlar, develer, eşekler ve arabalar bitmek bilmeyen bir akıntı halinde geçiyordu. Ayaklarım ağrıyor ve yorgunluktan bitkin düşmüştüm, ama ayağa kalkıp bu akıntıya katıldım ve bana çok şey vermiş, ama benden de çok şey almış olan şehre doğru yürümeye başladım. Yine de bu şehirden henüz ayrılamazdım.

Paraya, düzgün giysilere ve silahlara ihtiyacım vardı. Yanıklar, kafamdaki darbe ve yoksunluk beni zayıflatmış ve çabuk yorulmama neden olmuştu.

Beynimde bir plan oluşmaya başlamıştı. Babamın gemilerinin mürettebatı birçok ülkeden gelen adamlardan oluşuyordu ve ben çeşitli diller konuşarak büyümüştüm, hiçbirini iyi konuşamıyordum ama o zamandan beri Arapça'da yetkin hale gelmiş, Latince ve Yunanca'da da

gelişme kaydetmiştim. Babamın mürettebatından bir denizci Milet'ten gelmişti ve Yunan adalarından gelen birkaç kişi daha vardı. Bana sık sık hikayeler anlatırlardı ve galeride öğrendiğim az miktardaki dil bilgim de buna eklenmişti. Córdoba'da Halife'nin Çevirmenler Derneği'nin bir şubesi vardı ve orada ne kadar küçük olursa olsun herhangi bir iş bulmayı denemeyi düşünüyordum.

Öncelikle giysiye ihtiyacım vardı. Bilginlerin arasında saklanmak için daha iyi bir yer olamazdı ve bu bana öğrenme ve kitaplara erişim fırsatı sağlayacaktı.

Şu ana kadar yaptığım çalışmalar belirli bir yön almamıştı ve ben de öyle olmasını planlamıyordum. Bilgi güç olabilir, ama aynı zamanda hayatta kalmanın anahtarıdır. Denizcilik bilgim galeriden kaçmamı sağladı; tıp konusundaki az bilgim yanıklarımı iyileştirmeme yardımcı oldu.

Nispeten küçük bir şehirde bile, ve Córdoba büyük bir şehirdi, bir adam başka bir yaşam tarzı seçerek kendini kaybedebilir. Şehirlerde, kendi adaları dışında hiçbir iletişim kurmayan insan adaları vardır. Hatta insanların rahatça tanıyabilecekleri insan sayısının belirli bir sınırla sınırlı olduğu ve bunun da toplumda sınıfların ve grupların ayrıcalıklı olmasının nedeni olduğu düşünülmektedir. Eğer tanıdıklarımdan uzak olan bu adalardan birini seçseydim, başka bir ülkede olduğu kadar izole bir hayat sürebilirdim.

Önümde kapı açılmıştı. Birkaç asker yakınlarda dolaşıyordu. Derim gerildi, kalbim çarpmaya başladı. Bu tehlikeli bir andı. Kendimi zorlayarak, gözlerimi yoldan ayırmadan yürümeye devam ettim. Onların yanına geldiğimde tüylerim diken diken oldu, ama kapıdan geçerken tanıdık bir ses duydum.

"Kontrol titiz olmalı. Halife dağları aramayı bırakana kadar, şehirde saklanmaya çalışan haydutlara karşı dikkatli olmalıyız."

Bu Haroun'du! Haroun'un sesiydi!

Gizlice baktığımda, onu subay üniforması giymiş ve güzel bir siyah ata binmiş olarak gördüm. Demek o da takipçilerim arasındaydı! Mahmoud kadar bana yakın olmamıştı, ama aramızda bir tür sessiz dostluk vardı. Hareket eden sıra beni geçiyordu, ama yine de arkama baktım. Bu bir hataydı.

Gözlerimiz buluştu; bir an için bakışlarımız birbirine kilitlendi. Gözlerinde önce şaşkınlık, sonra şaşkınlık vardı. Bana doğru yola çıktı, ama dört öküzün çektiği bir araba aramıza girdi ve yolu kesildi. Tekrar arkama baktığımda, o dönüp gitmişti.

Açlık içimi kemiriyordu. Sahip olduğum tek değerli şey, babam ve evimle olan son bağım olan hançerimdi.

Sonunda, daha fazla yürüyemedim ve sırtımı bir binaya dayayarak yere çöktüm. Güneş sıcaktı; hava kokularla doluydu. Etrafımda portakal, kavun, üzüm satılıyordu, ama ben açlıktan ölüyordum. Tartışan sesler yükseliyordu; kırbaçlar şaklıyordu; tekerlekler kaldırımda gürültüyle yuvarlanıyordu ve yakındaki bir tezgahtan hoş bir kahve kokusu geliyordu. Yorgunluktan başım öne eğildi ve uykuya daldım.

Uyandığımda, iliklerime kadar üşümüştüm. Güneş batmış, çarşı boşalmıştı. Uykum beni dinlendirmemiş gibiydi ve bağırsaklarım açlıktan guruldıyordu.

Kaslarım kramp girmiş ve sertleşmişti; yüzüm ağrıyordu ve gidecek hiçbir yer yoktu. Çaresizlik içinde etrafıma baktım.

Neden bu kadar aptaldım? Tutuklu olsaydım, en azından bana yemek verirlerdi. Yoksa hemen boğazım sıkılır mıydı?

Kasvetli bir şekilde, meyve kabukları, ağaçlardan düşen yapraklar ve tüccarların bıraktığı her zamanki çöplerle dolu pazara baktım. Yakında süpürgeciler gelecek, onlardan sonra da lamba yakıcılar.

..

Hançerim kurtuluşumdu. Ölebilirdim.

Ölmek mi? Ama ben Kerbouchard'ın oğlu, korsan Jean Kerbouchard'ın oğluydum! Babamı bulmak ve servetimi aramak için yola çıkmamış mıydım? Bu kadar çabuk vazgeçmekle korkaklık mı ediyordum? Cádiz'den, cüppem mücevherlerle süslenmiş olarak yola çıkan ben mi?

Etrafımda kokular vardı, ama en kötüsü kendi yıkanmamış vücudumun ve bayat giysilerimin kokusuydu. Kalkmaya başladım, bir tezgahın arkasında, yakındaki bir standdan düşmüş bir portakal gördüm. Gözlerim portakala, sonra da ayrılmaya hazırlanan tezgahın sahibine kaydı.

Yürümeye başladım, portakalı aldım, ama adam bana döndü, portakaldan bana baktı. "O benim. Bana ver ya da parasını öde."

"Açım," dedim.

Omuz silkti. "Ne olmuş? Parasını öde. Sonra ye."

"Param yok."

Yüzündeki deri gerildi. Bana açıkça hor gören bir bakış attı. "Portakalı ver ve git."

Kama belimdeydi. Kama çekersem, portakal onun için artık o kadar değerli olmayabilirdi, ama pazarın uzak ucunda askerler vardı ve adamın sadece sesini yükseltmesi yeterliydi.

"Allah'ın sözünü kabul etmiyor musun?" diye nazikçe sordum. "Onu yiyin ve fakirleri ve talihsizleri besleyin."

"Allah'ın kendi dertleri var, benim de kendi dertlerim var. Bana parasını öde. Allah senin beslenmeni isterse, beslenirsin, ama benim tarafımdan değil."

Onu dik dik bakarak, tüm bakışlarımın yoğunluğunu ona yönelttim. Bir adım ilerlediğimde, o istem dışı geri çekildi. "Allah'tan başka tanrı yoktur," dedim, "ama şeytanlar vardır."

Sözlerimi beğenmedi ve bir adım geri çekildi, sanki kaçmak istercesine sağa sola bakındı. "Şeytanlar vardır," dedim, "ve lanetler vardır." Elimi kaldırıp parmağımı ona doğrulttum ve kendi Breton dilimde Druid ritüelinden bir iki cümle mırıldanmaya başladım, ama lanetlerle ilgisi yoktu.

Yüzü dehşetle dondu. Bu insanların, vahşi tanrıların hüküm sürdüğü ve batıl inançların gündelik hayatın bir parçası olduğu çölden ne kadar kısa süre önce geldiklerini unutmuştum.

"Hayır!" Ellerini kendini korumak için kaldırdı. "Meyveleri al ve git!" Küçük bir demet muz kapıp bana uzattı. "Bunları da al, ama git. Ben fakir bir adamım. Kimseye zarar vermedim. Bilmiyordum. Sandım ki..."

Muzları elinden çekip aldım, ona öfkeyle baktım, sonra uzaklaştım, içimden şansıma sevindim. Gerçekten de, bu kelimede bir güç vardı.

Yürürken muzları ve portakalı da yedim. Portakal olgunlaşmıştı ve benim damak tadıma uymuyordu, ama yine de yiyecek bir şeydi. Sonra ellerimi bir çeşmede yıkadım ve gömleğimle kuruladım. Karnım doyunca ruh halim de düzeldi. Uyuyacak bir yer aramaya başladım.

Eğer lanetler çözüm olsaydı, korkunç lanetler uydurabilirdim, ama daha basit çözümler olmalıydı. Neden soğuk ve tozlu bir sokakta yatayım ki, teselli arayan zengin bir dul kadının omzuna başımı yaslayabilirim? Ama öyle bir kadın olsa bile, paçavralar içindeki beni hoş karşılamazdı.

Sonuçta, başarıyı çevreleyen, güzel kadınların nefes almasına elverişli bir atmosfer vardır.

Kuşkusuz bu, fizik kanunlarının, kadınsı içgüdünün veya kadınsı hayatta kalma kanunlarının bir sonucudur. Yırtık pırtık giysilerim ve yaralı bedenime rağmen, hala aklım başımdaydı. Bir yerlerde, bir şekilde, bir yatak bulacaktım.

Günün son saatleri geçmişti, yan sokaklar kepenkleri indirilmiş ve kapanmış, hayatın olmadığı karanlık mağaralara dönüşmüştü.

Córdoba'da aydınlatılmış sokaklar vardı, ama bu sokaklarda modaya uygun giyinen genç erkekler, gürültücü askerler, şehre çıkmış erkekler yürüyordu. Bunların çoğunu tanıyordum, ama hiçbirini arkadaşım olarak sayamazdım. Dilenebilir miydim, belki birkaç bozuk para?

Hayır, Kerbouchard'ın oğlu olarak yapamazdım.

Ayaklarım, pişmiş kilden yapılmış iki yüksek duvar arasındaki dar bir sokağa sapmıştı, duvarların ötesinden bir kadın sesi, yumuşak bir şekilde şarkı söylüyordu. Yalnız bir sesin söylediği, akıldan çıkmayan bir aşk şarkısı. Ötesinde, su sesleri duyuluyordu.

Gözlerimle duvarın yüksekliğini tahmin ettim. Müslüman bir evin kadınlar bölümünde yakalanmak iyi olmazdı. Daha azı için erkekler öldürülmüş ya da hadım edilmişti.

Ancak, duvarın tepesine atladım, sallanarak duvarın üzerine uzandım. Müzik bir vuruş kaçırmış mıydı? Parmaklar *qitara* tellerini titretiyordu ve hüzünlü ses tekrar yükseldi. Sözler çöl, kum tepeleri, palmiye ağaçları ve Bedevilerin siyah çadırlarının anılarıyla özlem doluydular.

Şarkının sözleri geceye sarkıyordu; su çeşmeden akıyordu ve yoğun bir yasemin kokusu, günün sıcağından sonra hoş bir serinlik hissi vardı. Ayaklarımı sallayarak yere atladım ve tellerin müziği fısıldayarak kayboldu, geriye sadece sesin hatırası kaldı.

Sokakta ayak sesleri duyuldu, tam zamanında ayrılmıştım ve ayaklarım açık, ellerim belimde etrafıma baktım.

"Kimsin sen ve ne istiyorsun?"

Ses tonunda bir farklılık vardı, ne korkmuş bir kızın ne de harem kadınının sesi gibi. Beklenmedik bir güven vardı, emir vermeye alışkın bir ses. Sığınakım dürüstlükte yatıyordu.

"Ben parasız bir adamım, birçok düşmanı olan bir adam. Günlerdir yediğim tek şey pazardaki birkaç meyveydi, uyuyacak bir yerim de yok.

Ancak, giysilerime rağmen, ben onurlu bir adamım, bir savaşçıyım ve savaşçıların oğluyum, bir gemiyi yönetebilen, şiir yazabilen, insanların ve ulusların kanunları hakkında konuşabilen, düello yapabilen veya yaraları tedavi edebilen bir adamım."

“Bu bahçeyi hemen terk edin, geldiğiniz yoldan. Eğer kölelerimi çağırmak zorunda kalırsam, sizi öldürecekler.”

"Allah'ın takdir ettiği kaderden kurtuluş yoktur," dedim alaycı bir şekilde, "ama bu kadar güzel birinin beni açlıktan öldürmesi benim kaderim olamaz, değil mi? Buradaysam, bu sadece senin sayende, sesin sayesinde, söylediğin şarkı sayesinde. Şarkın beni çağırdı. Ben de cevap vermekten başka çarem yoktu."

Bir adım daha yaklaşarak, "Bende bir Kelt, Korsan Kerbouchard'ın oğlu, bir gezgin, evi, ailesi ve toprağı olmayan bir adam görüyorsun, ama kılıç kullanmak istersen, ben kılıç kullanmayı bilirim," dedim.

"Gitmelisin."

Direnişinde bir yumuşama mı sezdim? Bir taviz mi? Artan bir ilgi mi? Cinsiyetler savaşında erkeğin en büyük avantajı kadının merakıdır. O gölgelerin içindeydi, gözlerimin

ulaşamayacağı bir yerde, ama sesi hem genç hem de iyi yetiştirilmiş bir kadına aitti.

"Beni bahçenizden kovarsanız, düşmanlarım beni yakalayabilir ve yakalarlarsa boğazımı sıkacaklar."

"Bahsettiğin bu düşmanlar kimler? Kimler?"

Ah, ne kurnazlık! Tamamen tuzağa düşmüştüm, ama bu riski kabul etmem gerekiyordu. Belki de beni arayanlara bağlı olan bir düşmanın bahçesinde duruyordum.

Önemli değildi, şimdiye kadar dürüstlüğe güvenmiştim. Israrcı olacaktım. Her şeyi riske atmalı ve siyasi çıkarların değil, duyguların galip gelmesini ummalıydım.

"Prens Ahmed benim düşmanım, ibn-Haram da öyle."

Beni daha iyi görebilmek için hafifçe hareket etti, sanırım, çünkü hala karanlıkta kalmıştı. "Böyle düşmanların varsa, sen sıradan bir Kelt maceracısından daha fazlası olmalısın. Prens Ahmed'in öyle olduğunu duymamıştım... ah?"

Hatırlamış gibi durakladı.

"Prens Ahmed mi? O zaman sen misin? Prens Ahmed'in geliniyle bir hafta geçiren kişi? Öyleyse, Córdoba'nın gözdesi sensin."

Durakladı. "Ne istiyorsun?"

"Dinlenene kadar sığınacak bir yer. Bir banyo. Mümkünse giysi. Aç kalabilirim ama kirli kalamam."

"Işığa çık."

Öyle yaptım. "Gördün mü?" dedim alaycı bir şekilde. "Kirliyim, paçavra giysilerim var, ama ben bir erkeğim."

"Kaçışının hikayesi Córdoba, Seville ve Cádiz'deki her toplantıda tekrarlanıyor."

Işığa doğru adım attı. Küçük, çekici bir vücudu vardı. Bir kapıyı işaret etti. "Sana verdiğim şeyi kabul et. Daha fazlasını istersen muhafızları çağırırım."

Eğildim. "Teşekkür ederim, Prenses. Çok minnettarım."

"Yüzüne ne oldu?"

Kısaca anlattım, ama sadece eve döndüğüm, dövüldüğüm ve ölüme terk edildiğim kısmını.

Çok az soru sordu, ama her biri konuyla ilgiliydi. Davranışları beni şaşırttı. Bu bir savaş duluydu, ya da bir eş değildi. Soruları, bilgi elde etme konusunda yetenekli birinin sorularıydı.

Duvarın üzerinden atladığımda, sabah yola çıkmak için güvenli bir şekilde uyuyabileceğim bir köşe bulabilirsem memnun olurdum, ama burada bir gizem vardı. Gözlerinde, benim fiziksel özelliklerimle hiçbir ilgisi olmayan hesaplayıcı bir ifade vardı.

İspanya veya Orta Doğu'nun Müslüman dünyasındaki kadınlar kısıtlanmıyordu ve edebiyat alanında ün kazanmışlardı. Birçoğu üniversiteye gitmiş ve Hıristiyan Avrupa'da inanılmaz bir özgürlüğe sahipti. Franklar arasında şövalyelik hakkında çok konuşulmasına rağmen, kadınlar sadece birer mal olarak görülüyordu.

Bulunduğum ev büyük değildi, ama her yönüyle zenginlik gösteriyordu.

Banyodan çıktığımda mermer bir bankın üzerine bir bornoz atılmıştı, ben de onu giydim. Bir dakika sonra kadın geri döndü ve bana bakmadan bir yığın giysi bankın üzerine koydu.

Yüzüm tıraş olmak için hala çok hassastı, ama sakalımı Müslüman usulü kesip giyindim. Giysiler, varlıklı bir erkeğin sade ama kaliteli, gösterişsiz giysileriydi. Córdoba'da benzer şekilde giyinen beş bin kişi olabilir.

Kadın, oturma odasına bitişik küçük bir odada beni bekliyordu ve masada çay, ekmek, meyve ve birkaç dilim soğuk et ve peynir vardı.

Adı Safia'ydı. Yemek yerken bana faaliyetlerimi sordu ve ben de ona gemiden kaçışımı, eğitimimi, hapsedilmeyi ve kaçışımı anlattım.

Safia benden yaşlıydı, tanıdığım kızlardan yaşlıydı ve ilgisinin önemsiz kaçamaklar olmadığı belliydi. Basitçe, benim yardım edebileceğim ve benim için karlı olabilecek planları olduğunu söyledi.

Yerdeki halı ve yastık yığınını işaret etti. "Orada uyuyabilirsin."

"Tabii ki. Başka nerede uyuyabilirim ki?"

Gözleri biraz kısıldı. Bu kadının öfkeli bir mizacı vardı. "Sabah konuşuruz."

Yine, umutsuzluğun kumlarından refahın suyunu kurtarmıştım. Gelecek belirsizdi, ama yemek yemiştim, içmiştim, banyo yapmıştım ve temiz giysiler giymiştim. Sonunda uzandığımda, altımda çok yumuşak olmayan bir yatak vardı.

Çeşmenin hanımı Safia, bir sirenin vücuduna, bir tanrıçanın yüzüne ve bir Ermeni deve tüccarının zekasına sahipti. Ne düşündüğünü tahmin edemiyordum, ama Córdoba entrikaların yeriydi, Arap zihninin eşsiz bir yetenek gösterdiği bir sanat.

Arap mıydı? Berberi mi? Yahudi mi? Tahmin edemiyordum, o da bana en ufak bir ipucu ya da işaret

vermiyordu. Hikayemi anlattığımda sorduğu birkaç soru ve yaptığı yorumlar, İspanya'da olup bitenlerden haberdar olduğunu gösteriyordu ve şüphesiz bir şekilde bu olaylara karışmıştı.

Hiç şüphesiz ben de bu işin içinde olacaktım. Hiç şüphesiz ben de kullanılacak bir araçtım, ama kendi çıkarlarını ve hayatını koruyacak bir araç.

Parmaklarım hançerimi aradı. En azından o vardı. Yarın, şansım yaver giderse, bir kılıç da olacaktı.

Bu arada uyku vardı.

Bölüm 20

CÓRDOBA bir evren, birçok gezegenin döndüğü, her biri diğerlerinden bir dereceye kadar izole edilmiş bir evren. Şimdi, bahçedeki gece toplantısının ardından, ben de o gezegenlerden birinde yaşıyordum.

Benim dünyam, benim gibi Çevirmenler Derneği için çalışanlardan oluşuyordu. Onlar ve yeni hayatımın günlük rutininde tanıştığım birkaç dükkân sahibi. Safia'nın bir sözüyle, akademisyenlerin dinlemesine götürüldüm.

Mükemmel el yazım onları memnun etti, ancak sonra Latince ve Arapça eserleri yüksek sesle okumam ve çevirmem istendi. Masada, burada kendi adıyla, ibn-Sina olarak bilinen Avicenna'nın *Kanon* adlı eseri vardı. Daha önce çalışmış olduğum için çevirim tatmin ediciydi.

Bana, 988 yılında el-Nadim tarafından derlenen *Bilimler Dizini'ni* kopyalama görevi verdiler.

Her gün şafak vakti kalkar, ağırbaşlı bir şekilde giyinir ve sokaklardan geçerek kütüphaneye yürürdüm. Orada, önlerindeki el yazmalarıyla, iş arkadaşlarının kişiliklerinden çok daha fazla ilgilenen yaşlı adamlar arasında bulunuyordum.

Akşamları eve giderken parkın içinden geçerdim, ara sıra ağaçların altında oturup kitap okurdum. Bütün bu süre boyunca çok az insan gördüm, tanıdığım kimse yoktu.

İşim zahmetli ama büyüleyiciydi. Bu sessiz çabamın iki ayı geçti. Eğitimli hafızam gereksiz olan her şeyi atlayarak, faydalı olabilecek bilgileri hevesle emdi.

Arapça bilgim gelişti, Yunanca ve Latince bilgim de öyle, Safia'dan Farsça öğreniyordum. Sokaklar benim için tehlikeli olduğu için, tanıdık biriyle karşılaşabileceğim sokaklardan kaçınıyordum, ama çalışma saatlerim öyle ki, bu ihtimal çok düşüktü.

İlk başta kendime güvenmeme rağmen, Safia beni çekici bulmamıştı. Aslında, benim erkek olduğumu fark ettiyse bile, bunu bana belli etmedi. Bu, ilişkimizi basit ama oldukça keyifli hale getirdi.

Onun sıra dışı bir zekaya sahip olduğu hemen belliydi, ayrıca gizlilik gerektiren bir işle uğraştığı da açıktı. Bana hiçbir şey söylemese de, birçok bilgi kaynağının merkezi olduğu kısa sürede ortaya çıktı. Córdoba'da, Seville'de, Toledo'da, Málaga'da veya Cádiz'de onun haberi olmadığı çok az şey oluyordu.

İlişkimizin bu kadar basit kalması, kısmen yaşadığım yerin yakınındaki bir han sahibinin kızı sayesinde oldu. Sokakta ara sıra karşılaşıyorduk, hiç konuşmuyorduk ama birbirimizin farkındaydık. O, siyah kirpiklerle çevrili koyu renkli Mağribi gözleri olan, dolgun göğüslü bir kızdı ve

dediğim gibi, sık sık karşılaşıyorduk. Ve sonra bir gün karşılaşmadık.

Çocukluğumda Druid gelenekleri konusunda aldığım eğitim bana hafıza ve öğrenme alışkanlığı kazandırmıştı ve bir kitabı kopyalamak benim için onu bilmek anlamına geliyordu. Kütüphanede bulduğum diğer şeylerin yanı sıra, çoğu eski ve çoktan geçerliliğini yitirmiş, bazıları ise çok yeni olan gerçek bir harita deposu vardı. Bunların bazıları, denizcilerin seyir, ticaret ve kıyı şeridinde yaşamak için kullandıkları portolanlardı. Bunların en iyilerini parşömen parçalarına kopyaladım ve kısa sürede kendime ait bir harita paketi oluşturdum.

Sonra bir gün Seville'li John kütüphaneyi ziyaret etti ve çeşitli çevirmenlerle konuştu. Beni eski bir dost gibi selamladığında, atmosferde ince bir değişiklik oldu. Kütüphanenin inzivaya çekilmiş sessizliğinde, parşömen rulolarının arasında, geniş omuzlarım yerinden sırıtmış olmalıydı. Göze çarpmamaya çalışmama rağmen, benim açık havada, denizde ve savaş alanında yetişmiş bir adam olduğum belliydi. Seville'li John tanınmış bir bilgin idi ve onun arkadaşı olmak saygı uyandırıyordu.

"Olaylı bir hayat yaşamışsın, Mathurin," dedi John, gözleri parıldayarak.

"Bunun dikkat çektiğinin farkında değildim."

"Düşmanlar edindin, ama aynı zamanda dostlar da kazandın."

"Arkadaşlar mı? Benim arkadaşım yok."

"Ben senin arkadaşın değil miyim?"

"Onur duydum, ama bunu hatırlayacağınızı hiç sanmıyordum. Ama diğer arkadaşlar? Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sahip olduğumu sandığım tek arkadaşım, beni düşmanlarıma ihanet eden kişiydi."

"Ama kaçtığında seni bekleyen bir at yok muydu?"

"Bunu biliyor musun? O zaman kime teşekkür etmeliyim?"

"Bunu söyleme özgürlüğüm yok. Birinin, senin böyle bir zamanda, böyle bir şekilde ölmeyecek kadar iyi bir adam olduğuna inandığını söylemekle yetinelim.

"Birisi," diye ekledi gülümseyerek, "senin biraz eşsiz yeteneklerine inanan biri, sana bir şans verilirse kaçabileceğine inanan biri."

Daha fazlasını söylemedi. İşimi sordu ve eski bir el yazmasının sayfalarını tekrar ettiğimde etkilendi.

"Hafızanı kıskanıyorum. Eğitimle mi kazandın?"

"Annemin ailesinde nesiller boyu Druidler vardı. Onlar tarihimizin, geleneklerimizin ve ritüellerimizin ustalarıydı ve hepsini hafızalarına kazımışlardı. İyi bir hafızanın kalıtsal olup olmadığını bilmiyorum, ama hepimizin böyle bir hafızası vardı ve bir de eğitim vardı..."

"Evet?"

"Bundan bahsedemem. Sadece şunu söyleyebilirim. Bu, zihni yakıcı bir cam gibi kullanma yöntemidir. Güneş ışınlarını böyle bir camdan odaklayarak, ısı yoğunlaşır ve yangın çıkar. Bizim için önemli olan, dikkatimizi odaklamaktı, böylece bir kez gördüğümüz şey sonsuza kadar bizim olurdu. Yine de, tekrar tekrar okumak yardımcı oluyor."

Seville'li John'un ziyaretinden sonra, kütüphane dışında bir araya gelen çevirmenlerin küçük toplantılarına dahil oldum, böylece küçük bir şekilde o büyük şehrin bir parçası, dinleyen bir parçası oldum.

Averroës ile birlikte bir kahvehanede gördüğüm güzel kadın Valaba'yı sık sık duyuyordum. Onun evi, güzellik ve

zekanın bir araya geldiği bir yer gibi görünüyordu.

Kütüphanede Herakleitos, Sokrates, Platon, Empedokles, Pisagor ve Galen'in çevirilerini okudum. Hipokrat ve Galen'i çeviren Hunayn ibn-Ishaq, Platon'u da çevirmişti. Bu eserlerin her birinden birkaç kopya yaptım, çünkü ilk başta çeviriden çok kopyalama işi verilmişti.

Sonra bana Farsçadan çevirmem için bir kitap verildi: 1082'de Gurgan Prensi Kai Ka'us ibn-Iskander tarafından yazılan *Kabus Nama*. Bu kitap, prens ve bir erkek olarak hayatının tüm yönlerini ele alan, oğluna verdiği tavsiyelerden oluşuyordu.

Düşmanlar hakkındaki bölümde şu pasajla karşılaştım: *Düşmanının gizli ya da açık faaliyetlerinden daima haberdar ol; onun sana karşı yapacağı ihanete karşı asla kendini güvende hissetme ve onu alt etmek ya da yenmek için sürekli yollar düşün*.

Gözlerimi sayfadan kaldırdım. Ibn-Haram veya Prens Ahmed'in benim varlığımdan haberdar olmadığından nasıl emin olabilirdim? Eski tanıdıklarımdan uzak durduğum için onlardan saklandığımdan nasıl emin olabilirdim?

Şu ana kadar Kai Ka'us'un tavsiyesine uymamıştım. Düşmanlarım bana karşı harekete geçmişti, ben onlara karşı değil. Önleyici savaşı düşünmeli miydim? Ve kendi konumumu güvence altına almak için, çünkü savunmasız değil miydim?

Şimdiye kadar kılıcıma, gücüme ve şansıma güvenmiştim. Bu yetersizdi. Savunma mekanizmaları kurmalıydım ve mümkün olan tek savunma, nüfuzlu dostların sağlayabileceği savunmaydı. Benim hiç yoktu.

Onun konumunu gözetleyemez miydim? Niyetini keşfedemez miydim? Duban bana ibn-Haram'ın Yusuf'un destekçisi olduğunu, ancak kendisinin de iktidara hırslı olduğunu söylemişti.

Öyleyse dostlara ihtiyacım vardı; bilgiye ihtiyacım vardı; düşmanımı yenemiyorsam, en azından ondan kaçabilirdim.

Yüzüm iyileşmiş, gücüm geri gelmişti. Damarlarımda yeni kan akıyor gibiydi. Kahvehaneler benim küçük gelirimle gidilebilecek yerler değildi, ama gidip şerbet içip boş konuşmaları dinleyebileceğim başka dükkanlar vardı.

Çaresizce bir kılıç istiyordum, ama bir bilgin gibi giyinmişken, merak uyandırmamak için dikkatli davranmam gerekiyordu.

Sıcak bir günde kendimi uzak bir çarşıda buldum ve bir sandaletlere bakarken aslında yanındaki tezgâhtaki kılıçları inceliyordum. Bunlar Şam ve Toledo çeliğinden yapılmış güzel silahlardı.

Aniden, bir adam neredeyse yanımda durdu ve satışa sunulan kılıçlardan birini seçti. Silahın dengesini denedi, Pers el kitabındaki hareketleri ustaca uygulayarak kılıcı salladı. Ben uzaklaşmaya başladığımda, aniden konuştu. "Al, bilgin, dene bakalım. Bunun iyi bir silah olduğunu söylemez misin?"

O sesi tanıyordum. Haroun'du.

Yüzümü başka yöne çevirerek, "Silahlardan pek anlamam, emir. Ben sadece bir öğrenciyim" dedim.

Daha alçak bir sesle konuştu. "Benimle oyun oynama, Kerbouchard. Seni tanıyorum."

Gözlerinin içine bakarak, "Eski dostlarıma güvenmek için pek bir nedenim yok" dedim.

"Mahmoud yüzünden mi? O sana hep kıskançtı ve Aziza ona değil de sana ilgi gösterdiğinde... O çok kibirli biridir, biliyorsun."

"Peki ya sen?" diye acı bir şekilde sordum.

"Hâlâ senin dostunum," diye sakin bir şekilde cevapladı, "eğer sen de öyle istersen. Seni kapıdan geçirmedim mi?"

"Beni tanıdın mı?"

"Hemen değil. Sen geçtikten sonra. Yürüyüşünden tanıdım. Askerler meraklanacağından sana seslenmeye cesaret edemedim. Sonra seni aradım ama hiçbir yerde bulamadım."

Bir köşeye çekilip şerbet içip sohbet ettik.

Yusuf'un seçkin süvari alaylarından birinin üniformasını giyiyordu. Fiziksel gücü yüksek, yapılı bir adamdı ve sert askeri eğitimin altında hızla olgunlaşıyordu. Mahmoud kadar konuşkan değildi, düşünmeden asla konuşmazdı.

Haroun, sakin ve rahat ama aynı zamanda dinamik eylemlerde bulunabilecek türden bir adamdı. Bu tür adamları iyi tanırdım, çünkü babam da öyle bir adamdı.

"Planların var mı?" diye sordu.

"Öğrenmek ve daha fazla öğrenmek. Babamın hayatta olup olmadığını öğrenmek ve sonra dünyayı daha fazla görmek. Hindistan'ı düşündüm."

"Ben de düşündüm, ama Hindistan'ı kim bilir ki?"

"Ben biliyorum."

"Sen mi?"

"Kitaplar var. Arap gemileri bazen oraya yelken açar ve çölden geçen bir yol vardır." Ona bakarak, "Kaderim orada, Haroun. Bunu hissediyorum," dedim.

Ayağa kalktı. "Belki bir gün orada karşılaşırız, ya da birlikte gideriz." Omzumu sıktı. "Seni görmek güzeldi. Eski günlerdeki gibi."

Dışarıya, akşam karanlığına çıktı. "Peki Mahmoud? Onu görüyor musun?"

"Mahmoud artık önemli bir adam. Prens Ahmed'e yakın."

"Onu düşünüyorum," dedim, "ama öncelikli olan başkaları var."

"Dikkatli ol," diye uyardı, "gevşek kumların üzerinde yürüyorsun."

"Bir şey daha var. Zagal adını biliyor musun?"

"O birçok askeri komuta ediyor ve bir *taifayı* yönetiyor. O da senin düşmanın mı?"

Ona Sharasa ve Akim'in hikâyesini anlattım. O ana kadar saldırganların Yusuf tarafından gönderilmiş adamlar olduğunu sanıyordum; şimdi ise Zagal'ın, Mağribi İspanya'nın bölündüğü küçük prensliklerden birinin küçük bir hükümdarı olduğunu öğrendim.

"Önemli değil," dedim. "Sadece onun iyi olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Anlattıklarından anladığım kadarıyla, nerede olursa olsun iyi durumda olacaktır." Gülümsedi. "Karşılaştığın tüm kızları korumaya çalışırsan, hareketli bir hayatın olacağını tahmin ediyorum."

Ayrıldık, ama kendimi daha iyi hissediyordum. Haroun'un hala benim arkadaşım olduğunu bilmek güzeldi. Ancak ona ne yaptığımı söylememiştim ve eve gitmeden önce takip edilmediğimden emin olmak için etrafta dolaştım.

O gece Safia'ya babamdan bahsettim ve ölüm haberlerine rağmen onun hala hayatta olduğuna inandığımı söyledim. Bana gemisi, mürettebatı ve nereye gittiği hakkında bir dizi soru sordu. Sonra yaşını, tarifini ve vücudundaki yara izlerini ve işaretleri sordu.

"Bana daha önce söylemeliydin, ama önemli değil. Onun hakkında bir şeyler öğrenebilirim."

Ona bu bilgileri nasıl elde edebileceğini soramadan, bana bir anahtar uzattı. "Bu yere git." Orayı tarif etti. "Dört at bulacaksın. Onlara bak ve hızları ve güçleri olup olmadığına karar ver. Sonra, önümüzdeki dört hafta boyunca her hafta bir gün ayırıp yolculuk için gerekli malzemeleri almanı istiyorum."

"Gidiyor musun?"

"*Biz* gidiyoruz. Sana sana ihtiyacım olabileceğini söylemiştim." Bana dönüp baktı. "Mathurin, ihtiyacım olursa, bu çok acil bir ihtiyaç olacaktır. Bu konuda kimseyle konuşma. Gündüzleri atların yanına yaklaşma ve gittiğinde takip edilmediğinden emin ol."

"Ne zaman?"

"Ben istediğim zaman. Girişimci bir adama benziyordun ve benim ihtiyacım olan da buydu. Arkadaşın Haroun güvenilir mi?"

"Eminim."

Benim şaşkınlığıma gülümsedi, çünkü ona onun adını söylememiştim. "Bunu bilmek benim işim. Senin işin ise, benim sana yardım ettiğim gibi bana yardım etmeye hazır olmak. Bir gün, yakında, bu şehri aceleyle terk etmek zorunda kalacağım."

"Sadece söylemen yeter."

"Lütfen yanlış anlamayın. Ben gerekli olanı yaptım, siz de hizmetlerinizi sunmaya geldiniz."

"Ve ben de geri çekilmeyeceğim."

Bahçede yasemin kokusu yoğun bir şekilde hissediliyordu ve aylardır önce, düşmanlarla dolu bir şehirde, aç ve paçavralar içinde o duvarın üzerinden atladığım geceyi düşündüm. Evet, ona borçluydum.

Mağribi İspanyası entrikaların yuvasıydı ve Berberilerin anavatanı olan Kuzey Afrika'daki Cebelitarık Boğazı'nda komplolar sürekli gelişiyordu. Navarre, Kastilya ve León'da hükümdarlar, güneydeki Endülüs'ün lüksünü kıskançlıkla izliyorlardı.

Zamanın kısıtlı olduğunu fark ederek, çalışmalarımı yoğunlaştırdım. Tıp ve askeri taktikler ilk sırada yer alıyordu, ancak denizcilik, tarih, felsefe, kimya ve botanik de okudum.

O dönemin Arap ülkelerinde başarının anahtarı bunların hiçbirinde yatmıyordu. Arap, doğası gereği bir şairdir. Dili şiir ve harika seslerle doludur, o kadar ki devlet belgeleri bile şiirsel bir biçimde yazılırdı ve doğaçlama şairler en çok aranan kişilerdi.

Qabus Nama'da şiir yazma konusunda tavsiyeler içeren bir bölüm vardı. Gurgan Prensi'nin oğlu babasının tavsiyelerinden faydalanmış mıydı, bilmiyordum, ama ben faydalandım. Prens benim zamanımdan yüz yıl veya daha fazla önce ölmüştü, ama tavsiyeleri hâlâ geçerliydi.

Córdoba'dan kaçış yollarını tek tek kontrol ettim ve kapıların kapanma saatlerini, hangi muhafızların en katı veya en rahat olduğunu öğrendim. Zaman zaman içki içenlerle bir şişe paylaştım, çünkü çoğu Müslüman içki içmezdi.

Bazen ucuz barlara gidip, şarlatanlar, hokkabazlar, ozanlar ve hatta hırsızlarla tanışırdım. Çarşılardaki hikâye anlatıcılarını dinlerdim, bunun bir gün işime yarayabileceğini düşünerek. Lavta çalmak için pratik yapardım ve ara sıra birinin eline bir bozuk para atar ya da bir yemek alırdım.

Onlar arasında, gemiyi satan ve Prens Ahmed'in beni hapsettiği kaleden kaçan Kerbouchard olduğum biliniyordu. Bana bazı bilgiler ulaştı. İbn Haram Kuzey Afrika'ya gitmişti. Prens Ahmed'in hâlâ oğlu yoktu.

Artık büyük kütüphanede çalışmıyordum, çünkü Safia benim her an hazır olmamı istiyordu, ama kütüphane bana açıktı ve bilginler beni sıcak karşılıyordu. Safia bana para veriyordu ve bu parayı kendim kazandığım için kabul etmekte tereddüt etmiyordum.

Kütüphanedeki kitapları listeleyen ayrıntılı kataloglar vardı, bazıları çok güzel resimlerle süslenmiş, kokulu ahşap ve mücevherlerle işlenmiş kabartmalı deri ciltliydi.

Kütüphaneye gelen kitaplar arasında ağaç kabuklarına, palmiye yapraklarına, bambuya veya ince dilimler halinde kesilmiş ağaçların odunlarına yazılmış olanlar vardı. Diğerleri hayvan derileri, kemikler, ince bakır, bronz, antimon, kil, keten ve ipek plakalara yazılmıştı. Papirüs, deri ve parşömen yaygın olarak kullanılıyordu.

Bazıları, Girit, Thera veya Etrüsk kalıntılarından gelenler gibi, hiçbirimizin çeviremediği dillerde yazılmıştı.

Kütüphanede Sanskritçe, Pali, Kharoshthi ve hatta eski Keşmir alfabesi Sarada'yı okuyan akademisyenler vardı.

Gün be gün kendimi işime gömdüm ve artık kopyalama veya çeviri ile uğraşmadığım için, çalışmalarım daha da ileriye gitti, çünkü dokunulmamış ve okunmamış o büyük el yazmaları deposunu araştırmaya başladım.

Bir gece Safia uyuduğum odaya geldi. "Haberlerim var."

"Haber mi?"

"Babanız hala hayatta olabilir."

"Ne?" Kalbim deli gibi çarpıyordu.

"Gemisi Girit açıklarında battı, ama o ya da ona benzeyen biri denizden çıkarıldı ve köle olarak satıldı."

"O zaman Girit'e gitmeliyim."

"O artık orada değil. Konstantinopolis'teki bir tüccara satıldı."

Babam *hayattaydı*!

"Gitmeliyim."

Safia başını salladı. "Bu aptalca olur. Bunu keşfedenler daha fazla araştırma yapıyorlar. Haberim olduğunda sana da haber vereceğim."

Sabırsızlıkla doluyken, yine de beklemem gerekiyordu. Safia elbette haklıydı. Daha fazla bilgi edinmeden aceleyle yola çıkmak, kendimi bir kez daha akıntıya bırakmak anlamına gelirdi. Öncelikle, onu hangi tüccarın satın aldığını ve hala sahibi olup olmadığını ya da sattıysa kime sattığını öğrenmem gerekiyordu.

Bu kadar uzun süre bekledim. Daha fazla bekleyebilirdim. Safia'nın beni hayal kırıklığına uğratmayacağına güvenmeliydim, tıpkı benim ona karşı görevimi yerine getireceğime güvendiği gibi.

Bölüm 21

SAFIA'NIN atları nereden temin ettiğini bilmiyordum, ama hepsi *Al Khamsat al Rasul* cinsindendi, diğer tüm Arap atlarından üstün olan beş büyük cins. İkisi *Kuhaila*, biri *Saglawi*, sonuncusu *Hadbah* cinsiydi. Sadece üçüncü at aygırdı, ilk ikisi ve sonuncusu Arapların tercih ettiği kısraklardı.

Hepsi de yakışıklı hayvanlardı ve onlara bakan seyis, sağır ve dilsiz bir çöl Arap'ıydı.

Atlar onun hayatıydı ve daha iyi ellere teslim edilemezdi, ama ben onları okşamak ve tanışmak için zaman ayırdım, her birine birkaç parça *naida* verdim. Naida, buğdayın birkaç gün suda bekletilip kurutulduktan sonra dövülerek yapılan bir tatlıdır.

Atları ikinci kez ziyaret ettikten sonra, takip edilmemek için dolambaçlı bir yoldan ayrıldım ve kendimi birkaç *karob* ve şarap dükkanının bulunduğu bir pazarın köşesinde buldum. Aceleyle geçerken, soğuk ama tanıdık bir ses beni durdurdu.

"Öğrenmek istiyorsan Kerbouchard'a sor!"

Ses Valaba'ya aitti.

Dönüp baktığımda, şarap dükkanının girişinde, yanında iki genç adamla durduğunu gördüm. Córdoba'nın moda tutkunu kadınlarının giydiği Bizans kostümü giymişti: ayak bileklerine kadar uzanan açık mavi bir tunik ve küçük altın Moline haçları ile işlenmiş koyu mavi bir pelerin.

"Kerbouchard," dedi, "dünyanın uzak bölgelerini bilir. Ona sor."

İnce ve solgun genç adamlardan biri, benim kaba öğrenci kıyafetlerime bakarak bana sadece bir göz attı. Diğeri ise, iri, gevşek eklemli, hafifçe eğlenceli gözleri olan genç adam, daha çok ilgilendi.

"Dünya hakkında konuşuyorduk. Bazı Hıristiyan teologların dünyanın düz olduğuna inandıkları doğru mu?"

"Teologlar," dedim, "denize açılmalılar. Bir gemi ufukta kaybolduğunda dünyanın yuvarlaklığı kanıtlanmış olur."

Valaba dükkânın iç kısmına döndü. "Kerbouchard, seni tekrar görmek ne güzel. Bize katılır mısın? Thule'nin ötesindeki toprakları bize anlatmanı isterim."

"Thule'nin ötesinde mi?" Uzun boylu genç adam elini omzuma koydu. "Öyle topraklar var mı?"

"Onlar sadece akademisyenler ve yazarlar için bir gizemdir. Balıkçı tekneleri her mevsim oraya gider. Ben Britanya'nın Armorica bölgesinden bir Keltim. Balıkçı tekneleri, hatırlanabildiğince eski zamanlardan beri Brehat adamızdan bu uzak topraklara yelken açmıştır. Yalnız da değillerdi. Bask ve Norman tekneleri de oraya gitmiştir, İzlanda'dan gelenler de."

"Bana o topraklardan bahset."

"Bunu yapamam. Teknemiz balık tutmaya gitti ve o topraklar uzak, halkı vahşi. Balığımızı tuttuktan sonra eve döndük."

Beyaz tenli genç adam sıkılmıştı. Ayrıca kibirliydi. Bakışları küçümseyiciydi. "Bir balıkçı mı? Öğrenci kıyafetleri içinde mi?"

"Hepimiz bir şekilde balıkçıyız," dedim. "Bazıları bir şey için balık tutar, bazıları başka bir şey için." Ona gülümsedim. "Söylesene, sen ne için balık tutuyorsun?"

Cevabım karşısında şok olmuş bir şekilde bana baktı. O konuşamadan, Valaba gözlerinde eğlenceyle nazikçe, “Anlamıyorsun, Roderick. Mathurin Kerbouchard, Kont Kerbouchard'dır. Onun ülkesinde tüm erkek çocukların denizciliği öğrenmesi gelenektir,” dedi.

Tabii ki bu unvan saçmalıktı, ancak geçmişte böyle bir şeyin var olduğu söyleniyordu. Onun söylediği diğer şeyler ise tamamen doğruydu. Bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini merak ettim. Yoksa sadece tahmin mi etmişti? Unvanlar beni hiç etkilememişti. Onlar kralların hizmetkarlarına veriliyordu. Her sabah kralın pantolonunu giymesine yardım ederek unvanını alan birini tanıyordum, ya da her ne giyiyorsa onu. Biz Kerbouchardlar kimsenin hizmetçisi değildik. Babam sık sık, kendi ailesi kadar eski bir ailesi olan hiçbir kral tanımadığını söylerdi. Ailenin yaşının önemli olduğu için değil, çünkü birçok yaşlı ağaç kötü meyve verir.

Roderick benden hoşlanmıyordu, ama diğer genç adam ilgileniyordu. Bizim için şarap, kendisi için kahve sipariş etti. "Sen bir bilgin, ama aynı zamanda bir denizcisin. Bu nadir bir kombinasyon."

"Denizde başka hiçbir yerde bulunmayan bilgiler vardır. Son zamanlarda birçok seyahat günlüğü okudum, ama çok şey atlanmış. Denizde, nesiller boyu babadan oğula aktarılan kalıcı bilgiler vardır.

"Bizim geleneklerimiz gereği, topraklarımızdan batıdaki büyük balıkçılık alanlarına giderken, İngiltere'nin ötesindeki yeşil ada Eire'ye yelken açarız. Oradan, rüzgârın elverişli olduğu durumda, İzlanda'ya beş veya altı gün, Grönland'a ise iki, belki üç gün sürer. Oradan da balıkçılık alanlarına beş gün veya daha az sürer.

“Bizim balıkçılarımız ve Eire'deki balıkçılar, kuşların uçuşunu izleyerek bu toprakları öğrendiler, çünkü sadece karada yuva yapan kuşlar okyanus üzerinde uçuyorsa, ötesinde bir kara olmalıydı. Uçtukları yerde bir kara olmalıydı, bu yüzden balıkçılar bir sürü kuşu görebildikleri kadar takip ettiler, sonra başka bir sürü kuşu da gözden kaybolana kadar takip ettiler, o zamana kadar uzak topraklarda dağ zirvelerini görebiliyorlardı.

“Yıllar boyunca halkımız birçok toprak keşfetti ve bir inziva yeri arayan İrlanda'dan gelen rahipler genellikle

bizden önce oraya ulaşırdı. Bu adamlar, ilk Vikingler gelmeden önce Buz Toprakları'nda yaşıyordu. Vikingler kendi destanlarında bundan bahsederler.

“Kaşifler ve keşifçiler genellikle sıradan insanların yıllardır yaptıklarına dikkat çeken kişilerdir. Avcıların, balıkçıların veya tüccarların daha önce gitmediği bir toprak parçası olduğunu sanmıyorum.”

"Bu tür insanlar böyle bir maceraya cesaret edemezler!" dedi Roderick.

"Kim cesaretten bahsediyor? Ya da maceradan? Bahsettiğim adamların ikisi için de zamanları yok. Yemek ya da satmak için balık tutuyorlar."

İri genç adam da aynı fikirdeydi. "Mas'udi coğrafya kitabında bundan bahsediyor. Denizciler gidip gelirken, coğrafyacı çalışma odasında oturup kendi teorisine göre dünyayı ve toprakları şekillendirmeye çalışır."

Valaba hiçbir şey söylemiyor, şarap kadehini oynatıp dinliyordu. İri genç adam beni şaşırtmıştı. Eller ve omuzları bir köylünün, yüzü ise bir düşünürün yüzü gibiydi – tabii böyle bir yüz varsa. En azından düşünceli bir adamın yüzüydü.

Giysileri zengindi ve taktığı tek mücevher muhteşem bir yakuttu, ama onu bir yere koyamıyordum. O bir bilgin değildi, bir asker gibi de görünmüyordu.

Uzun uzun konuştuk, el-Bakri'nin yazıları, Hind ve Cathay hakkında. Şarap kadehleri eşliğinde sohbet birçok konuya ve dünyanın yarısına yayıldı.

Valaba, "Yarın benim evime gelmelisin. Birçok misafirimiz olacak ve ibn-Quzman şarkı söyleyecek" dedi.

İbn-Kuzman, gezgin bir ozan, trubadurların kullandığı popüler bir tür olan *zajal'ı* alıp ona gerçek bir ayrıcalık

kazandırmıştı. Córdoba'nın yanı sıra Toledo, Seville ve Málaga'nın da sevgilisi olmuştu. Elbette onu tanıyordum, ama onun şarkı söylediğini duyacağımı hiç beklemiyordum.

Şimdi bile cesaret edemiyordum. Böyle bir toplantıda, benim varlığımı ibn-Haram'a veya Prens Ahmed'e bildirebilecek casuslar olacaktı.

"Ey dünyanın ışığı!" dedim. "Hayatımı senin sesinin sesiyle geçirmeyi tercih ederim, ama böyle bir zamanda evine gelirsem, o hayat gerçekten kısa olur."

İri genç adam gülümsedi. "Gelin," dedi, "sizinle tekrar konuşmak istiyorum ve tutuklanmaktan korkmanıza gerek yok. Söz veriyorum."

Ayağa kalktı, Valaba ve Roderick de onunla birlikte hareket ettiler. "Gel," dedi kadın, "ve korkma."

Onlar ayrıldı ve öğleden sonra heyecanla dolu bir şekilde, ben de sokaklarda yavaşça yürüdüm. Valaba'ya eşlik eden, benden çok da büyük olmayan bu dost canlısı genç adam kimdi?

Safia hikayemi dinledi. "Mathurin, gerçekten şanslısın. Büyük elleri olan genç adam mı? Güçlü, sert yüzlü müydü? Geniş bir gülümsemesi mi vardı?"

"Öyleydi."

"O Yusuf'un en büyük oğlu ve en sevdiği çocuğu Ya'kub."

Abu-Yusuf Ya'kub, Córdoba'da çok konuşulan biriydi. O ve babası arasında, Müslüman hükümdarlar ve oğulları arasında çok nadir görülen bir anlayış vardı. Yusuf, Ya'kub'un zamanından önce ya da hiç hükümdarlık yapma hırsı olmadığını biliyordu.

Son derece yetenekli, devlet işlerinde eğitimli olan Ya'kub, babasına yardım etmeyi ve halkın keskin ilgisinden uzak

durmayı tercih ediyordu.

Safia oturdu ve kahve doldurdu. "Ama Valaba!" diye haykırdı. "Önce Prens Ahmed'in gelini, şimdi de Córdoba'nın en güzel kadını Valaba! Şaşırmam gerekirdi, ama şaşırmadım. Sonuçta, sen son derece yakışıklısın."

"Onu pek tanımıyorum."

"Senin atının muhafızların ahırında seni beklediğini görecek kadar seni tanıyordu."

"*Ne?* Ne dediğinin farkında değilsin! Bununla hiçbir ilgisi olamaz!"

"Yine de, o yaptı. Koridorun sonunda muhafızın, hücrenizde olanları duymaması ve görmemesi için kumar oynadığı altınlar onundu.

“Daha fazlasını yapamazdı. Başka bir şekilde kaçmış olsaydınız, muhafızlar kafalarını kaybederlerdi. Bunu söyleyeceğimden değil. Bu tür şeyler konuşulmaktan çok kabul edilip hatırlanmak daha iyidir. Bu ona zarar verebilir.”

“Córdoba'da gücü var.”

"Evet," dedi Safia acı bir sesle, "bir zamanlar benim de vardı, ama güç rüzgârda bir nefes gibidir ve çabucak kaybolur." Elini elime koydu. Bana ilk kez dokunuyordu. "Mathurin, beni hayal kırıklığına uğratma. Başka kime başvuracağım yok."

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım demekten başka bir cevabım yok." Bir süre durduktan sonra, "Bana ne iş yaptığını hiç söylemedin," dedim.

"Her ne yapıyorsam, yakında sona erecek. İnan bana, yaptığımdan daha azını yapamazdım."

Korku onu sarmıştı, damarlarında akıyordu, gözlerini gölgeliyordu. Bir entrikaya karıştığı açıktı ve bilgi kaynakları olduğu da açıktı. Bundan fazlasını bilmiyordum.

O yalnız kalmaktan korktuğu için ayrıldığımda gece yarısı olmuştu. Bahçe duvarındaki küçük bir kapıdan çıktım, çünkü artık atların yakınında kalacak bir yerim vardı. En derin gölgelere tutunarak, küçük sokağı takip ederek caddeye çıktım. Çıkmadan önce tereddüt ettim.

Hiçbir şey yoktu.

Hava tehlikeyle doluydu ve kim olduklarını bilmediğim için saldırı yapamayacağım düşmanların olduğunu bilmek hoşuma gitmiyordu. Üstelik, hançerimden başka silahım yoktu. Kınından çıkardım ve bıçağa baktım.

Bir Berberi asker bunu gördü ve güldü. "Bu bir oyuncak!" diye alay etti. "Sadece süt lekesi var!"

"Süt leke bırakmaz," dedim gülümseyerek, "ama gel de bir köpeğin kanının leke bırakıp bırakmayacağını görelim."

Alaycı gülümseme yüzünden kayboldu. "Sadece şakaydı. Kim şaka için ölür ki?"

"Sen ölebilirsin." Bıçağı elimde tutarak bekledim.

"Sen delisin!" Omzunun üzerinden bana bakarak caddeden uzaklaştı.

Ben de bıçağımı onun karnına değil, kınına koydum ve eve doğru yürüdüm, yasemin kokusunu içime çekerek, onun haklı olduğuna şüphe duymadan.

Yaseminlerin olduğu bir dünyada ölme riskini göze alacak bir adam deli olmalıydı.

Aziza, Sharasa ve Valaba'dan bahsetmiyorum bile.

Bölüm 22

M.S. 12. yüzyıl dünyasının en önemli meselesi İslam'dı ve bu durum beş yüz yıldan fazla bir süredir böyleydi.

Daha önce hiçbir fikir, fetih ve kültür açısından, Mekke'nin deve sürücüsü Muhammed'in dünyaya getirdiği din kadar büyük bir etki yaratmamıştı.

Benim zamanımın diğer büyük itici gücü olan Hristiyanlık, bin yıl içinde öğretilerini yalnızca Batı Avrupa'daki birkaç ülkede kabul ettirebilmişti.

Öte yandan, 632 yılında Muhammed'in ölümünden sonraki yüz yıl içinde Araplar, İslam'ın kılıcını Atlantik'ten Hint Okyanusu'na kadar taşıdılar ve bir zamanlar İspanya'nın çoğunu, güney Fransa'nın bir kısmını, Sicilya adasını, tüm Kuzey Afrika ve Mısır'ı, tüm Arabistan'ı, Kutsal Toprakları, Ermenistan'ı, İran'ı, Afganistan'ı ve Hindistan'ın neredeyse üçte birini ellerinde tuttular. Arapların imparatorluğu, Büyük İskender'in veya Roma'nın imparatorluğundan daha büyüktü.

Kılıçla geldiler, ancak keşfettiklerinin en iyilerini korudular. Arap bilimi hakkında bildiğimiz birçok şey, Yahudiler, Persler, Yunanlılar, çeşitli Orta Asya halkları ve Berberilerin zihinlerinden doğdu, ancak Arap coşkusu ile teşvik edilerek Arap koruması altında gelişti.

Bir bilgin her yerde hoş karşılanır ve binlerce kilometre yol kat edebilir, her şehirde bir sultan, bey veya emir tarafından karşılanır, hediyelerle onurlandırılır, eşlik edilir, ağırlanır ve her şeyden önemlisi dikkatle dinlenilirdi.

Burada orada değişimin işaretleri vardı. Bilginin yayılmasından başka yerlere ilgi duyan cahil veya zalim hükümdarlar geldi. Büyük ihtişamın altında çürümenin

belirtileri belirgindi, ancak beş yüz yıldan fazla bir süre boyunca Araplar medeniyetin meşalesini taşıdılar.

Dünya keşif ateşiyle yanıyordu; eski kütüphaneler ve kitapçılar kitaplar için talan edildi; tüm ülkelerden gelen bilginler hoş karşılandı; insanlar araştırdı, deneyler yaptı, yeni şeyler denedi. İnsanların hafızasında böyle bir şey hiç olmamıştı. Atina'lı Yunanlılar düşünmüş, spekülasyonlar yapmış ve tartışmışlardı, ancak Arap dünyasının insanları da deneyler yaptı, testler yaptı, keşifler yaptı ve akıl yürüttü. Yeni fikirler onları korkutmuyordu ve çöllerinde yıldızlar onlara çok yakındı. Gemileri, Çin ve Hindistan'ın gemileriyle birlikte Hint Okyanusu'nu Akdeniz kadar hareketli bir yer haline getirmişti.

Bulduğum ve okuduğum diğer kitaplar arasında, Hint Okyanusu ve komşu suların tüm limanlarına rehberlik eden bir kılavuz ve pilot kitabı olan *The Periplus to the Erythean Sea*; 982'de ilk kez yayınlanan bir coğrafya ve rehber kitabı olan *Hudud al-'Alam* ve 1120'de yazılan Sharaf al-Zaman Tahir Marvazion'un *China, The Turks and India* adlı eseri vardı.

Fetihlerin başlangıcına kadar Araplar, medeniyetin dış kenarında yaşamış, onun etkilerine maruz kalmış, ancak öğretilerini çok az kabul etmişlerdi. Pratik bir halk olan Araplar, spekülasyon yapmaya veya teoriler oluşturmaya eğilimli değillerdi. Nesnel deneyleri ve fenomenlerin doğru gözlemlenmesini getirdiler. Çoban, çöl gezgini veya denizci olarak geçirdikleri hayatları, onlara yıldızlar hakkında pratik bilgiler kazandırmış ve bu bilgiler astronomi çalışmalarına dönüşmüştü.

Arap gemileri Çin, Malakka, Sumatra, Borneo ve Cava'ya yelken açmıştı. Dinleri, Avrupa'da hiç duyulmamış adalarda yerleşmişti ve dinlerinin gittiği yerlere ticaret de peşinden gitmişti.

Hacca, Mekke'ye hacca giden hacılar, yanlarında seyahat güzergâhlarını da getirmişlerdi ve bunlar Arapların coğrafi

bilgilerinin gelişmesine yardımcı olmuştu.

Kütüphanedeki kitapların çoğu, kaliteli kağıt üzerine deri kapaklıydı, ancak benim gibi kişiler tarafından el yazısıyla yazılmıştı. Bu kitaplar, kullanımı ve taşınması kolay, kullanışlı boyutlardaydı. Mevcut kitapların birkaç listesi hazırlanmıştı, bunlardan biri de sık sık başvurduğum *al-Nadim'in Fihrist*'iydi.

Haroun ve ben, büyük caminin yakınındaki bir şarap dükkanında buluşmaya başlamıştık. Sık sık cassia yapraklarıyla tatlandırılmış hurma şarabı içer veya *Foul Madumnas* adlı fasulye, haşlanmış yumurta ve limondan oluşan bir yemeği yer, ekmeğimizi bu yemeğe batırıp konuşurken yerdik.

Benim araştırdığım simya, 776 yılında Kufa'da deneyler yapan ve Franklar tarafından Geber olarak bilinen Jabir ibn-Hayyan'ın yazıları ve kimya biliminin en büyük ismi olan al-Rhazi'nin yazıları hakkında konuşuyorduk. Jabir, indirgeme ve kalsinasyon olmak üzere iki işlemi tanımlamış ve kimya deneylerinin neredeyse tüm alanlarında ilerleme kaydetmişti.

Fikirlerin önemli olduğu genç adamların iyi sohbetiydi, yaşamak düşünmekti.

"Bu gece," dedim ona, "Valaba'nın evine gidiyorum!"

"Sen şanslısın," dedi Haroun üzüntüyle, "sen misafir olarak gideceksin, ben ise koruma olarak!"

Guadalquivir nehrinin kıyısında gece olmuştu ve portakal ağaçlarının, palmiye ağaçlarının ve çınar ağaçlarının altında müzik ve kahkahalar, birçok fenerin yumuşak ışığı, insanların hareketleri ve telaşı vardı. Bronz lambalar, renkli

camlardan ağaçlara ve balkonlara ışıklarını yansıtıyordu. Renkli, değişken ve kaleydoskopik bir manzaraydı.

Geniş avlunun karşısından, bir lavta ve bir *qitara* eşliğinde, çölün hüzünlü yalnızlığıyla dolu bir şarkı söyleniyordu.

Sadece bir saat önce, sıkıcı öğrenci kıyafetlerime cesaretsizce bakıyor, yırtık pırtık ceketimle birlikte kaybettiğim mücevherlerden sadece birini özlüyordu. Doğru, banyo yapmıştım ve kıyafetlerimi özenle fırçalamıştım, ama yine de olduğu gibi görünüyordu.

Gitmeyecektim.

Her şeyin zarafet ve güzellik içinde olduğu bir yerde, ölümün iskeleti gibi görünecektim. Ne kendimi ne de atalarımın hatırasını utandırmak istemedim.

Bir köle ortaya çıktı, bir cin bile bu kadar ani gelemezdi. "Oh, Efendim, Abu-Yusuf Ya'kub'dan geliyorum! Ekselanslarına haraç sunmak için yalvarıyor!"

Bunun üzerine omzundan uzun bir çanta çıkardı. Bir hareketle çantayı açtı ve içinden muhteşem bir takım elbise, bir pelerin... her şeyi çıkardı.

Artık palmiye ağaçlarının altında, *sirwal* adı verilen, en ince yünden yapılmış, ipek gibi parlak, bol siyah pantolonlar giyiyordum; aynı malzemeden yapılmış ve altın süslemeli *damir* adı verilen kısa bir ceket; en ince ipekten yapılmış bir *zibun*, yani gömlek; kırmızı ipek bir kuşak ve takım elbiseyle aynı malzemeden yapılmış, ancak altın ve kırmızı brokar işlemeli siyah yün bir pelerin. Türbanım mat ama zengin kırmızıydı ve kuşağımda Ya'kub'un bana gönderdiği mücevherli bir hançer taşıyordum, ama yanında, pek çok sıkıntıda bana eşlik eden Şam hançerim de vardı.

Valaba buralarda bir yerde olmalıydı ve Ya'kub da buradaydı. Ya'kub'un hediyesi beni şaşırttı, ancak seyahat

eden bilginlere bu tür hediyeler vermek gelenekseldi — bir bilgin bilgisini bir hükümdarla paylaştığında giysi, at, altın sikke dolu keseler, bazen de köleler hediye edilirdi.

Aniden, adım söylendi. Averroës'ti. *Kadı* gülümsedi ve elini omzuma koydu. "Ee? Valaba sonunda seni yakaladı! Bunu sabırsızlıkla bekliyordu, Kerbouchard! Aramızda seçkin bir coğrafyacı, özellikle de denizleri kendisi gezmiş bir coğrafyacı olması pek sık rastlanan bir şey değil!"

Coğrafyacı mı? Bu konuda kim olurdum ki tartışmaya? Bana ne derlerse desinler, benim cehaletimi sadece ben biliyordum. Doğru, çoğu kişiden daha fazla coğrafya okumuş, daha fazla harita, çizelge ve portolan incelemiştim ve Müslümanlar için bilinmeyen denizlerde yelken açmıştım, ama bilmem gereken pek çok şey konusunda ne yazık ki cehalet içindeydim.

"Bilinmeyen denizler" terimi beni üzüyordu. İnsanlar, zamanın başlangıcından beri denize açılmış ve sık sık seyahatlerinin kayıtlarını bırakmışlardı, ama yine de anlatılmamış çok şey vardı. Ufkun çağrısı, her gezginin kalbinde hızlı bir yanıt bulur.

Biz Venetiler, uzak diyarlara yelken açma efsanelerine sahiptik; kasvetli kayalıklar ve çarpan dalgalar, tapınaklar, altın ve garip şehirler hakkında belirsiz, bulanık hikayeler. Julius Caesar, *Yorumlar adlı* eserinde, deri yelkenli, meşe gövdeli büyük gemilerimizden bahsetmiştir, ancak bu gemilerin hangi limanları ziyaret ettiklerini veya hangi garip yüklerle geri döndüklerini bilmiyordu.

Belki de uzak yolculuklarının kayıtları, Tyre, Kartaca veya İskenderiye'deki büyük, yıkılmış kütüphanelerde saklanıyordu.

Averroës ve ben bahçede dolaşırken, birçok kişi dönüp bize baktı, çünkü *kadı* büyük bir adam ve tanınmış bir bilgin idi. Coğrafya, tıp ve yıldızlar hakkında konuştuk ve ben ona

halkımız arasında kullanılan ilaçları ve babamın bahsettiği şifalı otları anlattım.

Ya'kub, Valaba ile birlikte bize doğru geldi. Gözlerinde, yeni giysilerimi görünce biraz şaşkın bir ifade vardı, bu da beni memnun etti.

Ağaçların arasında yürüdük, tüm gözler üzerimizdeydi. Bu yürüyüş, İspanya'da servet kazanmam için yeterliydi, ancak kim oldukları benim için söylediklerinden ve benim, sadece bir gezgin olarak, Averroës'in kendisi tarafından eşit kabul edilmemden daha az önemliydi.

Gözlerimi nereye çevirsem, kına ile boyanmış parmak uçları ve antimon ile parlaklaştırılmış gözleri olan güzel kadınlar vardı. Birçoğu başlarının arkasında tül bir eşarp ile tutturulmuş bir tarak takıyordu, ancak tüm kostümleri çarpıcı ve güzeldi.

Peygamber ipek giyilmesini yasaklamıştı, ama iyi bir koca olan biri kadınları bundan daha iyi anlamalıydı. Bunların hepsi ipek giyiyordu ve erkeklerin çoğu da öyle.

İpek, Mağribilerle birlikte İspanya'ya gelmişti ve 10. yüzyılda, süs ipekleri ve duvar halıları Yakın Doğu'nun tüm limanlarına gönderilen başlıca ihraç ürünü olmuştu. İspanya'da ipek endüstrisi doğana kadar, Mısır'ın Kıpti ipekleri ve İran'ın Sasani ipekleri tercih ediliyordu. Artık İspanyol ipekleri diğerlerinin hepsinin yerini almıştı.

Almería, özellikle kadınlar için türbanları ve perdeler için damaskolarıyla ünlüydü. Daha ağır satenlerin aksine hafif olan kadife ve damaskolar Katalonya ve Valensiya'da üretiliyordu. Hıristiyan ulusların çoğu, saray cüppelerini ve din adamlarının cüppelerini İspanya'dan sipariş ediyordu.

Bir an için Valaba ve ben yalnız kaldık. "Beni buraya davet etmen çok nazikçe. Benim hiçbir şeyim yok" —elimi salladım —"bunlarla kıyaslanacak, ancak hırslarım var."

Bir kaş hafifçe kalktı. "Hırslarını tahmin edebiliyorum Kerbouchard ve Othman Kalesi'ndeki hikayeler bir kriter ise, orada bolca işbirliği bulacağını tahmin ediyorum."

Kalabalığı inceledi. "Buradaki altmış ya da yetmiş kişi Córdoba'nın en parlakları arasında sayılabilir ve belki bir yıl içinde onlara eşit olacak yirmi kişi daha vardır, ama çok azı senden daha bilgili olacaktır."

Gözlerimin içine baktı ve gözleri çok güzeldi. "Bundan emin ol, Kerbouchard. Buraya ait olmasaydın, burada olmazdın.

"Seville'li John çalışmalarını takip ediyor ve geçen hafta Averroës, senin Farsçadan çevirdiğin bir simya kitabını okuyordu."

"Beni misafirinizle tanıştırın, Valaba." Sesi soğuktu. "Sosyal ortamda tanıştığımızı sanmıyorum."

Prens Ahmed'di.

Gözleri tamamen soğuktu.

"Prens Ahmed," dedi Valaba, "çok iyi arkadaşım Mathurin Kerbouchard!"

"Ve *benim* çok iyi arkadaşım!" Ya'kub, Averroës ile konuşmakta olduğu ağaçların altından çıktı.

"Elbette, Ekselansları." Prens Ahmed'in gözleri acı doluydu. "Burası senin toprakların." Kısa bir duraklama yaptı. "Ama Kerbouchard'ın seyahat etmeyi sevdiğini biliyorum."

"İnanın bana, Prens Ahmed," dedim gülümseyerek, "şehrinizi kaçındığım için beni affetmelisiniz. Misafirleri neredeyse fazla ağırlıyorsunuz!"

"Yardım olmasaydı da yine de misafirim olurdun. Bir ara sana kim yardım ettiğini öğrenmeyi umuyorum."

"Yardım mı? Sizi temin ederim ki, efendim, o kayanın üzerinde tek başımaydım, tamamen yalnızdım. O durumda kimse bana yardım edemezdi. Bana inanmıyorsanız, o kayalığı kendiniz tırmanın."

"Ben bir sanatçı değilim."

"Her birimiz birçok rol oynarız. Bazıları kahraman, bazıları kötü adam, bazıları ise sadece" —biraz durakladım —"şarlatan."

Zeytin rengi teninin altında yüzü bembeyaz oldu ve bir an için bana vuracağını sandım, ama aniden arkasını döndü. Sırtını dik tutarak uzaklaştı ve Ya'kub bana döndü. "Düşmanlar ediniyorsun, Kerbouchard."

"Onu düşmanım olarak ben seçmedim, Ekselansları; o beni seçti. Bana birkaç ay zindanda kalmakla borçlu."

"O gülerek ödedi," dedi Valaba.

Sonra Valaba'nın işaretiyle ibn-Quzman, çöl binicisinin aşk şarkısı olan alçak, akılda kalan bir melodi söyledi, ardından vahşi, şiddetli bir savaş ve intikam şarkısı söyledi. Yine de istediğim gibi müziğin büyüsüne kapılamadım. Ya'kub'un hoşnutsuzluğunu göze alarak benim kanımı dökmekten zevk alacak düşmanlar vardı. Güçlü dostlar bir kelimeyi zırh haline getirebilir, dudaklarından çıkan bir cümle kalkan olabilir. Bunu bu gece şahit oldum.

Yine de insanların sözlerine, kendi ellerime ve kuşağımın arkasındaki çeliğe duyduğum güvenden daha az güveniyordum. Artık tetikte olmayan adam, ölümü davet eden adamdır.

Ibn-Quzman, yanımda duran Valaba'nın yanına geçti ve ben, "Seni kıskanıyorum. Sen herkesten daha güzel şarkı

söylüyorsun" dedim.

"Sen Kerbouchard mısın? Bir gün Kelt ozanları ve şarkıları hakkında konuşmalıyız."

"Sen de al-Mausili'nin yazdıklarını açıklayabilirsin. Müzik hakkında çok az şey biliyorum, onun yazdıklarını anlayamıyorum."

"Onu tanıyor musun? Amcası Zalzal'ın, herkesten daha iyi ud çaldığı söylenir."

Bir süre boş boş konuştuk ve o uzaklaştığında Valaba elini koluma koydu. "Ya'kub sana bir yer ayırmak istiyor."

Ya'kub bu sözleri duydu ve yanımıza geldi. "Sadık adamlar kolay bulunmaz, Kerbouchard, ve önümde tehlikeli günler var. Sana, çalışmak için boş zamanın olacağı bir yer ayarlayabilirim."

"Üzgünüm."

Hoşnut değildi ve ben hemen açıklamaya başladım. "Hizmet etmek istediğim başka bir prens yok, ama bir görevim var ve kısa süre önce bir ipucu aldım."

Kısaca açıkladım. "Babam hayattaysa," diye ekledim, "onu bulmalıyım; eğer gerçekten öldüyse, bunu bilmeliyim. Başka hiçbir şey sizi hizmet etmekten alıkoyamaz."

"Seni kişisel korumamın komutanı olarak düşünmüştüm." Hafifçe gülümsedi. "Söylentilere göre kılıç kullanmada yeteneklisin."

"Birini önerebilir miyim?"

"Çok az kişiye güveniyorum, Kerbouchard."

"Bu adama güvenilebilir. Hayatımı ortaya koyarım, o bu gece burada, bu duvarların etrafındaki muhafızların

komutanı. Zor zamanlarda bana sadakatini kanıtladı."

"Adı ne?"

"Haroun el-Zegri."

"Bu adamı tanıyorum." Müziği dinledi, sonra "Gelin! Yemek yiyelim." dedi.

Yemeğin bizi beklediği masada ilk kez şeker gördüm, beyaz, parlak kristaller. Hıristiyan topraklarında duyduğumuz ama hiç görmediğimiz bir şeydi. Tatlandırmak için sadece bal veya tatlı otlar kullanırdık.

Sonsuz çeşitlilikte yiyecek yığınları vardı. *Carra bige* tabakları, kıyılmış badem ve cevizlerin şekerle karıştırılıp üzerine eritilmiş tereyağı dökülmüş bir hamur işi sosis. Bu karışım ince bir hamur haline getirilip on beş dakika kadar pişiriliyordu. Bir kaşık *natif*, şeker, yumurta akı ve portakal çiçeği suyunun kabarık bir karışımı ile servis ediliyordu.

Ekşi limon soslu pilav, Mısır pilavı, *shebach*, Mısır usulü börek, yeşil ve siyah zeytin, hamurda kızartılmış beyin, yine hamurda kızartılmış ve çok sıcak servis edilen enginar kalbi ve kırmızı et, çam fıstığı ve ezilmiş buğdaydan yapılan *kebaeba* vardı. *Louzine saparzel*, ayva, öğütülmüş badem ve kakule tohumlarından yapılan ve küçük kareler halinde servis edilen bir Suriye tatlısı vardı. Gül yaprakları, şeker ve limondan yapılan gül reçeli vardı.

Sığır eti, kuzu eti ve dana eti şişleri vardı, dumanı tüten ve çeşitli soslar ve tarzlarda servis edilmeye hazırdı. Portekiz, İtalya ve Yunanistan'dan şaraplar ve şekerle tatlandırılmış kahve vardı.

Ay, büyük caminin minaresinin ötesinde ışığını tutarak yükseldi ve Valaba, "O zaman yakında ayrılacaksınız?" dedi.

"Her an."

"Kalmanızı umuyorduk. Ya'kub iyi bir adam ve etrafında iyi adamlara ihtiyaç duyacağı zaman yakındır."

"Ya'kub'u düşünmek güzel. O nadir bulunan iyi bir adam."

Bana döndü. "Ben de seni düşünüyorum Kerbouchard. Seçtiğin yol risklerle dolu."

"Başka yollar var mı?"

"Bazıları için, hatta belki senin için bile. Sen garip bir adamsın, Kerbouchard. Hem maceracı hem de bilgin bir adamsın."

“Böyle pek çok kişi olmuştur, hatta İskender ve Jül Sezar bile. Ben sadece bilimle uğraşıyorum. Öğrenmek benim için bir yaşam biçimidir. Pozisyon veya şöhret elde etmek için öğrenmiyorum. Sadece bilmek istiyorum.”

“Seninki en iyi yol değil mi? Öğrenmeyi sevdiği için öğrenmek?”

“Görmediğim yerler var, Valaba. Yüzümde onların güneşini, dudaklarımda denizlerinin tuzlu suyunu hissetmek isterim. Çok fazla ufuk var ve o ufukların ötesinde ne olabileceğine dair çok fazla hayal var.”

"Ne arıyorsun, Kerbouchard?"

“Bir şey aramak zorunda mıyız? Öğrenmeyi öğrendiğim gibi, aramayı arıyorum. Her kitap, her günün ufku gibi bir maceradır.”

"Peki ya aşk, Kerbouchard? Aziza'yı sevdin mi?"

"Kim bilebilir? Aşk nedir? Belki bir süre onu sevdim; belki bir şekilde hala seviyorum. Belki bir erkek bir kadını kollarında tuttuğunda, kadının bir parçası sonsuza kadar onunla kalır. Kim bilebilir?

“Harabe bir kale, eski bir bahçe, bir çeşmenin üzerinde yükselen ay… Böyle anlarda aşk kolayca gelir. Belki o zaman birbirimizi sevdik; belki şimdi sevmiyoruz, ama ikimizin de bir hatırası var.

"Aşk, bazen bir kelimenin parçalara ayırabileceği bir sessizlik anıdır, ya da aşk, yıllar boyunca sonsuzca akan zengin ve derin bir akıntı gibi kalıcı bir şey olabilir.

“Aşkın sonsuza kadar sürmesini talep etmek doğru değil bence. Belki de sonsuza kadar sürmemesi daha iyidir. Bir anın ötesini kim bilebilir ki? Kim bilir, bizi hangi garip dalgalar süpürüp götürecek? Ne kadar derinlikler, ne kadar virajlar ve sığlıklar olabilir? Her hayat ayrı bir rotada ilerler, ancak bazen, en iyi zamanlarda, iki hayat zamanın sonuna kadar birlikte ilerleyebilir.

“Dışarıdaki müziği dinle. Şarkı bittiği için daha az güzel mi oluyor? Her birimizin bitmeyen şarkıyı bulmak istediğine inanıyorum, ama benim için o zaman şimdi değil.

“Anlıyor musun?” Ellerimi genişçe açtım. “Hiçbir şeyim yok. Evim, toprağım, konumum yok. Kendini doldurması gereken boş bir kabak gibiyim.

“Kaderden hiçbir borcum yok, Valaba, başkalarının cömertliğiyle de yaşayamam. Bir kadının yanında tutacağı bir köpek değilim. Orada, şeylerin ötesinde beni neyin beklediğini bilmiyorum, ama kader çağırıyor ve ben gitmeliyim. Senin ve benim için, bugün sahip olduğumuz tek şey; yarın ise asla gerçeğe dönüşmeyebilecek bir serap.”

“Güzel konuşuyorsun, Kerbouchard. Bunu kuzeyin kasvetli bozkırlarında mı öğrendin?”

Kalabalıktan ve müzikten uzaklaşarak gölgelerin arasında yavaşça yürüyorduk. Önümüzde loş, ışıksız bir avlu vardı ve o avlunun açık kapısından evin ışıklarını görebiliyordum.

.

İki çınar ağacı büyük gövdelerini yolun üzerine eğmiş, yanlarında gül çalıları vardı. Valaba önüme geçmeye başladı, o sırada bir ses duydum, *bir bıçağın dallara sürtünmesiyle çıkan hafif bir metal sesi*!

Valaba'nın kolunu yakaladım, onu bir tarafa çevirdim ve adamlar etrafımı sararken hançerimi kınından çıkardım.

Beklenildiği gibi tereddüt etmediğim ve geri adım atmadığım için hayatım kurtuldu. Düşmana doğru gitmek her zaman benim tarzımdı ve şimdi de öyle yaptım.

Çalıların arkasından çıktı ve elinde bir kılıç tutuyordu.

Bölüm 23

Kılıcını alçakta tutuyordu. Bana doğru ilerlediğimi görünce kılıcını kaldırdı, ama çok yavaş hareket etti ve ben çoktan onu geçmiştim. Geri çekilemeden hançerimi karnına sapladım.

Hızla dönerek, kılıçlarını çekmiş üç adamla karşı karşıya kaldım.

Valaba çığlık attı ve içlerinden biri ona döndü, diğeri ona küfretti. Bahçenin dışında koşan ayak sesleri vardı ve üç adam beni öldürmek için harekete geçti.

Bunlar kiralık katillerdi ve onları yenmek ne onur ne de şeref getirirdi, ayrıca hayatta kalmak dışında onları yenmenin bir yolu yoktu.

Valaba kapıdaydı, ama onlar onun gibi birine zarar vermeye cesaret edemezlerdi. O güvendeydi.

Onları durdurmak için bir hamle yapıyormuş gibi yaptım, kılıçlar havada, hızla döndüm, kılıcımı dişlerimin arasına koydum, zıpladım ve duvarın tepesine tutundum. Hızlı bir hareketle bacaklarımı duvarın üzerinden salladım ve diğer tarafa atladım. Arkamda Haroun ve muhafızlarının bahçeyi çevrelediğini duydum, ama burada kazanacak başka bir şey yoktu. Bahçeden ayrıldım ve dolambaçlı bir yoldan odama koştum.

Yatağın üzerinde Farsça tek kelimelik bir mesaj yatıyordu.

Gel

SAFIA BEKLİYORDU, ama benim şık kıyafetlerimi fark ettiyse de, bunu belli etmedi. Bir bankın üzerindeki bazı kıyafetleri işaret ederek, "Onları giy. Ortadan kaybolmalısın" dedi.

"Ortadan kaybolmak mı?"

"Odana dönmemelisin. Orada ne varsa paketlenip kütüphaneye gönderilecek." Küçük bir altın sikke yığını işaret etti. "Onları al. Benim belirleyeceğim bir yere git ve ben seni çağırana kadar orada kal."

"Zamanı yaklaştı mı?"

"Bu gece saldırıya uğradın, değil mi?"

"Biliyor muydun?"

"Onlar senin düşmanların değil, benim düşmanlarımdı."

Giyindiğimde, herhangi bir amaç için hizmetlerini satmaya hazır, birçok serbest paralı askerden biri gibi görünüyordum.

Zırhın yanında bir kılıç vardı. Onu elime aldığımda, heyecandan kanım kaynadı. Ne muhteşem bir *kılıç*! Dengesi mükemmeldi, hissi... Savaşmak için can atıyordum.

ODA KÜÇÜKTÜ, tek bir kapısı ve bir penceresi vardı. Pencere, iki sıra ağaç arasında uzanan, dallarıyla gölgelenen ve her iki taraftan da gizlenen yapraklı bir tünel oluşturan bir duvara açılıyordu. Duvar, bir caddenin yakınındaki bir su kemeriyle son buluyordu.

Safia'nın planı beni hayrete düşürdü. Şu anda beklediğim bölüm, paralı askerler ve kamp takipçilerinin yaşadığı, bakımsız bir yerdi. Su kemerinin yakınındaki cadde, atlarımızın ahırda beklediği yerdi. Oradan çok uzak olmayan bir yerde küçük bir arka kapı vardı.

Günler geçti, ama bol miktarda yiyecek vardı; tavan kirişine asılı bir olla su içeriyordu. Kitaplar da vardı.

Tek bir arkadaş edindim. Khatib, hızlı elleri ve daha da hızlı beyni olan kurnaz bir adamdı. Artık genç olmayan bu adam, dilencilerin ve dolandırıcıların yöntemlerini çok iyi biliyordu. Kapının eşiğinde çömelmiş, bana sokaklardan ve komşularımızdan haberler anlatarak beni eğlendiriyordu.

Yüzü eski deri gibiydi ve yorumlarının etkisini ölçmek istercesine gözlerinin köşelerinden tuhaf bir şekilde bakıyordu. Beni seviyor gibiydi, ben de onu seviyordum, ama kimseye güvenmeye cesaret edemiyordum.

Kimliğim, Frank asker ve eski korsan idi, bu rolü oynamaya uygun bir kimlikti, çünkü kısa deneyimimin yanı

sıra, babam ve onun mürettebatından sayısız hikaye dinlemiştim.

Khatib'den el çabukluğu ve jonglörlük numaraları öğrendim, çünkü o bir zamanlar akrobatlar ve jonglörlerden oluşan bir grupla seyahat etmişti ve bu grubun bazı üyeleri hırsızdı.

Okumalarımı sadece geceleri ve kapalı kapılar ardında yapıyordum. Okuma bilmek bir adamı diğerlerinden ayırırdı ve her zaman dedikodular olurdu.

O sıralarda, aşk oyunlarını ve buna eşlik eden fenomenleri araştırmaya kendini adamış, Mağribi kökenli genç bir İspanyol'un yazdığı *The Ring of the Dove* (Güvercinin Yüzüğü) adlı kitabı okudum. Bu, benim için ilgi çekici bir araştırma alanı olarak göze çarptı.

Khatib ise başka türde bir kitaptı, okumaktan asla bıkmadığım bir kitap. O kurnaz, verimli, ahlaksız zihinde, insanların binlerce yıl boyunca öğrendiği tüm aldatıcı hileler ve yöntemler yatıyordu, ya da öyle görünüyordu. Ayrıca, herhangi bir Hıristiyan veya Müslüman için ders olacak kadar onurlu ve sadık niteliklere de sahipti.

Khatib ile sık sık, akrobatlar ve hokkabazların sanatlarını geliştirmek veya yeni numaralar öğrenmek için toplandıkları eski bir harabenin odasına giderdim. Her zaman atletik ve bedenimi kolaylıkla kontrol edebilen biri olarak, onların eğitimlerine katılıp takla, salto ve tekerlek atma numaralarını öğrenirdim. Bunların bazılarını çocukken yaşıtlarımdan öğrenmiştim, ama artık bu numaralarda ustaydım.

Yakınlarda, yüzün üzerinde satıcının bir cadde boyunca toplandığı Kitapçılar Sokağı vardı. Abbasiler döneminden beri buradaydılar. Al-Ya'qubi, kendi zamanında, Hıristiyan takvimine göre 891 yılında, bu dükkanların zaten burada olduğunu belirtir. Dükkanların sahiplerinin çoğu ücretli mektup yazarı, kitap yazarı ve çeşitli türlerdeki

edebiyatçılardı. Dükkanlar sadece kitap satılan yerler değil, aynı zamanda entelektüel tartışmaların da merkeziydi.

Birkaç kez eski el yazmaları satın aldım ve cüppemin altında odama kaçırdım. Bunlardan biri, büyük Mısırlı hekim Imhotep'in özel koleksiyonundan olup, göz, cilt ve uzuv hastalıklarının tedavisiyle ilgiliydi.

Kitapçıların çevresinde dolaşmaktan, tartışmaları dinlemekten, Mısır papirüslerini, Çin kağıtlarını, parşömenleri veya pergamentleri incelemekten hiç bıkmazdım. Córdoba kendi kağıdını üretiyor ve kendi matbaaları vardı.

Çinli esirler, 751 yılında uzak Samarkand şehrine paçavra, keten, keten veya kenevirden kağıt yapma sanatını getirmişlerdi. 794 yılında Bağdat'ta bir kağıt fabrikası kuruldu ve kağıt, tüm devlet dairelerinde parşömenin yerini aldı. Onuncu yüzyılda kağıt Müslüman dünyasında kolayca bulunabilir hale geldi ve kağıdın ortaya çıkmasıyla kitaplar bollaşmaya başladı.

Pazarın sokaklarında dolaşırken, dokumacılar ve ustalarıyla konuştum ve onların becerilerinden çok etkilendim. Onların beslemeleriyle, çeşitli tonlarda ipek üreten tuhaf tırtıllar yaratılmıştı. Beyaz koza, beyaz dut yapraklarından elde ediliyordu, ancak tırtıllar cüce dutla beslendiğinde kozalar sarı oluyordu ve tırtıllar hint fasulyesi bitkisiyle beslendiğinde kozalar açık kahverengi oluyordu. Bu sırlar, ticaretin dışında çok az kişi tarafından biliniyordu ve ipekle çalışan herkes tarafından bilinmiyordu. Usta dokumacılar olan Araplar, birçok çeşit yaprakla deneyler yaptılar ve bana, solucanlara yedirilen yaprakların insanlar için zehirli, ancak onlar için zehirli olmadığı için, giyen kişiyi zehirleyen bir ipek icat eden biri olduğu fısıldandı.

Bu ipek çok nadirdi ve cüppeler veya iç çamaşırları sadece birkaç gizli müşteriye satılıyordu. Cüppeler nadiren bu malzemeden yapılıyordu, çünkü cilde temas ettiğinde en etkili oluyordu. Genellikle alıcılar, bazı rakiplerinden

kurtulmak isteyen harem kadınları veya iktidara aç olan kralların oğullarıydı.

Bu malzemeden en çok yapılan giysiler, zehirin vücut ısısı ile daha etkili hale geldiği iç çamaşırları, gömlekler veya türbanlardı. Giysiyi giyen kişi, genellikle delilik nöbeti geçirerek ölürdü, ancak zehirlenme belirtisi görülmezdi.

Bir Arap'ın, solucanlarına Hint trompet asması yapraklarından yapılan özel bir formül vererek solucanların kırmızı ipek üretmesini sağladığı bildirilmiştir. Ancak bu sadece bir söylenti idi.

İnce boyalar mevcuttu, en iyi kırmızı renk meşe ağaçlarıyla ilişkili bir böcekten elde ediliyordu, Araplar bu böceğe *kermes* diyorlardı.

Huzursuzluk beni ağır bir şekilde etkiliyordu, ancak odamdan uzun süre uzak kalamazdım, çünkü Safia'nın bana ihtiyacı olduğunda, bu ani ve acil olurdu. İhtiyaç duyduğumda bana yiyecek, barınak ve giyecek sağlamıştı ve dahası, babamın şu anda nerede olduğunu bulabilecek biri varsa, o da oydu. Ölümcül bir tehlike altında olduğunu biliyordum.

Bazen onun büyüyle uğraştığından şüphelenirdim, ancak hiçbir işaret yoktu ve hiç yazılmamış eski bilgilere göre yetiştirildiğim için, işaretler yeterince açık olurdu. Büyükbabam ve büyükannem meşe ve ökse otu ile gömülmemiş miydi?

Aile anılarımız, Hıristiyanlar oraya yerleşmeden çok önce, Mont-Saint-Michel adasının tepesinde bir Druid tapınağının bulunduğu zamana kadar uzanıyordu. Atalarım, 875'te Normanlar tarafından yıkılan kayıp şehir Tolente'nin gizli tapınaklarında eğitim görmemiş miydi?

Ben kendim defalarca kutsanmamış mıydım? İlki, doğduğum yer olan Brignogan sahilindeki uzun gri taş *Men Marz*'da değil miydi?

Druidlerin yok olduğu söyleniyordu, ya da hiç var olmadıkları, ama gelenek ve görenekler bizim engebeli Armorican sahilimizde kolay kolay yok olmuyordu ve Arré ve Huelgoat'ın vahşi doğasında hala eski yerlere gidenler vardı.

O ormanlık tepeler arasında, köpüklü akarsuların yanında, kayalıkların arasında, eski bilgilere sahip olan bizlerin unutmadığı ve unutmayacağı yerler vardır. Orada, halkımın tarihini öğrendim, Brittany'ye gelen ilk Keltlerden daha eskiye dayanan bir tarih. Bazıları Romalılardan kaçarak İngiltere ve İrlanda'ya göç etti, ancak yıllar sonra Brittany'nin Kelt nüfusuna katılmak için geri döndü.

Yine Valaba'yı düşündüm. Kitapçıların Sokağı'na hiç geldi mi? Onu orada görecek miydim?

Safia gelmemişti ve birkaç gün gelmeyebilirdi.

Kitapçıların Sokağı'na gidecektim.

Bölüm 24

Çıplak kalarak, odanın köşesindeki küçük küvette yıkandım. Burası eski bir Vizigot eviydi ve banyo, Mağribiler geldikten sonra eklenmişti.

Sürekli jimnastik, kılıç dövüşü ve güreş yapmak sırtımı, omuzlarımı, kollarımı ve bacaklarımı geliştirmişti. Boyum uzamamıştı, çünkü boyumu erken tamamlamıştım, ama vücudum dolgunlaşmış, göğsüm çok daha geniş ve derin

olmuştu. Belim ince, kalçalarım dar, bacaklarım güçlü ama inceydi.

İspanya'ya geldiğimde sakalım yoktu; şimdi ise son moda bir sakal ve bıyık bırakmıştım. Banyodan sonra saçımı ve sakalımı kestim. Saçım siyahtı, ışıkta kırmızımsı bir tonu vardı, bu da Kelt atalarımdan miras kalmıştı.

O anki ilhamla zincir zırhımı giydim. Yeni, küçük halkalardan özenle yapılmış, Toledo'lu büyük bir zırh ustasının damgasını taşıyan bir zırhtı. Oldukça hafifti. Sonra kılıcımı omzuma astım, bu Mağribi tarzıydı.

Sokak, kederli bir eşek dışında boştu ve biraz ileride, yolculuk için eyerlenmiş iki deve yatıyordu. Develerin gece yola çıkması tuhaftı.

Kitapçıların Sokağı parlak bir şekilde aydınlatılmıştı. Burada orada öğrenci grupları toplanmıştı ve aralarında dolaşırken Valaba'yı aradım ama onu göremedim. Üzerimde ağır bir depresyon hissi vardı ve bunu üzerinden atamıyordum. Birkaç kitapçı, açıkça sohbet etmek isteğiyle benimle konuştu ama o gece hiç ilgilenmiyordum.

Bir süre sonra Valaba'yı bulmaktan umudumu kesip geri dönmeye başladım. Yürüyüşümden hiçbir şey kazanmamıştım. Valaba başka bir yerde meşguldü.

Bir dilenci köşesinden sadaka istemek için geldi, ama yaklaştığında fısıldadı: "Ey Kudretli! Geri dönme. Kaç! Düşmanların orada olmasa da, yakında olacaklar."

Dilenciler sokak sanatçıları ve şarkıcılarla dosttu ve artık ben de onlardan biri sayılıyordu. Yine de uyarıyı kabul etmeye cesaret edemedim, çünkü Safia gelecekti. Odama yaklaştığımda her şey karanlık ve sessizdi, ama çok uzak olmayan bir yerde gölgelerin arasında bir hareketlilik hissettim.

Elimde bıçakla odama girip, yalnız olduğumdan emin olana kadar aradım, sonra yatakta oturup görünmeyeceğim ve okuyabileceğim köşeye gittim. Küçük ışığımı sakladım ve dışarıdaki hareketleri algılamak için kapıyı aralık bıraktım.

Seçtiğim kitap, büyük caminin kütüphanesinden aldığım nadir bir cildi. Bu kitap garip bir şekilde elime geçmişti. Kataloglanmamış el yazmaları yığınını bir tür düzene sokmak amacıyla arıyordum ki, yığın üzerime devrildi ve duvara yerleştirilmiş dar bir kapı ortaya çıktı. Orada eski el yazmaları, al-Hakem döneminden kalma toplanmış ama kataloglanmamış kitaplar dışında hiçbir şey bulunmadığından, kütüphanedeki hiç kimse bu kapının varlığından haberdar değildi.

Kapı kilitliydi, ama merakım uyandı ve sokak insanlarından öğrendiğim beceriyle kilidi açtım. Karşımda, rahat bir şekilde döşenmiş ama kalın bir toz tabakasıyla kaplı küçük bir oda vardı. Burası özel bir çalışma odasıydı, belki de al-Hakem'in kendi odasıydı. Arap dünyasının büyük bilginlerinden biri olan halifenin, eski el yazmaları üzerinde kendi araştırmalarını yaptığı yer şüphesiz burasıydı.

Elli kadar kitap arasında uzun zamandır tanıdığım bazı kitaplar vardı, ama masanın üzerinde deri bir zarf içinde Arapça yazılmış, ancak Tseng Kung-liang'ın Çince'sinden çevrilmiş bir kitap duruyordu. Orijinal adı *Wu Ching Tsung Yao* idi ve 1044 yılında yazılmıştı. Çevirisi, *Askeri Sanat Özeti anlamına* geliyordu.

Kitabı açtığımda, Çinliler ve Moğolların askeri sanatına dair dikkatli bir inceleme buldum. En çok ilgimi çeken şey, Çinlilerin savaşta kullandıkları patlayıcı tozun açıklamasıydı. Kitabın arkasındaki notlar arasında bu tozu yapmanın formülü de vardı.

Moorlar böyle bir şey kullanmamışlardı ve Hıristiyan Avrupa'da da bilinmiyordu, ama burada, elimde, üretim yöntemi, kullanımıyla ilgili bilgiler ve bambu, ahşap veya

metal içinde bulunduğunda verdiği tepkilerle ilgili bilgiler vardı.

Dikkatli bir el yazısıyla yazılmış notlardan anlaşıldığına göre, bu kitap al-Hakem'in ölümünden kısa bir süre önce eline geçmişti. Onu izleyen halifeler kitaplara onun kadar ilgi duymuyorlardı ve bu oda unutulmuştu.

Kitabı cebime koyduktan sonra kapıyı kilitledim ve el yazmalarını orijinal yerlerine geri koydum. El yazmalarının çoğu daha önce çevrilmiş olanların kopyalarıydı ve tekrar incelenmeleri yıllar alabilirdi.

Askeri sanat benim en büyük ilgi alanlarımdan biriydi ve elimdeki kitap benim için bir hazineydi. Böyle bir kitap bir adama kolayca bir krallık kazandırabilirdi. Aynı zamanda Baron de Tournemine'in kalesinin duvarlarını da havaya uçurabilirdi.

Onu kütüphanenin başka bir bölümüne güvenli bir şekilde saklamıştım ve hafta başında büyük camiye gizlice girip daha ayrıntılı incelemek için onu oradan almıştım. Şimdi bu kitabı bir kez daha okuyordum, çünkü kitabın tamamını ezberlemek niyetindeydim. Kitabın özünü ve temelini oluşturan formülü, onu ilk kez açtığımdan on dakika sonra ezberlemiştim, ama başka önemli noktalar da vardı.

Ancak konsantre olamıyordum. Kulaklarım dışarıdaki karanlık sokaktan gelen en ufak sese bile duyarlıydı ve sonunda kitabı gömleğimin içine sokup mumumu söndürdüm.

Bir süre karanlıkta dizlerimin üzerinde çıplak kılıcımla oturdum, sonra aniden keskin bir şekilde uyanık hale geldim ve dinlemeye başladım.

Dışarıdaki sokakta bir şey ya da biri düşmüştü. Boğuk bir nefes alma sesi ve bir şeyin sürüklendiği sesi duydum. Çok acı çeken biri gibi hafif bir inilti geldi ve yağlanmış menteşeler ses çıkarmadan kapıyı daha fazla açtım.

"Kerbouchard! *Yardım et*!"

Safia'ydı. Ayakları üzerinde sendeleyerek eşiğin üzerine yarı düşmüş bir haldeydi. Serbest elimle onu yakaladım ve yere yatırdım. Kılıcımı kınına sokup yanına diz çöktüm.

"Git!" diye fısıldadı. "Geliyorlar! Beni konuşturdular ve seni öldürecekler, onlar...!"

Riskine rağmen mumu yaktım. Cüppesi kanla ıslanmıştı ve bazı yerlerinde eti kemiğe kadar kesilecek kadar dövülmüştü, ayak tabanları da korkunç bir dayak sonucu ezilmişti.

"Onlar benim öldüğümü sanıyorlar. Seni bırakamazdım... ama git! Seni sözünden azat ediyorum. Benim hakkım yoktu..."

Haritaların ve bazı değerli kitapların bulunduğu çuvalı omzuma attım, onu temiz bir cüppeye sardım ve kucağıma aldım.

Hareket etmek onu öldürebilirdi, ama burada bulunursa kesinlikle öldürülecekti. Pencereden sürünerek geçtim, onu yanımdaki duvara çektim, sonra pencereyi kapattım. Düşme riskini göze alarak, onu karanlıkta duvar boyunca taşıdım, yapraklar yüzüme ve giysilerime sürtünüyordu.

Ahırda atlar rahatsız edilmemişti. İkisine eyer koştum, diğerlerine de yular taktım, Safia'yı eyere bağladım ve atları dışarı çıkardım, arkamdan kapıyı kapattım.

Gece serindi, neredeyse soğuktu. Su kemerinin büyük kemerleri kaldırıma gölgeler düşürüyordu. Bu gece Córdoba'dan ayrılacaktım. Bir daha geri dönecek miydim? Bu şehri seviyordum ve benden çok şey almış olsa da, daha fazlasını vermişti.

Yolculuk çok zorlu olacaktı. Safia ölebilirdi, ama başka seçeneğimiz yoktu. Gölgelerin içinde at sürerek, arka kapıya

gittim. Umduğum gibi, nöbetçi yoktu. Bilinci yerine geldiğinde inlemelerini görmezden gelerek, hiçbir şey için durmadan tepelere doğru sürdüm. Safia'nın işkenceyi hak edecek ne yaptığını ne bilmiyordum ne de umursuyordum. Her neyse, feci bir şekilde sonlanmıştı.

Gün ağarmadan önce küçük bir derenin yanında bir çukur buldum. Safia'yı atından indirip işe koyuldum. Avicenna ve diğer büyük tıp öğretmenlerinin eserlerini boşuna okumamıştım. Kendi küçük çantamdaki ilaçları kullanarak yaralarını yıkadım. Yırtık sırtını tedavi edip yaralarını sardım.

Tedavi ederken kan kaybetmişti ve bilinci kapalıydı. Ayaklarını görünce dehşete kapıldım. Böyle ayaklarla beni uyarmaya gelmesi, bir insanın sahip olabileceğinden daha fazla cesaret gerektiriyordu. Çalışmamı bitirdiğimde güneş gökyüzünde yükselmişti ve ne kadar başarılı olduğumu anlamanın bir yolu yoktu. Artık her şey Allah'ın elindeydi.

Safia solgun ve bitkindi, gözlerini açtığında sadece çılgınca etrafına bakınıp su istiyordu. Atlar için ot ve su vardı, ama burada uzun süre kalamazdık. Akşamüstü kendine geldi, ben de ona biraz çorba içirebildim.

Onu bir kez daha eyere bağladım. Onu, uzun zaman önce Vizigotlarla savaştığım mağaraya dolambaçlı bir yoldan götürüyordum.

Burası ıssız bir yerdi, ama mağara gizliydi ve su vardı. Safia iyileşene kadar ya da ölene kadar orada saklanabilirdik.

Gün ağardığında, atları söğütlerin arasındaki çimlere sakladıktan sonra, Safia uyurken kılıcımı ve yayımı alıp etrafta dolaşmaya çıktım. Küçük bir çalılıkta, Akim'in birkaç koyununu, korunmak için büyük, yaşlı bir koçla birlikte buldum. Sürüden uzaklaşan bir kuzuyu okla vurdum, onu kesip etini mağaraya götürdüm.

Daha sonra, dereyi takip ederek, daha büyük, daha geniş ve daha iyi gizlenmiş başka bir mağara buldum, bu yüzden oraya taşındık.

Safia'yı tedavi etmek, tıp bilgimin ilk sınavı ve benden daha deneyimli bir adam için bile zorlu bir sınavdı. Ancak Safia yavaş yavaş iyileşmeye başladı. Önce onun hayat mücadelesi, sonra sağlık mücadelesi vardı, benimki ise varlığımız için bir mücadeleydi. Atlarla birlikte getirdiğimiz yiyecekler kısa sürede bitti, ama koyunlar benim yanlarında olmaktan memnun görünüyorlardı. Sayılarının azaldığını fark ettilerse de, bu onların beklediği bir şeydi.

Akim'in ekinlerinden bazıları kendiliğinden filizlenmişti ve ben biraz arpa, kuşların yemediği bazı meyveler buldum ve bir keresinde bir yaban domuzu öldürdüm.

Birkaç grup atlı ortaya çıktı ve biri Akim'in evinin yıkıntılarına gitti, ama ben tüm kanıtları silmiştim ve hiçbir şey bulamadılar.

Safia oturup kendi başının çaresine bakabildiğinde işler kolaylaştı, çünkü onu tedavi etmek için gerekli yiyecek ve otları aramak için daha uzaklara gidebiliyordum.

Sorunlar hiç haber vermeden geldi. Tam ben ata binip uzaklaşmak üzereyken üç paralı asker mağaraya doğru at sürdü. Onlar beni görmeden bir saniye önce onları gördüm ve kılıcımı çektim, atımın sol tarafını onlara doğru çevirdim, kılıcımı dizime dayadım, ucu öne doğru.

Şüphesiz beni kolayca korkutulabilecek bir köylü sandılar, çünkü yaklaşırken içlerinden biri "Atından in, yoksa kafanı yararım" dedi.

Biraz geride kalan üçüncü adam, "Rig, mağarada ne var bir bak. Sanırım bir kadın bulduk" dedi.

Hareketsiz bir şekilde atımın üzerinde oturdum ve Rig atından inmeye başlarken ilk konuşan adam bana doğru

ilerlemeye başladı. Arap atıma mahmuz vurdum ve atımı ona doğru sıçrattım, onu yere devirdim. Aynı anda kılıcımı atımın gövdesinin arkasından çıkardım.

Atından inen askere ani hamlem beni ilk adamın soluna getirdi. Kolunu kaldırdı, ama kalkanı yoktu ve kılıcımın kenarı kolunu ve omzunu derinden kesti.

Atlarımız birbirine yapışmıştı ve dizlerimle atımı kontrol ederek kılıcımı onun yan tarafına sapladım.

Üçüncü adam kaçıyordu, ama kılıcımı kınına sokup, Arap atımla onun peşine atıldım ve okumu hazırlayarak yayımı kaldırdım. Onun daha ağır ve yavaş atı benimkine rakip olamazdı ve onu hızla yakaladım, onu delip geçen bir ok attım. Atını yakaladım, zırhını ve silahlarını yağmaladım ve mağaraya döndüm.

Yere serdiğim adam artık görünmüyordu, ama nerede olduğundan hiç şüphem yoktu. Atımdan inip, kılıcımı elimde mağaraya girdim.

Safia duvara yaslanmış, elinde hançeriyle duruyordu.

"Sen bir aptalsın," diyordu. "O seni öldürecek!"

"Belki, ama önce seni öldüreceğim."

Adam ona atladı, ama Safia onun beklediği gibi hançeri kullanmak yerine, ateşten aldığı bir odun parçasıyla adamın yüzüne vurdu. Adamın dikkati bıçağa odaklanmıştı ve Safia'nın yanında tuttuğu parlayan çubuğu görmemişti. Havada sallanan çubuk alev aldı ve adam geri sıçradı. Onun kılıcımın ucuna düşmesi benim hatam değildi, ama belki biraz itmiş olabilirim. Bir adam ölmeye kararlıysa, ben kimim ki kadere karşı gelebilirim?

"Şanslıydık," dedim.

"Evet," diye kabul etti, "ama senin de yeteneğin var."

Sabahki maceramız karşılığını vermişti. Artık üç atımız, üç miğferimiz, iki zırhımız, bir göğüs zırhımız, hançerlerimiz, kılıçlarımız ve başka bazı teçhizatlarımız vardı. Onların arasında sadece dört dinar vardı, ama bizim kendi paramız da vardı. Yine de gitme zamanı gelmişti.

Mağarada geçirdiğimiz uzun günler boyunca Safia, benim öğrendiğim az miktardaki Farsça'dan daha fazlasını ve ayrıca biraz Hintçe öğretti. Basra'da bir emirin köle kızından doğan Safia, iyi bir eğitim almış ve Bengal prensiyle nişanlanmıştı. Prensin ölümüyle yalnız kalan Safia, Bağdat'ta eski Abbasi hanedanından biriyle evlendi ve onun için Córdoba halifeliğini ele geçirmek için entrikalara girdi. Bu girişim başarısız olunca casusluk yapmaya başlamış ve para ödeyebilen herkese bilgi satmıştı.

Córdoba'dan kaçalı dört ay olmuştu ve uzun süren hastalığı nedeniyle vücudu zayıflamış olsa da, artık ata binebilecek durumdaydı. Ayak tabanları o kadar hassas kalmıştı ki, sadece birkaç adım yürüyebiliyordu.

Havuzda yıkanırken ya da Akim'in çiftliğinin kalıntılarını dolaşırken sık sık Sharasa'nın nasıl olduğunu merak ediyordum. İyi gidiyor muydu? Şimdi neredeydi?

Paralı askerin yıpranmış zırhını tekrar giydim, ama eskisinden daha iyi silahlanmıştım. Yola geri döndüm, ama bu sefer Córdoba'dan uzaklaştık.

"Konstantinopolis'te," dedi Safia, "babanı tanıyor olabilecek bir adam var. Bulman gereken kişi o."

Ele geçirdiğimiz atları, zırhları ve silahları sattık. Safia'nın başlangıçta aldığı dört atı ise sakladık. Onlara eşdeğerini bulamayacaktık.

Safia mücevherlerini Córdoba'da güvenli bir yerde saklamam için bana vermişti ve ben de onları yanımda getirmeyi unutmamıştım, ama onlara dokunmamayı umuyorduk. Temiz ve ferah havada at sürmek yanaklarına

renk katıyordu ve gözlerindeki cansız, donuk ifade kaybolmuştu. Toledo'nun dışında bir grup yolcuyla karşılaştık ve onlara katıldık. Artık Müslümanların kontrolündeki bölgelerin ötesine seyahat edeceğimiz için, daha da büyük tehlike altında olacaktık. Müslüman topraklarında da, birçok küçük *taifaya* bölünmesinden bu yana haydutluk vardı.

Zaragoza'da Rupert von Gilderstern ile tanıştık. O, benden en az beş santim uzun ve çok daha ağır, dağ gibi bir adamdı. Uzun ve geniş yüzünde, kartal burnu ve çift çene vardı. Şişman görünse de, yumuşak bir izlenim vermiyordu ve iri cüssesine rağmen, kolaylıkla ve zarafetle hareket ediyordu. Bir kahinin sesiyle ve bir tanrının heybetli varlığıyla konuşuyordu.

Yol kenarındaki bir hana vardığımızda, avlunun yük atları ve katırlarla dolu olduğunu gördük. Avlunun bir tarafında, bacaklarını genişçe açmış, daha önce hiç görmediğim türden bir adam duruyordu. "Yükleri indireceğiz. Hayvanlarınızda çizik, yara veya sıyrık olup olmadığını kontrol edin. Burada yük taşıyamayacak hayvanlara yer yok."

Geldiğimizi görmezden geldi ve kimseye bakmadı. Güçlü ve net bir sesle konuştu. "Topuklarına bakın, toynaklarında taş olup olmadığını kontrol edin. Sırtlarındaki tüyleri fırçalayın, kıvrılmış tüyler sürtünmeye neden olabilir. Hayvanları bakılmadan kimse kendi işine bakmayacak."

Belli ki bir ticaret kervanına rastlamıştık ve bu iri yarı adam kervanın *Hansgraf'ı*, yani kaptanıydı. Bu tür kervanlar, Roma İmparatorluğu'ndan çok önce, antik çağlardan kalma eski ticaret yolları üzerinden Avrupa'nın dört bir yanına mal taşıyordu. Bazıları, Baltık'tan Akdeniz'e uzanan eski Amber yolunu takip ediyordu. Bu yol üzerinden, Mısır firavunlarına, Süleyman'a ve Tire'li Hiram'a kehribar taşınmıştı.

Sadakat yeminiyle birbirlerine bağlı olan bu tüccar grupları, haydutların veya *Raubritter'lerin* saldırılarına karşı

koymak için iyi silahlanmışlardı. Kervanları yağmalamak umuduyla kalelerinden aşağıya inen baronlar vardı. Birçok kale bu tür saldırılara karşı tetikteydi.

Hansgraf'ın Beyaz Şirket tüccarlarının kervanı zengindi ve bunun bizim kurtuluşumuz olabileceğini hemen anladım. Rotamız, tehlikenin kol gezdiği dağ geçitlerinden doğuya doğru uzanıyordu, ancak böyle bir kervanla güvenle seyahat edebilirdik.

Avlunun boş bir köşesini seçerek atlarımın eyerlerini çıkardım ve onlara baktım. Avludaki hiçbir at bizimkilerle kıyaslanamazdı.

Hansgraf'ın gözlerinin birkaç kez bana, ya da yakınımda duran Safia'ya kaydığını gördüm. Hayvanlarımla ilgilendikten sonra, silahlarımı topladım ve içeri girdim.

Bir düzine adam masanın etrafında oturmuş, yemek yiyor ve içiyordu, içlerinden birkaçı çoktan sarhoş olmuştu. Safia içeri girdiğinde ona bakakaldılar ve içlerinden biri Frankça bir hakaret içeren, Safia'nın anlamadığı bir cümle söyledi.

Masadan uzanarak, Müslüman bir ülkede en kötü hakaret olan sakalından tutup onu masanın karşısına sürükledim. Sakalını aşağı doğru çekerek, açtığı ağzına bir avuç yağ ve domuz yağı tıkıştırdım.

"Pis ağzını kapalı tut," dedim, "yoksa bir dahaki sefere boğazına bir koyun sokarım."

Elimdeki yağı gömleğinin önüne sildikten sonra onu bıraktım ve sertçe iterek, boğulup öğürerek bankın üzerine devirdim.

Diğer ikisi, içkiden yüzleri kızarmış, yarı kalkmaya başladılar. "Hanımefendiye," dedim onlara, "hanımefendi gibi davranılacaktır. Eğer benimle sorun yaşamak istiyorsanız, kafalarınızı kavun gibi yararım."

Odanın uzak köşesinde bir masa seçtik ve gürültücü olanın kapıya doğru sendeleyerek yürüdüğünü gördüm. Başka bir kadına laf atması için bir süre geçmesi gerekecekti.

Yukarı baktığımda, *Hansgraf'ın* odanın diğer ucundan bana baktığını gördüm.

Bir şişe şarap ve bir parça rosto sipariş ettik ve yemeğe başladık. Safia, çok hassas ayakları dışında iyileşmişti ve serin hava iştahını açmıştı.

Masamızın yanında bir gölge belirdi. *Hansgraf*'tı. "Aferin! O domuz hak ettiğini buldu. Uzaklara mı seyahat ediyorsunuz?"

Şişeyi işaret ederek, "Asil bir şarap, *Hansgraf*, bize katılır mısınız?" dedim.

"En azından bir dakika."

Oturdu ve ben yine onun büyüklüğüne hayran kaldım. Ağırlığı benimkinin bir buçuk katı olmalıydı. Siyah giyinmişti: siyah çoraplar ve siyah uzun çizme, üstüne de siyah bir pelerin.

"Asker misiniz?"

"Şanslı bir asker," dedim, "gerekirse savaşan bir adam, ama aynı zamanda bir tür bilgin de. Doğuya seyahat ediyorum," diye ekledim, "ve Safia hanım da Şiraz'daki evine gidiyor."

"Orası uzak bir yer." Beni tekrar değerlendiren gözlerle süzdü. "Yatırım yapacak sermayen var mı? Bizimki bir ticaret şirketi, mallarımızı ortaklaşa alıp satıyoruz, kârı paylaşıyoruz. Bize katılmak istersen, güçlü adamlara ihtiyacımız var."

"Şirketle paylaşacak mıyım?"

"Sen de bizden biri olacaksın. Kılıcın da bizim olacak. Kılıca ihtiyacımız olacak, sanırım."

"Rotanız nedir?"

"Pamplona üzerinden Pau ve Avignon'a. Doğuya gidiyoruz ama fuarları dolaşarak."

Böylece, bir bilgin, coğrafyacı ve belki de bir hekim olan ben, bir tüccar oldum.

Kılıcı olan bir tüccar.

Bölüm 25

KAHVERENGİ TEPELER, dar yol boyunca uyuyan aslanlar gibi uzanıyordu. Uzaklarda, konvoyun başında, *schildrake*, yani sancaktar vardı. Onun arkasında, silah kullanma becerileri nedeniyle seçilmiş altı silahlı adam ve ardından *Hansgraf'ın* kendisi geliyordu.

Kervan, çoğunluğu at ve katır olmak üzere, yaklaşık beş yüz yük hayvanından oluşuyordu. Bu hayvanlar, yükleri satıldığında veya katırlara aktarıldığında yenilecekti. Yol dar olduğu için çiftler halinde yürüyorlardı ve konvoyun yanlarında silahlı muhafızlar bulunuyordu.

Dört kadın onlara eşlik ediyordu ve sürekli seyahat ve aralıklı savaşlarla sertleşmiş altmış iki erkek vardı. Hepsi bu girişimin hissedarlarıydı ve von Gilderstern'de keskin bir disiplin uygulayan çok üstün bir komutanları vardı.

Standartlara uymayanlar hemen kovuluyordu. Malları satın alınır ve bulundukları yerde bırakılırlardı.

O sabah Gilderstern ayaklarını yere sağlam basmış, ellerini beline koymuş ve bana bakıyordu. Bu duruşun tipik olduğunu daha sonra öğrenecektim. "Sen bir Kelt misin?"

"Armorica'dan, Brittany'den, Brignogan kumullarının yakınından."

"Orayı biliyorum. Peki kadın? O senin karın değil mi?"

"O, bana borçlu olduğum bir hanımefendi. Ve o bir hanımefendi."

"Öyle olduğunu tahmin etmiştim. Sakıncası yoksa söyle bana. O iyi huylu mu?"

"Erkek erkeğe, evet. Biz arkadaşız. İyi arkadaşız, ama arkadaşlıktan öte değil. Ayrıca," diye ekledim, "o çok değerli olabilir. Bilgi ticareti yapan bir hanımefendi. Düşmanları onu yakalayana kadar Córdoba'da olayların merkezindeydi. O bir zamanlar bana yardım ettiği gibi, ben de onun kaçmasına yardım ettim."

Hansgraf başını salladı. "Kuzeye, Montauban'a gideceğiz, sonra Flanders'daki fuarlara, ardından da Champagne'daki fuarlara. Denize ulaşmamız bir yıl sürebilir." Bana keskin bir bakış attı. "Savaşmaya hazırdın. Kavgacı bir adam mısın?"

"Değilim."

"Bilgin olsun, burada sadakat ve işbirliği açısından bir aile gibiyiz. Tüm kavgalar ve anlaşmazlıklar benim tarafımdan çözülür. Herhangi bir zamanda memnun kalmazsan ya da bekleneni veremezsen, hisselerini satın alırız ve sen yoluna gidersin.

"Şirket tüm üyelerini korur ve tüm ticaret şirketleri birbirlerine yardım etmeye hazırdır."

Gri gökyüzünün altında ilerledik. Flanders ve Champagne'daki büyük fuarlar, Avrupa'nın tüm ülkelerinden tüccarları çekiyordu. En eski fuar olma onuru St. Denis'e ait olduğuna inanılıyordu, ancak Ypres, Lille ve Bruges'de St. Denis kadar eski fuarlar vardı. Flanders'ın en büyük fuarı Gent'teydi.

On ikinci yüzyılın ilk yıllarında, Bar ve Troyes'daki fuarlar ile Lagny ve Provins'deki fuarlar uzun zamandır kurulmuştu ve Champagne'daki fuarlar, tüm Hıristiyan ve birçok Müslüman ülkede yapılan borçların takas edildiği, Avrupa'nın para pazarları haline gelmişti.

Fuarlar üç ila altı hafta sürerdi ve tüccar kervanlarının bir fuardan diğerine seyahat etmesi gelenekseldi. Cambrai, Château-â Thierry ve Châlons-sur-Marne'de büyük fuarlar düzenleniyordu.

Ülkelerin yasaları, ticareti çekmek amacıyla fuarlara ve fuarlara katılan tüccarlara birçok benzersiz ayrıcalık tanımıştı. Fuarlar'da ticaret yapan tüccarlar, seyahat ettikleri ülkenin hükümdarının koruması altında özel bir *kanal* aracılığıyla faaliyet gösteriyorlardı. Özel bir silahlı grup olan "fuar muhafızları" düzeni sağlıyordu ve mühürlerini taşıyan bir mektup, onu taşıyan herkese güvenlik garantisi veriyordu.

Fuara gidip gelen hiçbir tüccar, fuar dışında yaptığı borçlar nedeniyle alıkonulamazdı ve hepsi, daha önceki dönemlerde işledikleri suçlar nedeniyle tutuklanma korkusundan muaftı.

Kervan halkına, azizlerin günlerinde kart oynamak veya zar atmak da izin veriliyordu.

En büyük rota, Provence'dan Flanders kıyılarına, Champagne'a, Köln'e, Frankfurt'a, Leipzig'e ve Almanya'daki Lubeck'e, ardından belki de Kiev veya Novgorod'a uzanan ve ticaretimizi Konstantinopolis'te sonlandıran, bizim izleyeceğimiz rotaydı.

Com-panis kelimesinden alınan ve ekmek paylaşan anlamına gelen şirket, yollar haydutlar, soyguncu baronlar ve manastırlarını terk ederek kervanlara saldırıp yağmalayan savaşçı rahipler ordularıyla dolu olduğu bir dönemde, seyahatin tehlikelerini paylaşmak için kurulmuştu.

İlk tüccarlar, görünüşe göre topraksız adamlar, her türlü kargaşalı nüfustan ortaya çıkan serseriler ve maceracılardı. Genellikle bunlar, yerel ticaret yoluyla para kazanan ya da kilise yetkilileri tarafından gizli kredilerle finanse edilen, dışlanmış genç oğullardı. Bazıları kasabalarda seyyar satıcı ya da seyyar satıcı olarak başladı ve mal stokunu edindikten sonra, benzerleriyle birlikte karayollarına çıktı.

Önümde at süren tüccarlardan biri konuşmak için geriye düştü. Lombardiya'dan gelen, Lucca adında, ince, şahin suratlı bir adamdı. "İyi iş çıkardın," dedi. "Von Gilderstern yoldaki *en iyi Hansgraf'tır*. Geçen yıl Swabia'da bir nehir geçidinde kendi fuarını başlattı, çünkü diğer adamlar bir sürahi bal likörünün kokusunu alır gibi pazarın kokusunu alabilir. Servetimiz nadiren boş durur, ellerimiz de öyle."

Lucca bana bir göz attı. "Söylentilere göre sen bir bilgin misin? Ne tür bir bilgin?"

Adil bir soruydu. Ne tür bir bilginim? Ya da bilgin miydim? Cehaletim çok büyüktü. Bunun yanında bilgim hiçbir şeydi. Öğrenme açlığım, kaderimi iyileştirmek için değil, dünyamı anlamak için beni çalışmaya ve düşünmeye yöneltmişti. Düşünmeden okumak hiçbir şeydir, çünkü bir kitap, içinde yazdıklarından çok, sana düşündürdükleriyle önemlidir.

"İyi bir soru," diye cevapladım, "ama ben sadece bilgi peşinde koşan biriyim, dünyayı kendi alanım olarak görüyorum, çünkü tüm bilgiler birbiriyle ilişkili gibi görünüyor ve her bilim bir dereceye kadar diğerlerine bağlı. Yıldızları, dünyamız hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak için, bitkileri ise tıbbı daha iyi anlamak için inceliyoruz."

"Sen bir doktor musun?"

"Biraz. Şimdiye kadar yaraları iyileştirmekten çok, yaralamakta daha fazla deneyimim oldu."

"Eğer deneyim istiyorsan, ikisinden de bolca alacaksın. Sık sık kılıçla takas yapan haydutlarla uğraşıyoruz."

“O zaman onlara adil bir takas yapalım.” Aklıma bir fikir geldi. “Brittany’de fuar yok mu?”

"Küçük bir tane var belki. Bazen St. Malo'ya gideriz, ama orada uzaklara kadar uzanan bir haydut baron var."

"Tournemine mi? Adı bu olabilir mi?"

"Evet, o. Onu tanıyor musun?"

"Yüzünde bir yara izi var mı? Öyle mi?"

"Evet, keşke boğazında olsaydı."

Elimi hançerimin üzerine koyarak, "Bu nokta onu oraya koydu. Annemi, tüm halkımızı öldürdü. O tarafa gidersek, ona bir ziyaret yapabilirim." dedim.

"Yalnız mı?"

"Başka nasıl olabilir? Son yıllarda onu hiç unutmadım."

"Bunu *Hansgraf'la* konuşmalıyız."

Ben kolun arkasında geri dönerken yağmur damlaları düşmeye başladı. Tepeyi aştık ve yağmurla örtülü güzel bir vadiye baktık, uzaklarda bir kalenin gri kulesi görünüyordu. Pireneler ötesinde, tepeleri bulutların içinde kaybolmuş, yalnız ve ürkütücü bir manzaraydı.

Şiddetli bir yağmur yağmaya başladı, ama önümüzde çoğumuzun uyuyabileceği büyük bir ahırı olan bir han

olduğu için yolumuza devam ettik.

Safia eyerinde kambur duruyordu ama yanına geldiğimde başını kaldırdı. "Yağmuru seviyorum," dedi. "Yüzümde hissetmek güzel."

"O zaman tadını çıkar, çünkü yakında içeri gireceğiz."

Yorgunduk ve hanı zevkle bekliyorduk. Bir sürahi sıcak şarap, bir somun ekmek ve biraz peynir... İnsanın ne kadar kolay mutlu olabileceğini öğreniyordum. Yine de kitaplarımı çok özlüyordum, çünkü Zaragoza'dan ayrıldığımızdan beri bir sayfa bile çevirecek vaktim olmamıştı. Önümüzde *Roland'ın Şarkısı* ile ünlü Roncevalles dağ geçidi vardı.

"Şuradaki kale mi?" dedi Safia. "Kimin olduğunu biliyor musun?"

"Çirkin bir yer. Hiç sevmedim."

"Prens Ahmed'e ait. Şu anda onun topraklarındasın."

Valaba'daki partide ne demişti? *Burası senin toprakların, ama anladığım kadarıyla Kerbouchard seyahat etmeyi seviyor*.

Gözlerim kaleye kaydı. Kendimi düşmanımın eline teslim etmekle aptallık etmiştim. "Burada olduğumu öğrenmemeli," dedim, "*Hansgraf'a* söylemeliyim."

Safia'yı bırakıp, hızla trenin başına koştum ve durumu açıkladım.

Von Gilderstern, bir anıt gibi atının üzerinde oturmuş, vadiden aşağıya, hana doğru bakıyordu. "Bunu hemen bana bildirdiğin için teşekkür ederim. Aklında ne var?"

"Dağlara doğru at sürmek. Seni benim işlerime karıştırmak için bir neden görmüyorum."

"Asil bir düşünce, ama aptalca. O dağlarda yolcuları bekleyen haydutlar var. Bizimle kal. Artık sen de bizden birisin ve senin sorunların bizim sorunlarımız oldu."

Konuyu değiştirdi. "Lucca, Baron de Tournemine'i tanıdığını söyledi. Kalesini biliyor musun?"

"Biliyorum. Babam barona gücünün sınırlarını söylediğinde onunla birlikte oraya gitmiştim. Baron bundan hoşlanmamıştı."

"Kötü bir adam, ama güçlü. Düzeni sağlamak bahanesiyle uzaklara gidip haraç talep ediyor ve tüccarlara savaş açıyor."

"Onu arayacağım."

"Bu konuyu tekrar konuşacağız, bu arada şirketimizin sizin yanınızda olduğunu bilmenizi isteriz."

Gri kuleler yağmurun içinde uğursuz bir şekilde beliriyordu. İzlendiğimizden hiç şüphem yoktu, çünkü böyle bir grup insan hemen ihbar edilirdi.

Bir grup evden oluşan köyün ötesinde, büyük ve eski bir han vardı. Saldırıya karşı kapatılabilen sağlam duvarları ve ahşap kapıları olan bir avlu vardı. Yüklerimiz avlunun içine alınacak, hayvanlar ise bir süre çayırlarda otlayacaktı. Böyle bir gecede herkes yirmi kişilik gruplar halinde nöbet tutacaktı.

Lucca'nın söylediğine göre Prens Ahmed nadiren buraya gelirdi ve kendi topraklarından geçen kervanları korur, bazen onlarla ticaret yapardı.

Hansgraf kapının önüne geldi ve güçlü atının üzerine oturdu. Nadiren jest yapardı, ama her jesti bir emirdi. Rolünü ondan daha iyi anlayan birini tanımadım. Kendisine ait hakları yorum yapmadan veya özür dilemeden kabul

ederdi ve komuta sorumluluklarını bir ayrıcalık gibi gösterirdi.

Yük hayvanlarının yükleri indirildi ve hemen çayırlara götürüldü, ancak muhafızların atları içeride tutuldu ve yemle beslendi, böylece anında kullanıma hazır hale getirildi.

Hansgraf, atının üzerinde dik durarak, bir sanatçının tuvalinde yaptığı gibi ustaca hareketlerle tüm düzenlemeleri yönetti. "Sen," dedi ben geçerken, "gece yarısından dört saat sonra."

Bu, varış süreci boyunca söylediği tek kelimeydi.

Bu adamlar için bu geceki olay sıradan bir olaydı ve çok az talimat gerekliydi. Birçoğu bu hanı daha önce ziyaret etmişti ve varış, boşaltma, depolama ve hayvanların yerleştirilmesi işleri gerçekten de basitti.

Artık grubun çoğunu tanıyordum, ama rahat tavırlı Lucca dışında en iyi tanıdığım kişi, Bruges'ten gelen Johannes adında çene kemiği belirgin bir adamdı. Tüccar olarak geçmişi tipikti. Bruges'te doğan ve veba nedeniyle yetim kalan topraksız bir adamdı, dilencilik yaptı, mücadele etti ve erkekliğe adım attı. Deniz yolculuğunda bir ganimetin ele geçirilmesine yardım etti ve elinde az miktarda parayla karaya çıktı.

İç kesimlerde kıtlık vardı; limanda tahıl vardı, bu yüzden hem katır hem de tahıl satın aldı, bunları iç kesimlere taşıdı ve tahılını iyi bir fiyata sattı. Her şey yerel ölçekte yetiştiriliyordu ve nehirlerden uzaklaşmak için ulaşım yoktu, bu nedenle kıtlık, bolluktan sadece birkaç gün uzaklıkta bir bölgede de yaşanabilirdi.

Eskiden tamamen tarımla uğraşan bir toplumda yeni bir vatandaş sınıfı ortaya çıkmıştı. Birkaç güçlü şeflerin çevrelerindeki tüm toprakları elinde tuttuğu ve serflerin onlar için çalıştığı eski düzen değişiyordu. Yeni bir tür

zenginlik ve zenginlik yaratmanın yeni bir yolu gelişiyordu. Tüccarlar hoşnutsuzluktan besleniyorlardı. İnsanlara ihtiyaç duydukları şeyleri getiriyorlardı, ama aynı zamanda kozmetik ürünleri, kumaşlar, ipekler, mücevherler ve daha basit birçok ürünü sergileyerek yeni arzular yaratıyorlardı.

Guido, Piedmont'lu bir köylüydü. Ailesi savaşta yok olmuştu. O zamanlar küçük bir çocuk olan Guido, işgalci ordunun önünde mültecilerle birlikte sürüklenmiş ve sonunda Floransa'ya gelmişti. İlk kez bir gemi gördü, mütevazı bir servetle karaya çıkan adamları gördü ve denize açıldı.

Yolculuğu Yunan adalarında sona erdi, gemisi battı, birkaç kazazede kıyıya ulaştı. Bir tekne çaldılar, bir köyü yağmaladılar ve tekrar denize açıldılar. İkinci yolculuğu başarısızlıkla sonuçlandı, ancak üçüncüsü başarılı oldu. Kumar oynadı, birkaç kuruş dışında her şeyini kaybetti, ancak bu küçük meblağla hacılara satmak için mumlar satın aldı ve bundan yola çıkarak başkalarına satmak için mal tedarik etmeye başladı. Birkaç yıl sonra bir ticaret kervanına katıldı.

Bana söylendiğine göre, ilk tüccar grupları haydutlardan pek de farklı değillerdi. İşe yaramazlar, serseriler ve hırsızlardan oluşan bu gruplar, ticaret yaparken soyup yağmalıyorlardı. İşletmeye düzen geldi; fuarlar düzenlendi ve tüccar grupları tanınmış bir kurum haline geldi.

Han büyüktü, ama kırk kişilik erkek grubumuz ve beş kadınla birlikte içeriye sıkıştığımızda, oda artık geniş gelmiyordu. Erkeklerimizin üçte biri hayvanlarla birlikte çayırda ya da surlarda nöbet tutuyordu. Başka yolcular da vardı. Hacda olan bir rahip, küçük bir maiyeti ve iki rahibeyle birlikte bir manastırın başrahibesi, savaştan dönen iki asker ve hayvanlarını yeni satmış bir sığır çobanı.

İçerisi sıcak ve havasızdı. Adamlarımızın ıslak giysileri buharlaşıyordu. Oda pek temiz değildi, ama yemekler temizdi ve bol miktarda vardı.

Dinlenmek için oturan Safia'ya yaklaştım. "Seni bu hale getirmek için mi? Üzgünüm."

"Bunu daha önce de yaşadım, Kerbouchard. Burada değil, ama Pers'te, kendi ülkemde. Merak etme, her şey yoluna girecek."

Kapı aniden açıldı ve hepimiz başımızı kaldırdık. Hemen tekrar başımı eğdim. Birkaç asker odaya girmişti ve askerleri komuta eden subay Duban'dı. Kaçmak için bir yol aradım. Hiçbir yol yoktu.

Bir dakika içinde beni görecekti.

Gözlerini çevirdi ve doğrudan benimkilere baktı.

Ve bakışlarında tanıma vardı.

Bölüm 26

O odayı geçti ve ben ayağa kalkarak onunla yüz yüze geldim. Ben ayağa kalkarken, Johannes kılıcını önündeki masanın üzerine koydu, Guido da aynısını yaptı. Duban bunu görmedi değil.

"Arkadaşların var," dedi. Gözleri dostça bakıyordu.

"İyi arkadaşlarım var," diye cevapladım. "Peki ya sen, Duban?"

"Ben bir kaptanım. Hizmet ederim ve bana hizmet edilir. Bu gece burada kalmasanız daha iyi olur. Geçidin girişinde küçük bir han var. Orayı tavsiye ederim."

"Duban, ben artık bir tüccarım ve tüccarlar *hanse* ile seyahat ederler. Prensin beni tehdit etti. Beni hapse attı, ama ben sabırlı bir adamım."

"Aziza'yı aramıyor musun?"

"Hayır."

Gözleri yüzümde gerçeği aradı ve eğer o bunu görebilecek bir adam olsaydı, gerçeği orada bulurdu.

"Prensin benim düşmanım olmayı seçti. Şu ana kadar ben onun düşmanı değilim. Ama ona şunu söyle, istersen: Eğer onun düşmanı olursam, o ölene kadar rahat etmeyeceğim, ama o sırasını beklemeli. Benim daha eski bir düşmanım var."

"Sen cesur bir adamsın Kerbouchard, babana yakışır bir oğulsun."

Selam verdim. "Jean Kerbouchard'a yetişmek için daha çok yolum var, onu bulmak için de. Bu arada ben *senin* dostunum."

Duban elini uzattı. "Hoşça kal o zaman. Şans kılıcına gülsün."

Benden uzaklaşırken kınlarına sokulan kılıçların sesi duyuldu; sonra bir an için kılıçların çok erken kınlarına sokulduğunu düşündüm, çünkü hanın kapısı açıldı ve Aziza içeri girdi.

Yalnız değildi. Yanında birkaç kadın ve yarım düzine hadım vardı. Güzeldi, biraz daha dolgunlaşmıştı ve belki de hatırladığımdan daha da güzeldi, ama yüzünde hatırlamadığım bir dinginlik vardı.

Duban onu uyarmak için fırsat bulamadı ve gözleri odanın diğer ucunda benimkilerle buluştu. Gözlerim ile buluştu, kısa bir süre tereddüt etti, sonra geçti. Aziza yeni hayatıyla barışmış ve Othman Kalesi'ni unutmuştu.

Peki ya ben? Eh, tam olarak değil. Osman Kalesi'ni hatırlıyordum. Kadınlara her zaman bu saygıyı göstermişimdir. Unutmadım.

Bir kadını en güzel haliyle hatırlamaktan daha büyük bir saygı olabilir mi? Ve coşkulu anlarında?

Safia'nın yanına oturduğumda, gözleri kurnazca parladı. "O, şey, çekingen biriydi."

"Neden olmasın? Ben tozlu zırhlı bir serseriyim, o ise bir prensin karısı." Biraz durakladıktan sonra ekledim, "Umarım tanıdığım tüm kadınlar da öyle yapar.

"Safia, bence hiçbir erkek anlardan fazlasını istememelidir. Tanrıların sunduklarını kabul etmeli ve gelecekten hiçbir talepte bulunmamalıdır."

"Bence bir gün taleplerde bulunacağın bir gün gelecek, Kerbouchard."

Buna yorum yapmadım, çünkü gelecek gelecektir ve ben yıldızların yorumlarına güvenmem. Hepimiz, *bir* kızın ya da kadınların, bir erkeğin, geçip gitmeyeceği zamanı aramıyor muyuz?

Safia? O tek başına okunması imkansız, yine güzel ve sonsuza kadar bir gizemdi. Cennetten çıkmış bir *huri* kadar yumuşak ve sevimliydi, ama aynı zamanda sessizdi ve varlığında kraliçe havası vardı. Onda, başka hiçbir kadında görmediğim bir çelik gibi sertlik, kendine ve çevresindekilere hakimiyet vardı. Bengal prensinin ölümünden bu yana ilk kez, artık ona bakılıyor, korunuyordu ve bence bundan hoşlanıyordu.

Ertesi sabah, atlarımızla uzaklaşırken, eyerimde dönüp kalenin kasvetli gri duvarlarına bir göz attım. Kulenin batı tarafında mavi kubbeler ve onların yanında düz çatılı bir konut görebiliyordum.

Elveda Aziza, elveda... Cádiz tavernasında tanıdığım kişi uzun zaman önce ne demişti? *Yol bolsun!* Yol olsun!

Günler nasıl geçti? Haftalar nasıl geçti? Kuzeye doğru ilerledik, hep kuzeye doğru, ara sıra panayırlarda mola verdik, ara sıra kalelerde veya kasabalarda ticaret yaptık. İki kez haydutların saldırısına uğradık ve bir kez de bir *Raubritter* üzerimize çullandığında hızlı bir baskın oldu.

O gün bir adamımızı kaybettik, ama onların geldiğini görmüştük ve yirmi okçu bir hendekte ve çitin arkasında bekliyordu. İlk ok yağmurunda yedi saldırgan eyeri terk etti ve sonra onlara yaklaştık.

Raubritter, siyah zırhlı devasa bir adam, benim bulunduğum yere saldırdı ve ben de ona doğru atıldım. Miğferime güçlü bir darbe indirdi ve beni eyerimden düşürdü, bu hayatımda ilk kez attan düşüyordum. Şok ve öfkeyle, kafamda yankılanan darbeyle, ona atıldım. Aceleyle indirdiği darbe ıskaladı ve dengesini kaybetti, ben de onu eyerinden çekip attım. Yerde, kılıçlarımızla ıslak çimlerin üzerinde, üzerimize yağan yağmur altında savaştık.

O güçlü bir kılıç ustasıydı ve zaferden emindi. Frankların yetiştirilme tarzı bana çok şey öğretmişti, ama Mağribiler teke tek dövüşte ustaydı ve kısa sürede onu zorlamaya başladım. Bana bir aldatma hamlesiyle saldırdı, sonra kılıcını gözlerime doğru savurdu ve elmacık kemiğimi çizdi, kanlar saçıldı.

Kılıçlarımız birbirine girdi, sonra ayrıldı ve ben boğazına sapladım. Kılıçım yüzünü yaraladı ve hızlı bir hareketle,

kılıcı savunma pozisyonuna geri getirmeden boğazını kestim, ama sadece bir çizik oldu.

Aldığım darbe nedeniyle başım zonkluyordu ve güçlü bacaklarım yorulmuştu. Bana güçlü bir darbe indirmeyi başaramadı ve ben de gerçek çelikten yapılmış Şam kılıcımla karşılık verdim ve kılıcın kenarı onun miğferini kesti. Son bir hamle ile onu bitirirken o geriye doğru sendeledi.

Döndüğümde, adamlarımız tarafından çevrili olduğumuzu gördüm ve bana alkış tuttular.

Bacaklarım titriyordu ve Safia yanağımdaki kanı durdurmak için yanıma geldi, orada sonsuza kadar kalacak bir yara izi kaldı. Kan, onun benimki gibi bir kılıçla bana böyle bir darbe indirmiş olsaydı, şimdi ıslak çimlerin üzerinde ölü yatıyor olacağımı fark etmekten daha az endişelendiriyordu. Dikkatsizdim, tehlikeli derecede dikkatsizdim.

Raubritter öldükten sonra kaleye saldırdık ve asma köprü kaldırılmadan önce kaleye hücum ettik. Bu, arkadaşlarımın bir savaş birimi olarak nasıl çalıştığını görmek için ilk fırsatımdı, çünkü buna kıyasla diğer savaşlarımız sadece küçük çatışmalardı. Kale salonlarını tarayarak, direnen herkesi kılıçtan geçirdiler. Orada esir tutulmuş birkaç köy kadını bulduk ve onları kurtardık. Domuzları ve tavukları zenginleştirmeleri için bıraktık, ama değerli olan diğer her şeyi iyice yağmaladık. *Raubritter* uzun süredir çevredeki ülkeyi terörize ediyordu ve köyler bizi kurtarıcılar olarak karşıladı.

GÜN GÜN kuzeye doğru ilerledik. Montauban'daki panayır geride kalmıştı ve bir sonraki çok uzaktaydı. Von Gilderstern, Mantes'te Seine Nehri'ni geçeceğimizi söyledi.

Orayı tanıyordum, çünkü Fatih William, atı yanan bir odun parçasına takılıp düştüğünde orada öldürülmüştü. William, kasabanın erkek nüfusunu katletmiş ve kasabayı kendine ait ilan etmişti.

Rennes'e çok uzak olmayan Vilaine'de, yıldızların parladığı hoş bir gecede kamp kurduk. Etrafıma bakarak düşündüm: *Burası benim toprağım, bunlar benim halkım*.

Bir köylü ateşimizin yanında çömelmiş oturuyordu ve yüzü bana bir şekilde tanıdık geliyordu. Sonunda hatırladım. O, Tournemine'nin arazilerinden biriydi. Gözlerinde kaypak bir bakış vardı, saçları keçeleşmiş ve kirliydi.

Beni fark etmediği için, *Hansgraf'ın* sıcak şarap içtiği yere hızla yürüdüm.

"Yanılmıyorsam, o bir casus. Altı adamımızı hasta ve dikkatsiz gibi gösterelim. Böylece Tournemine'in saldırısını üzerimize çekebiliriz."

Hansgraf içkisini içerken düşündü, sonra kabul etti.

Birkaç dakika içinde yirmi kişiden oluşan grubumuz yataklarına yuvarlandı ve köylünün etrafı koklayarak dolaşmasını izledik, sonra sessizce uzaklaştığını gördük. Daha sonra, geceye doğru dörtnala koşan bir at sesi duyduk, onu bekleyen bir at olmalıydı.

Hansgraf'a olan hayranlığım hiç bu kadar büyük olmamıştı, çünkü çok hızlı hareket etmişti. Düşmanın ne kadar uzakta beklediğini bilmiyorduk. Uyuyan adamlar gibi görünmek için eşya paketlerimizi ortaya koyduk ve ateşlerin sönmemesi için odun ekledik.

Tournemine'in yaklaştığını haber vermek için adamlar gönderilirken, birkaçımız kadınları, mallarımızı ve *Raubritter* ile yapılan savaşta yaralanan adamları koruduk.

Hızla geldiler.

Tek seferde ezip geçmek amacıyla ani bir şekilde gelen atlarının nalları gürültüsünü duyduk. Her şey onlara sakin ve basit görünmüş olmalı ki, uyuyan adamlar sandıkları kişilere kılıçlarını ve mızraklarını saplayarak dağınık bir şekilde saldırdılar. Her şeyin kargaşa içinde olduğu o anda adamlarımız bir ok yağmuru yağdırdı.

Deneyimli bir savaşçı olan Tournemine, tuzağı hemen fark etti ve oklar fırlatılırken geri çekilme emri verdi.

Oklar hedefine ulaştı ve biz de saklandığımız çalılıktan hücum ettik. Zırhlı iri bir adam, savaş baltasını sallayarak üzerime doğru geldi. Beni ikiye bölecek kadar güçlü olan darbesi ıskaladı. Hızlı Arap atım onun yanından geçip gitti ve ben kılıcımla sert bir ters vuruş yaptım.

Vuruş, hedeflediğim yerden, zırhın olmadığı boyun yanından isabet etti. Baltası ölü elinden düştü ve adamın başı sallanırken atı uzaklara koştu. Adamların bağırışları ve silahların çarpışması gecenin sessizliğini bozdu.

Ne kadar sürdü? Bir dakika mı? İki dakika mı? Bütün bu süre boyunca Tournemine'i hiç görmedim.

Planladığımız gibi otuz kişi bir araya geldik ve takip ettik, iki geride kalanı yakalayıp öldürdük, sonra başka bir saldırıdan korkarak kampımıza geri döndük.

Hiçbir adamımızı kaybetmedik ve sadece dördü hafif yaralandı. Saldırganlar kampta dört adamını, ovada da iki adamını kaybetti. Üç yaralı esir aldık ve beş at ele geçirdik.

Hansgraf onların arasında dolaşıyordu. O, heybetli bir adamdı ve şimdi esirlere bakıyordu, önce birine, sonra diğerine. "Şimdi, hırsızlar," dedi, "sizi kargalar için asmayı düşünüyorum. Burada sağlam dallar var ve biz ip getirdik. Asılma işi çok gecikti.

"Yoksa ateş mi olsun? Ne dersin Lucca? Ateş mi olsun?" Parmağıyla işaret etti. "Şuradaki şişman adam neşeli bir

alev çıkarır. Kendi yağında kızardığını göremiyor musun?"

"Onu mızraklayabilirsin," dedi Johannes ciddi bir şekilde, "ve onu şiş gibi ateşte çevirebilirsin. Kutsal Topraklarda bunu gördüm ve ölmeleri ne kadar uzun sürdüğünü tahmin bile edemezsin."

"Belki söyleyecek bir şeyleri vardır," dedi Guido. "Konuşurlarsa yakmanın bir anlamı olmaz."

"Bah!" dedi Lucca. "Hiçbir şey bilmiyorlarsa? Yakın onları!"

Şişman adam, korku ve dehşetle yüzü buruşmuş bir şekilde ikisini de sırayla süzdü. İkincisi gözlerini sürekli sağa sola kaydırıyor, kuru dudaklarını yalıyordu. Üçüncüsü ise küstah bir haylazdı ve hor gören bakışlarla bize bakıyordu. Ondan hiçbir şey öğrenemedik.

"Ne söyleyebilirler ki? Tournemine'in kalesi zaptedilemez."

"Onları asın ya da yakın ve bu işi bitirin," dedim, "Tournemine'in kalesi buradan çok uzak, oraya gitmeye değmez. Karınlarını açın ve bırakın. O zaman yavaş yavaş ölürler."

Konuşmamız istediğimiz etkiyi yarattı. İkisi tamamen korkmuştu. Şişman adam, ilmek sıkışıyormuş gibi sürekli yutkunuyordu.

"Kalede gitmeye değecek hiçbir şey yok," dedi Lucca, "ve kuşatma için vaktimiz yok."

"Yağma var!" dedi şişman adam aniden. "Geçen hafta ele geçirilen iki kervanın malları ve bir evin yağmalanmış malları var. Sana söylüyorum, bolca var!"

"Kapa çeneni, aptal!" Somurtkan adam öfkeyle konuştu. "Bunun için kafanı parçalayacağım!"

"Hiç kimsenin kafasını ezmeyeceksin," dedi *Hansgraf*. "Bir saat daha yaşayacaksan, bu benim kaprisimden olacak ve ben kaprisli biri değilim." Parmaklarını şişman adama doğrulttu. "Onu asın!" diye emretti.

"Lütfen!" şişman adam korkudan altını ıslatarak çığlık attı. "Sana söyledim! Ve arka kapı var..."

Somurtkan adam ona atladı, ama *Hansgraf*, şaşırtıcı bir hızla, onu saçından yakaladı ve yerine geri fırlattı. "Eğer kıpırdar ya da konuşursan, seni kendi ellerimle öldürürüm." Kılıcını çekti. "Şimdi," şişman adama seslendi, "arka kapıdan bahsetmiştin, değil mi?"

Onarılması gereken bir arka kapı vardı. Düzgün kapanamıyordu ve kalenin ormana yakın karanlık tarafındaydı.

Şişman adam, diğer adam gibi serbestçe konuştu. Konuşmaları bittiğinde, önümüzde ne olduğunu net bir şekilde anladık.

"Kerbouchard malikanesini yağmalayanlar kaç kişiydi?" diye sordum.

Aniden sessizlik oldu, üçünün de gözleri üzerimdeydi. Daha önce korkmuşlarsa, şimdi iki kat daha korkmuşlardı.

"Kerbouchard öldü," dedi şişman adam.

"O yaşıyor," diye cevapladım, "ve yakında geri dönecek. Şimdi soruma cevap verin."

"Uzun zaman önceydi. Birkaç yıl önce. Benim zamanımdan önceydi."

Huysuz olan bana bakıyordu, gözlerinde ilk kez endişe belirmişti.

İkinci mahkum onu işaret etti. "O oradaydı. Ona sor."

"Sen yok muydun?"

"Ben kalede bırakılmıştım."

Somurtkan olan şimdi yere bakıyordu, ama boynunda ve alnında ter damlaları belirmişti. "Kerbouchard öldü," diye mırıldandı.

"O yaşıyor," dedim, "ve ben onun oğluyum."

"Hah! Yavru! Yaşlı kurtun yavrusu!"

"Anneni öldürdükleri sırada o da oradaydı," dedi *Hansgraf*. "Lucca, Guido, onu asın!"

Yirmi adamı mallar ve kadınlarla birlikte bıraktık. Geri kalanımız, hepsi güçlü adamlar, atlara bindik. Gece boyunca hızlıca sürdük, Tournemine'in kullandığından çok daha hızlı bir yol olan, Huelgoat'ın karanlık ormanından geçecek, benim iyi bildiğim bir rotayı izledik.

Kırk adam, gece boyunca at sürdük, şafak vakti hızlı bir yemek ve kestirmek için mola verdik. Uzun yürüyüşlerle sertleşmiş atlarımız bizi hızla taşıdı. Herkes fazladan bir at getirmişti ve atlarımızı defalarca değiştirdik.

İki tutsağımız da bizimle birlikte at sürdü.

Johannes arkada at sürmekteydi ve üçüncü sabah bize yetişti. "Takip ediliyoruz," diye uyardı. "Yaklaşık otuz atlı."

"Tournemine mi?"

"Sanmıyorum. Peter gibi görünüyor."

Silahlarımızı hazırlayarak yoldan sapıp beklemeye başladık. Aniden *Hansgraf* keskin bir haykırış attı ve

ağaçların arasından çıktı.

Kolonun başında at süren kısa boylu, tıknaz adam elini uzattı. "Rupert! Tanrı aşkına!"

El sıkıştılar ve Peter, "Adamlarından biriyle karşılaştık ve o bizi kervana yönlendirdi. Gücümüzün yarısını orada bırakıp sizi yakalamak için yola çıktık. Kardeşim bir kaleyi ele geçirmek istiyorsa, ben de bir kaleyi ele geçirmek istiyorum" dedi.

Şaşırdım. "Onlar kardeş mi?" diye Johannes'a sordum.

"Rupert onu üçlü yapar, değil mi? Ama Peter birinci sınıf bir savaşçı ve iyi bir tüccar. Rupert'tan öğrendi."

Neredeyse yetmiş kişilik bir grup olarak yolumuza devam ettik ve akşam olunca, kahverengi-yeşil bir vadinin karşısındaki Tournemine Kalesi'ne bakan bir tepenin zirvesinde durduk.

Burası hoş bir yerdi, deniz rüzgarlarından ve yüksek ovaların soğuğundan korunan vadinin ortasında alçak bir tepecik. Burası eski bir yerdi, Tournemines tarafından yeniden inşa edilip işgal edilmişti.

Ormanın kenarında attan indiğimizde, güneşin batmasını bekledik. Kalenin çevresinde hiçbir hareket yoktu ve keşfedildiğimize dair hiçbir işaret yoktu.

"O arka kapı açılabilirse," dedi Johannes, "kısa sürede içeri girebiliriz."

"Önemli değil," dedim, "yolu biliyorum. Bu gece bizi kaleye götürebilirim."

Bölüm 27

Tournemine Kalesi, taş duvarlarla çevrili bir kamptan biraz daha fazlasıydı. Bu tür yerler genellikle derin hendeklerle çevrili doğal veya yapay tepeler üzerine inşa edilirdi ve genellikle ağır ahşaptan yapılmıştı.

Bu durumda, yer eski bir Roma karakoluydu ve bazı ilk taş işleri yapılmıştı. Tournemine, topraksız maceracılarla birlikte buraya gelmiş, yaklaşık otuz fit yüksekliğinde oval bir kabuk şeklinde duvar inşa etmiş ve kabuğun içine yaklaşık yüz fit yüksekliğinde yuvarlak bir kule dikmişti.

O kale duvarının içine sadece bir kez girmiştim ve bir kez de kaleye girmiştim. Babamla birlikte, sadece bir düzine atlı eşliğinde barona bir uyarı vermek için gitmiştim. Daha fazlasına gerek yoktu. Jean Kerbouchard'ın adı biliniyordu ve beş yüzden fazla savaşçıya sahip altı kadırgası kıyı boyunca uzanıyordu.

Tournemine, kısa süre önce gelmiş ve ülkeyi yağmalıyordu, biz de uyarıda bulunmak için gelmiştik.

Tournemine kara kaşlı bir adamdı ve biz kaleye girerken, ifade etmeye cesaret edemediği bir öfkeyle yüzü kararmıştı. Etrafı Tournemine'in adamlarıyla çevriliydi, ama o, tek bir ok atılırsa Kerbouchard'ın adamlarının kalesini yerle bir edeceğini biliyordu.

Babam diplomasiye pek meraklı biri değildi. Tournemine'in oturduğu masaya yürüdü ve şömineden aldığı bir parça kömürle Brittany'nin kabaca bir taslağını çizdi. Üzerine Tournemine'in kampının konumunu işaretledi. Kamp, Plancoet köyünün yakınında, St. Malo'daki denizden çok uzak değildi.

Kömürü eline alıp, Brittany'yi kuzeyden güneye, Tournemine'in kampını da içeren bir çizgi çizdi. "Bu çizginin batısına saldırmaya cesaret edersen, buraya geri gelip seni kendi surlarından asarım."

Tournemine'in yüzü öfke ve korkunun karışımıyla sertleşmişti, ama babam insanları titreten bir adamdı.

Babam masayı kaldırdı, kendi elleriyle ayaklarını kırdı ve bir kenara attı. Üzerinde kaba bir çizim olan masayı kaldırdı ve şöminenin üzerindeki rafın üzerine koydu.

"Orada bırak," dedi babam. "Eğer indirildiğini duyarsam, seni görmeye geri gelirim. Anladın mı?"

Tournemine, çenesi kaskatı kesilmiş halde, kelimeleri bulmakta zorlandı. "Anlıyorum," diye mırıldandı.

O günden itibaren, babam her seferden döndüğünde masayı sordu ve her seferinde masanın yerinde olduğu bildirildi. Tournemine, gün be gün, o masaya bakmak ve sınırlarını, küçüklüğünü sessizce gösteren o nesneyi izlemek zorunda kaldı. Babamın denizde kaybolduğu bildirildiğinde masayı kaldırdı; ancak o zaman batıya doğru bir saldırı yapmaya cesaret edebildi.

"Arka kapıdan giremezsek," dedim *Hansgraf'a*, "başka bir yol var. Johannes'in mızrak attığını gördüm. Mızrağın ortasına bir ip bağlayıp duvarın üzerinden atabilirse, daha hafif olan adamlardan biri daha ağır bir ip taşıyarak duvarı tırmanabilir."

"Aynen öyle," diye onayladı Peter. "Düşen mızrak onları alarma geçirmezse ve bir mazgallara takılırsa."

"Denemeye değer," diye onayladı von Gilderstern.

Yavaş yavaş gölgeler toplandı. Karanlık, altında durduğumuz ağaçları çevreledi ve kalenin duvarlarına doğru bastırdı. Denizden sis geldi ve vadinin alt kısmını kapladı.

İçeride kaç kişi olabilirdi? Fazla değil, çünkü Tournemine'in Brittany'nin bu köşesinde korkacak pek bir şeyi yoktu. Babam denize açıldığından beri tehdit altında olup olmadığı bile şüpheliydi.

Bizimki çok eski bir topraktı ve birçok değişiklik görmüştü, halkı mümkün olduğunda beladan kaçınır, kaçınamayacağı zaman da savaşmaya hazırdı. Keltler, İsa'dan altı yüz yıl önce gelmişlerdi, söylendiğine göre, zaten orada bulunan halkla karışmak için.

Büyük taş anıtlar, megalitler ve dolmenler yüzyıllardır oradaydı. Mısır'da ilk piramit inşa edilmeden önce bin yıldan daha eski mezarlar vardı. Romalılar istila ettiğinde, yerli halkları tek tek yendiler: Namnetti, Redones ve Veneti. Sonunda, MÖ 407'de Romalılar ayrıldı ve korsanların yağmaları başladı. M.S. 460'da, yüzyıllar önce İngiltere'ye gitmiş olan Keltler geri dönerek bu topraklara Brittany adını verdiler. Büyük Britanya'dan, Kral Arthur efsanelerinin çoğunun geçtiği Küçük Britanya'ya dönmüşlerdi.

Tüm bu değişiklikler boyunca halk tarlalarını sürdü, denizin geniş sularında balık tuttu ve gerektiğinde savaştı. Burası zorlu bir topraklardı ve denizdeki çoraklıkların bir tehdit değil, bir davet olduğu türden insanlar yetiştirdi.

Floransa ve Cenova'nın denizcileri korku nedeniyle dar denizlerine zincirlenmişken, Venetiler ve akrabaları uzun zamandır Atlantik'in karanlık sularında seyrediyorlardı. İskandinavların İzlanda'da kendilerini bekleyen İrlandalı rahipler, uzak sulara yelken açanların sadece birkaçıydı. Bretonların çoğu, verimsiz toprağı sürmekten veya balık tutmaktan daha zengin bir yaşam sürmek için korsan olmuştu.

Yağmur yağmaya başladı ve ben miğferimi taktım. Peter atının yanında duruyordu ve Johannes onun atının dizginlerini almaya geldi.

Hansgraf, "Mahkumları bana getirin" dedi.

Onlar karanlıkta zorlukla görülebilen yüzleriyle onun önünde durduklarında, onlara seslendi. "Arka kapıdan kolayca girilebileceğini mi söylediniz? Hayatlarınız önümüzdeki birkaç dakikada olacaklara bağlı olabilir."

"Bundan eminim!" dedi şişman adam itiraz ederek. "Eğer nöbetçiyle konuşabilseydim... ama her zaman nöbetçi olmaz."

"Lucca, on adam al. Arka kapıyı tırmalayın, cevap gelirse bu adam kendini tanıtın. Daha fazlasını yaparsa, onu öldürün.

"Peter, Johannes'i ve çevik on adamı al ve duvarın üzerinden geç. İçeriye ilk giren, kapıları ardına kadar açsın."

Karanlığa doğru ilerledik, seslerimizi bastırarak. Yetmiş silahlı adam çimenli bir yokuşu inip vadiyi geçerken, zırhlarımız yağmurdan parıldarken, kasvetli ve korkutucu bir andı. Kale duvarları karanlık ve uğursuz bir şekilde yükseliyordu. Duvarların arkasında gizlenmiş hiçbir ışık görmedik. Kaç kişi bizi bekliyordu? On mu? Otuz mu? Yüz mü?

Yüzümde yağmur damlalarını hissettim. Son kez mi? Nemli, serin havayı derin derin soludum, eyerdeki sağlamlığımı, elimdeki kılıç kabzasının verdiği iyi hissi hissettim. Yıldızlar yoktu, sadece yağmurla ıslanmış metalin parıltısı vardı.

Gece ne kadar sessizdi! Aziza şimdi neredeydi? Sharasa? Ve Valaba?

Annem toprakta sıcak bir şekilde yatıyor muydu? Onun intikamını almak için yola çıktığımı biliyor muydu? Gecenin sessiz saatlerinde onu ne kadar sık düşündüğümü fark ediyor muydu? Onu korumak, belki de kurtarmak ya da onun yanında ölmek için orada olmayı ne kadar dilediğimi?

Onu hala sevdiğimi biliyor muydu? Ölüler sadece geride bıraktıkları insanların anılarında yaşıyorsa, ben hayatta olduğum sürece o asla ölmeyecekti. Onun ölümünü görmemiştim ve bunun için minnettardım. Benim için o hala yaşıyordu, sadece ayrıydı.

Savaşa gittik. Küçük bir savaş olsa ne fark eder? Kılıç daha az keskin mi olur? Ok daha az ölümcül mü olur? Bu gece kılıcım sadece annemin intikamını almakla kalmayacak, Arap öğretmenimin ve Tournemine'in öldürdüğü diğerlerinin de intikamını alacaktı.

Ben asil bir adam değilim. Aslında cesur bir adam da değilim. Savaşıyorum çünkü kılıç benim işim ve başka bir işim yok. Belki de saldırıya uğradığımda üzerime çöken öfke yüzünden savaşıyorum. Motivasyonum genellikle olması gerektiği kadar güçlü değil. Bazen bir düzenbaz ve entrikacı olduğumdan korkuyorum, ama kendime söyledim, bu gece kılıcım iyi bir amaç uğruna kan dökecek.

Başka ne seçeneğim vardı ki? Topraksız bir adamdım ve bundan daha aşağı, daha savunmasız bir şey yoktu. Ya bir kaleye bağlı, büyük bir lordun hizmetindeydin ya da bir hiçtin. Biz tüccar maceracılar, yeni bir tür zenginlik yaratan yeni bir tür insanın ilk temsilcileriydik.

Biraz titreyerek durduk, çünkü gece nemli ve soğuktu, ve çok yüksek olan surlara baktık. Ana kapıya gitmiş olan Guido geri döndü.

"Tournemine burada. Bizden önce geldiler."

"Öyle olsun. Saldırı devam ediyor."

Yan yana, aralarında fısıltı bile olmadan ilerledik. Mızrağıyla Johannes'e baktım. Basit bir görev gibi görünen şey birdenbire büyük ve tehlikeli hale geldi, çünkü duvar yüksekti ve siperlerin hatlarını görmek zordu.

Johannes aşağı indi ve biz de onun için yolu açtık. Mızrağı tuttu, duvara nişan aldı, sonra birkaç hızlı adım attı ve mızrağı geceye doğru sertçe ve yükseğe fırlattı.

Nefesimizi tutarak bekledik, ama hiçbir ses gelmedi. Johannes ipi aldı ve gergin olana kadar çekti. Mızrak içeriye düşmüş ve şimdi mazgalların arasında sıkışmıştı, şanslı bir vuruştu, çünkü önce mazgalların içinden geçebilirdi.

Peter daha ağır ipi beline bağladı; sonra ipi eline aldı ve duvarı tırmanmaya başladı. İçeriden hâlâ ses gelmiyordu. Bizi kılıçlarıyla mı bekliyorlardı?

Peter yukarıdaki karanlıkta kayboldu ve aniden ipi gevşedi ve daha ağır ip onun işaretiyle sallandı. Anında ipi tuttum ve el ele tırmandım. Akrobatik eğitimim değerini kanıtladı ve hızla tırmandım.

Neredeyse mazgallara ulaştığımda bir nefes sesi duydum, sonra bir vücut yanımdan düştü.

Mermere doğru sallanırken, Peter'ın yüzüstü yattığını gördüm, ölü mü yaralı mı olduğunu anlayamadım, sonra yarım düzine adam duvar boyunca bana doğru koştu.

Artık sessiz kalmanın bir anlamı yoktu. Vahşi bir çığlık attım: "Bir Kerbouchard!" Ve onlara atıldım.

Çığlığım onları korkuttu, bu beklenmedik ama korkulan çığlık onları oldukları yerde durdurdu. Bu çığlığın şoku hayatımı kurtardı. Peter'ın arkasında beklediğimden daha yakındım ve bu kadar zaman sonra gelen bu beklenmedik çığlık, Tournemine'in adamlarını şok etti. Kılıcım onlara doğru sıçradı ve bir kılıç onunla karşılaştı. En yakınımdaki üç adamla çaresiz bir mücadeleye girdim, ama yürüyüş yolu dardı ve hepsi aynı anda bana ulaşamadı.

Onların arkasında ve kale avlusuna açılan arka kapıdan bir çığlık ve kılıçların çarpışması sesi geldi. Karşımda duran

adamlar yine tereddüt ettiler ve en yakınımdaki adamın kılıcını geçerek boğazını, göğüs zırhının üstünden vurdum.

Dizlerinin üzerine çöktü ve arkasında duranların hareketlerini engelledi. Yine bağırdım, "Bir Kerbouchard!" Babamın adamlarının eski savaş çığlığı. Karşımda duranlara korku salmış gibiydi. İleri doğru ilerledim, bıçağımı saplayıp kılıçımı salladım ve sonra Johannes yanımda belirdi.

Önümdeki adamların üzerinden büyük bir çember çizdi ve onu sıkıca çekti. Biri düştü, diğeri ise kolu sıkışmış olduğundan kılıcını kaldırıp benimkini durduramadı.

Artık adamlarımız duvarın üzerine üşüşüyordu ve avludan büyük kapıların gıcırdayarak açıldığını duydum. Bir yangın çıktı ve biri alevlerin üzerine çalı attı. Onların ötesinde, yara izli yüzünde ateşin ışığı dans eden düşmanım vardı.

Tournemine, kale kapısında durmuş, kale avlusundaki kavgayı sanki olanlara inanamıyormuş gibi izliyordu. Bir elinde bardak, diğerinde şişe vardı.

"Bir Kerbouchard!"

Merdivenden aşağı indim, Tournemine geri sıçradı ve kapıyı kapatmaya çalıştı, ama omzum kapıya çarptı ve o geriye düştü. Onu takip ettim ve sonunda onunla yüz yüze geldim.

"Sen o değilsin," dedi, "sen Kerbouchard değilsin."

"Ben Kerbouchard'ım ve yüzünde benim izim var."

Parmakları yara izine gitti, sonra kılıcına düştü. "Öyleyse sonunda seni öldüreceğim!"

"Hayır, Tournemine, seni ben öldüreceğim. Masayı devirdin."

Dudakları bembeyaz oldu. Bu hakaret onu ne kadar kızdırmış olmalı! Kaç gece, hareket etmeye cesaret edemediği masaya, boyun eğdiğinin, zayıflığının kanıtına nefretle bakmış olmalı.

Ama şimdi kendinden emindi. Ben sadece bozkırlarda kaçarken gördüğü çocuktum. Bana doğru geldi, dudaklarında küçümseyen bir gülümsemeyle, ve ben dikkatli bir şekilde başladım, çünkü o bir kılıç ustası olarak tanınıyordu.

Kılıcımı çevirip hamle yaptı, ama ben onun darbesini savuşturdum ve bir anlığına pozisyonunu kaybetti. O anda onu öldürebilirdim, ama onun hızlı ölümü beni tatmin etmezdi. Bu yüzden kılıcımın düz kısmıyla yüzünün yan tarafına vurdum, onu sendeleyen bir darbe.

Onu kasten kışkırttım ve öfkeyle bana saldırdı, ben de hayatım için savaşmaya başladım. Çaresizce, bazen neredeyse çılgınca, onun saldırılarını savuşturdum. Bileğimi kesti, boğazımı kıl payı ıskaladı ve kararlılıkla ilerledi. Aniden, Córdoba'da öğrendiğim gibi ayaklarımla bir feint yaptım. O da alışkanlık olarak anında tepki verdi ve kılıcımın ucu gözünün üstüne değdi. Ucun kemiğe değdiğini hissettim ve kan onun üzerine yağdı. O geri çekildi, ben de ilerleyerek boğazına saldırdım.

Bileğim kanıyordu ve kanın kılıcın kabzasını kaygan hale getireceğinden korkuyordum. Dışarıda kavga sesleri geliyordu ve Tournemine'in adamları artık bizim küçük gücümüzden sayıca fazla olduğu için yenilgiye uğrayabilirdik.

Ne kadar süre savaştık? Kim daha iyi kılıç kullanıyordu? Odanın içinde yukarı aşağı savaştık, ama sonra sürekli antrenmanlarımın, saatlerce süren antrenmanların, takla ve akrobasi çalışmalarımın ve kürek çekme deneyimimin faydasını görmeye başladım. Ayrıca, Mağribi hilelerimin Tournemine'i rahatsız ettiğini gördüm, çünkü o bunları bilmiyordu.

Onu öldürmek yeterli değildi. Yenilgiyi tatmalı, ağzında acı kül gibi tadını çıkarmalıydı. Dişlerinin arasında hissetmesini istedim. Annemi öldüren, hizmetçilerimizi öldüren ve evimizi yıkan bu adamın bunu bilmesini istedim. Yenilgiyi tatmasını istedim.

Bu yüzden, Mağribi kılıç stiline güvenerek Tournemine'e daha fazla baskı uyguladım. Kılıcımın ucu boğazına değdi ve kanadı; sonra hızla aşağı doğru keserek uyluğunu kestim. Çelik zırhı, vücudunu delip geçmemi engelledi ve hedefimi daralttı.

Soğukkanlılıkla, kasıtlı olarak, ona bilmediği şeyleri öğretmeye başladım. Alnında ter damlaları birikmiş, bir gözüne ve yanağına akan kanla karışmıştı.

"Annemizi öldürdüğün gibi, kadınları öldürmeye devam etmelisin. Yakında öleceksin Tournemine ve öldüğünde cesedini *Yeun* Elez'in Youdig bataklığına batıracağım."

O Brittany'de yaşamıştı ve *Youdig'in* Araf'ın girişi olduğuna ve hainlerin ve kötü varlıkların cesetlerinin bu dipsiz bataklığa atıldığına inanıldığını biliyordu.

Yüzü soldu, ama gözleri nefretle parladı. Bana saldırdı, ama ben kılıcını çevirdim ve yanağını kestim.

Kapılar açıldı ve Johannes, Guido ile birlikte içeri girdi. Kılıçları kınlarına girmişti. Demek ki kazanmıştık.

O zaman bitti, diye karar verdim. Feint yaptım, ama Tournemine'in bileği yorulmuştu ve kılıcı parry yapmak için çok yavaş kalktı. Boğazını kestim ve annemin katilini kılıcımdan yere düşürdüm.

Hansgraf içeri girdi. "O adam mıydı?"

"Evet, o adamdı."

Hatırlayarak sordum, "Peter? Peter nasıl?"

"Ağır yaralı ve ölmek üzere. Bu yüzden seni çağırdım. Onu kurtaracak bir yardım varsa, elinden geleni yap."

"Johannes? Tournemine'in cesedini istiyorum. Bu yerden başka bir şey istemiyorum. Sadece o cesedi."

Böylece ölümle uğraşmaktan hayat kurtarmaya geçtim, şifa verme konusunda çok az şey bildiğim için acı çekiyordum.

Tournemine ölmüştü; Peter yaşamalıydı.

Bölüm 28

YEMİNİMİ yerine getirmek için batıya ve güneye doğru yola çıktım, bu yüzden kolondan ayrıldım ve onların geçip gitmesini izledim, Tournemine'in cesedi yedek atımın eyerinde yatıyordu.

Peter von Gilderstern, yaraları sarılmış halde iki atın arasında bir sedyede yatıyordu. Kan kaybetmişti, ama ona şok için iyi olduğuna inandığımız ve kaybedilen kanı yerine koymaya yardımcı olan tuzlu su içirdim.

Onlar kervanlarına dönüp fuarlara devam edeceklerdi. Tournemine'in cesedini ortadan kaldırdıktan sonra, ben de onlara katılmayı umuyordum.

"Seninle birlikte gelmeme izin ver," dedi Johannes. "Senin sıkıntını paylaşmak isterim."

"Hayır, bu görev bana ait. Yalnız giderim."

Ben de onların, baronun kalesinden yağmaladıkları mallarla dolu sığırları, koyunları ve atları sürerek gitmelerini izledim. Yolda sadece bir karanlık çizgi olarak kaldıklarında, ben de yoluma devam ettim.

O engebeli Arré ve Huelgoat ormanını görmeyeli uzun zaman olmuştu, ama hafif yağmur yağarken, böyle bir yere gitmek için uygun bir zamandı.

Yazın, bozkır mor funda ile kaplıydı, ama şimdi funda yağmurla koyulaşmış, toprağı atlarımın nalları altında yumuşaktı.

Günler sonra, kasvetli bir gökyüzünün altında, Arré'nin çorak yalnızlığına doğru at sürdüm. Burası kasvetli, karanlık, hayaletli tepeler, gizemli bataklıklar ve karanlık bataklıklarla dolu eski bir topraydı. Burada Druidler, kayın, köknar ve çam ağaçlarıyla karışık birkaç tane kalan meşe ağacının altında tuhaf ayinlerini yaparlardı. Burada kutsal ökse otunu dallardan altın orakla keserler, düşerken beyaz cüppelerine toplarlardı.

Elez deresi, *Yeun Elez* adlı korkunç bataklıktan akarak uzaklara doğru süzülür ve daha uzak bir bölgede, kökenini hiç belli etmeyen neşeli, dostane bir dereye dönüşürdü. Burada *Youdig* vardı, içine düşen her şeyi emen, kaynayan, emici bir delik. Birçoğu, buranın Bretonların cadıları ve diğer suçluları attığı Araf'ın ağzı ya da daha kötüsü olduğuna inanıyordu. Efsaneye göre, bu tehlikeli bataklığın derinliği ölçülemezdi.

Burada, Druidlerin dolmen yapıcılarının Ölüm Tanrıçasının hayatta kaldığını bildiği, korkunç *Ankou*'yu, kadın ve iskelet şeklindeki ölüm ruhunu görebilirdiniz.

Elez'in bataklıktan aktığı yer karanlık ve kasvetli bir akıntıydı, kıyıları ateş gözlü siyah köpeklerin musallat olduğu bir yerdi ve bu köpekler, bu bölgeye farkında

olmadan gelen yolcuların üzerine atılırlardı. Burası kurtadamların, vampirlerin ve her türlü kirli şeyin musallat olduğu bir yerdi.

İnsan ya da hayvan izi görmedim, sadece uçarken boğuk bir uyarı çığlığıyla bana siyah kanadını sallayan yalnız bir kuzgun gördüm.

Toprağın kayaların üzerinde ince olduğu, kasvetli, bulutlarla kaplı bir diyardı ve karanlık ormanlık alanlar, *teurstlerin*, o siyah ve korkunç yaratıkların ya da gizli mağaralarda veya yıkık kalelerde hazineleri koruyan, sadece otuz santim boyunda olan kötü yaratıklar olan *goriklerin* gözleriyle parıldıyordu.

Her dere geçişinde, geceleri derelerde ölülerin giysilerini yıkayan ve dikkatsiz yolcuları suya çekip yıkamalarına yardım eden gece yıkayıcılarına karşı dikkatliydim. Yolcu reddederse veya kaçmaya çalışırsa, kollarını kırıp boğulmaya terk ederler. Karanlık ve boş göz çukurlarından insanın ruhuna bakan boş gözleri olan kötü yaratıklardır.

Çocukken, annemin amcası tarafından buraya getirilmiştim. Amcam bir druid, rahip, kahin ve büyücüydü ve tüm insani ve doğaüstü bilgeliğe sahip olduğu söylenirdi. Fırtına veya hastalık getirebileceği söylenirdi ve bu geleneğin içinde büyümüş olan bana, onun bildiklerinin bir kısmı öğretilmişti.

Karanlık çöktü, gökyüzünde tuhaf şimşekler çaktı ve sonunda *Youdig'e* vardım. Atımdan indim, Tournemine'in cesedini çözdüm ve bu korkunç yükü, sadece biz Druidlerin bildiği, *Youdig'e* giden tek yolu gösteren taşa taşıdım.

Gök gürültüsü kasvetli tepeler arasında yankılandı ve yağmur karanlık çamların arasında ve boş bozkırın üzerinde fısıldadı. Adım adım dar yolda cesedini taşıdım, her adımımı dikkatle attım, ta ki önümde çukur belirene kadar.

Düz ve çirkin bir su, ara sıra köpüren, çürümüş kokulu bir su. Burası, yeraltı dünyasının ağır dudaklarıydı. Tournemine'in cesedini başımın üstünde yüksekte tuttum, şimşek çakana kadar öyle tuttum, sonra tüm gücümle onu dışarı doğru fırlattım ve ceset, karanlık, çirkin suya bir sıçrama ile düştü.

Düşerken kolları gevşekçe sallanıyordu; siyah beden, yıldırımın yeşil ışığıyla aydınlanan yüzeye çarptı. Orada yatıyordu, yağmur genişçe açılmış gözlerine yağıyordu ve beden yavaşça battı, yüzü yukarı dönük ve en son suya gömüldü, açık ağzına ve gözlerine karanlık su akıyordu.

Kaybolurken, soluk bir el çamur ve suyun üzerinde kaldı, geride bıraktığı hayata ve bu dünyadaki her şeye son bir kez tutunmaya çalışıyor gibiydi.

"İşte, Tournemine, evleri yıkan, kadınları öldüren, kötülüklerin en kötüsü, sözüme göre, *Youdig'e* batıp kötülüğün bataklığı tarafından yutulacaksın."

Uzun bir süre yalnız kaldıktan sonra, karanlığın ortasında karanlık bir siluet olarak durdum, sonra döndüm ve geri dönmek için yolumu buldum. Bu yerden korkan atlarım beni heyecanla karşıladılar. Atıma binip, kuzeye doğru belirsiz bir yoldan uzaklaştım.

Uzun bir süre sonra, Tournemine'in oğlu ve yeğeninin savaş sırasında kaleden kaçtıklarını ve doğudaki La Hunaudaye ormanına gittiklerini öğrendim. Orada, yaban domuzları ve geyiklerin dolaştığı, iz bırakılmamış bir ormanın derinliklerinde, hala görülebilen başka bir kale inşa ettiler.

Batıda benim evim vardı ve o gece yağmur, çatısız zeminlerine, yıkılmış taşlarına yağdı. Benim büyüdüğüm ev. Bizden önce bir Roma villasıydı ve ondan önce ne olduğunu kim bilebilirdi ki? Brittany'de her şey zamansızdır ve öncesinde olan her şey, ondan önce ve ondan önce olanların sadece bir sayfasıdır. Eski bilgilere hakim olan ben,

başlangıcı ve sonu olmayan tarihten önceki tarihi biliyordum.

Nesnelerin gölgelerinin gölgeleri olduğunu biliriz, tıpkı bir aynanın aynasında görülen yansıma gibi. Dairelerin içinde daireler ve boyutların ötesinde boyutlar olduğunu biliriz. Gerçeklikin kendisi bir gölgedir, sadece ötesinde ne olabileceğini görmekten kaçınanların kabul ettiği bir görünüş. Biz Druidler, hafızanın ötesindeki zamanlardan beri babadan oğula aktarılan, sakladığımız ve sadece kendimize sakladığımız bilgileri biliriz. Biz az sayıda kişi, zamanın korkunçluğunu ve eksikliğini kavrayabilenler için bu bilgiyi emanet olarak saklıyoruz.

Yüksek patikada, çorak tepeler arasında, ıssız bozkırlarda iki atımla yol alıyordum. Yıldırım çaktı, sonra durdu ve gök gürültüsü uzak tepelerde yankılanarak sönüverdi. Yağmur durdu, ben de durup miğferimi çıkardım ve son birkaç damlanın başıma düşmesine izin verdim.

Artık boşluk içindeydim; Tournemine ölmüştü. Düşmanının öldüğünü bilen kişi, bir dostunu gömen kişi kadar büyük bir kayıp hisseder ve Tournemine'in hatırası uzun zamandır zihnimi meşgul ediyordu.

Artık arkamda sadece yıkık bir evin kalıntıları ve annemin mezarı kalmıştı. Çocukken koştuğum, oynadığım ve avlandığım bozkırlar arkamda kalmıştı.

Yolum doğuya doğruydu. Babam hala hayatta olabilirdi ve eğer öyleyse, ne olursa olsun, ne pahasına olursa olsun onu bulmalıydım.

Artık bir savaşçı gibi gidebilirdim, borcumu ödemiş, annemin kanını intikamını almış olarak.

Doğuya.

Önce kervan, Safia'ya olan görevimi yerine getirmeliydim.

Ve böylece *Youdig*'in iğrenç bataklığından ayrıldım, arkama bakmadım bile.

Bölüm 29

"Fillerin arasında trompet çal, horozların arasında öp, keçilerin arasında mel" diye bir söz vardır. Yabancı bir ülkede seyahat eden bir adam için bu iyi bir tavsiyedir.

Uzak kuzeyde, mallarım ve Safia'nın bulunduğu kervan vardı. Orası günlerce uzaklıktaydı ve günler kilometreleri artırıyordu. Oradaki insanlar bana yabancıydı, ben de onlara. Birçok dilde yabancı ve düşman kelimeleri aynıdır.

Zırhım yıpranmıştı, giysilerim sıradan, ama atlarım en iyilerindendi, kışlık tüyleriyle biraz gizlenmiş olsalar da. Kılıcım en iyisiydi ve cebimde altın vardı.

Yine de bir insan genellikle kalbinin ihanetine uğrar ve benim gibi kaba bir adam, yalvaranlara, acı çekenlere sık sık kanar. Kendi işlerine bakan akıllı insandır, ama kim her zaman akıllıdır ki? Kişi kendi zorluklarla ilgili anılarının ihanetine uğrar.

Bir gece bir hana vardım. Atlarımı ahıra koyup içeri girdim.

Ocakta ateş yanıyordu, çıplak tahta masalar temizlenmişti ve birkaç adam oturmuş, konuşmadan, kederli ve yenilmiş bir halde bakıyorlardı.

Ben içeri girdiğimde başlarını kaldırıp baktılar, sonra hemen gözlerini kaçırdılar, çünkü bu tür insanlar gezgin bir askerden iyi bir şey beklemiyorlardı. Zavallı adamlar yeterince soyulmuştu.

Hancı, benim emrimle bir somun ekmek, bir parça peynir ve bir koyun budu getirdi, o zamanlar için iyi bir yemekti.

"Şarap," dedim, "bir sürahi şarap." Gözlerim hancırı geçip oturan adamlara kaydı, hepsi zayıflamış, yanakları çökmüştü. Aç bir şekilde baktılar, sonra gözlerini kaçırdılar. "Bana katılın," dedim, "herkese birer kadeh olacak."

İsteksizce geldiler, şarabı kabul ettiler ve kuzu etime aç bir şekilde baktılar, ben de her birine bir dilim kestim.

"Yiyecek ve içecek bulabildiğimiz çok az," dedi biri, "darı lapası ve bir iki havuç. Koyunlarımızı ve sığırlarımızı alıyorlar, bugün de fuara götürmeyi planladığımız balımızı aldılar."

"Biz kiracıyız," dedi bir diğeri, "ama bize nasıl davrandıklarını görseniz inanmazsınız. *Maire*, yani mülkleri yöneten temsilci, her şeyi alıyor ve lordumuz hiç gelip durumumuzu kontrol etmiyor."

"Bal," dedi ilk adam, "bir akşam kovanlarımızdan topladığımız arılardan geliyordu ve arılar funda çiçeklerinden nektar topluyorlardı. *Belediye başkanının* buna hakkı yoktu, ama bal alındı ve lordun onu asla görmeyeceğinden emin olabilirsiniz."

Onlar gittikten sonra ben hala oturmuş ateşin tadını çıkarıyordum, ev sahibi yanıma geldi ve onu da oturmaya davet ettim, o da kabul etti.

Ev sahibim düzgün bir adamdı ve düzgün bir konuşma yeteneği vardı. Başkasının şarabını içerken serbestçe konuşuyordu, ancak kendisi için hiç içki ısmarlamadı.

"Zavallı adamlar! Zaten çok az şeyleri var ve buraya gelenlerin çok azı senin gibi paylaşmayı teklif ediyor. Jacques'ı fark ettin, değil mi? Et dilimini ve ekmeğini cebine koydu, ama sen onun yediğini düşünmen için çiğniyormuş gibi yaptı, değil mi? Ekmeği ve eti karısına ve çocuklarına götürecek ve burada yediğine yemin edecek.

Jacques ve Paul'du onlar. Arıları kovanlara koyup sakladılar, bir yıl boyunca fuarda bal satıp çocuklarına giysi alacaklarını planladılar, ama sonra *belediye başkanı* balı onlardan aldı. O cimri bir adam, onun kadar paraya aç birini daha görmezsin."

Ateş sıcaktı ve şarap güzeldi. Kadehlerimiz bir kez daha dolduruldu ve zihnim çalışmaya başladı, utanmam gereken düşünceler düşünmeye başladım ve utanmamamdan utanmam gerekirdi.

Bal, *belediye başkanı* ve dolandırılan zavallı köylüler düşüncesi öfkemi uyandırdı, ama bal düşüncesi arıları da akla getirdi. Arılar, evimizin bulunduğu bozkırlarda bulunan bir şeydi ve onları iyi tanıyordum.

"*Belediye başkanı* cimri mi diyorsun? Para düşkünü mü?"

"Evet, kendi annesini bile dolandırırdı, eğer bununla bir kuruş kazanacak olsaydı."

"*Mahkemede* bir depo yeri olmalı. Eşyalarını evde mi saklıyor, yoksa ayrı bir yerde mi?"

"Çalmayı mı düşünüyorsun? Hiç şansın yok. Depo kendi evinde, yatağı hemen yanında ve yemek yediği masa deponun kapısının yanında. Kedi gibi kulakları var. Hiç şansın yok. Jacques'ın bunu düşündüğünden emin olabilirsin, o kadar çaresiz durumda."

"*Mahkeme* mi? Nehir kenarındaki büyük bina mı?"

Evet, öyleydi. Benim zihnim kurnazdır ve benimle yemek yiyen adamlar dürüst, çalışkan insanlardı. Allah adına, düşündüm - ve sonra Allah'ı düşünmeyi bırakmam gerektiğini fark ettim, çünkü burası bunun için yanlış yerdi - onlara yardım edecektim.

"Jacques'a söyle," dedim, "kovanlarını dere karşısındaki söğütlerin yanına taşı, ve bunu bu gece, karanlıkta yap. Eğer planım işe yararsa, balını geri alacaktır."

Ev sahibini bunun anlamını düşünmeye bırakarak, atlarıma döndüm ve *mahkeme* binasına giden yolda ilerledim.

Kapıyı öfkeyle yumrukladım. Aniden kapı açıldı ve öfkeli *belediye başkanı* ortaya çıktı. Köylülerden çaldığı şeylerin çoğunu, önündeki kemerinin arkasına koymuştu.

"Dur, dur! Bu da ne? Git buradan!"

"Ne? Bir altın sikkeyle bir yolcuyu gönderecek misin? Ben sadece yemek ve konaklama istiyorum, o iğrenç hanı midem kaldırmadı." Cebimden parlak, yeni bir altın sikke çıkardım. "Beni ağırlayın, iyi adam, bu altın sikke sizin olsun."

Kaba giysilerimden güzel atlarıma baktı ve parayı parmaklarımdan aldı. Bana hiç güvenmiyordu, ama altın onun misafirperverliğini garanti altına aldı. "Öyleyse içeri gel," dedi.

Neyse ki iştahım vardı, çünkü ikinci bir yemek yedim ve daha iyi bir şarap içtim.

"Dilim tatlıyı sever," dedim. "Tatlı otunuz var mı? Ya da bal?"

"Bal var, ama bulması zor."

"Peki ya altın sikke? Bir gecelik konaklama için ne zaman böyle bir sikke buldun?"

Arkasındaki kapıyı açtı ve orada, panjurlu pencereleri olan uzun ve güzel bir oda olan depo vardı. Beş büyük kavanozdan birine gitti, en az yüz kilo bal vardı, ve benim için bir parça alıp tattırdı.

"Paralarını cömertçe harcıyorsun," dedi, domuz gibi kötü gözleriyle bana bakarak.

Onun şişesinden bardağımı yeniden doldururken omuz silktim. "Önemli değil. Diğerleri benim bildiklerimi bilselerdi, hepsinin altınları olurdu. Bak..." Gömleğimden deri bir cüzdan çıkardım ve masanın üzerine birkaç altın sikke attım, hepsi parlak, yeni ve ışıltılıydı. "Bunlar bende var, ama daha fazlasını alma zamanı geldi. Altın, bilenler için hiçbir şey ifade etmez ve Tanrı'ya şükür ki biz çok azız!"

Altınları cüzdanıma koyup gömleğime geri koyarken bana baktı. Bir bardak şarap daha içip, bilgece bardağa baktım. "Endülüs'teki savaşlarda, Mağribilerle savaştım. Ah, şu Mağribiler! Altını anlayanlar onlardır!"

Kadehim boşaldı ve tekrar doldurdum. "Parlak, değil mi? Parlak, parlak yeni altın!" Ona göz kırptım. "Eğer birkaç gün çalışabileceğim bir yerim olsaydı, sen ve ben güzel bir şeyi paylaşabilirdik."

"Neden bahsediyorsun?"

"Mağribiler ve birinin bıçağımı boğazından uzak tutmamı öğrettiği şey.

"O, şişeler ve masaların arasında, Tanrı bilir ne iş yapıyordu, ben onu şaşırttığımda. Diğer Mağribiler gibi, onun da kalbini sökmeyi planlıyordum. Sonra bana parlak, yeni bir altın parçası gösterdi."

"Altın mı?"

"Altın. Şimdi ihtiyacımız olan şey, çalışabileceğimiz sakin bir yer. Bu" — gömleğimdeki cüzdana dokundum — "sahip

olduğum tek şey ve Paris'e geldiğimde daha fazlasına ihtiyacım olacak. Bir yere ihtiyacım var" — elimi uzattım — "bunun gibi sakin bir yere ve yarı yarıya paylaşırız."

Oh, yemi yuttu! O kadar çabuk yuttu ki, ondan bir adım önde olmak için hızlıca düşünmek zorunda kaldım. Çalışabileceğim bir oda vardı. O gerekli ekipmanı temin edecekti. "Bir şey var, ayın karanlığında toplanması gereken bitkilere ihtiyacım var. Acele edersem..."

Hava oldukça karanlıktı, ama ihtiyacım olan bitkilerin yol kenarında yetiştiğini hatırladım. Benim gibi bir eğitim almış olanlar, dikkatli olma alışkanlığı geliştirirler. At sürerken yol kenarında hangi otların yetiştiğini hep fark ederdim ve Avrupa'nın hendeklerinde tıbbi açıdan önemli birçok bitki yetişir.

Şu anda ilgimi çeken bitki, bazen mısır gülü olarak da adlandırılırdı. Mevsim geç olmuştu, ama tohumlar hala orada olacaktı ve birkaç solmuş çiçek görmüştüm. Bahar geç geldiğinde çiçeklenme de geç olur, ama yabani gelincikler uygun olan yollarda yetişir.

Döndüğümde, iki kadeh şarap doldurulmuştu ve şişe masanın üzerinde duruyordu. Zaman olsaydı şurup yapardım, ama yoktu. Masaya doğru yürüdüm, sonra durdum. Neden uğraşayım ki? *Belediye başkanı* dışarıdaydı ve depo yakındaydı.

Hızla kapıyı açtım ve oda karanlık olmasına rağmen bal kavanozlarının nerede olduğunu biliyordum. Hızla her birinin kapağını açtım ve panjurlu pencereleri biraz açtım. Ana odaya dönüp kılıcımı ve teçhizatımı topladım.

Belediye başkanı odaya geri koştu ve yüzündeki ifadeden, kötü bir şey yaptığını anladım. "Neredeydin?" diye sordum. "Şüphesiz, şeytani bir şey yapıyordun."

"Hayır, hayır!" diye itiraz etti. "Ev işleri, hepsi bu."

Bana ve hendekten getirdiğim bohçaya baktı. "İstediğini buldun mu? Bakabilir miyim?"

"Görmene izin yok. Artık sana güvenmiyorum."

Tartıştık ve ben daha da sinirlendim; sonunda, "Sana ve bu eve güvenmiyorum! Benimle han'a gel. İki gün sonra her şey yolunda giderse, altın yapmaya başlayacağız; aksi takdirde, seninle hiçbir işim olmayacak" dedim.

O itiraz etti, tartıştı, ama ben kararlıydım. Sonunda, hala itiraz ederken, benimle birlikte hana gitti. İçeri girerken, hana bakıcısına baktım ve o çok hafifçe başını salladı.

Yolculuğumu erteleyecektim, ama çok uzun sürmeyecekti. Yaşlı adamı iki gün, belki biraz daha az ya da biraz daha fazla, evinden uzak tutmalıydım.

"Evinizi kilitlediniz mi?"

"Elbette! Hırsızlar var." Han sahibinin hoşgörüyle baktığı perişan görünümlü adamları işaret etti. "Bunlar gibi."

"Buradaysa, hırsızlık yapamazlar."

"Onlara bir fırsat ver, çalacaklardır."

"Bal çok lezzetliydi," dedim. "Arı yetiştiriyor musun?"

"Onlar yetiştiriyor, onların olan benimdir. Bu, bana borçlu oldukları şeylerin bir parçası."

"Ve sen de onu malikanenin sahibine mi gönderiyorsun?"

Bana şüpheli bir bakış attı. "Evet."

"Onların balını aldınız, ama şimdi daha fazlasını elde ederlerse, onu da alacak mısınız?"

Kıkırdadı. "Bu imkansız! Bu sezon daha fazla bal elde edebilirlerlerse, onu saklayabilirler ve isterlerse fuarda satabilirler."

Ertesi gün sıkıcı geçti, çünkü *belediye başkanı* dar görüşlü, bağnaz, sağlıksız bir adamdı ve tek düşündüğü köylüleri sömürmek ve şüphesiz lordunu soymaktı. Huzursuzluğuna rağmen onu han veya tarlalarda tuttum, her zaman köylüler gözümün önünde.

"Onları izlemeliyiz," diye ısrar ettim. "Senin çalabileceğin bir şeyi çalabilirler."

"Ne dedin?" Keskin küçük gözleri bana dik dik baktı.

"Kazanacaklarını düşündükleri kadar çalabilirler dedim," diye cevapladım.

Onlar çalmadılar, çünkü onları dikkatle gözlemledik ve meraklı bir adam olan ben, başka gözlemler de yaptım. Her şeyin yolunda gittiğine karar verdim.

Hancının masasında şöyle dedim: "Bugün köylüler hiçbir şey çalmadı. Katılıyor musun? Tarlalardan ayrılmadılar mı?"

“Terk etmediler!” Belediye başkanının yüzünde memnuniyetle kendini beğenmiş bir ifade vardı.

“Tanık olun,” dedim ev sahibime, *“belediye başkanı* köylülerin hiçbir şey çalmadığını, tarlaları terk etmediklerini söylüyor.”

Hancı şaşkındı, ama *belediye başkanı* şüpheyle bakıyordu. Bazen kötü ve kurnaz bir adam olan ben, tüm bunlardan çok keyif aldım.

"Altın? Altınla ne zaman başlayacağız?"

"Yakında," dedim, "köylülerin meşgul olduklarından ve bizi izlemediklerinden emin olmam gerekiyordu. Yaptığımız şey

gizli kalmalı."

İkinci gün *belediye başkanı* evine dönmeden önce hava kararmıştı ve ben kendimden ve doğanın taklit edilemez yollarından çok memnundum.

Jacques, Paul'un eşliğinde yorgun bir şekilde hana geldi. "Şarap! Arkadaşlarım, bal satıcıları için bir sürahi!"

"Şaka mı yapıyorsun? Satacak ne balımız var ki?"

"Yarın," dedim, "kovanlarınıza bakın. Onları bal ile dolu bulacaksınız."

Bana yalancı demediler, çünkü şarap masadaydı ve ben bir koyun budu daha sipariş ettim. Bu sefer herkese birer dilim kestim ve evdekilere de kalın dilimler kestim. "Şimdi yiyin. Yarın kovanlarınıza baktığınızda, balınız olmadığını düşünüyorsanız, gerçekten şüpheci olmalısınız."

Aniden dışarıda büyük bir gürültü çıktı ve *belediye başkanı* iki muhafızla birlikte odaya daldı. "Onları yakalayın!" Jacques ve Paul'ü işaret etti. "Onlar hırsız! Balımı çaldılar!"

"Durun!" Elimi kaldırdım ve ayağa kalkarak iki muhafızdan da daha uzun boylu durdum. "Balınız mı kayboldu?"

"Hepsi! Her bir damlası!"

"Ama biz iki gün boyunca köylüleri izledik. Bugün hiçbir şey çalmadıklarını söylemedin mi? Tarlalardan hiç ayrıldılar mı? Ben de yakından izledim ve gece olana kadar evlerine gitmediler veya işlerini bırakmadılar."

“Hiçbir şey çalmadıklarını, tarlalardan ayrılmadıklarını söyledi,” dedi ev sahibim.

Nöbetçiler, ne diyeceğini bilemeyen *belediye başkan*ına baktılar.

Masaya eğilip en sert ifademle, "Bu, lordunu dolandırmak için yapılan bir komplo. Balın çalındığını iddia ederek, hepsini kendine saklayabilir ve efendinin hak ettiği payını elinden alabilirsin," dedim. Nöbetçilere dönerek, "*Belediye* başkanının, kendisi satın almak zorunda kalsa bile, lorduna üç büyük kavanoz bal teslim etmesini sağlayın," dedim.

Pelerinimi toplayıp eşyalarımı aldım ve "Şimdi gideceğim, ama bu konuyu konuşacağım. Soruşturma yapılması gerekiyor. Görünüşe göre buradaki tüm konular soruşturma gerektiriyor" dedim.

"Hayır!" diye itiraz etti *belediye başkanı*. "Bal'ı lorduma teslim edeceğim."

"Öyle yapın ve onun için çalışanlardan bir daha hırsızlık yapmayın." Masaya eğildim. "Düşün, şişman dostum. Onların balı çalmadığını biliyorsun, o zaman bu olayda Tanrı'nın eli yok mu? Ya da belki bir ruhun? Dikkatli ol, dostum. İyi adam Jacques ve iyi adam Paul, dikkatle davranılması gereken adamlardır."

Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapattım ve atlarımın yanına doğru yürüdüm.

Belediye başkanı peşimden koştu. "Peki ya altın?" diye itiraz etti.

Pelerinimi üzerime çekerek, "Fakir köylüleri aldatıp efendisini dolandırmaya çalışan bir adam, ortaklık kuracak bir adam değildir.

"Dahası" —neredeyse kazara elimi uzattım—"bunu efendinize bildirmek için atımı sürerek gideceğim... tabii başka bir yol izlememin bana daha karlı gelmezse."

Şişman yanakları heyecandan titriyordu. "Başın belaya girer! Büyük belaya!" Bana doğru eğildi ve elime bir kese koydu. "Başka bir yol kullan! Lütfen, başka bir yol kullan!"

Yolun biraz ilerisinde bir köylünün kulübesinin önünde durdum. Eyere yaslanarak, yüksek sesle kapıyı çaldım. Korkmuş bir kadın kapıyı açtı ve ona keseyi verdim.

"Bu Jacques'ın diğerleriyle paylaşması için," dedim. "Ona, arıları yöneten adam Kerbouchard'dan geldiğini söyle!"

Bunun üzerine, arıların alışkanlıklarını düşünerek gecenin karanlığına doğru yola çıktım. Arılar çok çalışkan yaratıklardır, tatlıları bulmak için her çalıya, her yarığa, her pencereye uçarlar.

Gerçekten de çalışkan yaratıklar, ama aptal değiller. Bal yapmak için çiçeklerden nektar toplarlar, ama hazır bal varsa arılar bile nektar toplamazlar.

Bölüm 30

Döndüğüm Fransa, İslami İspanya'dan çok farklıydı ve tartışmalara katılmamayı öğrendim, ancak bu bana çok zor geldi. Biz Bretonlar sessizliğe meyilliyiz, ancak yine de Keltler tartışmayı severler. Sessiz kalmak zordu, ama genellikle sessiz kaldım.

Genel olarak temizlik eksikliği, soyluların ve din adamlarının aşırı gururu ve cehaleti beni şaşırttı.

Batı dünyası üzerindeki tüm etkilerine rağmen, Aristoteles hariç, Yunan düşünürleri hiç yaşamamış olabilirdi. Müslüman ve Yahudi düşünürler ve bilim adamları hakkında hiçbir şey bilinmiyordu ve tıp uygulamaları korkutucuydu.

Geçmişte, Córdoba'da kolayca yapılan karşılıklı tartışmalara, sıcak, tembel banyolara ve aydınlatılmış, döşeli sokaklara alışmıştım. Córdoba, Toledo, Seville ve Málaga'nın her yerinde zeka, şiir ve heyecanlı fikir tartışmaları vardı.

Yine de Fransa'da bile gençler arasında artan bir merak, dinleme isteği ve öğrenme arzusu gördüm.

Manastırlarda, Peter Abelard gibi bilginler düşünür, yazar ve konuşurlardı. Sayıları azdı ve sık sık başları belaya girerdi, ama sayıları giderek artıyordu.

Nihayet, Brittany'den ayrılmamızdan bir ay sonra, kervana yeniden katıldım.

Onlar Cambrai'deydiler. Bruges ve Lille'de zorluklar çıkmış ve bu fuarlar kaçınılmıştı. İşler iyi gitmişti ve döndüğümde ipeklerimizin birkaç rulo hariç satıldığını ve paramızın Flanders kumaşlarına yatırıldığını gördüm. Güneydoğuya, Châlons-sur-Marne'ye döndük ve altı hafta sonra Paris yakınlarındaki St. Denis'e gittik.

Safia, St. Denis'de aniden, "Mathurin, seni burada bırakacağım" dedi.

Dönüşümden beri sessizdi ve bana açmadığı sorunları olduğunu biliyordum, ama ona soru da sormadım. Montauban'da eski arkadaşlarından bir mesaj almıştı ve şimdi kaldığı yerden devam edecekti.

"Seni özleyeceğim."

Gözleri gözlerime kilitlendi. "Hâlâ babanı bulmak istiyor musun?"

"Her şeyden çok."

Göz kapakları hafifçe titredi ve bana söylemek istemediği daha fazla şey bildiğini anladım. "Onu bir daha düşünmemen daha iyi olur."

"Öldü mü?"

"Hayır, ama senin ulaşabileceğin bir yerde değil. Israr edersen, hayatından endişe ederim."

"Başka seçeneğim yok."

O sessizdi. Seine nehrinin kıyısındaki küçük bir koru içindeydik. Yarın Paris'e gidip orada vedalaşacaktık. Birbirimizi takdir ve saygı ile karşılayan iyi arkadaşlardık. O, İslam dünyasında geniş bir ağa sahip, zeki ve akıllı bir kadındı. Onun gibi, farklı idealler ve amaçlar için çalışan birçok kişi vardı ve aralarında görünmez, konuşulmayan, ama yine de acımasız ve ölümcül bir savaş vardı.

Sonunda, "Dağın Yaşlı Adamı'nı hiç duydun mu?" diye sordu.

"Haşhaşiler mi? Evet, onları biliyorum."

"Hazar Denizi'nin ötesinde, dağların tepesinde bir kalesi var. Aslında birkaç kale var, ama seni ilgilendiren sadece biri. O da Alamut Kalesi."

"Babam orada mı?"

"Orada bir köle ve Mathurin, kimse, ama *kimse*, suikastçılardan biri olmadığı sürece o kaleye giremez."

"Orada olduğundan emin misin?"

"Casuslarımız her yerde. Bu haber bana ulaştı. Tek bildiğim, üç ay önce hala sağlıklı ve güçlü olduğu."

"Ama köle mi?"

Böyle bir adamın köle olması imkansız görünüyordu. Onun vahşi gücü, keskin zekası, boyun eğmez tavırları... Ondan daha köleye uygun olmayan bir adam düşünemiyordum.

Suikastçılar hakkında sadece genel olarak bilinenleri biliyordum. Onlar, Muhammed'in takipçileri arasında büyük bölünmelerden biri olan Şiilerin bir kolu olan İsmaili'nin bir kolu olan Pers mezhebiydi.

Genç bir İranlı Şii olan Hasan ibn-al-Ṣabbah, 1071'de tarikata katıldı ve suikastçıların ilk Büyük Üstadı, ilk "Dağın Yaşlı Adamı" oldu. Cinayeti siyasi bir silaha dönüştürdü ve İslam dünyasında ve hatta Hıristiyan Avrupa'da bile korkulan bir kişi haline geldi.

Alamut kalesinden, Dağların Yaşlı Adamı'nın düşmanlarını öldürmek veya kervanlara saldırıp mallarını ona getirmek için esrarla uyuşturulmuş suikastçılar gönderildi. Kalesinden krallara ve sultanlara emirler gönderdi ve birden

fazlası, suikast tehdidi altında, Yaşlı Adam'ın isteklerine uydu.

Hasan-ibn-al-Sabbah, Ömer Hayyam ve Nizam-al-Mulk'un genç öğrencilerken bir anlaşma yaptıklarına dair bir efsane vardı. Hepsi aynı ustadan ders alıyordu; hepsi yetenekliydi ve üçünden en az birinin iktidara geleceği kesindi. Aralarında, başarıya ulaşan kişinin diğer ikisiyle eşit olarak paylaşacağına karar verdiler.

Nizam-al-Mulk, güçlü Selçuklu İmparatorluğu'nun veziri oldu ve bilgin, matematikçi ve şair Ömer, çalışmalarını sürdürürken kendisine destek sağlayacak bir emekli maaşı seçti. Hasan ise sarayda bir görevde ısrar etti ve kısa sürede Nizam-al-Mulk'un rakibi oldu.

Sonunda, zekâsı ve itibarı elinden alınan Hasan, imparatorluktan kaçarak Alamut'a yerleşti ve buradan Nizam-al-Mulk'un suikastını yönetti.

Alamut Bahçesi hakkında bir hikaye anlatılırdı. Bu bahçe, yakınlardaki dağlarda bulunan gizli bir vadide yer alır ve her türlü lezzetli meyve, muhteşem çiçek ve gölge veren ağaçların yetiştiği bir yerdi. Şarap veya süt akan çeşmeler vardı ve her yer güzel, şehvetli kadınlarla doluydu.

Çöl kabilelerinden gençler Alamut'a davet edildi, uyuşturuldu ve bu iç vadiye taşındı. Birkaç gün boyunca, çorak ve verimsiz çölde hiç yaşamadıkları bir hayat yaşadılar.

Bu deneyime kadar, bu çöl gençleri hurma, deve sütü ve keçi eti dışında hiçbir şey bilmiyorlardı. Aniden, her türlü lüksle çevrildiler ve sadece rüyalarda görülebilecek güzellikteki kadınların eşliğinde eğlenmelerine izin verildi.

Yine uyuşturulup dışarıya geri götürüldüler ve Yaşlı Adam'ın onları Cennet'e götürdüğü ve istediği zaman bunu tekrar yapabileceği söylendi. Dahası, onun hizmetinde ölürlerse Cennet'e geri dönecekleri söylendi.

Sonra bu gençler, Yaşlı Adam'ın düşmanlarını öldürmek için gönderildiler ve korkusuz olmaları için onlara haşhaş verildiğinden, *haşhaşiler* veya suikastçılar olarak tanındılar.

Yaşlı Adam ve onun öldürdüğü kişiler hakkında hikayeler anlatıldı. Olası bir düşmanın her ölümü, nasıl olursa olsun, ona atfedildi.

Ve şimdi babam Alamut'ta tutsaktı. Bir şekilde oraya gitmeli, kaleye girmeli ve onu oradan çıkarmalıydım. Öyle dedim.

"Oraya gitmek isteyeceğini biliyordum, ama sana yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok, hiçbir şey."

"Yardım beklemiyorum. Bu görev bana ait. Artık onun hayatta olduğunu, sağlığını biliyorum, gerisi bana kalmış."

"Seni uyarmama gerek yok Mathurin, ama Yaşlı Adam'ın her yerde casusları var. Niyetinizi söylerseniz, o da öğrenir. Burada bile casusları olabilir, bu yüzden planlarınızı kimseye söylemeyin."

Nehirdeki hışırtıları ve yaprakların sesini dinledik. "Safia? Artık iyi olacağından emin misin?"

"Arkadaşlarım var, Mathurin, ama paraya ihtiyacım olacak. Eğer kabul edersen, elimizdeki parayı alacağım, sen de malları ve atları al."

"Bu haksızlık. Malların ve atların değeri, sahip olduğumuz altının değerini çok aşıyor."

Arkamızda kamp hareketleniyordu. Guido şarkı söylüyordu ve Johannes'in kahkahalarını duyabiliyorduk. "Onları özleyeceğim, seni özleyeceğim gibi. Onları bulduğumuzda çok şanslıydık."

"Ben de seni bulduğumda şanslıydım," dedim. "O geceyi hatırlıyor musun, Safia? Gidecek yerim yoktu ve her yerim

düşmanlarla çevriliydi."

"Bana iyi bir arkadaş oldun." Bana baktı. "Mathurin, keşke..."

Ne dilediğini asla öğrenemedim, çünkü o anda kamptan bir çağrı geldi.

Hansgraf ve Peter beni bekliyorlardı, yanlarında Lucca ve Johannes de vardı. "Tavsiyene ihtiyacımız var. Safia, senin toprak bilimi ve hatta haritalar konusunda çok bilgili olduğunu söyledi."

"Öyle bilgim var."

"Buranın doğusu mu? Macarlar ve Peçeneglerin topraklarını biliyor musun?"

"Marvazi ve diğerlerini okudum. Çok az bilgi veriyorlar."

"Kiev'i biliyor musun?"

"Burası büyük bir pazar kasabası, kuzey Avrupa'nın en büyüğü, ama oraya giden yol tehlikeli ve Peçenekler vahşi bir halk."

"Önemli değil. Peter'ın ve benim iki kervanımız, yüz elliden fazla savaşçı toplayacak."

Vahşi bozkır kabileleri hakkında çok şey duymuştum, bu fikir beni endişelendiriyordu. *Hansgraf* itirazlarımı ciddiyetle dinledi. “Bruges ve Lille'deki fuarları kaçırdık, St. Denis'teki fuar ise küçük bir fuar. Lagny ve Provins'te ticaret yapılacak, ama doğuya gidersek Köln ve Leipzig'de fuarlar var. Bana göre, Flanders'ın kumaşlarını Kiev'e götürüp orada satarsak ve Konstantinopolis'e götürmek için kürk satın alırsak, iyi bir ticaret yapabiliriz.”

Bozkır kabileleri arasında huzursuzluk olduğu söylentileri vardı ve ben tedirgindim. Safia beni bekliyordu ve ona

planlananları ve korktuğum şeyleri anlattım.

Derin denizler ölçülebilir, ama bir kadının kalbini kim bilebilir? Birbirimizi aylardır tanıyorduk ve o beni her zaman rahatsız ediyordu, ama bir erkekle bir kadının tanışmasında bir an vardır ve o an geçtikten sonra bir daha asla geri gelmeyebilir. En azından aynı özle.

Eşit olarak tanışmıştık, bu tür konularda nadiren iyi bir şeydir, çünkü bir erkeğin eşi olmak isteyen kadın genellikle bir erkekten daha az ve bir kadından daha az olur. Bir kadın kendisidir, bu da bir erkekten tamamen farklı bir şeydir.

"Seni şehre kadar eşlik edeceğim. Yalnız başına gitmen iyi olmaz."

"Tamam."

Aramızda sessizlik oldu ve ben kalbimde bu sessizliğin anahtarını aradım ama hiçbir kelime bulamadım.

Paris, alıştığım şehirler gibi değildi, çamurlu sokakları ve yabancılara karşı şüpheci insanları olan küçük, eski püskü bir yerdi.

Babam, balıkçıların Seine Nehri'ndeki bir adaya yerleşip Lutetia adında bir kasaba kurduklarını, bu kasabanın Vikingler tarafından birçok kez yağmalandığını anlatmıştı. Sonunda, Kont Eudes ve Piskopos Gozlin adayı surlarla çevirip kasaba halkını Vikinglerle savaşmak için örgütlediler. Vikingler daha sonra nehrin aşağısına inip, adını aldıkları topraklara yerleştiler. Normandiya. Kuzeyli adamlar, Frank topraklarında Normanlar olarak tanınmaya başladılar.

Paris şehri, eğer böyle adlandırılabilirse, aslında üç şehirden oluşuyordu. Lutetia'nın bulunduğu ve şu anda Notre Dame'ın bulunduğu adada hükümetin merkezi ve saray vardı. Piskopos da adada yaşıyordu. Sağ kıyıda, ayrı olarak yönetilen, şehir, dükkanlar, pazarlar ve altı büyük

lonca vardı. Burada dövizciler, kuyumcular ve bankacılar vardı. Bu bölge Paris Provostu tarafından yönetiliyordu. Sol yakada, henüz başlangıç aşamasında olan, kendi kanunları, idareleri ve gelenekleri olan "okullar" vardı. Paris Piskoposu, kendisi de bir feodal lord, kral kadar güce sahip büyük bir toprak sahibi idi.

Eski Lutetia bölgesi "Şehrin Adası" olarak adlandırılıyordu, ancak orada yaşayan kral ve piskopos, lonca üyeleri veya hatta tartışmacı ve çoğu zaman müstehcen üniversite öğrencileri kadar hükümetle ilgisi yoktu. Romalıların kendilerini adaya hapsetmediklerini fark ettim, çünkü sol yakada bir amfitiyatro kalıntıları ve bir su kemerinin birkaç kemeri vardı.

Safia ve ben köprüde ayrıldık, çünkü resmi makamların dünyasına girmek istemiyordum. İktidardan ne kadar uzak durursanız, hayatınız o kadar uzun ve mutlu olur. Üstelik, uzun süreli vedalar beni tedirgin ediyordu.

"İyi olacaksın, değil mi?" diye sordum.

"Sadece şunu söyleyebilirim. Bir süre burada kalacağım. Bazı arkadaşlar, kim oldukları önemli değil, Paris'e ipek üretimini tanıtmayı planlıyorlar."

"Bu iyi bir fikir, Safia. Zaman değişiyor. Sadece birkaç yıl önce kasabalar önemsizdi. Artık sadece sığınak olmaktan çıkıp pazarlar haline geldiler. Sen de gördün. Gezgin tüccarlar dolaşmayı bırakıp kasabalara yerleşiyorlar. Sen akıllısın. Kadınların olduğu yerde ipek pazarı da olacaktır."

Başka bir şey söylemedik, ama son bir kez uzun uzun bakarak ayrıldık. Ben de onun kadar mutsuz bir şekilde atımı sürerek uzaklaştım.

Lyon'a giden eski Roma yolu beni kasabanın kenarına götürdü, ama genç erkeklerin toplandığını görünce yönümü değiştirdim. Atımı yaklaştırarak dinlemek için durdum. Bir grup genç erkek saman balyalarının üzerinde oturmuş bir

dersi dinliyordu. Burası Fouarres'in yeri ve Paris'teki ilk okullardan biriydi.

Bazıları, güzel Arap atımın üzerinde otururken, yıpranmış zırh giymiş, belimde kılıç, eyerimde yay ve oklar olan beni şüpheyle süzüyorlardı. Kuşkusuz, böyle bir adamın tartışmalarıyla ilgilenmesine şaşırmışlardı.

Sert yüzlü, zayıf bir adam olan öğretim görevlisi, Bernard'ın Abelard'ı teolojiye akıl uyguladığı için kınamasını açıklıyor ve Bernard'ı, kafir olarak nitelendirdiği Abelard'a verdiği cezadan ötürü övüyordu.

"Saçma!" dedim sinirli bir şekilde. "Bernard yaşlı bir aptaldı!"

Herkes başını çevirdi ve öğretmen dehşetle bana baktı. "Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?" diye sordu.

"Ne istersem söylerim," diye daha neşeli bir şekilde cevap verdim, "çünkü hızlı bir atım var."

Birkaç öğrenci güldü ve biri "Aferin sana, asker!" diye bağırdı.

"Hiç saygın yok mu?" diye sordu öğretmen.

"Soru soran ve dürüst cevaplar arayan herkese saygı duyuyorum."

"Bir filozof!" diye güldü bir öğrenci.

"Cevap arayan bir gezgin," dedim, sonra öğretmene, "Saygı duyup duymadığımı mı sordunuz? Gerçeğe saygı duyuyorum, ama gerçeğin ne olduğunu bilmiyorum. Birçok gerçek olduğunu düşünüyorum ve bu nedenle, gerçeği bildiğini iddia eden herkese şüpheyle yaklaşıyorum."

Atımı birkaç adım yaklaştırarak ekledim, "Sorgulayanlara, arayanlara saygı duyuyorum. Benimkiler de dahil olmak

üzere, sorgulamadan her fikri kabul edenlere saygı duymuyorum."

"Sen bir kafirsin!" diye tehdit etti.

"Ben bir paganım ve bir pagan kafir olamaz."

"Sen kafir bir ata biniyorsun."

“Atım hiçbir zaman kendini adadı, ama soğuk bir sabahki tavrına bakılırsa, o bir kafir.”

Hafif kahkahalar duyuldu ve öğretmenin gözleri kısıldı. "Kiliseyi alay ediyorsun," diye tehdit etti.

"Kiliseyi kim bahsetti? Aksine, ben dine büyük saygı duyuyorum. Benim itirazım, pek çok şeye karşı olan ve çok az şeye sahip çıkanlara."

"Sen neyi savunuyorsun?" diye bağırdı bir öğrenci. "Söyle bize, asker."

"Neyi destekliyorum? Bir erkek olarak, bu çok açık. Kadınları destekliyorum."

Bu sözler bir kahkaha patlamasına neden oldu.

"Tek sorunum, bu kasabayı tanımıyor olmam."

“Bu gece kal, asker! Seni Şişman Claire ile tanıştıralım!”

"Benim teorim," diye karşılık verdim, "gerçeği arayan biri olarak kendi cevaplarımı ve kendi kadınlarımı bulmam gerektiği."

"Söyle bize asker, seyahatlerinde dünyanın yuvarlak mı yoksa düz mü olduğunu keşfettin mi?"

"Dünya yuvarlaktır," dedim, "bu, Yunanlılar ve Araplar tarafından da bilinen bir gerçektir. Hatta, çok uzaklardaki

Hindistan halkı da bunu bilmektedir."

"Bunu kendin mi biliyorsun, asker, yoksa başkalarının sözleriyle mi konuşuyorsun?"

"Dünyanın yuvarlak olduğunu kendi deneyimlerimden biliyorum, çünkü okyanusta çok uzaklara yelken açtım ve Arapların öğretmenleriyle yaptığım sohbetlerden bunun bilindiğini biliyorum. Yunanlılar ve Hindistanlılar konusunda ise, onların kitaplarını okudum."

"Yunanca mı okuyorsun?" Öğretmen şimdi şaşırmıştı.

"Yunanca, Latince, Arapça, biraz Farsça ve biraz Sanskritçe," dedim, "ve bir kadının kalbinde yatanların çoğunu."

"Bence yalan söylüyorsun," dedi öğretmen.

"Ağzı acı olan, acı biber yiyen kişidir," dedim. Sonra ekledim, "Öğretmenim, yalan söylediğimi söylüyorsanız, elinizde kılıçla söyleyin."

Birkaç öğrenci ayağa kalktı. "Asker, saat geç oluyor. Fat Claire'i önerimizi kabul etmezsen, o zaman bizimle gel ve Paris'in başka neler sunabileceğini gör. Ayrıca, damak tadının zekana yakışır mı diye görmek için seninle birlikte bu ülkenin şarabını denemek isteriz."

"Elbette, beyler! Önden gidin, önden gidin! Gerçek bir filozof asla bir kızı, bir kadehi veya bir saatlik sohbeti reddetmez!"

Öğretmene dönerek, "Sana veya öğrettiklerine saygısızlık etmek istemedim, sadece kendine sorular sor" dedim.

"Soruları piskopos soracak," dedi karanlık bir sesle, "ve size soracak!"

"O zaman onu hızlı bir ata bindirin," dedim, "yoksa rüzgara soracaktır."

Bölüm 31

St.-Julien-e-Pauvre KİLİSESİ, bir kısmı hala ayakta olan eski bir müstahkem manastırın yerine inşa edilmişti.

Paris'in kapılarına geç gelen yolcuların manastırda geceyi geçirmeleri gelenekti, ancak bu yer Kilise tarafından ele geçirildiğinde, birkaç han ortaya çıktı.

Bu hanlar, sol yakada okullar açılana kadar zorlu bir yaşam sürdürdüler. Öğretmenlerin çoğu Notre Dame rektörü tarafından lisans almıştı, ancak kalabalık, daha fazla ifade özgürlüğü arzusu veya başka nedenlerle nehrin karşısına geçerek Şehir Adası'nı terk ettiler.

Daha sonraki dönemlerde lisanslar St. Genevieve manastırının başrahibi tarafından verilecekti.

Bu okullar için barınak bulunmadığından, dersler açık havada yapılıyordu ve öğrenciler saman balyalarının üzerine oturuyorlardı. Daha sonra bazıları, şiddetli tartışmalar ve öğrenci kavgalarıyla ünlü hale gelene kadar St.-Julien-e-Pauvre Kilisesi'nde barındılar.

Sol Yakadaki okullarla birlikte, öğrenciler hanlara akın etti ve çoğu çok zorlu bir yaşam sürse de, sayıları hanları ayakta tuttu. Ancak, öğrencilerin tutumlarını, giysilerini ve Kilise'nin koruyucu kanatlarını benimseyenler arasında bir

dizi dönek, hırsız, pezevenk ve katil de vardı. Bunlar öğrenciler tarafından tolere edildi ve bazıları öğrenci oldu veya onlara hizmet etti.

Sol Yakadaki bu bölge, bu durumda sadece bir grup insan anlamına gelen üniversite olarak adlandırılmaya başlandı. Başlangıçta öğrenciler Notre Dame'ın manastırlarında toplanırlardı ve öğretim hala orada devam ediyordu. Üniversiteye göç edenler en müstehcen, saygısız ve özgür düşünceli olanlardı ve çoğu zaman en zeki olanlardı.

Öğrenmeye aç genç erkekler, öğrenim görmek için Paris'e geldiler; çoğu, şehre ulaşmak için günlerce yürüdü. Sadece birkaçı, geçimini sağlayacak kadar paraya sahipti. Kitaplar kıt, kağıt pahalı ve öğretmenlerin tutumları farklıydı. Üç yılın ardından bir öğrenci *bachelier-des-arts unvanını* alabilirdi, ancak yüksek lisans veya lisans derecesini almak için iki yıl daha okuması gerekiyordu. Tıp doktoru olmak için sekiz yıl okumak gerekiyordu ve teoloji doktorası derecesini almak için öğrenci dört tez sunmalı ve savunmalıydı. Sonuncusu, sadece istisnai kişilerce cesaret edilebilecek bir zorluktu, çünkü aday sabah altından akşam altıya kadar sınava tabi tutuluyordu ve yemek yemek, içmek veya başka herhangi bir amaçla yerinden ayrılmasına izin verilmiyordu. Yarım saatte bir birbirlerinin yerini alan yirmi sınav görevlisi, öğrencinin hazırlığında kusur bulmak için ellerinden geleni yapıyordu.

Öğrencilerin dili Latince idi ve bu nedenle bölgenin bir kısmı Latin Mahallesi olarak bilinir hale geldi.

Hanın ortak salonu, alçak kirişli ve karanlık, pis bir yerdi. Etrafta birkaç tahta masa vardı ve her birinin etrafında banklar vardı. İçeri girdiğimizde, büyük bir kızartma şiş üzerinde dönüyordu ve odayı hoş, sıcak bir koku ile dolduruyordu. Öğrenci arkadaşlarımdan biri olan Julot bir bankın üzerine oturdu ve ben de onun karşısına oturdum. Sert, pervasız ama zeki bir yüzü vardı, gülümsemeye hazırdı ve güçlü elleri vardı.

"Kitap okuduğunu söylerken ciddi miydin? Çok mu okudun?"

"Tabii ki. Córdoba'da sokaklarda satılıyorlar."

"Kitapçılarda kitap satıyorlar mı?" İnanmadığı belliydi. "Dini kitaplar mı?"

"Her şeyi. Felsefe, tıp, hukuk, astronomi, astroloji, şiir, tiyatro, ne istersen."

Julot arkadaşının kolunu tuttu. "Duydun mu? Sokaklarda kitapları soğan ya da balık gibi satıyorlar! Böyle bir manzarayı görmek için neler vermezdim!"

"Córdoba'da düzinelerce halk kütüphanesi var ve istediğinizi okuyabilirsiniz."

"Tanrı tapınaklarını ve katedrallerini alsın," dedi Julot tutkuyla, "bize kütüphaneler versinler!"

Kedi adındaki adam masaya üç şişe kırmızı şarap getirdi ve ben eline bir altın sikke koyduğumda ona bakakaldı. "Parası olan bir bilgin! Ne yaptın, bir rahibi mi soyduğun?"

Masaya kızarmış dana eti getirdiler. Avrupa'da tabaklar neredeyse hiç bilinmiyordu ve et ekmek dilimleri üzerinde servis ediliyordu.

Şarap içtik, rosto yedik ve konuşurken et kemikleriyle jestler yaptık. Tartıştık, itiraz ettik, münakaşa ettik. Gözleri heyecanla parlıyordu ve sorularına cevap almak için birbirleriyle yarışıyor, cevaplar veya olası cevaplar üzerinde hararetle tartışıyorlardı.

Hipokrat'ı okumuş muydum? Lucretius'u? *On the Nature of Things* hakkında ne düşünüyordum*?*

"Avicenna'ya ne dersin? Kimdi o? Nereden geldi? Adını duyduk, başka bir şey bilmiyoruz."

"Bu çağın ya da herhangi bir çağın en büyük zihinlerinden biri," dedim, "bilgi alanının tamamını kendi alanı olarak benimsemiştir."

Heyecanları canlandırıcıydı. Seville'li John, Averroës ve al-Biruni'yi biliyorlardı, ama sadece isimlerini, ve onlar da fısıldayarak konuşuluyordu. Konuşurken casuslara karşı dikkatliydim, çünkü güçlerini zayıflatabilecek hiçbir öğretinin verilmesini istemeyenler vardı ve bunlar heretik olarak görülenlere karşı çok sert davranıyorlardı. Pagan olduğum için teorik olarak zulümden muaftım, çünkü Kilise yasalarına göre bir pagan heretiklikten yargılanamazdı. En azından o zamanlar öyle idi. Ancak, böyle bir yasanın yorumlanmasına şüpheyle yaklaşıyordum ve yabancılar her zaman savunmasızdı.

Öğrenciler masanın etrafında toplanmışlardı, çünkü sık sık gürültücü olmalarına rağmen, dış dünyanın ne düşündüğünü bilmek için gerçek bir istekleri vardı. Antik Yunan, Roma ve Pers'te ne düşünüldüğünü bilmek istiyorlardı. Bilginin nüfuz edemeyeceği bir perde yoktur, ancak bu süreç yavaşlatılabilir.

Biz konuşurken bile, manastırlarda o ana kadar yasak olan bilgi alanlarına dikkatlice girenler vardı. Bu gerçeği görmezden gelen, ancak ilgiyle gözlemleyen başrahipler ve piskoposlar vardı.

Dini veya siyasi inançların kanonlarından süzülmüş bilginin kaşıkla beslenmekle yetinen insan zavallı bir insandır ve başkalarının ne öğrenip ne öğrenemeyeceğini dikte etmesine izin veren insan da zavallı bir insandır.

Çevremdekiler öğrenmenin tadını almış ve dilinde bıraktığı tadı sevmişlerdi. Tadına baktıkça iştahları artmıştı ve artık sadece merak edip soru sormakla yetinmiyor, cevaplar istiyorlardı. Medeniyet merakla doğdu ve başka hiçbir şekilde yaşatılamaz.

Müslüman şiirinden hiç haberleri yoktu, ben de onlara Firdausi, Hafiz ve el-Yezdi'den şiir okudum. Avicenna'ya gelince, onlara bildiklerimi anlattım: 979'da Buhara'da doğduğunu ve 1037'de öldüğünü. On yaşına geldiğinde Kuran'ı ezberlemiş, Arap klasiklerini okumuş ve on altı yaşında matematik, tıp, astronomi ve felsefe alanlarında mevcut bilgileri öğrenmiş ve mantık üzerine dersler vermişti. Ölmeden önce, bir milyondan fazla kelimeden oluşan *Tıp Kanonu da* dahil olmak üzere yüzden fazla eser yazmıştı.

Aniden kapı açıldı ve kapıda gördüğüm en iri kadın duruyordu, ama iri olmasına rağmen yine de bir şekli vardı. Oradaki ortalama bir erkeğin boyundan daha uzun değildi, ama çevresi iki, hatta üç erkeğin toplamından daha fazlaydı.

Dolgun yanakları gülümsemeyle genişlemiş, büyük mavi gözleri gerçekten çok güzeldi. Etrafında, ahırın etrafında uçan güvercinler gibi, yarım düzine kız vardı.

"Bu mükemmel adam nerede? Nerede o?"

Masanın etrafındaki grup ayrıldı ve ben ayağa kalkarak derin bir reverans yaptım. "Örnek bir erkek yok, Claire, ama senin gibi birinin bulunduğu bir ortamda kim örnek olabilir ki? Tanrı, bu kadar çok insandan mahrum bırakarak sana nasıl bu kadar güzellik verebilmiş?"

"Ne cesur bir konuşma!" Odanın diğer ucundan masamıza doğru geldi. "İşte gerçek bir erkek, kızlar!"

Şişemizi aldı ve bir bardağı doldurdu. "Sana küfürlü bir dilin olduğunu söylüyorlar. Bu doğru mu?"

"Küfür mü? Gerçeği aramak küfür değilse, hayır. Hayır, ben küfürbaz değilim, daha kötüsüyüm, ben soru soran biriyim."

"Peki sen bir hayta değilsin?"

"Bu toplulukta mı?" Sahte bir dehşetle etrafa baktım. "Benim gibi masum biri, böyle bir toplulukta nasıl hayta olarak kabul edilebilir? Hayır, öğretmen saçma sapan konuşuyordu, ben de aksini söyledim, hepsi bu."

O oturdu ve kızlar etrafında toplandılar, hepsi de güzeldi ve daha temiz olsalardı bir erkeğin kanını kaynatacak kadar çekiciydiler.

"Bana söylediler," dedim, ciddi bir yüzle, "senin de bir profesör olduğunu."

"Profesör mü? Ben mi? Bana pek çok güzel şey söylendi ama bu hiç söylenmedi. Belki filozof. Erkekler sorunlarıyla bana gelirler."

"Ve bunları kim daha iyi çözebilir ki?"

"Ben Şişman Claire'im ve ne ismimi ne de unvanımı reddediyorum. Genç adam, Şişman Claire saygı duyulan bir isimdir!"

"Başka türlü nasıl inanabilirim? Bu beylerle daha yeni tanışmıştım ki, senin başarılarının yüksek kalitesini bana garanti ettiler."

Garsonu çağırdım. "Bir şişe şarap daha. Param bittiğinde gideceğim."

“Kal, Paris’te senin gibilere ihtiyacımız var.”

"Bir okul açarsan," dedi Julot, "ilk öğrencin ben olacağım." Fat Claire'e döndü. "O sadece şakacı ve esprili biri değil. Córdoba'da okudu, orada rahiplerden daha fazla kitap var!"

"Kitaplardan daha fazlasını okudu, diyebilirim," diye alaycı bir şekilde cevapladı.

Kızlar öğrencilerle birlikte toplandılar. "Bizimle kal, asker, sana Córdoba'da bulamayacağın türden eğlenceler

sunacağız."

"Eğlencenizi duydum. Babam uzun zaman önce buradaydı. Paris'in aşağısındaki nehirde Vikinglerle savaştı."

"Baban mı? Kimdi o?"

“Kerbouchard. Denizde eski bir isimdir.”

"Kerbouchard'ın oğlu." Şişman Claire'in bakışları değerlendiriciydi. "Evet, olabilir, ancak iki adam birbirine daha fazla ve daha az benzeyen iki adam olamazdı. Babanızı buradan tanıyoruz ve onu kutsuyoruz. Vikinglerle iyi savaştı, hem Paris sokaklarında hem de nehirde onlarla savaştı.

"O zamanlar ben bir kızdım ve Vikingler nehirden yukarı doğru geldiler, kasabamızda asker yoktu. Hiçbir uyarı olmadan geldiler ve baban ve adamları olmasaydı, o gece birçok Fransız kanı sokaklara akacaktı. O, onları nehirden yukarı doğru takip etti ve onlar yağmalamaya başladıklarında arkalarından geldi. Biz adaya kaçıp köprüleri yakmaya hazırdık, tıpkı o ve adamları onları kılıç zoruyla ele geçirdiklerinde yaptığımız gibi.”

Kadehini masaya koydu. "Demek sen Kerbouchard'ın oğlusun? O güçlü bir adamdı ve kalçaları dardı."

Julot ona doğru eğildi. "Claire, öğretmenin askerimize karşı kötü niyetli olduğunu düşünüyorum. Bir soruşturma başlatabilir. Öyleyse, çabucak kaçmamız gerekebilir."

Bana baktı. "Yalnız mısın? Arkadaşların var mı?"

“Burada yok. Şimdi onlarla buluşmaya gidiyorum. Atlarım ve bazı eşyalarım var.”

Arkadaşlarımın nerede olduğunu sormadı, çünkü kendi okulunda sağduyulu olmayı öğrenmişti. Kaçmam gereken bir an gelirse, kendi yolumdan gitmeyi tercih ederdim. Başkasının ipiyle kuyuya inen adam aptaldır.

O gün yeterince iş yapmıştım ve tedirgindim, çünkü o öğretmen dar görüşlü, kindar bir adama benziyordu ve benim yorumlarımı hoş karşılamayacaktı. Fuara bir gecelik yol vardı ve hemen yola çıkmazsam, gitmiş olabilirlerdi.

Abelard'ın öğrencisi Peter Lombard artık Paris piskoposu değildi ve onun yerine böyle düzgün düşünen birinin geçeceği konusunda çok az umudum vardı. Peter Lombard hala piskopos olsaydı, davamı onun ellerine emanet ederdim, ama onlar benim hakkımda karar verirken ya da bana işkence ederken hapiste yatmak istemiyordum. Politik ya da dini zihinlerin karar vermede yavaş olduğunu tecrübelerimden biliyordum.

Ne planınız varsa, onu kendinize saklamanız en iyisidir, çünkü onu paylaştığınız kişiler de başkalarıyla paylaşabilirler ve zihinsel olarak kapı mandalını elinde tutan kişi akıllı kişidir.

İnandığı şey uğruna ölmek, buna meyilli olanlar için çok iyi olabilir, ama bana her zaman en boş çözüm gibi gelmiştir. Yaşayarak daha iyi hizmet edilemeyecek, uğruna ölmeye değer bir amaç yoktur.

Hanın havası boğucu ve sıcaktı, ama odada gelip giden konuşmalar en azından fikir sahibi insanların iyi konuşmalarıydı. Yine de içimde bir huzursuzluk vardı, sadece Bernard of Clairvaux hakkındaki yorumlarımın sonuçları nedeniyle değil, buraya gelerek Córdoba'dan zamanda geriye gittiğimi fark ettiğim için de.

Bu zeki gençleri heyecanlandıran fikirler, ölü geçmişin fikirleriydi. Platon'un fikirleri de geçmişe aittir, ancak her yeni nesilde tazelenir. Buradaki fikirlerin çoğu, Córdoba ve başka yerlerde çoktan geçip gitmiş fikirlerdi. İnsan düşüncesinin çıkmaz sokaklarına girmişler, eski enkazın süpürülüp unutulduğu felsefenin tozlu köşelerinden gelen fikirler hakkında tartışıyorlardı. Değişim için sabırsız, fikirlerle takıntılı, çoğu hiçbir zaman geçerliliğe sahip olmamış ve Platon, İbn Sina, Aristoteles veya Reşid'in aklına

asla gelmemiş fikirlerle uğraşan bu hevesli gençleri görmek iç karartıcıydı. Bu neslin ihtiyacı olan şey, başka bir Abelard ya da ondan bir düzine idi.

Mağribi İspanya'da, Bağdat'ta, Şam'da, Hindistan'da, Cathay'da, hatta Sicilya'da bile düşünce, bundan iki yüz yıl ilerideydi.

Kervan tüccarları, güvenlik nedeniyle düşüncelerini kendilerine saklasalar da, bu öğrencilerden nesillerce ilerideydiler, çünkü seyahat etmişler ve dinlemişlerdi. Yine de araştırma ruhu burada yaşıyordu ve özgürce var olduğu yerde cehalet uzun süre devam edemez. Cehalet ve batıl inancın karanlık salonlarına taze hava giriyordu.

Robert of Chester, Adelard of Bath ve Walcher of Malvern gibi adamlar astronomik gözlemler yapıyor ya da Arapça kitapları Latinceye çeviriyorlardı. Bu, bir şeyin başlangıcıydı, ancak ben geldiğim dünyaya geri dönmüştüm ve artık parçası olmadığım yabancı bir dünya bulmuştum.

Bir anlamda ben her zaman yabancıydım. Druid eğitimi beni, şimdiki zamandan daha fazlasını barındıran bir geçmişin derinliklerine götürmüştü ve buna, deniz yolculuklarından sonra eve dönen babamın, kıyılarımızın ötesindeki dünyayla ilgili anlatıları da eşlik ediyordu. Mürettebatının neredeyse yarısı başka ülkelerden, başka kültürlerden gelen adamlarla kaynaşmıştım, ta ki kendi ülkemde bir yabancı haline gelene kadar.

"Doldur, asker!" Julot omzuma vurdu. "Doldur ve bize daha fazlasını anlat!"

Onlara ne kadarını anlatabilirdim? Ne kadarını anlatmaya cesaret edebilirdim? Kabulün şüpheye dönüşmeye başlayacağı nokta neresiydi? Zihin, ekim için tarlayı hazırladığımız gibi bilgiye hazırlıklı olmalıydı ve çok erken yapılan bir keşif, hiç yapılmamış bir keşiften daha iyi değildi.

Hıristiyan olsaydım, şüphesiz bir kafir olarak kabul edilirdim, çünkü dünyanın her zaman ihtiyacı olan şey daha fazla kafir ve daha az otoritedir. Disiplin olmadan düzen ve ilerleme olamaz, ama otorite oldukça farklı olabilir. Benim içinde bulunduğum dünyada otorite, bir dogmaya inanmayı ve onu kabul etmeyi gerektiriyordu, ama dogma her zaman yanlıştır, çünkü bilgi her zaman bir geçiş halindedir. Bugünün radikal fikirleri, yarının muhafazakar politikaları olur ve dogma yol kenarında protesto edilerek bırakılır.

Her nesilde, olaylara statik bir kalıp dayatmak isteyen bir grup vardır; bu statik kalıp, toplumu söz konusu gruba uygun bir konumda sonsuza kadar hareketsiz tutacaktır.

Çevremdekilerin zihinlerindeki ve tartışmalarındaki çatışmaların çoğu, esas olarak inanca dayanan dini doktrinler ile deneyimi akıl yoluyla yorumlamaya çalışan Yunan felsefesi arasındaki temel çatışmadan kaynaklanıyordu. En azından, öğrenecek çok şeyi olan bir adam olarak bana öyle geliyordu.

Cebimdeki paralar azdı, saat geç olmuştu. "Gitme zamanı, Julot. Seni Fat Claire, The Cat ve arkadaşlarına bırakacağım."

"Ama daha yeni geldin!" Julot hayal kırıklığını gösterdi. "Asker, biz öğrenmek istiyoruz. İhtiyacımız olan bilgi sende var."

"En iyi öğretmen kendin olursun. Benim tavsiyem, her şeyi sorgulaman. Cevapları ara ve bir cevap bulduğunda, onu da sorgula."

"Bu çok zor," dedi The Cat.

"Onu dinle," dedi Fat Claire, "söyledikleri mantıklı."

"Ona sor," dedim, "deneysel bilimin değerini."

"Asker," kızlardan biri sözünü kesti, "bize İspanya'da söylenen şiirlerden bahsetmiştin, genellikle o anda yazılan şiirlerden. Fat Claire için bir şiir yaz bize!"

Konuşan kız zarif bir kadındı, en güzel özellikleri oldukça göze çarpan dolgun bir kızdı.

Cesur, kalçaları sallanan, kızıl altın saçlı ve dudakları...!

"Bir şiir, asker! Bize bir şiir yaz! Bize bir şarkı söyle!"

"Bu onların yeteneğiydi, benim değil. Ben kötü bir şair olurdum."

"Baban o kadar tereddütlü değildi," dedi Fat Claire, "ama onun şiirleri farklı bir türdü." Gözleri mizahla parıldıyordu. "Tabii ki, o zamanlar çok daha zayıftım!"

"Babam denizciydi," diye itiraf ettim, "ve şüphesiz birçok güzel geminin omurgasını döşemiştir. Denizcilerin geleneği budur ve şüphesiz bilginin yayılmasına çok katkıda bulunmuştur. Yunanlıların Truva kadınlarına yaklaşımı, onların felsefesine olan takdiri tetiklemiş olabilir."

Ancak onlara bir şiir okumak niyetindeydim ve yerimde durup bir ayağımı bankın üzerine koyarak konuşmaya başlamak üzereydim ki kapı açıldı.

Öğretmen orada durmuş, parmağıyla beni işaret ediyordu. Arkasında bir düzine asker vardı.

“Onu alın!” dedi. “Bu adam o!”

Bölüm 32

"ÇABUK!" JULOT kolumu tuttu. "Dışarı!" Kapının yanında bir kavga çıkınca, askerlerin yolunu kesen kalabalığın aniden açılan bir boşluğundan atladık. Omzumun üzerinden baktığımda, The Cat'in diğer iki dikkatli dinleyicimle birlikte mücadele ettiğini gördüm.

Baca etrafından eğilerek, bacanın köşesindeki neredeyse gizli bir kapıdan kaçtık ve mutfaktan dışarı çıktık.

Ahır ağaçların altında karanlık bir şekilde görünüyordu, ancak ona yaklaşırken, mızraklı iki asker araya girdi. Biri mızrağını karnıma doğrulttu, diğeri ise silahımı almak için öne çıktı.

Mızraklı asker kılıcıma uzanırken, onu kolundan yakaladım ve mızrağı tutan adama doğru döndürdüm, ikisinin de dengesini bozdum. Julot çoktan ahıra doğru ilerliyordu. Kılıcımı çekip mızraklı askerin hamlesini savuşturdum ve mızrağın yanından geçerek kılıcımın ucunu onun uyluğuna sapladım.

İkinci adam bana doğru ilerlemeye başladığında, "Dostum, bir gün daha görmek istiyorsan geri çekil. Seninle bir sorunum yok ve bir sorun istemiyorum, ama yaklaşırsan seni ördek gibi şişlerim" dedim.

"Benim de seninle bir alıp veremediğim yok, o yüzden git buradan. Arkadaşıma bakacağım."

"Teşekkürler," dedim, "ve Tanrı yardımcın olsun."

Julot atlarla geldi ve ben eyere atladım, kavak ağaçlarının arasındaki yoldan uzaklaştım. Bir saat sonra güneşin doğacağı yerde gökyüzünde limon rengi bir ışık vardı.

"Julot," dedim, "bu senin kavgan değil, o yüzden Paris'e git ve orada kaybol. Hızlı bir atım var ve eğlenene kadar onların av köpeklerine tavşanlık yapabilirim."

"Bir arkadaşımı terk etmemi mi istiyorsun?"

"Evet, öyle istiyorum," dedim, "çünkü gitmem gereken bir yer var."

"Şişman Claire beni canlı canlı derimi yüzerdi. Sana karşı hisleri vardı ve neyi kaçırdığını bilemezsin."

"Başka kadınlar da var, ama benim sadece bir boynum var. Şimdi git buradan."

"Bunu çok hafife alıyorsun dostum. Senin gibi konuşmalar hoş görülmez. Çok fazla özgür düşünce var ve okulda okuyan bizler bile dilimizi tutmak zorundayız. Eğer bulunursan, kafir olarak yakılacaksın."

"Ama ben paganım!"

"Kim bilebilir? Seni yakacaklar, asker, çünkü yanan etin kokusunu sevenler var ve Peter Abelard'ın öğretilerine hiç ilgi duymuyorlar."

Tarlalar donla beyazlaşmıştı ve atlarımızı hızlı bir tırısla koşturduk, gerekirse daha hızlı kaçabilmek için onları dinlendirdik. Karavana hemen dönersek arkadaşlarım da bu işe karışabilirlerdi ve ben bunu hiç istemiyordum. Yine de kaçmam gerekiyordu ve onlara ulaştığımda beni saklayacaklardı. Bu daha önce başkalarıyla da yapılmıştı.

"Melun'un bu tarafında küçük bir köy var. Şişman Claire bana bahsetmişti. Eğer ayrılırsak, oraya git ve Persigny adında bir adamı sor."

"Provins yolundan uzak mı?"

"Yön doğru."

Provins'te düzenlenecek fuarda kervanla buluşabilirsem, bulunmam pek olası değildi. Böyle olasılıksız bir yerde

arama yapılması neredeyse imkansızdı, çünkü ben bir tüccar gibi görünmüyordum.

Bir saat boyunca çiftlikler ve yollar arasında birçok viraj ve dönüş yaptık. Bir keresinde şehre doğru giden bir grup atlı göründüğünde, aceleyle bir ahıra sığındık ve Julot tavuklardan birkaç yumurta aldı.

Gün, sonbaharın kahverengiye boyadığı topraklara ve yağmur yağacağını müjdeleyen, bulutlarla kaplı gri bir gökyüzüne doğdu.

Julot paçavralarıyla titriyordu, ben de bu havaya uygun giyinmemiştim. Arada sırada parmaklarımı gömleğimin içine sokup ısıtıyordum.

"Yakınlarda Blandy adında bir kale var. Kalenin sahibi, ticaret kervanlarına saldırmayı seven bir haydut, ondan kaçınmalıyız. Ama Champeaux'da Clovis döneminde inşa edilmiş bir şapel var ve rahipler dost canlısıdır. Abelard orada öğretmenlik yapıyordu ve çoğu onun görüşlerini paylaşıyor. Persigny de onların dostudur."

Hafif bir yağmur yağmaya başladı ve atmosferi çelik bir ağa dönüştürdü, ama biz yağmur ve soğuğa karşı omuzlarımızı birbirine yaslayarak aceleyle yolumuza devam ettik. Barınak ve sıcak yemeklere ihtiyacımız vardı, çünkü Julot'un elleri maviye dönmüştü, yanakları çökmüş, gözleri çukurlaşmıştı. Yarı aç görünüyordu ve şüphesiz öyleydi, çünkü birçok öğrenci eğitimlerini sürdürürken zar zor hayatta kalıyordu.

Keşişler, Brie ormanına bahçeler ve bağlar serpiştirmişlerdi ve burada orada, geçmiş çatışmalardan kalma harabeye dönmüş eski çiftlik evleri vardı. Orman kasvetliydi, başımızın üzerinde siyah dallar birbirine dolanmış, yolun üzerinde çelik levhalar gibi uzanan yağmur birikintileriyle işaretlenmiş bir patika vardı. Böyle bir harabenin önünden geçerek, girdiğimiz yerde iz bırakmamak için arkasından geçtik. Otlar ve çalılar

arasından geçtik ve atlarımızı duvarın bir yarığından geçirerek, tavandan birkaç kederli yarasanın sarktığı eski bir salona girdik.

Ateş yakmak için odun topladık ve geçenlerin dikkatini çekmemek için görünür ışık ve duman çıkmaması için dikkatlice ateş yaktık. Alevler yükseldiğinde, soğuk ellerimizi ateşin sıcaklığına uzattık, yağmurla ıslanmış ve üşümüş iki karanlık ve çömelmiş figür, insanın her zaman aradığı gibi ateşin tesellisini arıyorduk.

"Ateş iyi," dedi Julot.

"Vagabondların dostu. Çok az insan o kadar fakirdir ki ateş yakamaz."

"Babanı tanıyor muydun?"

"Evet."

“Annem bir köylü kızıydı; babam ise bir orduda askerdi. Annem onun hangi orduda olduğunu veya nereli olduğunu hiç bilmiyordu. Babam nazik bir adamdı, yakışıklı bir sakalı vardı, annem bana bundan fazlasını anlatamadı.”

"Babası olmayan erkekler genellikle babalarına diğerlerinden daha fazla önem verirler. Değirmen, geçmiş olan suyla dönmez."

"Belki, ama ailesi olmayan bir adam hiçbir şeydir."

"Yanılıyorsun. Kilisen, ailesi olmayan birçok adama fırsat verdi, ordu da öyle."

“İnsan uyum sağlamalıdır, ama ben uyum sağlamakta çok kötüyüm.”

"Felsefeci ol. Bir adam bir şey elde etmek için taviz verebilir. Bir adamın, kilisenin kollarında, sınırlar içinde, ihtiyatlı davranırsa, eğilimlerini takip edebileceği ortaya

çıktı." Ona gülümsedim. "Şunu unutma Julot, bir asi bile yaşlanır ve bazen daha akıllı olur. Asi olduğu şeylerin artık yeni asilere karşı savunması gereken şeyler olduğunu fark eder. Yaşlanan kemikler soğukta gıcırdar. Sıcaklığı ara dostum; ihtiyatlı ol, ama kendi aklını dinle. Pozisyonunu elde ettiğinde nüfuzun olacak. Aksi takdirde gücün bitene kadar parmaklıkları parçalayacaksın ve bağırıp çağırmaktan başka bir şey başaramayacaksın."

"Uzlaşma kötü bir kelimedir."

“Biraz düşün, Julot. Hayatımız boyunca uzlaşırız ve uzlaşma olmasaydı ilerleme olmazdı, insanlar bir arada yaşayamazdı. Bir adamı aptal olarak görebilirsin, ama o hoşgörülü bir aptalsa hiçbir şey söylemezsin. Bu uzlaşma değil mi?

“Zafer kilometrelerle değil, santimetrelerle kazanılır. Şimdi biraz kazan, pozisyonunu koru ve sonra biraz daha kazan.

“Bir insan ilkelerinden taviz vermemelidir, ama onları bir bayrak gibi dalgalandırmasına da gerek yoktur. Konuşma zamanı ve sessiz kalma zamanı vardır. Bir yanlış yapılıyorsa, o zaman konuşma zamanıdır.

“Çalış, Julot, prestij kazan, o zaman insanlar sana hiçbir şey bilmediğin konularda ciddiyetle tavsiye isteyecekler.”

“Bu hoşuma gitmedi,” diye mırıldandı Julot. “Ben bir savaşçıyım. İnandığım şeyler için savaşırım.”

“Savaşmanın birçok yolu vardır. Birçok erkek ve kadın, bu süreçte kan dökmeden hakikat, onur ve özgürlük için iyi bir savaş vermiştir. Şiddet kullanmak isteyenlerden sakının, çoğu zaman istedikleri şey şiddet olup, hakikat ya da özgürlük değildir.

Önemli olan, nerede durduğunu ve neye inandığını bilmek, sonra her konuda kendine sadık kalmaktır. Dahası,

değişme gücü olmayanlarla tartışarak zaman kaybetmek aptallıktır.

“İşte! Bugünkü vaazım bitti. Şüphesiz, size karşı çıkmamı tavsiye ettiğim hatalardan en azından bazılarını ben de yapacağım.”

“Vaazın güzel,” diye mırıldandı Julot. “Şimdi bize bir yemek vaaz edebilir misin bakalım.”

"Yumurtan var; su ve ateş var. Bir su ısıtıcısı bulabilirsek yumurtalarımızı haşlayabiliriz, ya da onları kızartabileceğimiz bir metal parçası."

"Fikir senin," dedi Julot, "çaydanlığı sen bul. Sonuçta, tavuğu kim çaldı?"

Ayağa kalkarak kılıç kemerimi bağladım. "Siz sıcak ve rahat bir yerde oturun. Ben soğuk ve fırtınaya çıkacağım."

"Git hadi. Bir şeyler yap, ama su ısıtıcısıyla geri dön."

Doğrusu, kendime güveniyordum. Bu harabe, serserileri çekecek ve gelecekte kullanılmak üzere bir su ısıtıcısının saklanabileceği türden bir yerdi. Yağmura çıkarak, harabenin her köşesini aramaya başladım.

Aramamın sonucunda, yağmurdan daha da ıslanmaktan ve harabenin hayal ettiğimden daha geniş olduğunun farkına varmaktan başka bir şey elde edemedim. Ve sonra yolu gördüm.

Yolun bir kıvrımına veya bir patikaya asla direnememem benim zayıflığımdır, ancak genellikle yolun kıvrımı, döndüğünde başka bir kıvrımı ortaya çıkarır, tıpkı bir tepenin zirvesine çıktığında önünüzde başka bir tepe görünmesi gibi. Yine de direnemedim. Elimi kılıcımın kabzasına koyarak, gözlerimle hem tehlikeyi hem de bir tencere, su ısıtıcısı veya yenilebilir bir şey arayarak bu yolu takip ettim. Bir ağaçta, büyük bir kabuk parçası kopmuş

olduğunu gördüm ve bu, çocukken sık sık sepet veya kutu yaptığımız bir yöntemi aklıma getirdi.

Sorunumuz çözülmüştü. İhtiyacımız olan kabuğu ararken, sincapların gözden kaçırdığı birkaç kestane buldum. Daha fazlasını bulmak için toprağı incelerken başka bir şey daha buldum.

Bir ayak izi.

Küçük, sivri bir ayak parmağı. Ormanda ya da bir hanımefendinin vahşi doğada yürümesi için tasarlanmamış bir terlikten kalma bir iz. Bu, dans etmek için, bir kalenin salonları için tasarlanmış bir terlikti.

Topuklarımın üzerine çömelerek ayak izini inceledim. Nemli bir yaprak toprağa bastırılmıştı. Onu kaldırdığımda, altının nemli olduğunu gördüm. Kısa bir süre önce yağmur yağmaya başlamış ve kısa süreli yağmur karla karışık yağmura dönüşmüştü, bu yüzden izlerin yağmur başladığından beri oluşmuş olma ihtimali yüksekti. Ne kadar zaman önce? Yarım saat? Bir saat?

Böyle bir zamanda böyle bir kadın ormanda ne yapıyordu? Bütün gece ormanda kalmamışsa, şafak sökmeden bir şatodan ayrılmış olmalıydı.

Öyleyse, biri onu aramaya gelmeliydi, bu da bizim sığınağımızın bariz bir saklanma yeri olarak aranacağı anlamına geliyordu. Bu yüzden hemen ayrılmalıydık.

Ama *kadın* neredeydi?

Ayağa kalkıp etrafa dikkatle baktım. İzler benim gittiğim yönden geliyordu ve buradan daha ileri gitmiş olsaydı, izlerini görmez miydim? Yerde yararlı olabilecek her şeyi arıyordum ve onları gözden kaçırmam imkansızdı.

Şüphesiz beni görmüş ve yakınlarda saklanmıştı.

"Beni duyabiliyorsan" diye yüksek sesle konuştum, "lütfen beni arkadaşın olarak kabul et. Kim olduğunu bilmiyorum, ama seni arayanlar beni bulacaklar ve onlar gelmeden ben buradan çok uzaklara gitmiş olacağım. Belki sana yardım edebilirim."

Yağmur yaprakların üzerine yumuşakça düşüyor, orada donuyordu. Hava gittikçe soğuyordu. "Kaçmak istiyorsan çok az zamanın var. Yakınlarda bir arkadaşım ve atlarım var."

Uzun, yavaş bir dakika geçti ve ben uzaklaşmaya başladım. Sonra ani bir hareket oldu ve bir ses, "*Lütfen!* Başım büyük belada!" diye bağırdı.

Ben yaklaşırken saklandığı çalıların yanında duruyordu. İnce yapılıydı, yere kadar uzanan bir pelerin giymişti ve elinde küçük bir paket taşıyordu.

"Mademoiselle!" Selam verdim. "Yardımcı olabilir miyim...?"

"Oh, yardımcı olabilirsiniz! Yardımcı olabilirsiniz! Yakalanmamalıyım!"

"O zaman gelin." Elini tuttum ve çimlerin içinden geçmesine yardım ettim, ki bunu benim yardımım olmadan da gayet iyi yapabilirdi, ama bir kadını rahatlatmanın en kolay yolunun, diğer herkese olduğu gibi, nazik davranmak olduğunu gözlemlemiştim.

Julot, biz açıklığa çıktığımızda ateşten başını kaldırdı. Gözlerine inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Ah, Kerbouchard! Onun gibi biri daha yok!" dedi alaycı bir şekilde. "Şafak vakti karanlık bir ormana giriyor ve güzel bir kadınla dönüyor! Senin bir denizcinin oğlu olduğunu anlamak çok kolay!"

"Gitmeliyiz," dedim ve durumu açıkladım.

Atım kadına gözlerini devirdi ama onu eyere bindirdiğimde itiraz etmedi. Hayvanlar arasında nadir görülen bir anlayışa sahipti.

Bölüm 33

Köye vardığımızda hava kararmıştı. Evlerin ve ağaçların ötesinde, ufukta Blandy Kalesi'nin yükselen kulesi görünüyordu.

Güneş batalı çok olmuştu ve evlerin panjurları kapalı, içleri karanlıktı. Geceleri seyahat edenler nadirdi ve küçük köylerde hoş karşılanmazlardı. Tanrı'dan korkan insanlar karanlık basmadan evlerine veya hanlara girerlerdi ve geceleri sadece hırsızlar, serseriler ve kötü şeyler dolaşırdı.

Son yağmurlar nedeniyle sokaklar çamurluydu ve atlarımızın nalları ses çıkarmıyordu. Aradığımız adamın kulübesi, kasabanın kenarında, şapelin arazisiyle sınırda bulunuyordu. Julot kapıyı çaldı.

İçeriden temkinli bir hareket geldi ve Julot yumuşak bir sesle konuştu. "Şişman Claire bizim dostumuz."

"Ne arıyorsunuz?"

"Sığınak ve özgürlük."

Kapı açıldı ve içeri girdik. Persigny kadına sert bir şekilde baktı, ama Julot'a baktığında rahatlamış görünüyordu.

"Kimsin sen?"

"Ben Julot, Parisli bir öğrenciyim ve Şişman Claire'in arkadaşıyım."

"Peki ya bu hanımefendi? Claire'in arkadaşlarından biri mi?"

"Hayır!" Sesim keskin çıkmıştı. "Gerçekten bir *hanımefendi*, ama bir gün geçmeden buradan uzaklaşması gereken bir hanımefendi."

"İçeri!" Kapıyı işaret etti, sonra atlarımızı su ve yem için ahıra götürdü.

Zemin taş döşemeliydi, köylülerin evlerinde alışılmadık bir şeydi - tabii o bir köylüysem. Belli ki çok eskiydi ve duvarlar kalındı. Panjurlar sağlam tahtalardan yapılmış gibi görünüyordu ve sıkıca oturuyordu, ışık geçmiyordu.

Bir kadın, büyük et parçaları ve bol sebze içeren buharlı bir güveç getirdi. Ayrıca şarap içeren bir toprak kap da getirdi.

Yemek yerken Julot durumumuzu anlattı ve Persigny yorum yapmadan dinledi. Benim hissettiğim kadarıyla, o daha önce de birçok benzer maceraya yardım etmişti ve şaşırmamıştı. Uzun boylu, başının üstünde gri kıvırcık saçları olan, ince, münzevi bir yüzünde seyrek sakalı olan bir adamdı.

"Onlar özgür düşünürlere karşı sabırsızdırlar," dedi, "ve biz zaten sizi izlememiz konusunda uyarıldık." Julot'a baktı. "Kimliğiniz tespit edilmedi, bu yüzden ondan ayrıldığınızda güvende olursunuz."

Dikkatini kıza çevirdi. "Siz, madam, ciddi bir tehlikedesiniz."

Bana döndü. "Bu hanımefendi, Kutsal Topraklarda geniş arazilere sahip Kont Robert'ın eşi, Kontes de Malcrais'dir."

"Bu adam benim suçlarıma karışmadı, tabii bunlara suç denirse. Ben ormana kaçtım ve o bana yardım etti."

"Yine de, bugün sizinle birlikte görülmüş. Kont hakkında duyduğum kadarıyla, sizin karşılaşmanızın tesadüf olduğuna ya da birlikte seyahat etmenizin masum olduğuna inanmayacaktır."

"Ona dönmeden önce," dedi Kontes sessizce, "kendimi öldüreceğim. Onun karısı olmak benim seçimim değildi, ayrıca sadece isimde onun karısıyım. Evlendikten sonra bütün gece içki içti ve masada uyuyakaldı. Düğün gecesinde sarhoş olduğu için arkadaşlarının güldüğünü duydum, ben de ormana kaçtım."

"Ailen ne olacak?"

"Babam, Kutsal Topraklar'daki en büyük Haçlı kalelerinden biri olan Saône'nin efendisiydi. Benimle evlenerek Kont Robert bu kalenin efendisi oldu. Beni kaçırdı ve isteğim dışında buraya getirdi."

“Onu korumazsan,” dedi Julot, “ben korurum. Kont Robert'ı tanıyorum. Kötü bir adam. Böyle bir hanımefendiye layık bir koca değil.”

Yanımıza almamız için yemek hazırlandı. Köyün yakınlarında bizi gören olup olmadığı şüpheliydi, ama her zaman meraklı gözler vardır ve emin olamazdık.

"Ondan kaçmak için nereye gidebilirsin?" dedi Persigny. "O, hem Kilise hem de Kral nezdinde büyük nüfuza sahip bir adam."

"Provins'e gideceğim. Oraya vardığımda arkadaşlarımın yanında olacağım."

"Provins'e mi? Ah! Belki bu sorunu biraz hafifletir. Provins'e, tabii ki."

"Haber buraya kadar gelmişse, daha da uzağa yayılmış olacaktır. Ana yollar gözetlenecektir."

"Arka yollar var ve atlarımız hızlıdır," dedim.

"Yiyin," dedi Persigny, "ve biraz uyuyun. Belki bir yolunu bulabilirim."

Yemeye devam ettik ve ilk kez Comtesse de Malcrais'in başlığını geriye attığını gördüm. Saçları ve gözleri koyu, teni krema gibi, dudakları yumuşak ve güzel şekilli idi. On dokuz yaşında, belki daha da gençti, her halükarda çoğu kişinin on iki, on üç yaşında evlendiği bir dönemde evlilik için olgun bir yaştaydı.

Vücudu çok güzeldi ve elleri de çok güzel ve ifade doluydu. Gözlerimi ona diktiğimi fark etti ve sıcak, dostça bir gülümsemeyle gülümsedi... Keşke öyle olmasaydı.

"Söylenenler doğru ve sizi uyarmalıyım. Kont Robert beni geri alana kadar rahat etmeyecek."

"Saône Kalesi'nin sahibi olmanız nasıl oldu?"

"Babamdan, ama aynı zamanda ilk kocamdan da. Bir kadın kale sahibi olamaz ve ilk kocam öldürüldüğünde, evlenmem gerekiyordu. Kutsal Topraklarda, kale sahibi bir dul kadının hemen yeniden evlenmesi gelenektir, böylece kaleyi savunacak güçlü bir erkek olur. Dul kadının başka seçeneği yoktur, çünkü bu tür kaleler kafirlere karşı savunulacaksa, dediğim gibi olması gerekir.

“Kont Robert, kocama Saône ve haraç ödeyen topraklarını kıskanıyordu. Kocamı öldürenin o olduğunu düşünüyorum.”

“Öldürdü mü?”

“Sözde bir grup kafir tarafından. Ben ve Colin, bunun Kont Robert ve adamları olduğunu düşünüyoruz.”

"Colin mi?"

“Kaleyi savunanların kaptanı ve iyi bir adam. Kaçmama yardım eden oydu, ama tekrar yakalandım ve evliliğin geçerliliği konusunda hiçbir şüphe kalmasın diye kilisede evlendirildim. Kont Robert’ın Kutsal Topraklarda düşmanları var.”

"Sizi aceleye getirmek istemem" —Persigny ayağa kalktı— "ama yapılması gereken şey gece ve sessizce yapılmalı." Ayağa kalktık ve birkaç gün burada kalıp sonra Paris'e doğru yola çıkacak olan Julot'a elimi uzattım.

Eyer çantamdan, Lucretius ve Tüccar Süleyman'ın kendi çevirilerimi içeren, deri ciltli küçük bir el yapımı kitap çıkardım.

İlki, tüm zamanların en büyük felsefi şiirlerinden biriydi; ikincisi ise 851 yılında yazılmış, Çin'de seyahat eden bir yolcunun, Çin ile Müslüman dünyası arasındaki ticari ilişkiler hakkında bilgiler içeren anlatısıydı. Süleyman, parmak izlerini imza olarak kullanan Çinlilerin tuhaf bir geleneğinden de bahsediyordu. Bu geleneğe göre, hiçbir parmak izi birbirine benzemez ve taklit edilemezdi. Bu gelenek, o topraklarda yüzlerce yıldır süregelen bir uygulamaydı.

"Al şunu," dedim. "Keşke daha fazlası olsaydı."

"Ah, bir kitap! Hiç kitabım olmadı. Yani bu benim mi?"

Orada ayrıldık ve ben Persigny'yi takip ederek geceye daldım, kontes yanımda yürüyor, atlar da bizi takip ediyordu. Taş ahırlar ve samanlıkların arasındaki bir yoldan geçtik, sonra bir otlağı geçtik ve karanlık bir ormanın kenarında durduk.

Bir süre dinledikten sonra, ormanın içine giden dar bir yolu takip ederek bir gölün kenarına vardık. Ötesinde bir mağara vardı. Uzakta, gökyüzüne karşı büyük bir bina, şüphesiz bir şato, beliriyordu.

Havuz, temizliği kolaylaştırmak için bazı yapay göller gibi taş bir duvarla bölünmüştü. Duvarın bir tarafında su, diğer tarafında boş bir çukur vardı. Persigny duvarın üzerine çıkıp bir su kapısını kaldırdı ve su havuzun boş tarafına akmaya başladı. Su boşaldığında, suyun olduğu deliğe indi, ıslak yaprakları kenara itti ve zemin taşları arasındaki çatlağa tam oturan demir bir halkayı tutarak taş bir kapıyı açtı.

Kapı kolayca geriye doğru açıldığından, kapının arkasında bir rampa olduğu ve kapının dengeleme ağırlıkları olduğu belliydi. Bize onu takip etmemizi işaret ederek rampadan aşağı indi ve arkamızdaki açıklığı kapattı. Yukarıdan, suyun tekrar havuza aktığını duyabiliyorduk.

Bu sırada bir mum yaktı ve yirmi ya da daha fazla at için yapılmış, şimdi boş olan ahırları ve uzun süredir kullanılmayan tahıl ve saman depolarını gördük. Önümüzde açılan uzun bir geçidi işaret etti.

"Bu koridoru takip edin, Provins'e varacaksınız. İlk yarım mil boyunca ses çıkarmayın, fısıldamayın bile. Çok uzak olmayan bir noktada, bu koridor Blandy Kalesi'nden gelen gizli bir geçidin yanından geçiyor. O kalenin lordu bu koridordan haberdar değil, ama bir keresinde geçitte birinin hareket ettiğini duymuştuk."

Karanlığa bakarak şüphelerim vardı. "Hava ne olacak? Işık ne olacak?"

"Mum veya meşale alın. Arada sırada başka mumlar da bulacaksınız. Hava, henüz keşfedemediğimiz bir şekilde tünelde dolaşıyor, ama daha fazlasına ihtiyacınız olursa, duvarda ara sıra halkalar göreceksiniz. Halkayı çekin, küçük bir açıklık açılacaktır. Nefes almak için açıklıkların yanında

durun, ama geçtikten sonra açıklıkları kapattığınızdan emin olun."

"Peki Provins'te?"

"O şehrin altında bir tür yeraltı mezarlığı var. Yeraltında labirent gibi geçitler var, bazıları Romalılardan önceki dönemlere ait, ama çıktığın yere dikkat et. Önce dinle."

Yine de tereddüt ettim. Daha önce bu tür yerlerden bıkmıştım. "Provins'e mi? Orası otuz mil uzakta olmalı!"

"Mesafe önemli değil. Geçit, yüzlerce yıl önce inşa edildi. Bir manastırdan diğerine tahıl veya şarap taşıyan rahipler, Blandy'de yaşayan baronlar gibi kişiler tarafından sık sık soyuluyordu, bu yüzden bu tünel, istedikleri gibi gelip gitmelerini sağlamak için inşa edildi.

"Birçok keşiş vardı; yaptıklarını bilen veya umursayan çok azdı ve bu geçit Kilise dışındaki hiç kimseye ve Kilise içindeki çok az kişiye biliniyordu. Uzun yıllardır kullanılmıyor, ancak bununla ilgili kayıtlar arşivlerde saklı."

“Sizi aldatmak istemem. Bazı öğretmenlerin onaylamadığı sözler yüzünden kaçıyorum.”

Omuz silkti. "Fikirler farklılık gösterebilir, dostum. Biz burada Abelard'ın takipçileriyiz ve bundan memnunuz."

"Peki Yaşlı Claire?"

Gözlerimin içine baktı. "O benim kardeşim."

Meşalemi yüksekte tutarak, Persigny uzaklaşırken geçidi aşağıya doğru baktım. "Korkuyor musun, Kontes?"

"Evet, ama sık sık korkarım ve şüphesiz daha birçok kez korkacağım. Bizim dünyamızda kimse korkusuz yaşayamaz bence." Bana döndü. "Adını bile bilmiyorum."

"Mathurin Kerbouchard, ama göründüğüm gibi bir asker değilim. Birçok şey oldum, denizci, kitap çevirmeni, serseri, tüccar ve ara sıra da doktor."

"Topraksız bir adam mısın?"

Evimde olanları ve daha sonra Tournemine ile olanları anlattım.

"Kılıç kullanan bir adamın uzun süre topraksız kalması gerekmez. Normandiya'lı William'ın takipçileri ve Sicilya'lı Roger da kendileri için çok iyi işler yaptılar."

"Şövalye olabilirsin," diye onayladı, "ya da soyluluk unvanı kazanabilirsin."

"Bu, sandığından daha az ilgimi çekiyor. Haydut ya da gezgin bir asker ile bir asilzade arasındaki fark, neredeyse bir nesildir."

"Bence biraz daha fazlası var."

"Ya da daha az. Kont Robert gibi birine ulaşmak birkaç nesil sürebilir. Bana göre mavi kan, ancak kırmızı kan azalmaya başladığında önem kazanır."

Soylu olduğu için benimle aynı fikirde olmak istemiyordu, ama şüphesiz kendi aile tarihini biliyordu. Onunkini bilmiyordum, ama tahmin edebiliyordum. Haçlılar asil amaçlar gütmüş olabilirlerdi, ama yağma en azından ikincil bir amaçtı ve Kutsal Kabri kurtarma arzusu, bir ya da iki Hıristiyan şehri ele geçirip yağmalamalarını engellemedi.

Bir süre sessizce sürdük ve hava boğucu ve sıcak hale geldiğinde, duvardaki halkalardan birinin yanında durduk ve onu çekince, serin gece havasını içeri almak için zorlukla açıldığını gördük. Ay yükselmişti ve ormanları ve tarlaları görebiliyorduk. Açıklık bir tür duvarda, belki de bir kaledeydi. Derin nefes aldık, birkaç dakika sessizce bekledik, sonra açıklığı kapattık ve yolumuza devam ettik.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Provins'e, arkadaşlarımın olduğu yere. Eğer orada olmazlarsa, onları bekleyeceğim, sonra da Kiev'e gideceğim."

Şaşkınlıkla bana döndü ve baktı. "*Kiev mi?*"

"Evet."

"Ama orası çok uzak!"

"Oradan Konstantinopolis'e, Trabzon'a ve daha da uzağa gideceğim."

"Benim yolum da bu. Saône'ye dönmeliyim."

"Bizimle gel. Arkadaşlarım çoktur ve aralarında kadınlar da vardır. İyi seyahat ederiz."

Cevap vermedi ve uzun bir süre taşların üzerinde atlarımızın nalları dışında hiçbir ses duyulmadı. Zeminin ortasından, derinliği yarım inç bile olmayan bir su akıntısı geçiyordu.

"Arkadaşına verdiğin kitap neydi?"

Kısaca açıkladım ve biraz da kibirli bir şekilde, onun benim çevirim olduğunu ekledim.

"Latince okuyabiliyorsun demek? Peki Arapça?" Bir süre durakladı. "Okuma bilen çok az insan tanıyorum."

"Soylular nadiren okur. Okumak onları düşündürür."

"Savaş, avcılık ve içkiden başka bir şey bilmeyen kaç kişi tanıyorsun?"

"Sanırım bizi sevmiyorsun."

"*Sizi* seviyorum. Çok güzel bir kadınsınız."

Hava almak için bir delik daha açtık. Neredeyse gün ağarıyordu ve tepeler ile bir koyun sürüsü görebiliyorduk.

"Daha önce hiç evli olmadığım bir erkekle yalnız kalmamıştım."

"Korkmana gerek yok. Seni önceden uyaracağım."

"Uyardın mı? Neye karşı?"

"Provins çok uzak. Belki o zamana kadar beklerim. Belki daha da uzun süre."

"Senin centilmen olduğunu sanıyordum."

"Bildiğin gibi, bu kelimenin birden fazla anlamı var. Evet, centilmen olduğumu düşünüyorum. Seninle sevişirsem, centilmenliğim azalır mı?"

"Benim iznim olmadan, evet."

"Oh, izninizi almalıyım! Aksi halde aklımdan bile geçmez."

Bana döndü, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bir saniye bile olsa, senin gibi bir serseri, topraksız bir adamın *benimle* sevişmesine izin vereceğime inanıyor musun?"

"Elbette."

"Asla... beni zorla almadığın sürece."

"Bu fikri tekrar tekrar söyleme. Bu bir davetiye gibi geliyor. Hayır, ne kadar beklersen bekle, yapmayacağım. Bekleyeceğim. Aşağılanmış bir kadının öpücükleri daha tatlıdır."

"Sen tanıdığım en egoist adamsın." Sesi soğuklaştı. "Bu konuyu daha fazla tartışmayacağız."

"Eğer konuşursam, beni terk mi edeceksin?"

"Senden kaçamam, bunu biliyorsun."

"Tatmin edici bir düşünce, değil mi?"

Sessizce yolumuza devam ettik, ta ki sonunda ben, “Gerçek bir beyefendi, kadınlarla ilişkilerinde dezavantajlıdır. Kadınlar gerçekçidir ve taktikleri de gerçekçidir, bu yüzden erkekler, kadınlar çok yaşlı ya da çok genç olmadıkça, kadınlarla ilişkilerinde beyefendi gibi davranmamalıdır. Kadınlar beyefendileri takdir eder, ama kaba erkeklerle yatarlar.”

Ne kadar yol kat ettiğimizi bilmiyordum, ama günün çoğunu at sürerek geçirmiştik. Ara sıra durduğumuzda, atlara da temiz hava alma fırsatı verdik ve ben de tünelin yapısını incelemeye zaman ayırdım. Tünel, uzun bir süre boyunca aralıklarla inşa edilmiş gibi görünüyordu. Duvar işçiliğine bakılırsa, tünelin bir kısmı inşa edildikten sonra, çalışmalar yıllarca durmuş ve sonra yeniden başlamış olmalıydı. Duvar işçiliğinin stili ve hatta malzemeler de yer yer farklıydı.

Tünelin tamamlanması şüphesiz birkaç yüz yıl sürmüştü, ancak o dönemde insan gücü sıkıntısı yaşanmamış olmalıydı. Yine de kilise içindeki savaşlar ve siyasi karışıklıklar inşaatın durmasına neden olmuş olabilir.

Duvarla kapatılmış eski girişler ve tünelden kaçış için birkaç yer bulduk; ancak bunların nereye çıktığını bilmiyordum ve araştırmak için de vaktim yoktu.

Temiz hava almak için durduğumuz yerlerden birinde ekmek ve eti paylaştık, ama o soğukkanlılığını korudu.

"Adınız nedir?" diye sordum.

"Ben Comtesse de Malcrais'im."

Gülümsedim. "Bana istediğin gibi hitap edebilirsin."

"Bu konuda birkaç fikrim var!"

"Güzel! En azından hayal gücün var. Onları benimle paylaşır mısın? Bana ne diye seslenirdin?"

"Kaba bir köylü, bir hödük, imkansız, centilmen olmayan bir kişi... Ah, aklıma birçok şey geliyor!"

"Fena değil, ama bunlar oldukça sıradan isimler, değil mi?"

"Sanırım bunlara alışkınsındır."

"Benim de sana yakışan isimlerim var." O sertleşti, burun delikleri biraz genişledi, dudakları sıkılaştı. "Sen güzelsin; çok kışkırtıcı bir ağzın var, öpücükler için yaratılmış bir ağız. Omuzların çok güzel. Bacaklarına gelince... Onları yeterince görmedim ki bir fikir verebileyim, ama muhtemelen çirkinlerdir."

"Değiller!"

"Eminim öyledir. Ancak, özellikle şu anda, sıcak bir ten rengin ve çok, çok güzel gözlerin var."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır, sen güzelsin. Dudakların öpmek için çok yumuşak, çok sıcak olurdu ve bence..."

Ayağa kalktı. "Geç oldu. Bence yolumuza devam etmeliyiz."

"Elbette." Onu eyere bindirirken kolunun gerildiğini hissettim. Ben de ata bindim ve sessizce yolumuza devam ettik. Bir sonraki mola verdiğimizde hava kararmış ve hava soğumuştu.

"Artık yaklaştık, Kontes."

"Benim adım Suzanne!"

"Evet. Artık yaklaştık, Kontes."

Bana çenesini kaldırdı; sonra uzun tünelin sonuna gelene kadar sürdük ve orada da bir ahır vardı. İlki gibi bu da uzun süredir kullanılmamıştı.

"Dışarıda ne olduğunu bilmiyorum. Her şeye hazırlıklı olmalıyız."

Kılıcımı çektim.

"Tamam," dedi, "ben hazırım."

Uzanıp halkayı tuttum. Bir an tereddüt ettim, sonra halkayı çektim.

Kapı gıcırdayarak yavaşça açılırken, sol elimle dizginleri tutarken, sağ elimle kılıcımı kavradım.

Bölüm 34

KAPI karşı ağırlığıyla açıldı ve kendimizi tonozlu, terk edilmiş bir odada bulduk. Her yer tozluydu, duvara birkaç eski tahta yığılmıştı ve her yerde örümcek ağları vardı. Oda yıllardır girilmemiş gibi görünüyordu.

Ok delikleri vardı ve atlarımızla odanın içinden geçerken dışarıya baktım. Karanlık ve sessizdi. Ok deliklerinden gelen hava soğuktu.

Görünüm, her iki yönde de sadece birkaç metre görebildiğimiz dar ve virajlı bir caddeydi. Kapıyı açıp dışarı çıktık ve arkamızdan kapıyı kapattık.

Kapı öyle ayarlanmıştı ki, açıldığında çubuk otomatik olarak kalkıyor, kapandığında ise çubuk tekrar yerine oturuyordu. Atlarımıza binen kontes ve ben, atlarımızla cadde boyunca kasabaya doğru yürüdük.

Her yer karanlık ve sessizdi. Von Gilderstern'lerin kervanı henüz gelmemişse, gelene kadar gözden uzak kalabileceğimiz bir barınak ve bir yere ihtiyacımız vardı. Ayrıca yiyeceğe de ihtiyacımız vardı.

Kasabanın dışında, iyi donanımlı olduğu anlaşılan bir han bulduk. Ortak salon kalabalıktı ve han sahibi hemen yanımıza geldi. Bakışları sert ve şüpheciydi.

"Burası *Hansgraf* von Gilderstern'in uğradığı han mı?"

Davranışları değişti. "Ha? *Hansgraf'ın* arkadaşı mısınız? Bu onun geldiği han değil, ama onu iyi tanırım. Sık sık babamın hanına, surların ötesine gelirdi. Fuara katılmak için mi buraya geldi?"

"Ben onun kervanındaki bir tüccarım. Montauban'da kız kardeşimle buluşmak için ondan ayrıldım. Burada ona katılacağız."

"Ah? St. Denis'te değildiniz mi? Orada olduğunu duymuştuk." Dönüp, "Pierre! Avluya git! Tüccarın atlarına bak!" dedi.

Büyük bir anahtarlık ve anahtarları aldı. "Güzel bir odam var. *Hansgraf* için saklıyordum, onunla iş yapmayı umuyordum. Umarım bizi tavsiye edersiniz."

"Bizi rahatsız etmeyin ve kervan şehre geldiğinde hemen bize haber verin."

İki yatak ve büyük bir şömine bulunan konforlu bir odaya doğru yol gösterdi. Diz çöküp şöminenin ateşini yaktı.

Bir sürahi ve bir kase getirdi. "Onun senin kız kardeşin olduğunu tahmin etmiştim," dedi. "Birbirinize çok benziyorsunuz."

"*Merci*. Daha büyük bir iltifat olamazdı," diye cevap verdim, kontesin yüzündeki şok ifadesine gülümsemeyi bastırarak. "Kız kardeşim en güzel kadındır."

O gittikten sonra bana döndü. "Nasıl böyle bir şey söyleyebilir! Bu saçmalık!"

"Bence bu iyiye işaret. İnsanlar genellikle kendilerine benzeyenlere aşık olurlar, çünkü kendilerinden daha güzel birini hayal edemezler. Belki de bana aşık olmanın sebebi budur, çünkü birbirimize benziyoruz."

"Sana aşık olmuyorum." Sesi buz gibiydi. "Aynı odada mı yatacağız?"

"Başka yolu yok. Ayrı odalar isteseydik, anlamazlardı. Karı koca, kardeşler ya da başka akrabalar, yabancı hanlarda ayrı kalmak gibi bir gelenek yoktur. Tek başına bir kadın tehlike altındadır."

“Peki ben burada, sizinle birlikteyken tehlikede değil miyim?”

“Bu, tehlikenin tanımına bağlıdır, madam. Bazı insanlar bir şeyden korkar, bazıları başka bir şeyden.”

“Yatağıma gelirseniz, yardım için çığlık atarım.”

“Madam, yatağınıza gelirsem, yardıma ihtiyacım olmaz.”

¨

Öfkeli bir hareketle pelerinini çıkardı, ben de onu alıp duvara astım.

"Onlara kim olduğunuzu hemen söylediniz, ama neden Montauban?"

"Gizli kalmak istiyorsanız, kontes, gizemli değil, açık olmalısınız. Onlara kim olduğumu ve sizin kim olduğunuzu söylemeseydim, meraklanacaklardı ve bu da hayal kurmalarına yol açacaktı. Kendimi, tanınmış bir kervanı karşılamak için buraya gelen bir tüccar olarak tanıttım. Kimliğim belirlendi ve artık ilgi çekmiyoruz.

“Ayrıca, Paris'ten gelen yolla ilişkilendirilmek istemedim. Askerler bizi aramaya gelirse, han sahibi o yoldan geldiğimizi söyleyebilirdi ve onlar da o yolda kimi gördüğümüzü sormaya gelebilirlerdi.”

“Bu konuda çok iyisin. Sık sık kaçak olduğuna inanmamı sağlıyor.”

"Güzel kadınlar, güçlü adamların eşleri veya kızlarıdır. Doğal olarak, kaçak oldum."

“Bunu alışkanlık haline mi getirdin? Yabancı kadınlarla kaçmayı?”

"Tüm kadınlar tanıdık hale gelene kadar yabancılar, ama ben diğer kadınları unuttum. Seni gördükten sonra nasıl bir anı kalabilir ki?"

"Yalan söylüyorsun."

"Belki, ama yalan bile gerçeği taşıyabilir. Bu bir paradoks, ama hayatın tamamı bir paradoks değil mi?" Bir an durdum. "Şimdi birlikte uzanıp paradoksları, hayatı ve yol kenarında yaşanan garip karşılaşmaları tartışalım mı?"

O cevap veremeden, yemeğimiz kapıya geldi ve ikimiz de yorgun ve aç olduğumuz için sessizce yedik. Ateşin ve

şarabın sıcaklığı yorgun kaslarımıza işlerken, onun evini düşündüm. "Bana Saône'dan bahset," dedim.

"Uzun zaman önce, daha eski bir Bizans kalesinin temelleri üzerine inşa edildi. Antakya'nın güney girişlerini korumak içindi. Batıya doğru uzanan, her iki yanında birer geçit bulunan bir burun üzerine inşa ettiler. Burunun boynuna iki derin hendek kazdılar, bunlardan biri kapıya yaklaşımı savunmak, diğeri ise ilki ele geçirildiğinde kaleyi iki bölüme ayırmak içindi.

"Bu tür şeyleri biliyorsunuz, ama kaleler Haçlıların kazandıkları toprakları savunmak için inşa edildi ve Haçlıların çoğu anavatanlarına dönmedi, Lübnan'daki geniş arazilerini yönetmek için orada kaldı.

"Malzemeler için yer altı depolama odaları, tahıl öğütmek için değirmenler, su için kuyular ve sarnıçlar vardı. Kaleler, işaret ateşleriyle birbirleriyle iletişim kurabilecekleri şekilde konumlandırılmıştı, ancak mesafe çok uzaksa, posta güvercinleri kullanıyorlardı."

"Bütün bunları sürdürmek oldukça pahalı olmalı."

"Bir düzine köyden ve çok sayıda araziden gelirimiz var, ancak babam öldürülmeden birkaç yıl önce Araplardan fidye karşılığında kurtarılması gerekti ve bu binlerce altın tuttu."

"Saône'ye dönersen ne yapacaksın? Senin evlenmeni istemeyecekler mi?"

"Kaleyi ve toprakları elimizde tutmak için evlenmek zorundayım, ama Kont Robert'tan başka adaylar da var. O da bunu biliyor ve karısı olarak dönmem dışında Saône'a dönmemi istemeyecek." Bana bir bakış attı. "Bizi birlikte bulursa seni öldürecek."

"Ölmek için daha iyi bir yer olabilir mi? Yani, senin kollarında."

Sinirlenmişti. "Hiç ciddi olmuyor musun? Sandığından çok daha fazla tehlikedesin."

Ayrı yataklarda uyuduk, ama eminim ki bir bıçağı vardı ve kendini savunmaya hazırdı, ve eminim ki gece boyunca uyanık kaldı. Ben ise derin ve iyi bir uyku çektim.

Kadınların düşünceleri hakkında çok az şey bildiğim için, Kontes'in benim hakkımda ne hissettiğini bilmiyorum. Sanırım ilk saatte ve belki de ikinci saatte bıçağı kullanmaya hazırdı. Üçüncü saatte ise, meseleyi halledip biraz uyuyabilmek için benim bir girişimde bulunmamı dilediğini sanıyorum. Ondan sonraki ruh halini tahmin etmeye çalışmayacağım.

Güneş doğduğunda, ortak salona indim ve kahvaltımı yaptım, onun kahvaltısını da ona götürdüm.

"İyi uyudun mu?" diye sordum, masum bir şekilde.

"*Çok* iyi uyudum!"

"Güzel. Karavan bugün gelmeli, yolculuk için dinlenmiş olmalısın."

Öğleden sonra, kumaş bir ceket ve şapka giyerek, kasabayı ziyaret etme riskini aldım. Giysilerim zengin bir tüccarın giyeceği türden olduğundan, fuar için gelen insan kalabalığı içinde dikkat çekme ihtimalim yoktu. Ancak, kervan için biraz ön çalışma yaptım ve *Hansgraf'ın* burada çok tanındığını keşfettim.

Dönüşüm akşam oldu. Kontes beni bekliyordu. "Daha ne kadar burada tıkılıp kalacağım?" diye protesto etti. "Bu delirtici!"

"İsterseniz şimdi gidebilirsiniz. Kont Robert kasabada olmayabilir, ama eminim burada casusları vardır."

"En azından benimle kalabilirdin!"

"Halletmem gereken işler var, ama yalnız kalmayı tercih edebileceğinizi düşündüm. Sıradan bir tüccarla aynı odada kalmak sizin için zor olmalı."

Buna cevap vermedi. Bugün daha da güzel görünüyordu, saçlarını başının etrafına büyüleyici bir şekilde dolamıştı ve inci takıyordu. Bu konularda biraz bilgim olduğu için, bunların gördüğüm en pahalı mücevherler olduğunu hemen anladım.

Kontes, dirsek üstüne kadar dar kollu, dirsek altından itibaren geniş ve açık kesimli, vücuda yapışan beyaz bir elbise giyiyordu. Koyu renk saçları ve gözleriyle şaşırtıcı derecede güzeldi. Yanında getirdiği az sayıda giysiyle nasıl idare ettiğini hiç bilmiyordum. Ama sonuç, çabaya kesinlikle değiyordu.

Ona kasaba hakkında bilgi verdim, hoş, surlarla çevrili bir kasaba, bizim gelişimiz merakla karşılanmamıştı, ama yine de temkinliydim. Sadece kaleyi değil, kızı da isteyen Kont Robert'ın kıskançlığını bir an olsun hafife almadım. Kale, taç giymiş bir kralın sahip olduğu güce eşdeğerdi ve Kontes'in güzelliği de ikinci hususu karşılıyordu.

Kasabada, dizlerime kadar uzanan kürklü bir tunik ve düz çorapların üzerine giyilen yeni deri çizme satın aldım. Çizmeler baldırların hemen üstüne kadar geliyordu ve çok güzel yapılmıştı. Kasabada yürürken kılıç taşımıyordum, ama tunikimin altında, kemerin hemen üstündeki ön kısımdaki bir yarıkten ulaşabileceğim iki hançer vardı.

Kapı çalındı. Kapıyı açtığımda karşımda han sahibi duruyordu. Gözle görülür şekilde gergindi.

"Bir hanımefendi hakkında sorular soruldu. Sizi *Hansgraf'ın* arkadaşı olarak tanıdığım için, kız kardeşiniz hakkında hiçbir şey söylemedim."

"Kim sordu?"

"Kont Robert'ın askerleri. Bu sabah yaklaşık otuz adamla kasabaya geldi ve eminim geri döneceklerdir."

"Gitmemizi mi istiyorsunuz?"

"Gitmek ister misiniz? Ama geceye kadar kalın. *Hansgraf* o zamana kadar burada olur."

Kılıcımı alıp masanın üzerine koydum. Han sahibine tekrar bakarak, onun sağduyusuna güvenmeye karar verdim.

"Söylediklerim doğru. Ben *Hansgraf* Rupert von Gilderstern'in liderliğindeki kervanın tüccarıyım. Tahmin ettiğiniz gibi, bu hanımefendi benim kız kardeşim değil. Kont Robert ile zorla evlendirilmek üzereydi. Bir kale ve kontesin mutluluğu tehlikede."

O, bir el hareketi ile açıklamayı reddetti. "Önemli değil. Kont Robert gelir, gider. Hayatım boyunca onu bir daha görmeyeceğim, ama *Hansgraf* her yıl Provins'e gelir, burada çok para harcar, çok iş getirir. O, çok saygı duyulan iyi bir adamdır. Endişelenmeyin."

O gittikten sonra Kontes hızla bana döndü. "Gitmelisin! Benimle birlikte bulunursan, seni öldürecek!"

Beni bu kadar kolay öldürülebilir biri olarak görmesi erkeklik gururumu incitti. "Madam, biz Kerbouchardlar o kadar kolay öldürmeyiz. Bu kılıç" —kılıcı işaret ettim—"kısa bir süre önce bir baronun canını aldı. Hiç şüphesiz bir başkasının da canını alabilir."

"Bir *baronu mu* öldürdün?"

"Kalesini ele geçirdikten sonra. Baronlar, kontesim, tüccarlar veya köylüler kadar kolay kanar. Bu da bir hırsız gibi kanadı. Baron de Tournemine..."

"Tournemine mi?"

"Umarım akrabanız değildir?"

"Hayır, ama Saône Kalesi'nde bir zamanlar ona hizmet eden bir yüzbaşı vardı, adı Taillefeur'du."

"Ona güvenmeyin. Sanırım babamı ihanet etti ve beni soymaya çalıştı. Sadakat gibi erdemleri olmayan bir paralı asker. Kont Robert'ın hizmetinde değilse şaşırırım."

"Ben ona güveniyorum."

"Diğerleri de güvendiler, ama bedelini ödediler. Bir keresinde kafasını neredeyse parçalıyordum, keşke daha sert vurmuş olsaydım."

Korkmuştu. "Kendi kaptanlarımı bile güvenemiyorsam, kime güvenebilirim?"

Ben eğildim. "Kalenizi, servetinizi, hayatınızı bana emanet edebilirsiniz, ama aynı odada çok fazla gece geçiremeyiz."

Gözleri eğleniyordu. "Bunu o kadar çok söyledin ki, tüccar, acaba sen sadece lafçı mısın diye merak ediyorum."

İncinen bir şekilde cevap vermeye başladım, ama o güldü ve bana sırtını döndü. O beyaz elbise, çok düzgün olan kalçalarına harika bir etki yapıyordu...

Sokakta aniden çıkan gürültü beni pencereye götürdü. Altı silahlı adam orada toplanmıştı ve onlarla birlikte uzun boylu, güçlü yapılı, esmer yüzlü ve kalın siyah kaşlı bir adam vardı. Kimsenin bana bunun Kont Robert olduğunu söylemesine gerek yoktu.

Hızla dönerek, "Burada kal ve sesini çıkarma. Ben aşağı iniyorum" dedim. Kılıcımı belime takarak kapıya döndüm.

Kız kolumu tuttu. "Hayır! *Lütfen*! O seni öldürecek!"

Başımı eğip dudaklarına hafifçe öptüm ve gitmek zorunda olduğum için üzüldüm.

"Beni bekle. Eğer ölürsem, dudaklarının hatırasını yanımda götüreceğim." Kendi kendime, ölmeye niyetim olmadığını da ekledim. Yapacak çok işim vardı.

Kont Robert, ben merdivenlere çıktığımda merdivenlere yaklaşıyordu. "Kenara çekil," diye emretti, "merdivenlere çıkmak istiyorum."

"Merdivenlerin başında," diye cevapladım, "bir oda var. O benim odam. Orada işin yok."

"Kenara çekil dedim!" Siyah gözleri soğuktu. "Yoksa bağırsaklarını döküp üzerinde yürüyerek odaya gireceğim."

"Bu merdivenlerden yukarı çıkarsan," dedim, "kimin iç organları merdivenlerin üzerinde kalacak göreceğiz." Kılıcımı çektim. "İstersen gel. Bu çeliği ısırıp görebilirsin."

Soğukkanlılıkla geri adım attı ve arkasındaki adamlara işaret etti. "Ben sıradan insanlarla dövüşmem. Onlar benim için dövüşür."

"Korkaklığın bahanesi," diye cevap verdim.

Kont Robert silahlı adamlara işaret etti. "Öldürün onu," dedi.

"Bir adım bile ilerlerlerse," bir ses, bir kez duyulduğunda unutulamayacak kadar kibirli bir tonla bağırdı, "hepsini asacağım, seni de diğerlerinden daha yükseğe.

"Ben, Beyaz Ticaret Şirketi'nden *Hansgraf* Rupert von Gilderstern. Bu adam şirketimizin bir tüccarı."

"Benim otuz adamım var!" diye bağırdı Kont Robert.

"Benimse beş katı kadar adamım var." *Hansgraf* kapının içindeki sahanlıkta, ayakları açık, elleri arkasında kavuşturulmuş olarak durdu. "Onlar üç yüzden fazla savaşta savaşmış gaziler, Kont Robert. Adamlarımdan herhangi beşi, senin otuzunu alıp kurbağa gibi yere serer."

Hansgraf elini beline koydu. "Tüccar kervanıyla savaş deneyiminiz yoksa, Kont Robert, bu size bir ders olacak, hayatta kalıp takdir edemeyeceğiniz bir ders."

Hansgraf odaya indi ve bir düzine adamı onu takip etti. Her türlü hava koşulunda aylarca süren zorlu yolculuklar yüzlerini karartmış ve sertleştirmişti. Zırhları birçok çatışmadan kaynaklanan eziklerle doluydu. Zayıf, kaslı adamlar, ne yapılması gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

Kont Robert'ın adamları silahlarını indirdiler ve Kont Robert onlara çirkin bir bakış attıktan sonra adamlarının peşinden odadan çıktı.

Hansgraf elini uzattı. "Ortadan kayboluyorsun, sonra tekrar ortaya çıkıyorsun! Seni görmek güzel, Kerbouchard!"

Sonra ekledi: "Hanımefendiyi kılık değiştirmenizi öneririm, sonra da bizim tanındığımız pazara gidelim."

Kontes merdivenlerin başında belirdi. "Hazırım *Hansgraf*, teşekkür ederim."

Ormana ilk geldiğimizde giydiği eski pelerini giymiş, başlığı saçlarını örtmüş halde merdivenlerden indi.

Bana dönerek, "Kontun davranışlarından, sadece haydutların haydutluk yaptığını göremiyorum." dedi. Bana baktı. "Ve sadece soyluların asaletini gördüğümü de söyleyemem, Kerbouchard!"

Bölüm 35

Provins Fuarı, on ikinci yüzyılda Fransa'nın en büyük fuarlarından biriydi. Mayıs ayında da bir fuar vardı, ama en önemlisi Eylül ayındakiydi. Artık mevsim normallerinin dışında soğuk ve yağışlı hava ortadan kalkmış, günler sıcak ve güneşliydi.

Duvarsız uzun hangarlar, sergilenen malları örtüyordu. İpekler, yünlüler, zırhlar, silahlar, deri eşyalar, deriler, çömlekler, kürkler ve akla gelebilecek her türlü nesne veya mal türü burada bulunabilirdi.

Büyük tüccarların tezgahlarının bulunduğu pazarın dış kenarında, her biri küçük eşyalar satan köylüler vardı. Tahıl, deri, sebze, meyve, keçi, domuz ve tavukların yanı sıra çeşitli el sanatları da satılıyordu.

Pazarlar her zaman eğlence doluydu, çünkü fuarlar sihirbazları, akrobat gruplarını, ateş yutanları, kılıç yutanları, hokkabazları ve her türden ve türden şarlatanları çekiyordu.

Tüccarlar genellikle toptan alıp satarlardı; bu nedenle onlara *grossers (toptancılar)* denirdi, bu kelime zamanla *grocer (bakkal) olarak* yazılmaya başlandı. Daha küçük miktarlarda ticaret yapmak kâr elde etme şansını çok azalttığı için, çok büyük miktarlarda ticaret yapmak ise malların bir kısmının elinde kalma riskini doğuruyordu. Beyaz Şirket, İspanya'dan ipekle gelmiş ve Flanders'tan yünlü kumaşlar eklemişti. Tercih ettiğimiz ticaret, taşıması kolay ve gittiğimiz her yerde değer gören dantellerdi.

Tüccarlar soylular tarafından hor görülüyordu, ancak *Hansgraf*, Lucca, Johannes ve aramızdaki bir düzine diğerleri gibi bu adamların artan servet ve güçlerini kıskanıyorlardı.

Soyluların serveti, savaşta elde edilen ganimetlerden veya fidyelerden ya da serflerin işlediği topraklardan elde edilen ürünlerin satışından geliyordu ve bazen bu çok az bir miktara denk geliyordu. Ancak tüccarlar, malları için neredeyse her zaman bir pazar buluyorlardı.

Provins fuarında her türden insan ve kostüm vardı: Franklar, Gotlar, Saksonlar, İngilizler, Normanlar, Lombardlar, Mağribiler, Ermeniler, Yahudiler ve Yunanlılar. Bu ticaretin tarihi bir asırdan az olmasına rağmen, değişiklikler yaşanmaya başlamıştı. Bazı tüccarlar, cazip bir yere yerleşip mallarını en yakın limandan ithal etmenin veya kervanlardan satın almanın karlı olduğunu fark etmişti.

Zanaatkarlar bir süredir kalelerden uzaklaşıp kasabalara yerleşerek mallarını geçenlere satmaya başlamışlardı. Ayakkabıcılar, dokumacılar, bakırcılar, çömlekçiler ve zırhçılar sipariş üzerine parça başı iş yapmak yerine dükkanlar açmaya başlamışlardı. Tüccar-maceracılar ise bu malların sadece dağıtıcılarıydı.

En kaliteli kumaşlar İngiltere ve Flanders'da, deniz kenarındaki nemli topraklarda otlayan koyunlardan elde edilen yünden dokunuyordu. Bu yünden yapılan pelerinler büyük talep görüyordu ve menşe noktasından uzaklaştıkça fiyatları da yükseliyordu.

Hansgraf ve arkadaşlarının Kiev'e gitmeye karar vermelerinin nedeni buydu.

Bu kumaşlar Kiev'de maliyetinin elli katı değerindeydi ve orada satın alınan kürkler Bizans veya İtalya'da iyi bir kâr getirecekti. Böyle uzun bir yolculuk, başarılı olursa, orada bulunan herkesin servetini artırabilirdi.

Kilise, tüccarlara hoşnutsuzlukla bakıyordu, çünkü ticaret tefecilik olarak kabul ediliyordu ve her türlü spekülasyon günah sayılıyordu. Dahası, uzaklara seyahat eden tüccarları özgür düşüncenin yayılmasının öncüleri olarak görüyorlardı.

Değişim havada asılıydı, ancak değişim alışkanlığı olan tüccarlar için, herhangi bir tür kalıcılık olası görünmüyordu. Köylülerin ve soyluların şüpheleri ve batıl inançları, uzaklara seyahat etmiş, çok şey görmüş, birçok fikir ve yaşam tarzına maruz kalmış bu adamlara çocukça geliyordu. Yine de, iyi bir pazar bulan tüccar, bu bilgiyi kendi kullanımı için saklar, deneyimlerini anlatarak yol üzerindeki tehlikelerden şikayet eder, başkalarının kendi pazarını veya ucuz hammadde kaynaklarını bulmasını engellemek için her şeyi yapardı.

Kilise kurumunun ne düşündüğünden bağımsız olarak, manastırlar, rahipler ve kiliseler tüccarların en iyi müşterileri arasındaydı. Kilise piskoposlarının giydiği cüppeler genellikle Mağribi dokumacıların ürünleriydi. Birkaç istisna dışında, kitaplara veya haberlere meraklı olduklarını ve tüccarların deneyimlerini dinlemeye istekli olduklarını gördüm. Yukarıdan bir model dayatma girişimlerine rağmen, köy ve kasabalardaki rahipler ve keşişler, Avrupa'nın çehresini değiştiren ve görüşlerini yumuşatan değişimin bir parçasıydılar.

Bunlardan biri, cüppe için biraz brokar almak üzere pazardaki tezgahıma geldi. Kumaş, Córdoba, kitaplar ve son olarak da tıp hakkında konuştuk.

"Araplar," dedim, "ameliyata başlamadan önce ellerin ve aletlerin mutlak temizliğine inanırlar."

"Maimonides'in Galen'i eleştirdiğini duydum" dedi ve endişeli gözlerle bana baktı.

"Ve haklı olarak."

Şok olmuştu. "Parmağımızı koyup 'Bu böyledir, bu doğrudur' diyebileceğimiz hiçbir şey yok mu?"

"Belki, ama evrenin tek yasası değişim gibi görünüyor. Her şey akış halinde ve böylesi daha iyi."

Kafasını hayır anlamında salladı, ama tamamen aynı fikirde olmadığını biliyordum. "Yumuşak konuş," dedi, "böyle sözler duyulmasa daha iyi."

Aklına bir düşünce gelmiş gibiydi. "Sen o değilsin, değil mi?"

Benim o kişi olduğumu biliyordu.

Bunu inkar edemezdim, çünkü üniversitedeki öğretmeni tartışan kişinin ben olup olmadığımı doğrulamak için başkalarına soru sorabilirdi.

"Arkadaşlığına güveniyorum. Söylediklerim bir akademisyenin diğerine söylediği şeyler. Fuarın sonunda Avrupa'yı terk edeceğim, muhtemelen bir daha dönmeyeceğim."

"Ne demiştin?"

"Clairvaux'lu Bernard'ın Abelard'a karşı çıkarak aptallık ettiğini. Abelard'ın iyi bir akademisyen olduğuna inanıyorum ve onun gibi daha çok insana ihtiyacımız var."

"Onun öğrettiklerinin çoğuna katılıyorum." Bana baktı. "Seyahat edebildiğin için şanslısın. Belki de benim ihtiyacım olan şey bir hac yolculuğudur."

Tüccarların varlığı, birbirleriyle ve kasabalarla olan ilişkilerinin Frankların kanunlarında yol açtığı değişikliklerden bahsettik. Charlemagne, imparatorluğu içinde seyahati teşvik ederek bunu başlatmıştı, ancak tüccarlar, önceki düşünce yapısına yabancı unsurlar getirerek kanunlarda temel değişikliklere neden oldular.

Temel olarak tarıma dayalı ve tüm yasaların toprak kullanımına dayandığı bir medeniyette, biz tüccarlar yeni düşünceler getirdik. Otorite kraldan, Kilise'den ve büyük baronlardan geliyordu ve tüm mülkiyet toprağa dayanıyordu. Tüccarlar mevcut yasaların çok azına

tabiydiler, bu nedenle kendi aralarında kullanmak üzere kendi kanunlarını geliştirmişlerdi. Yerel mahkemeler, tüccarların karıştığı anlaşmazlıkları çözmede bu yasalara başvurmaya başladı.

Bu yasalar, tüccarları vatandaşları bağlayan yasalardan muaf, ayrıcalıklı kişiler haline getirdi. Tüccarların ödediği vergilerin ve getirdikleri ticaretin tadını çıkaran baronlar, tüccar kervanlarına özel muamele uyguladılar.

Hukuka özel ilgi duyan uzun boylu genç keşiş, bu durumdan çok etkilendi. Bu, değişimi kabul etmeye yatkın zihnine çok uygundu.

Hiç fuar görmemiş olan Kontes çok heyecanlıydı. Kervandaki eşlerden birinin ona verdiği Arabistan kostümünü giyerek fuarın tadını çıkarmaya çıktı.

İnsanlar, mallarını satmak ya da sadece gösterileri ve heyecanı yaşamak için kilometrelerce uzaktan gelmişlerdi. Peter'ın kervanıyla birleşen kendi kervanımızın yanı sıra, beş kervan daha vardı. Biri İtalyan, diğeri Ermenistanlıydı; Baltık kıyılarından Almanlar, Venedikliler ve Hollandalılar da fuara katılmışlardı.

Biz tüccarlar kendi *argomuz* ve yaklaşan tehlikeyi uyarmak için kullandığımız işaretlerimiz vardı. Fuar açıldıktan birkaç dakika sonra tüm tüccarlar Kont Robert'ı ve kimi aradığını biliyordu. Aramızda binlerce sert, tecrübeli savaşçı vardı. Jonglörler, sihirbazlar ve akrobatlar da müttefiklerimizdi ve çeşitli gruplar birbirlerini önceki birçok buluşmadan tanıyorlardı. Aralarında ne kadar az olursa olsun, ne tür farklılıklar olursa olsun, hepsi belaya karşı bir arada durdular.

Aniden, dirseğimin yanında bir ses duyuldu. Dönüp baktığımda, buruşuk, kurnaz yaşlı Khatib'i gördüm! Khatib, Córdoba'dan! Arkadaşım, dilenci, hırsız, bilgi kaynağı!

"Ah, seni görmek kalbimi ısıtıyor!" Elini salladı. "Ben hokkabazlarla birlikteyim."

Hançerinin sapındaki oyuğu açarak, içindeki rulo halindeki yazıyı çıkardı.

Unutmadım.
V.

Kontes bunu gördü ve hızla bana baktı. "Bir kadından mı?"

Khatib bana sırıttı ve ona özenle selam verdi. "Hangi leopar başka bir leoparın izlerini tanımaz ki?"

O Arapça konuştu, ama Kontes hemen cevap verdi: "Beni bir leopara mı benzetiyorsun?"

Şaşırdık, çünkü ikimiz de onun Arapça konuştuğunu tahmin etmemiştik, ama neden olmasın? O, Arap topraklarındaki bir kalede büyümüştü.

"Bütün kadınlar avcıdır; hepsi ölümcüldür."

"Bu adamın senin arkadaşın olmasına şaşırmadım," dedi bana. "Aynı şekilde düşünüyorsunuz."

Yorum yapmadan ona notu gösterdim. Kaşlarını kaldırdı, sonra notu geri verdi. "İkinci günden sonra kimsenin seni hatırlamasını sağlayacak ne yapmış olabilirsin acaba?"

"Hatırlanmayı beklemiyorum," dedim, "sadece eğlenilmeyi."

Aniden bir alkış patlaması oldu ve dönüp baktığımızda, bir adamın başka bir adamın tuttuğu uzun bir direğin üzerinde tek elle amuda kalktığını gördük. Sonra jonglörler, kılıç yutan adam ve diğerleri etrafını sardı.

"Böyle yaşamak harika olmalı!" dedi Kontes.

"Bu bakış açısına bağlı," dedim, "direğin üzerindeki adamın, onun için yaşadığı sakat bir çocuğu var. Kılıç yutan adam ise ne babasını ne de annesini tanıyan bir yetim. Onların birçok sıkıntısı var, Kontes."

"Onları *tanıyor* musun?"

"Onlar benim arkadaşlarım," dedim, "hatta bazı numaralarını ben de yapabiliyorum."

"Beni hayrete düşürüyorsunuz."

"Her şey beni büyülüyor ve becerileri seviyorum. Kim bilir? Belki bir gün ortadan kaybolmam gerekebilir. Akrobatların yüzlerini kim hatırlar ki?"

Günler geçti ve ticaret iyi gidiyordu, ama ben tedirgindim. Kont Robert, bu kadar çok şey söz konusu olduğunda pes edecek bir adam değildi. Üstelik, o iyi bir düşmanlık besleyen biriydi. Bunu gözlerinde görmüştüm. Fuar, en başarılı fuarlarımızdan biriydi ve şimdi ayrılmaya hazırlanıyorduk. Ama yalnız ayrılmıyorduk, çünkü birçok görüşmeden sonra diğer kervanlar, iş zekasıyla tanınan *Hansgraf'a* katılmayı planlıyorlardı.

Kiev'de Flanders kumaşı pazarlanmamıştı, ancak ara sıra bu kumaştan yapılmış pelerinler görülüyordu ve bazıları sahipleri tarafından fahiş fiyatlara satılıyordu. Aramızda orada ticaret yapmış bir Ermeni, ipek ve dantel pazarının çok iyi olacağını söyledi.

Ayrılmamızdan önceki gece bir mesaj geldi. Mesaj, pazarda aniden elime sıkıştırıldı.

Babanın nerede olduğunu öğrenmek istiyorsan, doğu kapısına gel.

Ayesha adlı kısraklardan birine binip şehre girdim. Babamı sadece Safia, Safia ve Kontes biliyordu.

Kısrağı duvarın gölgesinde bırakıp, arka kapıyı izledim.

Zaman geçti ama kimse yaklaşmadı. Bu bir tuzak mıydı? Safia buradaysa, neredeydi? Bir saat bekledim ama hiçbir ses, hiçbir hareket yoktu.

Sonra daha önce görmediğim bir şey fark ettim.

Kapı aralık kalmıştı.

Bölüm 36

KAPININ ÖTESİ... ne?

Birkaç dakika boyunca durumu inceledim. Kapıyı ilk gördüğümde açık mıydı? Öyle olduğunu sanmıyordum, ama nasıl emin olabilirdim?

Ya Safia orada bekliyorsa? Ya da başka biri? Belki bir düşman?

Önemli değil, babamla ilgili bir haber varsa, bu haberi almam gerekiyordu.

Öyle olsun. Eğer bu bir tuzaksa, bırakın tuzağı kurulsun. Duvara yaslanarak kapıya doğru ilerlerken, dikkatim tamamen kapıya odaklanmıştı. Duvardan ayrılıp kapıya doğru yürümeye başladım.

Etrafımda iki düzine silahlı adam vardı, hepsi kılıçlarını çekmişlerdi.

Açık kapı bir tuzaktı. Dikkatimi dağıtan, ona odaklanmamı gerektiren bir yemdi, bu odaklanma beni çevredeki binalardan ve orada ne olabileceğinden uzaklaştırdı. Kapı daha da açıldı ve Kont Robert içeri girdi.

"Babamı nasıl tanıdın?"

Kont Robert'ın gülümsemesi, düzgün beyaz dişlerini ortaya çıkardı. Kendinden memnundu. "Adamlarım pazarda kulak misafiri oldular. Her zaman dedikodular vardır... burada bir kelime, orada bir kelime."

Kaçış yok gibiydi. Onlar beni öldürmeden önce ona ulaşıp onu öldürebilir miydim? Kılıcımı, cirit gibi, boğazına fırlatabilir miydim?

"O zaman benimle dövüşecek misin? Yoksa kaçacak mısın?"

"Sizinle savaşmak mı? Neden sizinle savaşayım? Sadece küstahlığınız için sizi kırbaçlatacağım ve kırbaçlanmanızı izlemekten sıkıldığımda, asılacaksınız."

Etrafımda geniş bir daire oluşturdular, ama elimde kılıcım vardı ve asla canlı yakalanıp bir köle gibi kırbaçlanmayacağımı biliyordum.

Vahşi, tuhaf bir çığlık duyuldu. Tüm duyularım tetiklendi.

"Kılıcını kınına sok!"

Etrafımdakiler çılgınca etrafa bakındılar. Sesler sanki hiçbir yerden gelmiyordu. "Dikkate almayın!" Kont Robert, çığlığın adamlarına yönelik olduğunu sandı. *"Yakalayın onu!"*

Bir an tereddüt ettim, sonra kılıcımı kınına soktum. Yanıma bir ip düştü, onu ulaşabildiğim kadar yükseğe tuttum ve el ele tutuşarak yukarı çıktım! İp, kapı kulesindeki bir balkondan düşmüştü ve yukarıda Khatib ile Lolyngton

vardı, Córdoba'da birlikte prova yaptığım akrobatlardan biri.

Neyse ki Kont Robert'ın askerlerinden hiçbiri okçu değildi, yoksa vücudum oklarla delik deşik olurdu. Askerler kapı kulesine saldırdılar, ama tam o sırada birkaç adamımız oklarını yaylarına takmış ve yaylarını germiş olarak ortaya çıktılar.

Ben balkon korkuluğunun üzerinden atlarken, *Hansgraf* ortaya çıktı ve balkona çıktı. Her zamanki gibi siyah giyinmişti, tek süsü beline iki tur dolanmış altın bir zincirdi.

"Kont Robert!" O, görkemli bir şekilde, ama büyük bir etkiyle konuştu. "Bu saçmalık yeter! Sizin tarafınızdan dikkatimiz dağılmayacak! Elçim, tahmin edebileceğiniz gibi, birleşik şirketlerimizden ödediğimiz ağır vergilerden memnun olan Majestelerine gitti!

"Şimdi, efendim, siz ve adamlarınız kılıçlarınızı olduğunuz yerde bırakacaksınız. Tartışmaya zaman tanımıyorum. Konuşmam bittiğinde, hala kılıcını tutan biri olursa, okçularım tarafından öldürülecektir.

“Sonra Provins'ten ayrılacak ve güneş doğmadan şehirden çıkacaksınız, yoksa adamlarım sizi avlayıp köpekler gibi asacak!

"Bizler meşgul adamlarız! Sizinle savaş oyunu oynamak için vaktimiz yok! *Kılıçlarınızı bırakın!*"

Kılıçlar kaldırımda tıkırdadı. Kont Robert'ın yüzü öfkeden şişmişti, çünkü ay ışığında duruyordu ve açıkça görünüyordu.

"Şimdi," dedi *Hansgraf*, "*Yürüyün!*"

Ve yürüdüler.

Duvarın yanındaki evimize geldiğimde, Kontes bana koştu. "Oh, güvendesin! Güvendesin!"

"*Hansgraf* sayesinde."

"Teşekkür etmen gereken kişi Khatib. O bir şeylerden şüphelendi ve *Hansgraf'a* gitti. Hiç bu kadar çabuk toplanan adamlar görmemiştim."

"Yola çıkalım Kontes, zaman yok. Ya hazırlıklı olursun ya da bir sonraki nefeste ölürsün. Saldırılar önceden haber verilmeden gerçekleşir."

Neredeyse aynı anda, birbirimizin kollarında durduğumuzu fark ederek sessiz kaldık. O geri çekilmeye başladı, ama ben onu nazikçe kendime doğru çektim ve o da neredeyse rahatlamış gibi bana yaklaştı. Birkaç dakika öyle durduk, sonra ben onun çenesini elimle tutup dudaklarına nazikçe öptüm.

"Aptal oldum," dedi o zaman.

"Kim aptal değildir ki? Çoğu zaman, aşık olduğunda, ancak kaybederek kazanabilirsin."

Başını omzuma yasladı. "Söylediklerinde muhtemelen derin bir anlam var, başka bir zaman bunun üzerinde düşüneceğim."

"Birçok şey gibi, bu da sadece derin gibi geliyor, o yüzden bununla zaman kaybetme. Düşünülmesi ve yapılması gereken başka şeyler var."

Hızla geri çekildi. "Gündüz vakti ve..."

"Toplanmalıyız. Yakında hareket etme zamanı gelecek."

Bana burun kıvırdı, ama az sayıdaki eşyalarımızı topladık. Ancak bu sefer fuardan yararlanarak kendimize giysi ve gerekli olabilecek her şeyi temin etmiştik.

Avrupa'yı boydan boya geçeceğimiz için, *Hansgraf'ın* liderliğinde birlikte kalmamız gerektiğine karar verdik. Birlikte seyahat edecek gruplar bin kişiden fazla olacaktı ve yük hayvanlarıyla birlikte çok büyük bir topluluk oluşturacaklardı, ancak bu topluluk çok fazla yiyecek, yol boyunca geniş otlaklar ve önceden yapılan kapsamlı planlamalar gerektirecekti. Gruplarımızda, izlememiz gereken rotayı ve karşılaşacağımız sorunları en ince ayrıntısına kadar bilen adamlar vardı. Ayrıca, hayvanlarımız için otlaklar ve kamp yerleri bulacak ve karşılaşılabilecek olası zorlukları tahmin edecek keşifçiler göndermemiz gerekiyordu.

İlk grubun beş şirketinin Kiev'e doğru uzun yürüyüşe çıktığı sabahı asla unutmayacağım.

Frank topraklarında iki gruba ayrılırdık, ancak şehirlerin birbirinden daha uzak ve kalelerin daha az olduğu vahşi bölgelere girdiğimizde, elli kişilik seçkin süvarilerden oluşan bir öncü birlikle birlikte seyahat ederdik. İki bölük ve kısa bir mesafe arkada ana birlik takip ederdi. Son olarak, yirmi süvariden oluşan bir arka birlik olurdu.

Yürürken sık sık şarkı söylerdik ve her zaman yürüyüş davulunun sesi duyulurdu, bu ses ömür boyu kulaklarımda kalacak, çünkü ruhumun derinliklerine işlemiş durumda.

Yürüyen davul... ağır, düzenli bir ritimle her birimizin adımlarını belirliyordu. Bu davul, kolumuzun arkasında bir arabada taşınıyordu ve yürüyüşün hızı bu ritimle artırılıp azaltılabiliyordu. Hepimiz bu sesle yaşıyorduk, tüm birlik için ve kendi ritmini korumak için kendi davulları olan diğerleri için de büyük bir nabız gibi atıyordu.

Zırhlarımız ve miğferlerimiz tek tip değildi. Silahlarımız her türden vardı, ancak okçularımızın sayısı o dönemin diğer ordularına göre orantısız bir şekilde fazlaydı. Ayrıca, bu silahı inanılmaz bir ustalıkla kullanan bir sapancı birliğimiz de vardı. Atlarımız ve çekici hayvanlarımız en iyilerinden seçilmişti.

Zorluklar ve fırtınalar günlük arkadaşlarımızdı, bedenlerimizi formda, zihinlerimizi hazır tutuyorlardı. Sorunların olacağını bekleyerek yaşıyorduk, kendi gücüyle hareket eden, kendini savunabilen ve savunmuş olan küçük bir dünyadaydık.

Bu yolculukta, davul taşıyan arabanın dışında birkaç araba daha vardı. Bazı arabalar erzak taşıyordu, bazıları ise yürüyüş sırasında kadınların evi olarak kullanılıyordu. Bunlar iki tekerlekli arabalardı ve bizimki Khatib tarafından sürülüyordu.

Doğuya doğru, yaprakların renk değiştirdiği, yeşillerin parlak kırmızılara ve sarılara dönüştüğü bir yolculuk yaptık. Yeşil tarlalar kahverengiye döndü ve çoğunu kaplayan mahsuller biçilmiş, geriye sadece anız kalmıştı. Arada sırada durup kendi küçük pazarlarımızı kurduk, ek erzak satın aldık veya takas ettik ve önümüzdeki yol hakkında bulabildiğimiz bilgileri topladık.

İlk saldırıya Meuse yakınlarında, ikinci saldırıya ise Ren Nehri üzerinde uğradık. Her iki seferde de başarılı olduk ve ikinci seferde saldırganları takip edip yakaladık, atlarını ele geçirdik, zırhlarını ve silahlarını aldık, ancak hayatta kalanları serbest bıraktık.

Gece kamplarımız birer kale gibiydi, kolumuz yürüyen bir ordu gibiydi. Trompet sesiyle uyanır, ikinci sesle yürüyüşe geçer ve uyanık olduğumuz tüm günlerimizi yürüyüş davulunun ritmik vuruşları eşlik ederdi.

Güneş ışığı ve fırtına altında, uzak tepelerde yankılanan bu davulun sessiz gök gürültüsünü duyuyorduk. Bu davul bizim tanrımız, efendimiz ve ustamızdı ve potansiyel düşmanlarımıza bir uyarıydı.

Hansgraf, birkaç harika atından birine binerek her gün öncülük ederdi. Sık sık, birliklerini komuta eden *kıdemli subay*larla ve yargılarına saygı duyduğu tüccarlarla istişare ederdi.

Akrobatlar ve sanatçıların şefi Lolyngton, yakın arkadaşım olmuştu ve ara sıra onunla birlikte konvoydan ayrılıp ava çıkardık. O usta bir okçuydu ve birlikte yiyecek stoğumuzu artırmak için birkaç yaban domuzu, geyik ve bir dizi tavşan öldürdük.

Bu avlardan birinde bir pusuya düştük. Bir süredir hiçbir yolcu, koyun ya da atlı görmemiştik ki, Lolyngton ve ben aniden geniş bir çamurlu izler grubuna rastladık.

O izden uzaklaşarak, uzun bir tepenin yamacını dikkatlice tırmandık ve attan indik. Başlarımızı eğerek, yavaşça ilerleyerek tepenin zirvesinden aşağıya baktık. Yarım mil kuzeyde, bizim grubumuzun geleceği yol uzanıyordu ve yolun yakınındaki bir çalılıkta, birkaç yüz silahlı, iyi donanımlı adam gizlenmişti.

Adamlarımızın çoğu sığırları sürmek veya yük hayvanlarını idare etmek için gerekli olduğundan, bekleyen gücün yarısından azını toplayabildik. Böyle bir güç uyarı vermeden saldırmış olsaydı, tahmin edilemeyecek kadar büyük hasara yol açabilir, hatta bizi yok edebilirdi. Onlardan kaçınmanın bir yolu yoktu ve şiddetli bir çatışma, kayıplar ve ölümler anlamına gelecekti.

"Onlara şimdi saldırırsak," dedi Lolyngton, "sürpriz avantajı bizim tarafımızda olur."

Artık sürpriz yapamayacak olmamız bir avantajdı, ama bunu en iyi şekilde nasıl kullanabilirdik?

Göründüğümüzde ne yapacaklardı? Lolyngton, "Ben olsam, kolumuzun bir kısmı geçene kadar beklerdim" dedi.

Bu benim de vardığım sonuçtu ve muhtemelen onların da. Kolumuz bölünecek ve kargaşa çıkacaktı, ama ya kargaşa çıkmazsa?

Hızla kolun yanına geri dönerek *Hansgraf'a* rapor verdik. O dikkatle dinledi ve önce etrafındaki *kıdemli subayları*,

Lucca ve Johannes'i çağırdı. Bizimkinden sonra en büyük bölüğün *kıdemli* subayı Sarzeau, Flandrin gibi iyi bir adamdı.

Onlara fikrimi açıkladım. Önerim, saldırı kaçınılmaz olduğu için kolun yoluna devam etmesi, ancak saldırı başladığında önde giden kısım ile geride kalanların her birinin dönüp düşmanı yanlardan kuşatmasıydı.

Sessizce, tüm üyeler tetikteyken yolumuza devam ettik. Sarzeau'nun okları geçirmeyen boğa derisiyle kaplı birkaç arabası vardı. Her birinde üç okçu bulunacaktı.

Kırk atlı, geri çekilip Lolyngton ve benim bulduğumuz yolu kullanarak düşmanı arkadan kuşatmak üzere ayrıldı. Planlar yapıldı ve konvoy ilerlemeye devam ederken savunmacıların konuşlandırılması gerçekleştirildi. Kırk atlının komutası bana verildi. "Yolu keşfettin, yolu biliyorsun."

Lolyngton benimle gelmek için gönüllü oldu, ardından grubumuz geri çekildi ve arka muhafızların yerini aldı.

Tepenin zirvesinden, onların ormandan fırtına gibi çıktıklarını gördük. Konvoyumuz, askeri bir hassasiyetle dönerek dağıldı ve saldırganlar bir ok yağmuruyla karşılandı. Askeri okçular, herhangi bir orduda henüz azdı ve kanun kaçağı olan paralı askerler arasında da durum aynıydı. Oklar birkaç adamı eyeriinden düşürdü ve ardından bir haykırışla yokuş aşağı hücum ettik.

Saldırganlar, konvoyumuzun iki hattı arasında sıkışmış durumdaydılar ve biz onların arkasına saldırdığımızda şiddetli bir direnişle karşılaştılar.

Onlara sert bir darbe indirdik ve birkaç atlarını yere devirdik. Devasa bir binici bana kılıçla saldırdı, ama darbeyi tamamlayamadan bir ok boğazına saplandı ve ben de başka bir binicinin pazı kasını kesip kolunun bir iplikle sarkık kaldığını gördüm.

Lolyngton, bir tarafa çekilerek, yayını ve oklarını hassas ve ustaca kullandı, hiç zaman kaybetmeden, tamamen soğukkanlılıkla, birbiri ardına binicileri yere serdi.

Ani bir darbe beni eyere düşürdü ve ayağım üzengiye takıldı, ama Ayesha aniden durdu. Ayağımı kurtararak, tam zamanında kalkıp göğsüme doğru gelen mızrak ucunu gördüm.

Mızrağı kılıcımla savuşturarak, saldırganın yan tarafına derin bir darbe indirdim, kan kılıcımdan ve elimden akıyordu. Aniden, savaş sesleri kesildi ve saldırı sona erdi.

Zafer bizim oldu, ama ne pahasına! Demirci, en iyi demircimiz olan iri yarı bir adam, ölmüştü. Lombard, en iyi okçularımızdan biri, hiç tanımadığım bir adam da öldürülmüştü.

Kanlı kılıcımı kınına sokarak, yaralıları tedavi etmeye başladım.

Johannes'in yan tarafına bir mızrak saplanmıştı. Kalbi ıskalamıştı, ama kan kaybediyordu. Yarayı sıkıca sardım, onu bir battaniyeye uzattım ve Suzanne ona bakarken, bir adamın gözünün köşesinden bir ok çıkardım. Gözün kendisi zarar görmemişti ve neyse ki, çünkü gözler hakkında pek bir şey bilmiyordum. Ok, burun köprüsüne ve göz çukuruna saplanmıştı ve adam yaralanmaktan çok şok olmuştu. Birkaç milim daha kaymış olsaydı, gözünü kaybedecekti ve belki de daha kötüsü olacaktı.

Birinden diğerine geçerek, bildiğim acil durum önlemlerini aldım, sonra tedaviye devam etmek için geri döndüm.

Hansgraf çalışmamı izliyordu. "On dört kişi öldü, kaç kişi yaralandı?"

"Otuz yedi, bazıları önemsiz çizikler var."

Sayılar göz önüne alındığında durum çok iyiydi, ama önümüzde uzun bir yol vardı ve geceyi bekleyemezdik. Başka saldırılar da olabilirdi.

Saldırganlar, büyük ölçüde okçularımızın isabetliliği sayesinde, bizim üç katımız kadar kayıp verdiler. Ayrıca sahada bazı yaralıları da kaldı.

Savaş alanından zırh, silah ve atları topladık. *Hansgraf* endişeliydi.

Onun güçlü sağ kolu, her zaman soğukkanlı ve tavsiyelerinde ihtiyatlı olan Johannes ağır yaralanmıştı. İyileşmesi haftalar sürebilirdi, tabii iyileşirse. *Yaşlılardan* biri olan Flandrin de yaralanmıştı ve onları arabalara taşımak için neredeyse yerimiz yoktu. Suzanne, arabasını ilk gönüllü olarak sunan kişi oldu.

Gökyüzünde kırmızı alevler ve kahverengi çimler ateş rengini alan, ürkütücü bir gün batımıydı. Kampımızdan yaralıların inlemeleri geliyordu.

Sonra, karanlık çöktüğünde, tepenin yamacından yaralı bir adamın çaresiz, ağlayan çığlığı gibi düşük bir çığlık duydum. Dinleyince, çığlığı tekrar duydum.

Ve doktor olarak kabul edilen ben, bu sesi görmezden gelemezdim.

Bölüm 37

KIEV Çamurlu, hoş olmayan bir kasaba bulduk, ama hava mükemmeldi. Dinyeper Nehri'ne yakın bir ormanda kamp kurduk. Geniş ovalar, nehirler ve dağlarda geçirdiğimiz haftalar bize çok zor gelmişti.

Tuna Nehri'nin geçişinde kısa ama şiddetli bir çatışma yaşandı ve bu çatışmada iki adamımızı kaybettik, on birimiz yaralandı. Buda'da adamlarımızdan biri kavgada öldürüldü, diğerleri yaralandı. Kiev'e vardığımızda, arabalarla taşınması gereken kırk yedi adamımız vardı.

Her günün büyük bir kısmı, yaralarını kontrol etmek veya hastalıkları için reçete yazmakla geçiyordu. Böylesine büyük bir grup için bu sayı aşırı değildi, ancak her adamın bir işi olduğu için, işleri diğerlerinin omuzlarına yükleniyordu.

Kiev'deki ticaretimiz umduğumuz gibiydi. Flanders'tan gelen yünlü pelerinler, ödediğimiz fiyatın kat kat fazlasına satılıyordu ve iki hafta içinde mallarımız tükendi, arabalarımız ve yük atlarımız kürkler, ermin, sansar, tilki ve kurt derileri, geyik derileri ve daha pek çok şeyle doldu.

Dokuzuncu yüzyılda, birkaç İskandinav kabilesi bu toprakları istila etmiş, Slavları yenilgiye uğratmış ve hüküm sürdükleri halkı korumak için *gorod* adı verilen bir dizi müstahkem yerleşim yeri kurmuştu. Novgorod bunlardan biriydi, Kiev bir diğeri. Kiev en büyük ticaret merkeziydi ve prensi diğerlerinin hepsinden üstündü.

Doğuda Bağdat, Şam, Halep ve Semerkant gibi Müslüman dünyası uzanıyordu. Güneyde ise Konstantinopolis ve Bizans İmparatorluğu, eski adıyla Doğu Roma İmparatorluğu, artık nadiren bu adla anılıyordu.

Arap, Yahudi ve Bizanslı tüccarlar Kiev'e sızdılar ve kuzeydeki hükümdarlarla hızla iş ilişkileri kurdular. Haremlere, dükkanlara ve Bizans'ın büyük evlerine köle sağlayan köle ticareti kazançlıydı. *Hansgraf* serfliği onaylamıyordu (sanırım kendisi de serf olarak doğmuştu) ve buna karşı çıkıyordu. Slavlar arasına yerleşmiş ve yerli halk

tarafından Ruslar olarak adlandırılan İskandinav tüccarlarla iyi ilişkiler içindeydi.

Córdoba'da, 9. yüzyılda buraya seyahat eden Konstantin Porphyrogenetus'un yazdıklarını okumuştum ve *Hansgraf'a* verdiğim bilgilerin çoğu onun eserlerinden geliyordu.

Her yıl Kiev'de büyük bir tekne filosu toplanırdı ve buzlar eridikten sonra bu filo Dinyeper Nehri'nden Karadeniz'e iner, köleler, kürkler ve kuzey topraklarının ürünlerini taşıyarak Konstantinopolis'e yelken açardı. Tekneler nehrin yukarısına da giderdi ve oradan kervanlar, Amber Yolu'nun bir kısmını takip ederek ülkeyi geçip Baltık'a ulaşırdı.

Kiev'e vardığımızda, bu ticaretin çoğu artık yok olmuştu. Uzak doğuda, bozkırların vahşi kabileleri arasında huzursuzluk vardı. Bazen Kumanlar olarak da adlandırılan Peçenegler, Bağdat'a giden ticaret yolunu ele geçirmişlerdi ve ordularını Karadeniz'in kuzeyindeki topraklara sürerek Kiev'i Konstantinopolis'ten neredeyse tamamen koparmışlardı.

Kiev, birçok yönden Paris'ten daha aydınlanmış bir şehirdi, çünkü Paris, entelektüel tabanını genişletmeye yeni başlayan otokratik bir Kilise'nin hakimiyeti altındaydı ve Kiev, tamamen pagan olmasına rağmen hem Hıristiyan hem de Müslüman kültürlerinden beslenen, tüm fikirlerin ilgi gördüğü bir şehirdi.

Şehrin çevresinde tarım pek yoktu. Moğol özelliklerine sahip, koyu gözlü ve vahşi göçebe çobanlar, sıkı ve iyi silahlanmış gruplar halinde sokaklarda dolaşıyor, kimseyle konuşmuyorlardı. Kuzeyden gelen uzun boylu, sarışın Vikingler vardı, bunlar vahşi, korsan bir halktı ve çoğu mükemmel tüccarlar olmuştu.

"Bir gün," dedim Suzanne'e, "korsanlık ve ticaret arasındaki ilişkiyi yazacağım. Biri her zaman diğerinden önce geliyor gibi görünüyor ve en başarılı korsanlar tüccar

olmuşlar, belki de bir adamı öldürmektense dolandırmanın daha kolay olduğu düşüncesiyle.

"Ticaret, korsanlıktan çok daha üstündür. Bir adamı sadece bir kez soyup öldürebilirsin, ama onu tekrar tekrar dolandırabilirsin."

"Sen çok alaycısın," dedi Suzanne. "Onlar sadece istediklerini satıyorlar."

"İnsanlara sadece istediklerini satılsaydı, ticaret çok az olurdu, hanımefendi. İşin özü, insanları ne istediklerini ne de ihtiyaç duyduklarını satın almaya teşvik etmektir.

"Örneğin Lucca'mızı ele alalım. Kürk, boynunda kızarıklığa neden oluyor; ancak Flanders'daki her fuarda, o kadar şık ve zarif bir şekilde kürk süslemeli cüppeler giyiyordu ki, birçok kişi eşlerinin ısrarıyla, ne şık ne de zarif görünen ve birçok açıdan kendi yünlü giysilerinden çok daha düşük kaliteli olan pelerinler satın aldı."

“Mathurin, *Hansgraf* ne zaman güneye gideceğimizi söyledi mi?”

"Yakında. Onlarla seyahat etmek için kayıkçılarla pazarlık yapıyor, ama korkarım sonuçsuz kalacak. Onların kendi yükleri var ve bizim çok fazla insanımız var."

"Ama karadan gidersek, Peçeneklerin ülkesinden geçmek zorundayız!"

"Tekneciler muhtemelen saldırıya uğramamızı umuyorlar. Mallarımız onların mallarıyla rekabet edecek, çünkü onlar da kürk ve altın taşıyacaklar."

Ayağa kalkıp kılıcımı kuşandım ve Flanders'da satın aldığımız yünlü pelerinlerden birini giydim. "Karar bugün verilecek."

Ticaret artık ilgimi çekmiyordu. Şu anda istediğim tek şey Konstantinopolis'e gitmek, Safia'nın arkadaşıyla buluşmak ve sonra babamı kurtarmak için yapılabilecek her şeyi yapmaktı - tabii hala hayattaysa.

Birçok gezginle tanışmıştık ve her birine Alamut, Dağların İhtiyarı ve onun Suikastçıların Vadisi hakkında sorular sormuştum. Bildiklerimin ötesinde bana söyleyebilecekleri çok az şey vardı. Hepsi vadiden kaçmanın imkansız olduğu, oraya girmenin de aynı şekilde imkansız olduğu konusunda hemfikirdi.

Kiev'in dışındaki ormanda ateşin etrafında toplandık, tuhaf bir şekilde karışık bir gruptuk. Sarzeau da oradaydı, yaraları iyileşmişti ama tuhaf bir şekilde somurtkandı. *Hansgraf'ın* yanında Lucca ve Johannes vardı, Johannes uzun süren hastalığının ardından solgun ve zayıftı. Flandrin, Grossefeldt ve diğerleri de oradaydılar. *Hansgraf* nehirden aşağıya doğru bir yolculuk ayarlamayı başaramamıştı ve hayal kırıklığı büyüktü. Avrupa'yı boydan boya geçen, savaşlar ve zorluklarla dolu uzun yolculuğun ardından, nehirde tembelce akıntıya kapılmak ve Karadeniz'i geçmek için can atıyorlardı.

Sarzeau homurdanıyordu. İyi bir adam ve savaşçı olan Sarzeau, yaralandıktan sonra değişmişti. Lucca bu konuda, "Şansının tükendiğini düşünüyor" dedi.

Hansgraf ile tartışmaya niyetli olduğu belliydi. İnatçı, dik başlı ama iyi bir lider olan Grossefeldt, onun yanında oturuyordu.

Yury Olgevichi de oradaydı. Kiev'deki yeni bir grubun lideriydi ve onun güneydeki kabilelerle bir bağlantısı olduğunu şüpheleniyordum. Şüphemi dayandırabileceğim pek bir şey yoktu, ama bizim gemilerle geçmemizi engellemek için çok uğraştığına inanıyordum. Khatib toplantıları gözetlemiş ve bunun doğru olduğunu bana doğrulamıştı. Karılarından biri Macar bir kadındı.

Hansgraf'ın aklından ne geçtiğini bilmiyordum, ama toplantıya girdiğimizde, Khatib'in getirdiği haberi ona fısıldadım.

Yury'yi daha önce görmüştüm ve onu sevmemiştim, Suzanne'e bakışlarından da hoşlanmamıştım. Onu ilgilendiren sadece Suzanne'in güzelliği değil, Saône'nin önemi de vardı. Böyle bir kaleye sahip olmak ona ölçülemez bir prestij kazandıracaktı ve Yury'nin Konstantinopolis'e yönelik hırsları olduğundan şüpheleniyordum. Birkaç yıl önce Kiev prensi Bizans İmparatorluğu'na bir saldırı düzenlemiş ve onların topraklarının derinliklerine kadar girmişti.

Güneyde güçlü bir kale, Karadeniz'de bir filo ve kısmen Kiev'in güneyine göç etmiş kabile üyelerinden oluşan güçlü bir kara gücüyle Yury, Konstantinopolis için ciddi bir tehdit oluşturabilirdi.

Uzun boylu, güçlü bir adamdı ve hem savaşçı hem de devlet adamı olarak ün salmıştı. Saône Kalesi'ni ele geçirirse, o yoldan Konstantinopolis'e ulaşan malzeme ve adamları engelleyebilir, ayrıca orada bulunan insan gücünden yararlanabilirdi. Benden biraz daha iri, son derece güçlü ve tehlikeli bir düşmandı.

Hansgraf bir açıklama ile konuşmaya başladı. "Nehirden denize ulaşımımız reddedildi. Daha kolay seyahat etmek için Dnieper Nehri'ni takip ederek karadan seyahat etmeyi öneriyorum."

Başımı kaldırıp ona baktım, ama o beni görmezden geldi. Dinyeper Nehri'ni takip etmek mi? Bu delilikti. Nehir, doğuya doğru uzanıp büyük bir kıvrım yaparak Karadeniz'e geri dönüyordu. Karadan güneye doğru ilerlerse, mesafenin yarısından biraz daha azını kat etmiş olacaktı. Elbette nehir boyunca bir miktar koruma vardı, ama çok fazla değildi. Doğruca güneye ilerlemek en iyisiydi, ama ben sözünü kesmedim.

Haritalar neredeyse hiç yoktu ve ülkeyi bilen az sayıdaki kişi sessiz kalmayı ve Hansgraf'ın planını beklemeyi tercih etti.

"Tekne satın alabiliriz," diye itiraz etti Sarzeau. "Karadan gitmek aptalca. Nehri ve dinlenmeyi dört gözle bekliyorduk."

"Tekne satın almaya çalıştık" —Lucca mümkünse tartışmayı önlemek istiyordu—"ama bulamadık. Malları taşıyarak insanları taşımaktan daha fazla kazanıyorlar."

"Kendi teknemizi yapabiliriz."

"İlkbahara kadar yeterince yapabiliriz," dedi Johannes, "ya da nehrin donmasını bekleyip bir ay sonra kızakları kullanabiliriz."

Sarzeau öfkeyle cevap vermek üzereydi, ama Lucca önce konuştu. "Ne yaparsak yapalım, karar burada, şimdi verilmeli. Mevsim çoktan geç oldu."

"Mesafe ne kadar?" diye sordu Grossefeldt.

“Belki altı yüz mil. Nehri takip etmek daha güvenli.”

Sarzeau itiraz etmeye kararlıydı. "Tekne bulabiliriz. Nehrin yukarısına bakmadık."

"Sen bakabilirsin," dedi *Hansgraf,* "ama geri kalanımız yarın ayrılmalıyız."

"Yarın mı?" diye patladı Grossefeldt. "İmkansız! Çok erken!"

"Kuzeyde, sadece elli mil ötede kar yağmaya başladı bile. Buraya da kar yağabilir. Ancak, sizler yeniden teyit etmek istemediğiniz sürece, hiçbirinizi birlik anlaşmamıza bağlı tutmayacağım. Biz, yani grubumuz, yarın bizimle gelmek isteyen herkesle birlikte yola çıkacağız."

"Ben gideceğim," dedi Flandrin sessizce.

Sarzeau ve Grossefeldt tereddüt ettiler, ama ben onları izlemiyor ya da dinlemiyordum. Yury Olgevichi'yi izliyordum. Yüzü ifadesiz ve masumdu, ama gözlerinde bir memnuniyet kıvılcımı gördüğümü sandım.

Hansgraf ayağa kalktı. "O halde, gün ağardığında."

Suzanne yanımda duruyordu ve Yury ona doğru yürüyerek selam verdi. "Madam, nehri tercih ederseniz, size teknemizi sunabilirim."

"Kerbouchard ve bizim grubumuzla mı?"

"Teklif size yapıldı, madam. Sonuçta, sizin konumunuzdaki bir kadın için tekne daha rahattır."

"Ben arkadaşlarımla kalacağım. Oldukça rahatız, teşekkür ederim." Yarı dönerek, omzunun üzerinden ona baktı. "Konstantinopolis'i ziyaret ettiniz mi, Prens Yury? Surlarını gezdiniz mi? Bu tavsiye edilebilir. Çok fazla sorun ve hayal kırıklığını önleyebilir."

Şaşkın ve öfkeli bir şekilde cevap vermeye başladı, ama biz uzaklaştık.

"Yani benimle aynı fikirde misin?"

"Küçük başarılar elde etti ve bunları büyük zaferler sanıyor. Novgorod ve Kiev'de entrikalar çevirdi ve Konstantinopolis için hazır olduğunu düşünüyor. İnan bana Mathurin, Bizanslılar kadar entrika çevirmede usta olan başka bir halk yok."

"Peki ya savaş çıkarsa?"

"Surları görmeden yenilecek. Onları akşam yemeği yapmayı planlarken, onlar onu kahvaltı yapacaklar."

Saat henüz erken olmasına rağmen, birlikte güneşin batışını izledik. Rüzgâr soğuktu. Evet, gitmeye hazırdım, hem de fazlasıyla.

Kampın kenarındaki kayın ağaçlarından yapraklar düşüyordu; bulutlar uzaktaki güneşin parıltısını yansıtıyor, bu manzaraya kızarıyordu.

Prens Yury'yi sevmiyordum.

Bölüm 38

HANSGRAF RUPERT von Gilderstern, güçlü atına binmiş önderlik ediyordu. Her zamanki gibi eyerinde dik oturuyor, dizginleri sol elinde göğsüne kadar tutuyordu. Gerçekten de anıtsal bir figürdü.

Biraz uzakta, sağımızda Kiev civarında çiftçilik yapmaya cesaret eden az sayıdaki kişinin tarlaları, solumuzda ise Dinyeper nehrinin kıyısı vardı.

Hansgraf'ın arkasında, onun ve kardeşi Peter'in ordusu yürüyordu; biraz daha geride Flandrin'in ordusu geliyordu. Diğerleri kendi yerlerinde takip ediyorlardı, Sarzeau ve Grossefeldt ise en arkada yürüyorlardı.

Benim tek hizmetçim, hırsız, dilenci ve filozof Khatib'di. Kiev'den ayrılmadan önce, çoğunu Córdoba'dan tanıdığım, renkli bir grup olan hokkabazları ve akrobatları yanıma çağırdım.

"Sizden bir şey talep etmiyorum, ama Prens Yury'nin Kontes'i kaçırmaya çalışacağından korkuyorum ve her zaman onun yanında olamam. Onu korumaya yardım ederseniz, bana büyük bir iyilik yapmış olursunuz."

"Endişelenme," dedi Lolyngton. "Kontes nerede olursa olsun, biz de uzakta olmayacağız."

Kayın ve akçaağaç ormanının kenarında kamp kurduk, sıkı bir çember oluşturduk, erzaklarımızı yakındaki bir çayırda koruma altında tuttuk.

Gün batımında *Hansgraf* beni çadırına çağırdı. Peter, Flandrin, Sarzeau, Grossefeldt ve diğerleri de oradaydı.

"Kerbouchard, sen bizim coğrafya ustamızsın. Doğrudan güneye gidersek denize ne kadar uzaklıkta oluruz?"

"Nehrin doğuya doğru kıvrıldığı mesafenin yarısı kadar."

"Öyleyse öyle olsun. Doğruca güneye doğru yola çıkıyoruz."

Hiçbir itiraz olmadı. Sarzeau bile memnun görünüyordu. Gemilerden önce Konstantinopolis'e ulaşabilirsek, pazarımız çok daha iyi olurdu.

Hansgraf ayağa kalktı. "Bir saat içinde yola çıkmaya hazırlanın."

Çadırdan çıkmıştık; şimdi herkes durdu. "Ne?" Flandrin itiraz etti. *"Bu gece mi?"*

"Düşmanlarımız nehri takip ettiğimize ikna olmuş olacaklar. Şimdi zorlu bir yürüyüşe çıkacağız. On gün içinde denize ulaşacağız. Şanslıysak" — durakladı, gözleri birinden diğerine geçiyordu — "bunu sekiz günde, hatta belki yedi günde başarabiliriz."

Dışarıda Sarzeau mırıldandı, "O iyi bir adam. Bazen öyle olmadığını düşünürüm, ama yanılıyorum. Bu hamle hakkında ne düşünüyorsun, ha?"

"Nehir geçişleri daha az olacak ve nehirler Dinyeper'e döküldükleri yerden daha dar olacak."

"Evet, evet! Tabii ki! Bunu düşünmemiştim." Elini omzuma koydu. "Sen de iyi bir adamsın, Kerbouchard. Her ne planın varsa vazgeç ve tüccar olarak kal."

İlk başta çiftçilerin kullandığı pazarlama yollarını kullandık, sonra seçtiğimiz yolda yol olmadığı için kırları kestik.

Orman çizgisi arkamızda kalmıştı, ancak bazı yerlerde ormanlar ve tabii ki akarsular boyunca yoğun bitki örtüsü vardı. Şafak sökene kadar on beş mil yol kat etmiştik.

Üçüncü gün Bug Nehri vadisine girdik. Sağımızda uzakta Volyno-Podolak yaylası vardı, ancak dere yataklarına doğru alçalan yerler dışında, arazi düz veya hafif engebeliydi ve çok az engel vardı. Genellikle ben önde giderek yolu keşfeder, engelleri kaldırır ve tehlikeye karşı uyanık olurdum.

Bug Nehri artık rehberimizdi ve biz de nehrin batı yakasını takip ettik. Bol miktarda bulunan meşe ağaçları yerini kayın ağaçlarına bırakmıştı; akçaağaçlar dişbudak ağaçları ve ara sıra görülen karaağaçlarla karışmıştı. Av hayvanları bol, otlaklar mükemmeldi. Çimler mavi veya buğday rengindeydi, burada *saiga* antilopları, kızıl geyikler, karacalar ve yaban domuzları gördük ve bazen de avladık. Zaman zaman küçük *tarpan* veya yabani at sürülerine rastladık. Fare rengindeydiler ve sırtlarında koyu renkli bir şerit vardı.

Her grubun, erzaklarımızı tamamlamak ve benim yaptığım gibi araziyi keşfetmek için uzaklara giden avcıları vardı. Üçüncü günün akşamı geldiğinde, yaklaşık üçte bir mesafeyi

kat ederek yüz mil geride kalmıştık. Nehirden aşağı inen tekneler için, Dinyeper nehrinin akıntılı kısımları dışında ilerleme yavaş olacaktı. Kiev çok yüksekte değildi ve akıntılı kısımlar dahil olmak üzere iniş hızı mil başına seksen fitten fazla değildi.

Kuzeybatıdan takip ettiğimiz nehre akan Bug nehrini çoktan geçmiştik ve şimdi Chicheklaya'ya yaklaşıyorduk.

Lolyngton, Johannes ve ben avlanmak için uzaklara gitmiştik. Birkaç ayı ve bir geyik görmüştük, ancak bir anlık bakıştan ibaretti, Lolyngton aniden dizginleri çekip elini kaldırdı. "Duman kokusu alıyorum," dedi.

Güzel bir dişbudak ağacı korusu ile çevrili küçük bir çayırdan geçiyorduk ve atlarımızı durdurup rüzgarı kontrol ettik.

"Bir kamp ateşi," dedim, "bundan başka bir şey olamaz."

Günlerdir kimseyi görmemiştik, şimdi ormana girip yolumuzu bulmaya çalışıyorduk. Kendini pek iyi hissetmeyen Johannes atların yanında kaldı. Üzerimizde zincir zırh ve tunikler, başımızda İspanya'dan getirilmiş konik miğferler vardı.

Yolumuzu bulmaya çalışırken, şiddetli bir rüzgârın devirdiği bir dizi ağacın bulunduğu bir alana geldik. İşini bilen bir gözlemci, gizlendiği ama her şeyi görebildiği ağaçların altında kalır, bu yüzden biz de ağaçların altında durduk.

Yüz metreden fazla uzaklıkta olmayan bir ateşin etrafında, tuhaf giysiler giymiş bir düzine adam toplanmıştı. Bizimkinden biraz farklı konik miğferler ve dizlerine kadar uzanan, ancak binmeyi kolaylaştırmak için yanları yırtmaçlı deri tunikler giyiyorlardı. Botları yumuşak deriden yapılmış gibi görünüyordu ve ok kılıfları ile daha önce gördüklerimden daha kısa ve kalın yaylar taşıyorlardı.

Geniş, düz yüzlü, dar gözlü ve kare çeneli esmer adamlardı. Sert ve tehlikeli bir grup gibi görünüyorlardı.

Gözler yüz metre mesafeden nokta gibi görünür; ağız ve gözler genellikle elli metre mesafeden net bir şekilde görülebilir, bu yüzden aslında bu iki mesafe arasında bir yerdeydik, onlar bizi kovalarsa bu mesafe yeterli olmayacaktı.

Bunlar, Asya steplerinden gelen, sert sürüşlü adamlar olarak duyduğumuz Peçeneklerdi. Bunlar, uzun zaman önce Roma ordularına saldırmış ve onları yok etmişti.

Biz izlerken, askerlerden biri eyeri kaldırdı ve bir parça et çıkardı. Etleri yumuşatmak için bu yöntemi kullandıklarını, eti at ile eyer arasında taşıyarak bütün gün sürerek yumuşattıklarını hatırladım. Bu fikir bana pek çekici gelmedi, ama kızaran etin kokusu açlığımızı uyandırdı. Ormanın derinliklerine çekildik, sonra Johannes'in yanına döndük. "Bu durum hemen *Hansgraf'a* bildirilmeli," dedi.

"Sen geri dön. Ben etrafta dolaşıp nereden geldiklerini ve daha fazlası olup olmadığını araştıracağım."

"Peki ya sen? Biz yolumuza devam edeceğiz, biliyorsun."

"Denize doğru sürün. Ana gruptan biraz uzaklarsa, mesafe kazanırız."

Onlar gittikten sonra ata bindim ve Peçeneklerin izlerine rastlayana kadar sürdüm. Hızlı bir tırısla onların izlerini takip ettim ve bir tepeye vardığımda eyerimde döndüm. Uzakta, kervanla geçtiğimiz düz ova görünüyordu.

Tepede kısa bir mesafe ilerledikten sonra, büyük bir süvari grubunun nehre bakarak bir süre durduğu yeri buldum.

Bizi görmüşlerdi, ama ana güçleri ne kadar uzaktaydı?

Gün sıcaktı; hafif bir esinti, kalan birkaç yaprağı ve çıplak ağaçların arasında iskelet parmaklarını sallıyordu. Bir balıkçıl, sfagnum bataklığından uçtu ve ben Peçeneklerin izlerini takip ettim. Bir tepenin zirvesine çıktığımda, kampı önümde gördüm ve kalbim ağırlaştı, çünkü siyah çadırlar ovaya yayılmıştı.

Kaç çadır vardı? Kaç at vardı?

Beş bin adam? On bin? At sürüsüne baktım ve Peçeneklerde sıkça olduğu gibi her adamın üç veya dört atı olduğunu varsaysak bile, sayı çok fazlaydı. Bize saldırırlarsa, rüzgarda yapraklar gibi süpürülürdük. Yok edilirdik, kanlı toz haline getirilirdik.

Kaçmak, hızlıca, süratle kaçmak, tek çaremizdi. Johannes ona ulaştığında, *Hansgraf* gördüğümüz grubun yalnız olmadığını şüphelenirdi.

Şu anda bizim grubumuz hareket halinde, denize doğru kaçıyor olacaktı, ama onların keşif grubu gelmiş ve orduları harekete geçmiş olacaktı.

Onları durdurabilir miydim? Onları birazcık bile olsa yavaşlatabilir miydim?

Uzaklarda, bir grup atlı Petcheneg kampına doğru at sürüyordu ve o muhteşem gri ata binen adamı, o kadar uzak mesafeden bile tanıdım.

O, Prens Yury'ydi.

Biraz uzaktaydılar ve bu fikir, böyle bir fikrin gelebileceği kadar doğal bir şekilde aklıma geldi.

Konvoya yapılacak saldırı ertelenmeli ve Peçenekler kamplarında tutulmalıydı, ve duyduğum kadarıyla, iyi bir savaşı izlemekten daha çok sevdikleri bir şey yoktu.

Prens Yury'nin varlığı tek bir anlama gelebilir: henüz yapmadıysa, bize karşı onların hizmetlerini almak için gelmişti. Bu nedenle, Prens Yury benim düşmanımdı.

Kasten atımı parlak güneş ışığına doğru sürdüm ve güneşin parlak cilalı zırhıma vurabilmesi için tunikamı çıkardım. Beni görmelerini istedim; beni görmeleri gerekiyordu.

"Pekala, Ayesha, umalım da efendin aptal olmasın ve kılıcı bugün keskin olsun!"

Topuğumla hafifçe ona dokunduktan sonra, kısrağımı hafif eğimli yokuş aşağı düşmanlarımın kampına doğru sürdüm. Eyerde çok dik oturdum. Yavaş bir tempoda sürdüm.

Belki de ölümümün yoluna gidiyordum, ama ne pahasına olursa olsun, kervan ve arkadaşlarım için bir gecikme olmalıydı. Aksi takdirde hiç şansları olmazdı.

Suzanne'in de.

Bölüm 39

Kampta bulunanlar beni uzaktan gördüler, ama ben bir ziyaretçi gibi gelmiştim ve onlar ziyaretçilere saygı duyuyorlardı.

Rotam beni, niyetim doğrultusunda, Prens Yury'nin kampının karşı ucundaki kampa getirdi. Hemen Han'ı sordum.

Bu kelimeyi anladılar ve şüphesiz benim bir elçi veya beklenen bir misafir olarak geldiğime inandılar. Arap zırhımı tanıdılar ve Ayesha'ya bakarken aralarında fısıltılar yükseldi.

Dört atlı etrafımı sardı ve daha büyük bir çadıra geldik. Prens Yury, boş bir şaşkınlıkla bana bakıyordu, ama bu şaşkınlık hızla zafer duygusuna dönüştü.

"O adamı yakalayın! O kervandan!"

Onların dilini bilmediğim için, çoğunun anlayacağı Arapça'ya güvendim. "Kendi isteğimle kampınıza geldim. Kara Çadırlar halkının misafirperverliğini duydum."

Hanları, bacakları çarpık ve yüzü asık, iri yarılı, güçlü bir yaşlı adamdı. "Buraya neden geldin?" diye sordu.

"Kiev'de, Prens Yury'nin takipçileri olduğunuz söyleniyordu," diye neşeyle yalan söyledim, düşmanımı savunmaya geçirmek için, "ama Kara Çadırların Hanı'nın herhangi bir adamı takip ettiğine inanmıyorum."

Ayesha biraz dolaştı ve sakinleştiğinde, "Prens Yury'yi dövüşe davet etmek için, misafirperverliğinize ve asaletine güvenerek buraya geldim.

"Sizler kılıç ustası olarak tanınıyor ve savaşanları saygıyla karşılıyorsunuz. Arkadaşlığınızı istemiyorum, ancak sizin arkadaşınız olmak beni gururlandırırdı; sadece adil muamele istiyorum, ki bunu yapacağınızı biliyorum. Kılıçlarınızda akan kan asla korkakların kanı olmamıştır."

"Prens Yury'ye meydan okumak için onun dostlarının kampına mı geldin?" Yaşlı Han'ın gözleri parladı ve başka hiçbir şeyin başaramayacağı bir şekilde onun saygısını kazandığımı hissettim. Bunlar cesareti seven adamlardı. "Onu neden arıyorsun?"

"Çünkü başkalarını kendi savaşlarında savaşmaya zorluyor ve çünkü o bir düzenbaz, bir korkak ve bir melez, sadece köpeklere yem olmak için uygun bir adam!"

Prens Yury kılıcını çekti. "Tanrılar adına! Bunun için kanını dökeceğim!"

"Neden doğu rüzgârında karnını doyurup boş ve aptalca sözler söylüyorsun?" dedim küçümseyerek. "Bana yaya mı yoksa at sırtında mı karşı çıkacaksın?"

Şimdiye kadar, Han'ın yüzlerce takipçisi savaşmak için sabırsızlıkla etrafta toplanmıştı. Ama şu anda tek düşünebildiğim, savaşı uzatmanın yollarıydı. Gördüğüm keşif ekibi henüz geri dönmemişti. Geri döndüklerinde onları oyalamak mümkün müydü? Kazanılan her dakika, halkımı denize ve bekleyen teknelere biraz daha yaklaştırırdı.

Aniden bağırışlar duyuldu ve bir grup atlı kampın içine daldı. Adamlar raporlarını almak için onlara koştular.

Keşif ekibi gelmişti. Çok geç kalmıştım.

Kargaşanın ortasında, Prens Yury bana nefretle baktı. Beni işaret etti. "Öldürün onu! Buraya gelmesi, dikkatinizi dağıtmak için bir hileydi."

"Korkak konuşuyor," diye alay ettim, "öldürülmesini başkalarına yaptıran korkak."

"O sana meydan okudu, Prens Yury," dedi bir ses. "Onun meydan okuması saygıyı hak ediyor. Ondan korkuyor musun, savaştan çekiniyor musun?"

Bu ses! *Daha önce nerede duymuştum?*

"O bizim düşmanımız," diye soğuk bir şekilde cevapladı Yury. "Buraya gelmesinin tek amacı zaman kazanmak."

"Kara Çadırlar olarak ne kadar zamana ihtiyacımız var?" Konuşan kişi arkamdaydı. "O kendi isteğiyle misafir olarak kampımıza geldi ve istediği zaman ayrılabilir."

"Kim diyor?" diye sordu Yury, sesi öfkeyle sertleşmişti.

"Ben söylüyorum!" İleri doğru yürüdü ve yanımda durdu. "Ben, Abaka Khan!"

Bir an baktım, sonra hatırladım. "Abaka Khan! Uzun zaman önce Cádiz'de içki ısmarladığım adam!"

Prens Yury tereddüt etti ve bu tereddütten Abaka Khan'ın önemini anlayabildim. Yury birdenbire kendinden emin olamadı.

"Bu düşmanın adına mı konuşuyorsun?" diye sordu Yury.

"Kimin düşmanı? Bize saldırmadılar. Düşman olduklarını söyleyen sensin."

"Aralarında ganimet var."

"Ve bir kadın," dedim, "onu ele geçirmeyi umduğu bir kadın." Kasıtlı olarak ses tonumu küçümsemeyle kalınlaştırdım. "Bu köpek onu kendisi için ele geçiremez. Kadını kazanmak için Kara Çadırlar'a ihtiyacı var!"

"Öyle mi?" Yaşlı Han, Prens Yury'ye döndü. "Kervandan bahsederken bir kadından söz ettin."

"Kadın önemli. Bu bir siyaset meselesi."

En yakınımdakilere, "Bu ne biçim bir fare? Bir kadını ele geçirmek için siyaset bahanesini mi kullanıyor? O bir erkek mi, yoksa hadım mı?" dedim.

Prens Yury sözlerimi duydu ve bana doğru bir adım attı, kalabalık kavgayı izlemek için ona yol açtı.

"Düzgün bir düello mu? Yoksa çıplak popona kılıcımla şaplak mı atayım?"

"Duel olacak," dedi Abaka Khan sert bir sesle, "ve düzgün bir şekilde yapılmasını sağlayacağız. Gel, Prens Yury? Yaya mı, atlı mı?"

"At sırtında," dedi Yury öfkeyle, "ve merhamet yok. Ölümüne bir kavga!"

"Kabul." Dikkatsizce konuştum ve kılıcımı çekip Ayesha'yı elli metre ileride yavaşça sürdüm, çünkü zamana ihtiyacımız vardı, sonra Yury'ye dönerek.

Lolyngton ve Johannes kervana ne kadar zaman önce ulaşmıştı? Ne kadar zaman kazanmıştım? Yirmi dakika mı? Yarım saat mi? Bir saat, kervan için beş mil, belki de en yüksek hızda altı mil anlamına gelirdi. Fazla bir şey değildi, ama deniz çok uzak değildi. *Hansgraf* bu zamanı nasıl kullanacağını bilirdi.

En çok korktuğum şey, kervanın Chickeklaya'yı geçerken yakalanmasıydı. Nehri geçtikten sonra, elli milden az uzaklıktaki denizle aralarında hiçbir engel kalmayacaktı.

"Sakin ol kızım." Yumuşak bir sesle konuştum ve boynunu okşadım, anladığını biliyordum. Ayesha birçok mızrak dövüşünde ve düelloda binilmişti. Heyecanla sıçrayarak, burun deliklerini genişletmiş, narin başını sallayarak gemini tadıyordu.

Emir verildi ve ilerlemeye başladık. Savaşı zorlamak amacıyla yaptığım konuşmaya rağmen, başımın belada olduğunu biliyordum. Prens Yury boyu benden birkaç inç uzundu ve uzun kolları ona erişim avantajı sağlıyordu. Her yönüyle güçlü bir savaşçıydı.

Kılıcı hazırdı. Aniden atı hızlandı ve Ayesha da kendi isteğiyle aynı şeyi yaptı. Hücum ederek birbirimize doğru

koştuk, ama yaklaşınca onun darbesini savuşturup yanından geçtim.

Kaçışım üzerine öfkeli bir bağırış yükseldi, ama Ayesha'yı döndürerek Prens Yury'ye saldırdım. Yury dönmüştü, ama bütün sabah binilmiş olmasına rağmen Ayesha daha hızlıydı. Kılıcım sallandı ve sadece kısmen savuşturuldu, Yury eyerde dengesini kaybetti. Onu öldürebileceğim bir an vardı ve bunu herkes gördü.

Bir an için Yury'nin gözlerinde derin bir korku belirdi, çünkü o bir hamleyi engelleyemeyecek kadar güçsüzdü ve ben de pozisyonumu almıştım. Ancak, dövüş bitmiş olacaktı ve benim için savaşma zamanı gelmişti. Aşağılayıcı bir şekilde kılıcımı indirdim. "O kadar kolay ölmeyeceksin," dedim ona ve atımı döndürdüm.

Hareketimi yanlış anlayan kalabalıktan bir alkış yükseldi ve sonra o tekrar üzerime geldi. Çaresizce dövüştük, hamle yaptık, savuşturduk, daireler çizdik. Bir keresinde Ayesha neredeyse düşüyordu, onun daha ağır atı ona çarptı ve ben onu hızla uzaklaştırdım. Avantajını gören Yury bana saldırdı ve sadece Ayesha'nın hızlı dönüşü bizim ezilmemizi engelledi.

Kılıçlarımız çarpıştı ve ayrılırken aniden bir hamle yaptım. Uçumun kumaşı yırttığını hissettim, sonra onun kılıcı kafatasıma çarptı ve kaskım darbenin şiddetiyle çınladı. Atını bana doğru sürerek acımasızca vurdu. Dengemi kaybedip attan düştüm.

Vücudum toza çarptığında, büyük bir çığlık yükseldi ve o atını bana doğru sürerek beni ezmek istedi. Ancak, yuvarlanarak kurtuldum, ayağa fırladım ve o bana vurmak için eğildiğinde, kendimi hücum eden atın yanına ve onun kılıç kolunun altına attım.

Bu, koşan atlara binip inen akrobatlar ve eyersiz binicilerle birçok kez çalıştığım bir beceriydi. Yury'yi ve atının başlığını yakaladım ve onun arkasına, atının sırtına

atladım. Bir kolumu boğazına doladım ve kılıcımı kaldırdım, ama atı aniden döndü ve ikimiz de yere düştük.

Akrobatik eğitimim sayesinde anında ayağa kalktım, ama çok sarsılmıştım ve yüzümde bir yerden kan akıyordu. Yury ayağa kalktı, ama kılıcını almak için birkaç adım atması gerekiyordu ve vahşi Peçenegler öfkeyle onu öldürmem için bağırıyorlardı. Bu sefer centilmenlik ya da savaşı uzatmak için gecikmedim, sadece onun peşinden gitmek için gücüm yoktu ve nefesimi toplamam gerekiyordu.

Kılıcını aldı ve bana doğru geldi, artık tüm öfkesi ve hiddeti gitmişti. Soğukkanlı ve ölümcül bir tavırla, artık saçmalamadan beni öldürmek niyetindeydi.

Savaş ne kadar sürmüştü? Belki sadece birkaç saniye, kesinlikle birkaç dakikadan fazla değildi, ama artık sadece geciktirmek gibi bir şeyi düşünmeye cesaret edemiyordum. Hayatta kalmak için, sadece kazanmak için savaşmalıydım.

Bana doğru geldi, feint yaptı ve hamleye geçti. Zıplayarak uzaklaştım, hızla tekrar yaklaştım ve yüzüne hamle yaptım, ama kıl payı ıskaladım. Döndük, kılıçlarımız birbirine değdi, neredeyse okşadı, sonra benimki onun sert hamlesini atladı. Ucu göğsüne saplandı, ama hamlem bittiğinde. Zincir zırhının o güzel Toledo çeliğine boyun eğdiğini hissettim ve toparlanırken, kalbinin sadece birkaç santim sağında göğsünde bir kan lekesi gördüm.

Döndük ve sonra bana şiddetle saldırdı, saldırısını savuşturmak için tüm becerimi kullanmam gerekti. Kılıcımı indirdim ve o da kılıcını geri çekip muazzam bir vuruş yaptı ve o anda babamın bir zamanlar gemide bir savaşta onun hayatını nasıl kurtardığı aklıma geldi. Sağ bacağına ağırlığını verip kılıcını aşağı indirirken, ben de bir dizimin üzerine çöküp boğazına yukarı doğru bir hamle yaptım.

Sonunda bu daha çok onun başarısıydı, çünkü aşağı doğru inen kılıcı ve vuruşunun gücü, kılıcımı boğazından geçip kafatasına saplamaya yetti.

Boğuk bir çığlık attı ve kılıcı düşerek miğferime çarptı. Düşerken vücudu büküldü ve kılıcı elimden çekti, ama ben sıçrayarak ve şiddetli bir hareketle kılıcı kurtardım.

Ben nefes nefese dururken, kanlı kılıcımı tutarken, yaşlı Han bana doğru at sürdü.

"İyi savaştın."

"Ona bir özür borçluyum," dedim. "O cesur bir savaşçı ve güçlü bir adamdı. Ben sadece zaman kazanmak için konuştum."

"Dürüstsün."

"Bana fırsat verdin, ben de sana gerçeği söylüyorum."

Abaka Han, yaşlı savaşçının yanına atını sürmüştü. "Bu benim oğlum," dedi Han. "Uzun zamandır yanımdan uzaktaydı."

"Güçlü bir oğul babasını gururlandırır."

Abaka Khan'ın eyeri üzerinde bir şarap tulumu vardı. Onu işaret ettim.

"Abaka Han, bir zamanlar sana içki ikram etmiştim. Şimdi ben de bir tane içmek istiyorum."

O eyerinden şarap tulumunu aldı, ben de içmeden önce onu havaya kaldırdım. *"Yol bolsun!"* diye bağırdım. "Yol olsun!"

"Yol bolsun!" Binlerce boğazdan bu haykırış yükseldi ve şarap tulumunu yüksekte tutarak, savaştan kurumuş boğazıma şarabı sıçrattım.

Şarap tulumunu ona geri verirken, "İyi bir içkiydi. Sana bir borcum olduğunu hatırlat" dedim.

Yaşlı Han işaret etti. "Atın orada. Birliğine git ve onlara güneş doğarken geleceğimizi ve sahip oldukları her şeyi alacağımızı söyle."

Eyerin üzerine çıkarak, kısa boylu, güçlü yaşlı adam ve uzun boylu, ince yapılı oğluna döndüm.

"Onlara söyleyeceğim ve sizinle buluşacağız, ama adamlarınızın çoğu ölecek."

"Altın olan yerde" —ağır omuzlarını silkti—"kan da vardır."

Atımı döndürdüm ve kılıcımı selam olarak kaldırdım, çünkü onlar iyi ve güçlü adamlardı, ama bu saat tekrar gelmeden önce çoğu, kurumuş ölümün boğazında boğulmuş olarak yatacaktı.

"Yol bolsun!" diye bağırdım ve tepeler onların cevabıyla çınladı.

"Yol bolsun!"

Bölüm 40

Dinyester ve Dinyeper nehirlerinin ağzı arasındaki Karadeniz'in kuzey kıyısı olan ALÇAK KIYI, kıyıdaki taşkın ovalarında koylar oluşturan bir dizi su altında kalmış vadi ile iç kesimlere doğru kesilmiştir. Orada orman yoktur, sadece söğüt, kara kavak ve Avrupa kızılağaç ağaçları ile biraz fındık, akçaağaç, armut ve elma ağaçları vardır. Yabani üzüm asmaları ağaçların en yüksek dallarına tırmanır.

Su altında kalmış vadiler, nehirlerin döküldüğü uzun ve dar koylar veya nehir ağzı oluşturur. Deniz yolculuğumuzda bize eşlik eden Bug Nehri de bu nehirlerden birine dökülmüştür.

Bu iki nehir ağzı arasında, şu anda bile Asya'nın uzak bozkırlarında huzursuzca kıpırdanmakta olan büyük Moğol kabilelerinin öncüleri olan Peçeneklerin saldırısına karşı hazırlandık.

Arkamızda Karadeniz'in suları, iki yanımızda ise bir nehir ağzının çatallanmış kısmı vardı. *Hansgraf* savunma hazırlıklarını yönetti ve hepimiz bunun ölüm kalım savaşı olacağını biliyorduk. Gemiler gelmedikçe geri çekilme ya da kaçma imkânı yoktu. Karşımızda toplanan kuvvetler sayıca en az on kat fazlaydı.

Sağımızda, körfezin kıyısına yakın bir yerde, milyonlarca dalı sıkıca birbirine dolanmış ve üzüm asmalarıyla kaplı yoğun bir çalı çalılığı vardı. *Hansgraf'ın* hemen kullanmaya karar verdiği bu bariyer, birkaç yüz metre genişliğindeydi ve savunmaya karar verdiğimiz kara parçasının neredeyse çeyrek milini kaplıyordu.

Atlılar için bu, aşılmaz bir bariyer ve bunu denemeye kalkışan herkes için bir tuzaktı. Çalılıklarla su arasında dar bir kumlu plaj vardı ve orada bir bariyer oluşturmak için sürüklenen odunları yığdık. Bunun ötesine ise yüzlerce çivili çatal çivi serptik. Bunlar metal veya sertleştirilmiş tahtadan yapılmıştı ve dört ucundan biri her zaman yukarıda kalacak şekilde tasarlanmıştı, bu da süvarilerin saldırılarına karşı ölümcül bir savunma sağlıyordu.

Savunmamız gereken geri kalan alan, kısmen kalın bir orman, söğüt, kavak ve asma dallarının oluşturduğu bir ağ ve adını bilmediğim dikenli çalılarla korunuyordu. Ağaçlardan dallar kesilip diğer ağaçların arasına sıkıştırılarak kesintisiz bir çit oluşturuldu. Bu çitin içi ve dışı, her boyutta keskin uçlu çubuklarla donatıldı ve uçları hücuma karşı bir açıyla toprağa saplandı.

Arazi şeridinin ortasından biraz doğuda bulunan açıklığa aceleyle bir duvar ördük ve bunun önüne daha fazla çivili çemberler serptik.

Lolyngton ve Johannes'ten uyarı aldıktan sonra *Hansgraf* hızlıca harekete geçti. Adamlarını arabalardan indirip hepsini yük hayvanlarına yükledikten sonra, arabaları nehir boyunca gönderirken, atlılarını ve yük hayvanlarını elli farklı yöne dağıttı ve belirli bir noktada buluşmalarını sağladı.

Umduğu ve aslında planlandığı gibi gerçekleşen şey, Peçeneglerin boş arabaları takip etmeleri ve arabaların, ağırlık eklemek için içine konulan taşlar dışında boş ve terk edilmiş olduğunu görmeleriydi. Peçenegler hatalarını fark edip birçok izi araştırdıklarında, şirket yeniden toplanmış, konumunu seçmiş ve tahkimatını tamamlamıştı.

Yaraları veya diğer engelleri nedeniyle başka iş yapamayan erkekler ve kadınlar, daha fazla çatal çivi yapmakla görevlendirildi. Tüccarların en çok korktuğu saldırılar atlıların saldırıları olduğu için, bu çiviler her zaman arabalarda taşınırdı.

Savunmaya karşı yapılacak herhangi bir saldırının gücünü kırmak için birçok caltrops çimlerin içine bir mesafe taşındı. Bu konum nispeten güvenli göründüğünde, *Hansgraf* yüz metre kadar geri çekildi ve birkaç savunma adası, toprak setlerin ve çalıların arkasında, herhangi bir toplu saldırının gücünü kırabilecek, düşmanı bölebilecek ve çapraz ateşe maruz bırakabilecek küçük kaleler inşa etmeye başladı. Kadınlar ve bakıma ihtiyaç duyan yaralılar bu ikincil kalelerden birine götürüldü. Yiyecek erzakları kaleler arasında paylaştırıldı. Kadınların ve yaralıların kalacağı kalede bir kaynak vardı.

Bu savunmayı hazırlamak için gereken çalışmalar inanılmaz bir hızla yapıldı. Bunun nedeni, *Hansgraf'ın* uzun zamandır bir kervanın karşılaşabileceği hemen hemen her durumu kapsayan bir dizi savunma planı hazırlamış olmasıydı.

Savunmamız esas olarak atlılara karşıydı ve bu, saldırıya uğrayabileceğimiz her yerde geçerliydi. Okçularımız en iyilerinden oluşuyordu, ama aynı zamanda sapan kullanmada usta olan birçok kişi de vardı ve yakınımızdaki kıyının bir kısmı çakıllı bir plajdı, bu da en iyi mühimmatı sağlıyordu.

Ben buluşma noktasına vardığımda, bu hazırlıklar çok ilerlemişti.

Hansgraf, bozkır atlılarının bir duvar veya çitlere hücum edip atlarını üzerinden atlatmalarının gelenek olduğunu biliyordu, ancak yere çakılmış ve hücumun geleceği yöne doğru sivrilen keskin kazıklar ve dikenli demir parçaları, böyle bir hücumu imkansız hale getiriyordu. Dikenli demir parçalarının çoğu diz boyu otların arasında görünmüyordu.

Bir süre önce, bizimle buluşup yükümüzü taşıyacak tekneleri acele ettirmek için Konstantinopolis'e bir ulak göndermişti, ancak teknelere zamanında varabilecekleri şüpheliydi.

Dönüşümden sonraki üçüncü günün sabahında bizi buldular. Bizi yakalamak ve bıraktığımız izlerin labirentini çözmek bu kadar zamanlarını almıştı.

Birkaç bin Peçenek, hızlı bir tırısla kalemize doğru yola çıktı, ancak duvarımızın önündeki ovayı gördüklerinde durup keskin bir dönüş yaptılar. Atlılarının becerisini bilen ben, bazılarının çubuk ve çivili çember kümeleri arasında zikzaklar çizerek geçeceğini biliyordum.

Uzaktan, atının üzerinde oturan ve zaman zaman üzengiye kalkarak savunmamızı inceleyen Han'ı tanıyabiliyordum. Denizden veya nehir ağzından saldırıya açık olduğumuzu fark etmesi ne kadar sürerdi? Bizim lehimize olan bir gerçek, bozkır halkı olan Peçeneklerin nadiren yüzme bilmeleri ve sudan korkmalarıydı.

Suzanne, savunma adalarından birinin dış duvarında beni bekliyordu. Yüzü solgundu. "Mathurin? Ne olacak?"

Böyle bir soruya ne cevap verebilirdim ki? Elimizdeki zaman ve durum göz önüne alındığında savunmamız daha iyi olamazdı, ama yine de çok korkuyordum. O da sormasına gerek yoktu, çünkü bu tür durumlarda onun da benim kadar deneyimi vardı. Gençken Saône Kalesi sık sık saldırıya uğramıştı.

Yine de Han'ın sert, yaşlı gözlerine bakan bendim, onun adamlarını yakından gören bendim, o vahşi, kötü kokulu bozkır kaplanlarını. Onlar savaş için yaşıyorlardı, başka bir şey bilmiyorlardı.

Ben de bir kadını gerçeklerden koruyacak biri değildim. Kadınlar ne zayıf ne de aptaldır ve onlar da gelecek için plan yapmalıdır. Kadını felakete hazırlamayan erkek aptaldır.

"Kazanabiliriz Suzanne, kazanamayabiliriz de. Eğer yakalanırsan, Abaka Han'ı görmek iste. O bir prens, Han'ın oğlu ve biz birbirimizi tanıyoruz. Onu görmek istediğini söyle, ona hikayeni anlat. Ama mümkünse kaç. Senin için bir yol hazırlamaya çalışacağım."

"Peki ya sen?"

"Beni düşünme. Orada deniz var, onun ötesinde ise arkadaşlarının olduğu Konstantinopolis var. Oraya git, ne olursa olsun."

"Sence bizi yenecekler mi?"

"Suzanne, bilge bir adam kazanmak için savaşır, ama olası bir yenilgiye karşı planı olmayan bir adam iki kat aptaldır."

Elini koluma koydu. "Mathurin, seni kaybetmek istemiyorum."

"Ben de seni."

Birlikte durup sabah güneşinin tadını çıkarırken, ufukta bir bulut gibi görünen Petcheneg atlılarının karanlık çizgisine bakıyorduk.

Karanlık ve korkunç bir çizgi, bir tarafta bir tarafta uzanıyorlardı, bekledikleri eski kum tepelerinden ovayı seyrediyorlardı.

Savunma hazırlıklarının acil telaşı geçtikten sonra, dinlendik, gücümüzü topladık, yemek yedik, konuştuk ve saldırıyı bekledik.

Gördüklerimi hatırlayarak, soğuk çeneleri ve dar gözleri olan o karanlık yüzlü adamları, çevremdekiler için titredim. Bozkır atlıları, ot yetişmeyen tüm yerlerden nefret ediyorlardı, şehirler onlar için iğrençti. Kısrak sütü, lor ve canlı atların damarlarından aldıkları kanla besleniyorlardı, bulabildiklerinde arpa ve et yiyorlardı. Öldürmek onlar için bir yaşam biçimiydi.

"Kazanacak olsak bile," dedim, "bu her şeyin sonu olacak ve her başlangıcın aynı zamanda bir son olması ne yazık. Yürüyen davulu özleyeceğim Suzanne, gerçekten özleyeceğim.

"O davul bizim nabzımızdı ve sık sık bir insanın hayatındaki davulu çalmaya başlatan şeyin ne olduğunu merak ettim. Çünkü her birimiz kendi davulumuzun ritmine göre yürürüz, tüm hareketlerimize ve düşüncelerimize duyulmayan bir ritim.

"Beni harekete geçiren babamın ortadan kaybolması mıydı? Yoksa uzun zaman önce, bir meşe ağacından altın orakla kesilen ökse otu ile bir Druid ormanında mı başladı? Ya da belki de annemle babamın kanları birleştiğinde mi başladı?"

Hansgraf bize doğru geldi. "Küçük bir tekne bulundu, yarım düzine kişiyi taşıyabilir. Kürekleri ve yelkeni var, Konstantinopolis'ten tekneler gelmesi de uzun sürmez." Gözlerini Suzanne'e çevirdi. "Grubumuzdaki kadınlar o tekneye binecek, bir erkek de olmalı." Bana baktı. "Sen bizden değilsin. Sen gideceksin."

"Ben kalacağım. Hatip gidecek."

İtiraz etmedi ve benim onunla birlikte gitmemi istediğini biliyordum. "Haliç'in karşısında bir sazlık ormanı var. Khatib seni tekneye götürebilir. Hemen yola çıkmalısın. Denizde teknelere rastlayacağından şüphe yok."

Suzanne'e baktı. "Orada arkadaşların var mı?"

"Ve Antakya'da."

"Peki, öyleyse."

Bizi terk etti, heybetli bir duruşla; iri cüssesine rağmen rahat ve zarif hareket ediyordu, ama ilk kez beni korkutan bir şeyin gölgesini fark ettim. Yenilmez görünen adam artık kendinden emin değildi.

Nasıl olabilirdi ki? Kimse nasıl olabilirdi ki?

"Mat...?"

Başlamışlardı... uzun, karanlık bir atlılar sırası hızlı adımlarla yaklaşıyordu.

Hızla onu öptüm. "İçeri gir," dedim, "Khatib ile ayrılana kadar. Unutma, o yaşlı bir günahkar, ama ona güvenebilirsin. Eğer hayatta kalırsam, Saône'da sana geleceğim."

Böyle bir zamanda sözler ne kadar kolay verilir! Ve kader belirsizken sözler ne kadar boş!

Kılıcımı kınından kolayca çıkardım ve ileriye doğru yürüdüm. Elim Khatib'in omzuna dokundu. "Madam'ın yanına git, seni kötü kokulu adam! Seni korsan! Seni hırsız! Onun yanına git ve benim için onu iyi koru. Onu bekleyen tekneye bindir, sonra Konstantinopolis ve Saône'a götür! Ona iyi bak Khatib, çünkü o benim kalbimi elinde tutuyor!"

"Bir tekne mi, Ey Kudretli! Bir tekne var ve sen kılıç mı tutuyorsun? Ne delilik! Ne aptallık! Güzel bir kadın, geniş bir deniz ve bir tekne? Ve sen kılıcı mı seçiyorsun?"

“Benim onurum var, Ey Bitlerin Babası! Benim onurum var ve ben bir savaşçıyım!”

Kötü niyetli yaşlı gözleri parladı. “Allah'a şükür ki ben sadece bir hırsız ve bir filozofum! Ben tekneyi seçiyorum!”

Durakladı, sıska omzunun üzerinden bana bakarken gözleri aniden ciddileşti. "Bunu unutma, Ey Kudretli. Anı seçebilen bilge bir adamdır. Cesur olduğunu kanıtlamak için ölmen gerekmez.

"Düşmanını ve silah arkadaşlarını iyi düşün, ama anın geldiğinde atını hatırla! Ayesha'yı hatırla, o ince bacaklı, çiçek gibi burnu olan güzeli! Kılıcını daha fazla kanla lekelemenin bir anlamı kalmadığında, ata bin ve sür!"

Lolyngton yanıma geldi. Gülümsemesi ciddi bir eğlenceyi yansıtıyordu. "Korkarım ki dostum, bu oyunda benim rolüm son perdeye kadar sürmeyecek. Ne şarlatanlık rolü ama!"

"Ve bir asker."

"Öyle mi düşünüyorsun? Bana pek çok şey denildi, ama... asker mi? Kulağa hoş geliyor, Kerbouchard."

Şimdi geliyorlardı, atlarını sürerek, eyerlerinde yüksekte oturarak, siyah bir ölüm çizgisi gibi. Sonra saldırdılar!

Çivili demirlere ulaştılar; bir at arka ayakları üzerinde yükseldi ve acı içinde çığlık attı, bir diğeri yana doğru savruldu ve okçularımız bir ok yağmuru başlattı. Atlar arka ayakları üzerinde yükseldi ve daldı; adamlar düştü ve oklar bizim aramıza da düştü.

Bekledik; henüz zamanımız gelmemişti.

"Neden mutlusun, Kerbouchard?" diye sordu Lolyngton. "Yaşadın... neyi sevdin?"

"Beni mutlu eden neydi? Ayaklarımın altındaki güverte, dizlerimin arasındaki at, elimdeki kılıç ya da kollarımdaki kız! Bunları sevdim ve ufuktaki bilinmeyene uzanan ufku.

Başka neyi sevdim? Sabah sisi, akşam gülü, yanağımda ıslak bir esinti ve omzumda babamın eli.

"Peki ya kadınlar? Aziza, Sharasa, Valaba ve Suzanne'i, onların zamanında sevdim. O an onları sevdim ve o an, şüphesiz, onlar da beni sevdi, ama bu anların ne kadar süreceğini kim bilebilir? Şarabı içip kadehi kenara koyuyorum, ama tadı kalıyor, Lolyngton, tadı kalıyor!

"At sürmeyi, tekneyle seyahat etmeyi, sabahın ilk ışıklarında görülen uzak bir sahili, savaşmayı veya bir kadını sevmeyi kim unutabilir? Bunlardan herhangi birini unutabilen kişi, erkek değildir.

"Gel, Lolyngton, dış duvara yaklaştılar. Geleceğin ne getireceğini görelim."

Birlikte dış duvara yürüdük ve omuz omuza bekledik. Artık yüzlerini görebiliyorduk, yine sıraya girmişlerdi, ok atış mesafesinin hemen dışında, ve saldırıya geçeceklerdi, keskin sopaların arasından geçerek, ölümün dişleri arasında ince arabeskler çizerek. Oh, ne güzel bir manzaraydı! Keskin kılıçlarının üzerinde güneş ışığı!

"Neyden gurur duyuyorsun?"

"Çok az şey var, Lolyngton, çok az. Zaman yoktu, o acımasız kelime. Ne yaptım ben? Hiçbir şey! Ah, büyük hayaller kurdum; ülkeyi dolaştım; çok az şey öğrendim, ama evet, kılıcı iyi kullanabildiğim için gurur duyuyorum; okuduğum için gurur duyuyorum ve evet, Kerbouchard'ın oğlu olduğum için gurur duyuyorum!"

Sonra geldiler, sabahın sessizliğinde askeri bir güzellik gösterisi; atlarını hançer sopalarının arasından geçirdiler, sanki garip bir talim ya da duyulmamış bir müzik eşliğinde kıvrılıp dönerek, ve biz onların gelmesine izin verdik.

Yüz okçu barikatın altında çömelmiş, yüz sapanlı adam aralarında çömelmiş ve ikincil savunma hattında yüz atlı yedek olarak bekliyordu. Duvar boyunca mızraklı ve kılıçlı adamlar ve bazıları savaş baltalarıyla duruyordu. Korku yoktu, sanırım, sadece bekleme vardı, ve sonra hücumun patlaması, atların aniden hızlanması, adamların kendilerini duvarımıza fırlatması!

"Şimdi!" diye bağırdı *Hansgraf* ve kaldırdığı kolunu indirdi, okçular tek bir adam gibi ayağa kalktılar ve oklarını kalabalığa fırlattılar. Atlılara ateş ettiler, çünkü kimse isteyerek bir atı öldürmezdi.

"Şimdi!" Komut tekrar verildi ve sapançılar ayağa kalktı ve taşlarını fırlattı, sonra artık komut verilmedi çünkü herkes ne yapacağını biliyordu. Etrafımızda yere düşmüş adamlar ve hücum eden atlar, uçan oklar ve taşlar, duvarda silahların çarpışması ve çınlaması vardı. Bir at çığlık attı ve bir adam uçtu ve bir böcek gibi iğneye saplandı, kolları ve bacakları çok erken gelen ölüme karşı çırpınıyordu.

Karanlık bir süvari atını duvara doğru sıçradı ve yanıma indi, ben de kılıcımla yüzüne vurdum ve kılıcın kenarının burun kemerini kestiğini hissettim, adam elinde hançerle bana doğru düştü. Geri adım atarak onu bıçakladım. Bir ok giysilerimi yırttı ve sonra tüm olay kayboldu, geriye sadece savaşın korkunç çığlıkları, acı çığlıkları, bağırışlar, kılıçların çarpışması ve okların kırbaç gibi sesi kaldı.

Gelip durdular, durmak bilmediler. Savaştık, savaştık. Kılıcım bir düzine kılıçla çarpıştı. Oklar yanımızdan vızıldayarak geçti; biri yanıma saplandı, ama onu çekip çıkardım ve farkında olmadan savaşmaya devam ettim.

Saldırdılar, geri çekildiler, sonra tekrar saldırdılar. Bazıları çemberimize girdi ve orada öldü. Birçoğu duvarın yanında düştü. Onları geri püskürttük ve oklarla takip ettik, taşlar fırlattık ve aralarına Yunan ateşi attık, ama yine de geldiler. Hırlayan köpekler gibi savaştılar ve dişlerini göstererek, artık yok olan zihinlerinin kontrolündeki kasların korkunç refleksleriyle kılıçlarını sallayarak öldüler.

Birkaç gün önce beni alkışlayan bir adam kılıçla bana saldırdı, ben de boğazına sapladım ve o beni tanıyarak *"Yol bolsun!"* diye bağırdı.

"Bu senin yolun!" diye bağırdım ve göğsüne bir metre uzunluğunda çelik sapladım, gözleri benimkilere yakın bir şekilde parladı. Kısa bir kılıçla beni bıçaklamaya çalıştı, ama onu ittim. Bariyeri atlayan bir atın çarpmasıyla dizlerimin üzerine çöktüm ve bir akrobatın uçarak atlayıp binicinin omuzlarına konduğunu ve atın sırtında, akrobat da binicinin sırtında, kesip biçerek tarlada koşuşturduğunu gördüm.

Johannes yanımda öldü ve ben onu öldüren adamı öldürdüm. Guido kendi kanında boğularak düştü. Lucca, sert ve korkunç bir şekilde geri çekildi ve benimle birlikte savaştı, birlikte bir düzine biniciyi barikatlardan geri püskürttük.

Sonra saldırı sona erdi ve her şey bitti... şimdilik.

Bölüm 41

Bazıları oturduğumuz yere oturdu, bazıları su içmeye gitti, diğerleri yaralarını sargı yaptırmaya gitti. Ben en ağır yaralıları tedavi ettim.

On iki kişi öldü, iki katı kadar yaralı vardı ve bazı atlar da ölmüştü.

Nefes alabileceğimiz bir an geldiğinde, barikatın üzerine yaslandım ve başımı kollarımın üzerine koydum. Onları iyi öldürmüştük, ama zor öldüler ve biz, olanların onlara çok az zarar veren bir çatışma olduğunu biliyorduk, her ne kadar bizim kayıplarımızın dört katını kaybetmiş olsalar da.

Suzanne bir şarap tulumu getirdi. Peçenekler o kadar çabuk gelmişlerdi ki, kadınlar kayıkla kaçamamışlardı. Ben içerken, "Kanaman var" dedi.

Hatırladım ve elimi yanıma götürdüm, ama kan çoktan kurumuştu. At binebilmem için zırhımın kesilmiş bir yeri vardı ve zırhım yukarı çekildiğinde bir ok bana isabet etmişti, ama çok sert değildi. Şüphesiz, sıyırıcı bir darbeydi. Daha sonra yanım sertleşebilirdi, ama şimdi daha fazlasını yapmak için zaman yoktu, çünkü onlar bir kez daha gelecekti.

"Durum kötü, değil mi Mathurin?" Bana annemin kullandığı isimle hitap etmeye başlamıştı.

"Çok kötü," diye onayladım.

Birkaç adam çimlere dikenli demir atıyordu, ama konuşacak bir şey olmadığı için kimse sıradan şeyler dışında konuşmuyordu.

Düşmanın omuzlarında taşınan akrobat cüce geri dönmüştü. Ayağında kötü bir kesik vardı, ben onu tedavi ettim, ama o adamını öldürmüştü.

Güneş yüksekti; hafif bir esinti suyu dalgalandırıyordu; bir balık su sıçratıyordu ve bir Calandra tarlakuşu, cesetlerin farkında olmadan, ölümün yattığı çayırda şarkı söylüyordu.

"Mathurin... bak."

Suzanne yukarıyı işaret etti ve gözlerim parmağını takip ederek, havada binlerce fit yüksekliğe ulaşmış olması gereken, beyaz kanatları güneş ışığını yakalayan pelikanların oluşturduğu büyük bir daireye baktım. Çok güzel, huzurlu bir manzaraydı.

"Savaştan daha iyi," dedim.

El ele tutuşarak birlikte durduk ve vücudumdaki terin kuruduğunu hissettim ve bu günü atlatabilecek miyim diye merak ettim. Yaşamak, elinde onun elini hissetmek çok güzeldi.

Bir bozkır kartalı gergin bir şekilde başımızın üzerinde daireler çiziyordu. Belki de yuvası oradaki çalılıklardaydı.

Hansgraf, "Hazır olun, halkım. Geliyorlar!" dedi.

Bu sefer, daha önce duyduğumuz iplerle ve uzun sopaların ucuna takılı kancalarla geldiler ve keskinleştirilmiş sopalarımızı oklarımızın ulaşamayacağı bir mesafeye çektiler.

İki kişinin gerdiği kısa, güçlü yaylarıyla oklarını bize attılar, ama biz eğildik ve bekledik.

Aniden, eğik bir şekilde saldırıya geçtiler ve duvarımızın ormanla birleştiği noktaya vurdular. Orada bir zayıflık bulacaklarını düşündüler ve birkaç kişi ormanın içine saldırmaya çalıştı, ancak gizli barikatlar tarafından geri püskürtüldüler veya adamlarımız tarafından tuzağa düşürüldü ve öldürüldü.

Bir okla vurulan bir adamımızı daha kaybettik.

Öğleden sonra yavaşça ilerledi ve biz barikatın yanında güneşin tadını çıkararak uyukladık. Dikkat çekmemek için dikkatli davranarak tekneyi incelemeye gittim. Geniş bir tekneydi ama denize uygun bir tekneydi. Bir fıçı su ve bir çuval ekmek ve et vardı.

O zaman anladım ki bu durumdan kurtulamayacaktık ve *Hansgraf* da bunu biliyordu. Başından beri biliyordu.

Ben onun durduğu yere geldiğimde beni durdurdu, ama hiçbir şey söylemedi ve sadece birlikte durduk. "Bundan kurtulursan," dedi bir süre sonra, "umarım babanı bulursun."

Yiyeceklerimiz bölünmüş ve ikincil savunma hattımız olan kalelere yerleştirilmişti.

Bunlar oval şekilli, biri diğerlerinden biraz önde olan, hepsi de dışa doğru sivri uçlu kazıklar ve içine toprak doldurulmuş dokunmuş çalı duvarları olan toprak setlerdi. Bunları ele geçirmek zor olacaktı, çünkü birine saldırmak, saldırganları diğerinden gelen ateşe maruz bırakacaktı.

Gün batmadan önce bir saldırı daha oldu ve iki adamımızı daha kaybettik, bir düzine de yaralandı. Karanlık çöktükten çok sonra ateşin başına gelip oturabildim. Suzanne bana sıcak şarap getirdi, tadı çok güzeldi. Bir süre sonra uykuya daldım.

Karanlık çöktü ve gece boyunca kuşların çığlıklarını, ara sıra çalılıklarda bir şeylerin kıpırdadığını duyduk. Kimse konuşmak istemiyordu. Yarın en zorlu saldırılar olacağı için sadece dinlenmek istiyorduk, çünkü şu anda kemiklerimize kadar yorgun ve bitkindik.

Er ya da geç suyun ne kadar sığ olduğunu fark edecekler ve etrafımızı saracaklardı, ama kendimizi korumak için çok az adamımız vardı ve orada savunma hattı kurmak için zamanımız yoktu.

Bu, ikincil savunma hatlarımızın içine çekilip uzun ve acı bir savaş anlamına geliyordu.

Okçular, barikatımızın içine düşen okları toplamaya başladılar. Kimse teslim olmayı veya düşmanla pazarlık yapmayı önermedi, bu mümkün olsaydı bile. Peçenegler pazarlık yapmazlardı, öldürürlerdi. Aslında onlara sunacak hiçbir şeyimiz yoktu, çünkü atla taşıyamayacakları hiçbir şeyi istemezlerdi. Tek bir yol vardı, ya kazanmak ya da ölmek.

Bu yüzden uyuduk, nöbet tuttuk, dağınık bir şekilde konuştuk veya yiyecekleri yedik. Suzanne yorgun kaslarıma yağ sürdü.

"Kaleye çekildiğimizde," diye uyardım, "tekneye git ve hiç vakit kaybetmeden uzaklaş. Orada birinin komuta etmesi gerekiyor; bu sen ol, ama Khatib'e güven, çünkü o her konuda bilgidir."

"Bunun gerekli olacağına inanıyor musun?"

"Evet, Suzanne, gerekli olacak."

"Konstantinopolis'e kadar seni tekrar göremeyecek miyim? Ya da Saône'a kadar?"

"Ya biri ya da diğeri. Beni bekle, ama kendini koru. Kont Robert orada olabilir, ya da Yury gibi başka biri."

"Onu benim için öldürdün."

"Senin için mi yaptım bilmiyorum. Belki de gücümüzü sınamak istediğimiz içindi. Çoğunlukla zaman kazanmak içindi. *Hansgraf'ın* zamana ihtiyacı vardı."

Ateşler sönmüş, sadece yakıtı yiyen birkaç alev kalmıştı.

"Diğerlerinden bazıları yoluna çıkarsa," dedim, "onlara yardım et. Lolyngton ve adamları. Onlar sadece aktörler,

biliyorsun, ve çok baskı altındalar. Onlar oynadıkları rollerin gölgeleri, ve çoğu zaman sadece gölge var."

"Lolyngton hariç."

"Hayır, Lolyngton değil."

"Onların en iyi oyuncusu bir oyuncu değil," dedi Suzanne. "Khatib'i kastediyorum. O, dünyanın sahnesinde oynuyor. Bence o bir kral ya da vezir olabilir... başka bir hayatta olabilir. O, birçok yüzü olan ama tek bir ruhu olan bir adam."

Hansgraf'ın üzerimizde durduğunu hissettik. Kalkıp onun yanına gittik.

"Biliyor musun?" diye aniden konuştu. "Ben buradan birkaç kilometre uzakta doğdum."

Nedense onun Flaman ya da Bavyeralı olduğunu sanmıştım.

"Ben hiç kimseyim."

"Sen *Hansgraf'sın.*"

Bir süre durakladı, sonra yavaşça başını salladı. "Evet... öyle."

Sessizce durdu, birkaç dakika sonra ortadan kaybolacak olan gölgelerimizi izledi. "Sanırım gün doğdu. Sabah oldu."

"Yakında gelecekler," dedim.

"Git!" diye öfkeyle konuştu. "Aptal olma! Cesaret nedir ki? Saçmalıktan ibaret!"

"Neden gitmiyorsun?"

"Ben *Hansgraf'ım.*"

"Ben de Kerbouchard'ın oğluyum."

"İkiniz de aptalsınız," dedi Suzanne, "ama bu yüzden sizi seviyorum."

İlk ışıkla birlikte geldiler, sahadan pek çok düşmanı süpüren çılgın hücumla değil, savunmamız nedeniyle dikkatli bir şekilde, ve biz de duvarın önünde karşılaştık, bunun son kez olabileceğini bilerek.

Bu sefer ben de bir ok kullandım, düşmüş bir okçunun düşürdüğü oku aldım. İlk okum yetmiş metre uzaklıktaki bir adamın boğazını vurdu. Duvara ulaşmadan önce iki vuruş daha yaptım ve bir vuruş ıskaladım.

Kılıçlarımızla barikatlarda karşılaştık ve çaresiz bir savaş başladı. Arkamızdan bir çığlık yükseldi ve arkama baktığımda, Peçeneglerin bizi arkadan ele geçirmek için atlarını suda yüzdürdüklerini gördüm. Bazıları için su bile derinleşti.

O zaman geri çekildik ve her santimetrede savaştık. Adamlar düştü, atlar arka ayakları üzerinde yükseldi ve daldı, acı çığlıkları, öfke dolu bağırışlar... tam bir çılgınlıktı. Arkamızda yürüyen davul bizi geri çağırıyordu.

Bir adam bana doğru geldi, falchionunu sallıyordu, kemikleri peynir gibi kesen geniş kılıçlardan biriydi. Onun darbesini savuşturdum, hamle yaptım ve tekrar savuşturdum. Bana saldırdı ve sadece ayağımın bir taşın üzerine basması hayatımı kurtardı. Düştüm ve Prens Yury'yi öldüren hamle beni tekrar kurtardı. Kalkarak, savunma adalarımıza doğru kaçışa katıldım.

Suzanne! Kaçmış mıydı? Güvende miydi?

Düşman, kalelerimizi çevreleyip bağırarak saldırdı, ama toprak ve çalı duvarlar sağlamdı ve onları geri püskürttük.

Yine bir yay aldım ve surlara çıkarak saldıran atlıları hedef aldım. Onları iki kez geri püskürttük. Ölüleri yere serpiştirilmişti. Kaç kişi öldürülmüştü? Bu şiddetli saldırılarda kaç kişi ölmüştü?

Bir ok miğferime çarptı ve çarpmanın şiddetiyle çınladı. Sersemlemiş bir şekilde bir an geriye düştüm. Ancak Toledo çeliği geçici bir malzeme değil, en iyi ustalar tarafından yapılmış en iyisiydi ve yine hayatımı kurtardı. Yanımdaki yara tekrar açıldı ve kanıyordu. Bir taş burnumun köprüsüne sıyırdı ve bu yüzden gözlerim şişip kapandı.

Surlarda savaştık, onları geri püskürttük, durdurduk. Atlarımız, düşmüş Peçeneklerin atlarıyla karışarak ileri geri koşturuyordu ve sahne kanlı bir kargaşaydı.

Hansgraf her yerdeydi, asla korku ya da zayıflık göstermiyor, her zaman soğukkanlılıkla komuta ediyordu.

Saldırı başarısız oldu ve onlar geri çekilirken duvarımızın daha büyük bir kısmını yıktılar. Şimdi bizi yok edecek saldırıya hazırlanacaklardı.

Birçoğumuz düşmüştü. Birçoğumuz yaralanmıştı. Ben sadece adamızdakileri tedavi edebiliyordum.

Bir çığlık yükseldi. "Tekneler! Tekneler!"

Ve oradaydılar, mallarımızı ve bizi alacak olan tekneler.

Orada, üç yüz metre bile uzaklıkta değillerdi ve onlar üzerinde kaçış, onlar üzerinde güvenlik, onlar üzerinde geleceğimiz yatıyordu, eğer başarabilirsek.

Atlılara karşı yaya olarak savaşacaktık, ama başka seçeneğimiz yoktu.

Kale içinde belki iki yüz kadar adam vardı, çok azı yarasızdı. Diğerlerinde de neredeyse aynı sayıda adam olmalıydı. Kalmak, eninde sonunda ölüm demekti; ama dışarı çıkıp o şeytani atlılarla, muhteşem savaşçılarla, bozkırlardan gelen o şeytani binicilerle yüzleşmek...

"Kaç tane mızrak var?" diye sordu *Hansgraf*. Etrafına bakarak mızrakları saydı. Kırktan fazla yoktu. Süvarilere karşı mızraklar en iyi savunmaydı. Diğerlerine işaret vermek için bir mızrağı kaldırdı. Cevap olarak Sarzeau'nun adamları bir mızrak ormanı kaldırdı... belki altmış tane. Ama Flandrin'in adamları arasında yirmiden fazla yoktu.

Kurtuluş kıyıdan uzaktaydı. Kurtuluş, güvenlik, Suzanne.

"Deneyeceğiz. Burada herkes ölecek, orada bazıları yaşayabilir."

Petchenegler geri çekilmiş, yeniden toplanmış ve başka bir saldırı hazırlığı yapıyordu. Kıyı boyunca uzanan kum tepeleri nedeniyle, tekneleri görmemişlerdi.

Aniden, yürüyen davul çalmaya başladı ve bizler, mızrak duvarıyla çevrili kalelerden dışarı döküldük. Davul iki kat hızlı çalmaya başladı ve bizler, sıkı düzenimizi koruyarak sahile doğru koşmaya başladık.

Ne kadar mesafe kazandık? Kırk metre? Elli metre?

Rüzgar gibi geldiler.

Eyerlerinde alçaldılar ve mızraklarımıza atıldılar, adamlarımızı kendilerine doğru sürerken öldüler. Adamlar yere düştü ve toprağa çiğnendi. Tanıdığım bir akrobat yere düştü, bir an sonra hücum eden bir atın nalı yüzünü parçaladı; ama yine de ayağa kalktı ve kılıcını bir mızrak gibi binicinin sırtına fırlattı.

Santimetre santimetre savaştık. Adamlar düştü; onları kaldırdık ve şimdi birlikte çalıştığımız aylar meyvesini verdi,

çünkü adamlar sadece kardeşlerin savaşacağı gibi birbirlerini kurtarmak için savaştılar. Ve kıyıya ulaştık.

Yoğun sazlıklar ve çalılar sağ kanadımızı dolduruyordu ve biz de bu kanadı yardımımıza koşmak için hevesle kullandık.

Bir çığlık yükseldi ve daha fazla Peçenek'in suda at sürerek bizi kesmek için geldiğini gördük.

O çılgın savaşın içinde kim olduğumu, nerede olduğumu unuttum; kaçma düşünceleri bir kenara bırakıldı. Düşen bir adamın elinden ağır bir mızrağı kaparak, onu hücum eden bir atlının göğsüne fırlattım. Kılıcım etrafımda bir iz bıraktı. Bir düşman beni aşağı çekmeye çalışırken bir el bacağımı kavradı ve ben onu acımasızca tekmeledim. Boynu kırılarak geriye düştü.

Savaştık. Bir ceset attan düştü ve beni yere devirdi. Kalkmaya çalışırken, *Hansgraf'ın* etrafının sarıldığını ve kesildiğini gördüm, etrafında bir falchion ile dolaşıyor, ağır kılıcı bir hançer kadar kolaylıkla kullanıyordu.

Bir ok göğsüne saplandı, ama o oku çekip çıkardı ve savaşmaya devam etti. Lucca yere düştü. Lolyngton'ı hiçbir yerde göremedim.

Kan gözlerime akıyordu ve bir atlı mızrağını bana doğru savurdu. Kılıcım mızrağını savuşturdu ve onun yan tarafına saplandı, ama atının hızı beni geriye doğru savurdu ve suya düştüm. Bir at yanıma düştü, toynakları acı içinde çırpınıyordu.

Kalkmaya çalışırken kanlı tuzlu suyu yuttum. Biri bana baltayla vurdu, ama kılıcımı sallayarak kulağını kesip kafasının yan tarafına sapladım. Suya düştü ve kılıcımı çıkarmak için ayağımı göğsüne koydum.

Davul hala çalıyordu, ağır bir vuruş, kafatasımda yankılanıyordu. Bir şey bana çarptı ve ben tekrar suya

düştüm. Bir at üzerimden atladı, toynakları beni birkaç santim farkla ıskaladı.

Atlılar etrafımı sarmışlardı, adamlarımız suda daha derine doğru savaşıyorlardı. Bazıları çoktan teknelere doğru yüzmeye başlamıştı.

Sarzeau, Flandrin ve diğerleri bir araya toplanmışlardı; bazıları okçu, bazıları mızraklı askerdi. Peçeneglerden biri bir halka attı, Sarzeau'yu yakaladı ve onu kalabalıktan çekip çıkardı. Sarzeau'nun bıçağı ipi kesti ve sonra bıçağı öyle bir kuvvetle fırlattı ki, bıçak saldırganın gözlerinin arasına saplandı. Adam ve atı yanımdan geçti, gözleri hala öfkeyle parlıyordu, bıçak burnunun üstüne saplanmıştı.

Bir grup atlı etrafımda dönüp beni geçtiler, miğferime aldığım darbeyle tekrar suya düştüm. Bilincim kayboluyordu ama hayatta kalmak için bir hayvan gibi mücadele ettim. Bir üzengi yanıma düştü, onu ve bacağını yakaladım ve yukarı çekildim. Korkunç bir öfkeyle adamı eyeriinden sürükleyerek en yakın atlıya saldırdım ve momentumumun gücüyle onu eyeriinden düşürdüm. Atlının elinden düşen kılıcını yakaladım. Bir atlı bana doğru geliyordu ve kılıcımı bir vuruşla kafasını vücudundan ayırdım.

Soğukkanlı bir akıl parlaması beni sardı ve dönerek çalılıkları yan tarafım olarak kullanarak suya geri koştum.

Keşke teknelere ulaşabilseydim! Adamlar çılgınca onlara doğru yüzüyorlardı; diğerleri ise çekiliyordu. Onlardan birinde Suzanne'i gördüğümü sandım. Atıma mahmuz vurdum ve aniden atım tökezledi. Onun başının üzerinden suya düştüm ve batarken su üzerimi kapattı. Suyun yüzeyine çıktığımda, çalılıkların duvarında kurtlar veya diğer hayvanlar tarafından açılmış gibi bir delik gördüm. Çaresizce, o deliğe tırmandım ve nefes nefese yatarak kaldım.

Böyle bir delik, uzun zaman önce Armorica'da beni Taillefeur'dan kurtarmıştı.

Onu bir daha görebilecek miydim?

Aniden, Abaka Khan'ın sesi duyuldu. "Bana bir içki daha borçlusun!" Ve bir şarap tulumu deliğin ağzına çarptı ve orada kaldı. Elimi uzattım ve onu kendime doğru çektim.

Kaybolan bilincimin son damlalarıyla, çalılığın derinliklerine süründüm. Garip, sıcak bir karanlık beni sardı, uzun zaman sonra soğuk olan sıcak bir karanlık... soğuk... çok, çok soğuk.

Bölüm 42

Soğuk, yoğun bir sis alçak ovayı kaplamıştı ve çalılıklarda, kıyıya vuran dalgaların sesi dışında hiçbir ses yoktu.

Küçük bir ateşin başında titreyerek kıvrılmıştım, hasta, yaralı, neredeyse çaresiz bir halde: giysilerim paçavra halinde, yüzüm sakalla kaplı, saçlarım kesilmemişti.

Titreyerek, ince ellerimi küçük ateşe uzattım, çünkü hava soğuktu... çok soğuktu.

Kafatasım sonsuz bir ağrıyla zonkluyordu; paçavraların arasından görünen derim maviydi. Uzun süredir hastaydım ve yaralarım korkunçtu, savaşın en şiddetli anlarında hayal ettiğimden çok daha kötüydü.

Ne kadar zaman önceydi bu? Donuk ağrıya karşı kaşlarımı çatarak, zamanı tahmin etmeye çalıştım.

Bir ay mı? İki ay mı?

Uzun, acı dolu, ıstırap dolu geceler boyunca yaşamak için mücadele ettim, yaralarımla, soğukla, açlıkla, susuzlukla ve depresyonla ince bir çizgiyi korumak için çabaladım.

Kaskımı kaybettikten sonra kafatasımda kemiğe kadar uzanan bir yara vardı, bu darbe bana şiddetli bir beyin sarsıntısı geçirtti ve şüphesiz tekrarlayan baş ağrılarımın nedenlerinden biriydi. Yanımda iki ok yarası vardı, bu yaralardan çok kan kaybetmiştim ve zehir vücuduma girmişti. Uylukumda kötü bir yara vardı ve ayağım bir at tarafından ezilmiş ve neredeyse parçalanmıştı.

Bir şekilde, hezeyan anları arasında, sfagnum yosunundan nemi sıkıp yaralarıma sardım. Bu iyi bir pansuman yöntemiydi ve öğrendiğim ilk yöntemlerden biriydi. Babam, 1014'teki Clontarf Savaşı'nda bu yöntemin nasıl kullanıldığını anlatırken bana bundan bahsetmişti.

Bu, kanamayı durdurduğu için hayatımı kurtardı. Bir de, savaşın öfkesinde ölümden kaçmak için deliğime sürünerek girdiğimi gören Abaka Khan'ın düşürdüğü şarap tulumu.

Şarap susuzluğumu giderdi ve keşfedilip öldürülme korkusuyla hareket etmeye cesaret edemediğim o ilk acı günlerde hayatta kalmamı sağladı. Etrafımızdaki Peçenegler kampımızdan geriye kalanları yağmalıyor, takas ettiğimiz kürkleri, ölülerin zırhlarını ve sahip oldukları değerli eşyaları alıyorlardı. Hala hayatta olanlar öldürüldü.

Sonunda atlarıyla uzaklaştıklarında, alan yaban domuzlarına, akbabalara ve çok sayıda küçük yaratığa ve böceğe kalmıştı. Günlerce, acı içinde ve ateşten titreyerek, hareket etmeye cesaret edemeden, domuzların alanda yatan cesetleri kazıp parçaladığını ve akbabaların eski yoldaşlarımın etleri üzerinde çığlık attığını duyabiliyordum.

Kılıcım gitmişti. Sadece Şam hançerim ve evden getirdiğim, hiç vazgeçmediğim eski kemerim kalmıştı. Bir

keresinde bir kurt, çömeldiğim tünele girdi ve ben bıçağımı tutup onu bekledim, onun hırlamalarına kendi hırlamamla cevap verdim. Sonunda, hala hırlayarak geri çekildi.

Bütün bunlar deliryum aralıklarında meydana geldi ve sonunda tamamen bilincime kavuştuğumda, yürüyemiyordum, zar zor hareket edebiliyordum. Ayağım korkunç şekilde şişmişti ve kemiklerimin ezilip kırılıp kırılmadığını anlayamıyordum.

Son şarap da bittiği için boğazım kurumuş ve soğuk, nemli zeminde yatmaktan kemiklerim ağrıyordu. O zaman ilk ateşimi yakmayı başardım, dirseğime dayanarak, tek kullanabileceğim kolumu uzatarak dalları kırdım ve etrafa dağılmış ölü çalıları yaklaştırdım.

Her zaman yanımda çakmaktaşı taşırdım ve bıçağım çelik sağlıyordu. Kuru yapraklar ve otların üzerine bir kıvılcım düşürdüm, dikkatlice bir araya getirdim, sonra küçük çubuklar ekledim. Çubukları kırarak uyku alanımı genişlettim ve daha iyi bir yatak için otları bir araya getirirken, çalıların üzerinde yetişen küçük fındıklar, fındıklar buldum. Fındıkları toplamak ve kırmak için gereken küçük çaba beni yordu. Bulduğum az sayıdaki fındığı yavaşça yedim, sonra daha fazlasını bulmak için kazdım.

Ateş beni ısıttı, damarlarıma hayat dolmaya başladı ve bununla birlikte şiddetli bir susuzluk geldi. Yaralarımı yıkamalı, ayağımı ıslatmalıydım. Ayrıca yiyecek bulmalıydım.

Beni ne kadar da ıssız bir manzara bekliyordu! Kırık mızraklar, dağınık zırh parçaları, kırık bir kılıç, yüzlerce adamın parçalanmış ve tahrip olmuş iskeletleri ve her şeyin üzerinde ölüm kokusu, çürüme kokusu.

Etrafta dolaşırken, su tutabilecek çukurlaşmış bir miğfer buldum. Yanına bir kılıç sapı koydum. Kalenin içindeki kaynak ezilmişti, ama mızrağın ucuyla onu tekrar kazdım ve

tek sağlam elimle, sık sık dinlenmek için mola vererek, delikten kum ve çamuru kazıdım. Su sızmaya başladı.

Yakınlarda uzanarak suyun birikmesini bekledim, ara sıra bir avuç dolusu suyu dudaklarıma götürdüm. Sonunda, suyla dolu miğferi alıp, kurtlar ya da daha kötüsü yaban domuzları tarafından keşfedilmekten korkarak, yavaşça sürünerek inime geri döndüm.

Çalılıklara geri döndüğümde suyu ısıttım, sonra şişmiş ayağımı ve bileğimi yıkadım. Sonunda, birkaç fındık daha bulup yedikten sonra uykuya daldım.

Gece, güçlü çenelerde kemiklerin çıtırdaması ve eski dostlarımın... ya da düşmanlarımın kaburgaları için kavga eden hayvanların hırlaması gibi korkunç seslerle uyandım. Artık onlar bir olmuştu ve kimse birinin kemiklerini diğerinden ayırt edemezdi.

Orada duran kafatasları, bir zamanlar öfke, aşk, nefret, arzu veya yalnızlıkla doluydular, ama şimdi boşlardı, hayvanların oyuncağıydılar. Tutkular ve hayaller artık yoktu.

Çalışıp pazarlık ettiğimiz her şey nereye gitmişti? Avrupa'yı boydan boya geçen uzun yolculuğumuzun şimdi ne faydası vardı? Kaç kişi hayatta kalmıştı? Ben bile hayatta kalabilecek miydim? Kaçınılmaz sonu sadece uzatıyor muydum?

Ateşimi daha da büyüttüm, ama yuvasından çıkıp çalılıklarımı yakmaması için dikkat ettim. Ateşin sıcaklığına yakın oturdum, alevlere küçük çubuklar attım, kaderin tuhaflığını düşündüm, Córdoba ve Valaba'yı hatırladım, Suzanne'i hatırladım... O şimdi neredeydi?

Sabah olunca yaralarımı tekrar yıkadım ve agrimony ile dittany, papatya ve yabani delphinium yapraklarını karıştırarak bir merhem yaptım. Bu bitki, Avrupa'nın dört bir yanındaki tarlalarda yetiştiğini görmüştüm. Bu bitkiler yıllardır savaş yaralarının tedavisinde kullanılıyordu ve

Virgil, Theophrastus ve Dioscorides'in eserlerinde dittany hakkında okumuştum.

Bitki aramaktan yorulan ben, savaş alanından topladığım birkaç eski yay ipini kullanarak bir tuzak kurdum. Ertesi sabah bir dağ sıçanı yakaladığımı gördüm, derisini yüzüp temizledikten sonra kızarttım.

Hava giderek soğuyordu, ama ben hala yürüyemiyordum, bu yüzden hayvanlar gibi toprakta sürünerek dolaşıyordum. En zor olanı temiz kalmaktı, ancak her gün denizde yıkanmayı başarabiliyordum.

İki hafta yavaşça geçti ve yaralarım iyileşme belirtileri göstermeye başladı, ancak kilo verip adeta bir kemik torbasına dönüştüm. Cildim yaşlanmış görünüyordu ve sürekli üşüyordum. Sabahın erken saatlerinde iki kez bu ülkeye özgü vahşi bir at olan tarpanın izlerini ve bir kez de dev bir ayının izlerini buldum.

Bir sabah kesilmemiş veya kırılmamış bir yay ipi buldum ve yanımda tuttum. Daha sonra başka parçalar da buldum ve bunları birbirine bağlayarak toplam on fit uzunluğunda bir ip yaptım. Ucundan yaklaşık üç fit uzaklıkta başka bir ip ekledim ve her iki ucunu bir kayaya bağlayarak avlanmak için basit bir bola yaptım.

Birkaç kez bustard sürüsü görmüştüm ve onları korkutmamak için görünmez kalmaya çalıştım. Sonunda bazıları yaklaştığında, bola'mı attım ve bir tanesini yakaladım. Ciyaklayan kuşu kendime doğru çekerek, diğerlerinin uçup gitmesini izledim. O gece krallara layık bir yemek yedim.

Aynı gün bir koltuk değneği yapmaya başladım. Eski bir mızrak sopasının bir parçasını kullanarak, başka bir parçayı çapraz çubuk olarak aldım ve bir parça yay ipi ile yerine bağladım. Üç hafta sürünerek geçirdikten sonra, sonunda ayağa kalkabildim.

Ve şimdi Konstantinopolis'e doğru yola çıkacaktım!

Yırtık pırtık, kirli, zayıflamış, birkaç hafta önce Comtesse de Malcrais'in sevgilisi olan adamdan çok farklı bir yaratık olmuştum.

Konstantinopolis'e birkaç yüz mil uzaklıkta olduğunu sanıyordum, ama deniz yoluyla daha azdı. Ancak benim ne bir teknem, ne yiyeceğim, ne de su taşıyacak bir şeyim vardı.

Batıya dönerek yürümeye başladım. Her adımımı saydım ve yüz adım yürüdüğümde dinlenmek için durdum. Yanımda kırık kılıcımın sapını ve miğferimi taşıyordum.

Günün sonunda, birkaç kara kavak ağacının altına kıvrılıp, deniz kenarındaki karanlık lekeyi, uzun süre saklandığım çalılıkları geriye dönüp baktım. Uzun bir gün boyunca mücadele ettim, iki kez düştüm, ama her seferinde yoluma devam ettim. Sadece üç yüz adım saymıştım.

Konstantinopolis çok uzaktaydı.

Sabah olduğunda atların izlerini gördüm. Bunlar, tarpanların beceriksiz, kesilmemiş toynaklarıydı, ama aralarında Ayesha'nın küçük, narin toynakları da vardı.

Islık çalmalı mıydım? O, ıslığıma gelmek için eğitilmişti, ama başka kim duyabilirdi? Peçenekler gitmiş miydi? Yine de, tiz bir ıslık çaldım, ıslık çaldım, sonra tekrar ıslık çaldım.

Uzun süre bekledim... hiçbir şey olmadı.

Başka bir at olabilir. Sürüdeki bazı atların küçük toynakları vardı, Peçeneklerin atlarının da bazılarının vardı.

Yavaşça, acı içinde yola devam ettim.

Bu sefer durmadan en az bir mil yol kat etmiş olmalıyım ve yine ıslık çaldım.

Birkaç dakika oturup bekledim, sonra kalkmaya başladım. Ama kalkmadım. Hareketsizce oturup, karşımdaki küçük açıklıkta duran adama baktım.

Ormandan çıkmış, tuhaf yüzlü, zayıf, sıska bir adamdı. Tarif edilemez derecede kirliydi, omzunda bir çuval ve elinde sağlam bir sopa taşıyordu. Diğer omzunda bir ok kılıfı ve bir yay vardı.

Birkaç dakika boyunca beni izledi ve sonunda ona Arapça seslendim. Cevap vermedi ve endişelenmeye başladım. Onda beni tedirgin eden bir şey vardı. Oldukça küçük bir adamdı, ama benim gibi sakat biri olarak ben ondan daha da küçüktüm.

Yanımdaki yara nedeniyle sadece bir kolumu zorlukla kaldırabiliyordum. Sol bacağım ve ayağım hala çok kötü durumdaydı ve sadece koltuk değneği kullanarak topallayabiliyordum. Sağ elim yaralar nedeniyle kullanılamaz durumdaydı ve sol elim koltuk değneğiyle meşguldü, bu yüzden neredeyse savunmasızdım.

Frenk dilinde bağırarak ayağa kalkmaya çalıştım. Acıyla dengede durarak, onun bana doğru gelmesini bekledim, yaklaşık üç metre uzaklıkta durdu. Bakışlarında beni dehşete düşüren kötü bir eğlence vardı. Aniden bir adım attı ve niyetini tahmin edemeden, sopasının ucunu göğsüme dayadı ve itti.

İtme beni dengesizleştirdi ve düştüm, yaralı ayağımı çarptım ve acı içinde bağırdım.

Sonra üzerime geldi ve sanki bu onu eğlendiriyormuş gibi yüzüme tekme attı. Sert değildi, daha önce birçok kez daha sert darbelere maruz kalmıştım, ama bu beni korkuyla doldurdu. Bu ne tür bir canavardı?

Benim oturduğum yere oturdu ve bana bakarak, bir tür bozuk Arapça ile, "Sen benim kölem olacaksın" dedi.

Bastonunu aldı ve kasıtlı olarak ucuyla ağzımı dürttü, ben bastonu tutmaya çalışınca güldü.

Bir saatten fazla bir süre orada oturup, sopayla beni dürttü, ara sıra sopayla bana vurdu. Sonunda kalktı.

"Neden ıslık çaldın?"

Bu adam kötü bir yaratıktı, insan sayılmazdı. Bana ne yapmayı planladığını bilmiyordum ve onun zayıflığını bile yenebilecek gücüm yoktu. Zekam da mı yoktu?

"Bir cin," dedim, "bir cin için ıslık çaldım."

Gülümseme kayboldu, ama bir tür kurnaz mizah kaldı. "Cin mi? *Sen mi?* Kalk! Sen benim kölemsin. Kalk ve çuvalımı taşı, yoksa seni ateşe veririm. Evet, öyle yapacağım! Seni ateşe vereceğim!"

Dikkatlice, koltuk değneğimi yerine koymaya çalıştım ve o, belki de benimle daha iyi başa çıkabilmek için, her hareketimi izledi.

Birkaç dakika uğraştıktan sonra ayağa kalktım. "Çuval" dedi işaret ederek, "getir onu."

"Beni Konstantinopolis'e götür," dedim, "ve karşılığını alacaksın."

Bana küçümseyen bir bakış attı. "Beni aptal sanıyorsun, ama sana göstereceğim. Sen benim kölemsin. Eğer itaat etmezsen, seni döveceğim. Seni döveceğim ya da yakacağım."

Ayağa kalktıktan sonra çuvalı omzuma almaya çalıştım ama başaramadım. Yaklaştı ve tek sağlam elimi dikkatlice kaçınarak çuvalı omzuma koydu. Zayıf olduğum için ağırlığından neredeyse düşüyordum ama sonunda bir adım atmayı başardım. O, ara sıra arkasına bakarak yürümeye başladı.

Yavaşça hareket edebiliyordum ve sonunda geri döndü. "Sen işe yaramazsın!" Yüzüme tükürdü. "Sen işe yaramazsın!"

Aniden üzerime atladı ve sopasıyla bana vurmaya ve yumruklamaya başladı. Çaresizce ona saldırdım, ama o geri sıçradı ve etrafımda dans etmeye başladı, vurup dürtüyordu. Sonunda düştüm ve o da gerçekten saldırdı, sopasıyla acımasızca dövdü, gözlerime toprak atmaya çalıştı. O bir deliydi. Yine de onu yeterince yaklaştırabilirsem bıçağım vardı.

Sonunda beni dövmekten yoruldu, küçük bir ateş yakıp yemek hazırlamaya başladı. Bir keresinde yanan bir odun parçasıyla bana saldırdı, gözlerime soktu. Çenemi yaktı, bir kulağım yanık oldu, ama koltuk değneğimi sallayıp ayağını takınca ateşe düştü. Çığlık attı ve ateşten uzaklaştı, ama bana küfrederek ulaşamayacağım bir mesafede kaldı.

Ateşin ötesindeki gölgelerde bir şey hareket etti. Ateşin ışığı ipeksi bir yan tarafta parladı.

"Ayesha!" Bu isim istem dışı dudaklarımdan döküldü ve onun başını kaldırdığını, tanıdık ismi duyunca kulaklarını diktiğini gördüm.

Ateşin başındaki işkencecim sanki iğne batmış gibi döndü ve sonra kısrağı gördü. Ayağa fırladı, ona bakarak sesli bir şekilde nefes nefese kaldı.

"Bu senin atın mı?" Küçük gözleri kötülükle parlıyordu. "Onu çağır. Onu buraya çağır, o zaman bunu alacaksın!" Köpeğe bile vermeyi düşünmeyeceğim kirli bir kemik kaldırdı.

Kısrağımın bu canavarın elinde olduğunu düşünmek korkutucuydu, ama Ayesha, ne kadar cesur olsa da, ben etrafta olduğumda yakalanabilirdi. Bir şey yapılmazsa, sadece beni değil, kısrağı da işkence edecekti.

"Onu bana getirebilirim, ama yabancılardan korkar." Yavaşça, dikkatlice oturma pozisyonumu değiştirdim. Parmaklarımla ikiz taşlı bola ve yay iplerini aradım. "Onu yakalayabilirim," dedim, "ama tek bir yol var."

Yere oturmuşken elim serbestti. Ne kadar uzaktaydı? İki metre mi? "Gel, Ayesha," dedim, "bana gel!"

Kararsızdı. Narin burun deliklerini kaldırıp benim yönüme doğru kokladı ve kokuyu beğenmeyerek yere vurdu. Onu suçlayamazdım, çünkü beni esir alan adamla benim aramdaki koku korkunç olmalıydı.

"Ayesha," diye yalvardım. "Gel!"

Bir adım daha yaklaştı, sonra bir adım daha. "Hadi, Ayesha! Gel!"

O, sabırsızlığını zorlukla bastırarak, dikkatini ona vermiş, bir adım öne çıkmıştı.

Elim hızlı ve ani bir hareketle kayaları onun boynuna doğru fırlattı. Kayaların ağırlığı, amaçlandığı gibi onun sıska boynuna dolandı. Bir hamlede onu kendime doğru çektim.

O düştü ve yaralarımı umursamadan kendimi onun üzerine attım, kötü olan elimle ipi sıkıca tutarken diğer elimle hançerimi kavradım.

O, deli gibi savaştı, tırmaladı, pençeledi, boğazını sıkan ilmiği kurtulmak için mücadele etti. Yaralı ayağıma acımasızca tekme attı ve acı yıldırım gibi çaktı. Acı beni nefes nefese ve güçsüz bıraktı. Hançerimi kaldırıp ona doğru savurdum ve bıçak kemiğe çarpmadan önce bıçağın bir santimini kesti.

Çığlık attı ve şiddetli bir hareketle patladı. Yaralı elimden kurtuldu ve dik bir şekilde ayağa kalktı, ama acı ya da tehlike düşüncesi kafamdan tamamen silinmişti. Öldürmeliyim! *Öldürmeliyim!*

Ya o ölecekti ya da ben, ve başarısız olup Ayesha'yı ona bırakmaya cesaret edemedim. Kendimi ona attım, bir anlığına yaralı ayağımın üzerine bastım ve acı içimi kapladı. Geri sıçramaya çalıştı ama sırt üstü ateşe düştü ve hareket edemeden ya da kalkamadan üstüne atladım ve bıçakladım.

Bağırdı, tekrar bağırdı, sonra çırpınışları durdu, dişleri gökyüzüne doğru açıldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Midem bulandı, ondan uzaklaştım ve ateşten uzaklaşmak için süründüm.

Uzun bir süre sonra gözlerimi açtığımda, Ayesha başımda duruyordu.

Bölüm 43

KÖTÜLÜK, parası olan insana sık sık gelir; zulüm ise parası olmayan insana mutlaka gelir.

Bunu söyleyen ben, Mathurin Kerbouchard, dünyanın uzak yollarında evsiz bir gezginim. Açlık ve bolluk, yoksulluk ve zenginlik, kılıcın ihtişamı ve savunmasızlığın alçakgönüllülüğünü bilen biri olarak konuşuyorum.

Konstantinopolis'e parasız geldim.

Açlık yetenekleri harekete geçirmez, aşırıya kaçtığında zihinsel yetenekleri köreltir ve inisiyatifi yok eder. Ben açtım, ama henüz açlıktan ölmüyordu.

Kadınlar bana iyi davrandılar, ruhları şad olsun, ve bir erkeğin hayatta kalmak için sadece iki cümle bilmesi gerektiği aklıma geldi. İlki yemek istemek, ikincisi bir kadına onu sevdiğini söylemek. Eğer ikisinden birini feda etmek zorunda kalırsa, kesinlikle ilki olsun. Çünkü bir kadına onu sevdiğini söylersen, o da seni besleyecektir.

En azından, benim sınırlı deneyimim böyle.

Ancak böyle bir çözüm benim için imkansızdı, çünkü paçavralarım şövalyelik ruhundan yoksundu ve altında sağlam, heyecan verici bir beden olmayan paçavralar çok az şefkat ve hiç tutku uyandırmaz. Bir sokak köpeğini kucağına alan bir kadın, çok yakışıklı olmadığı sürece, bir sokak

erkeği yaklaşırsa polisi çağırır, ama o durumda bile çoğu zaman çağırmaz, çünkü ara sıra, onun parasına daha çok ilgi duyduğunu ve daha samimi bir ilişki olasılığından çok parasına ilgi duyduğunu şüphelenebilecek kadar kalın kafalı kadınlar da vardır.

Şimdi Konstantinopolis'te, Bizans İmparatorluğu'nun ihtişamının ortasında, paçavralı, parasız bir serseriydim. Etrafımda zenginlik, lüks ve çöküş vardı. İlk ikisini paylaşmıyordum, ama çöküş, yoksulların da eşit erişime sahip olduğu, çok zenginlerin tek özelliğidir.

Çöküş herkesin erişimine açıktır; sadece zenginlerde daha iyi beslenir, daha iyi giyinir, daha iyi yataklarda yatar.

Şehirler fetih için inşa edilmişti ve ben, bir serseri olarak, deneyimimin bana sağladığı silahlarla bu şehri fethetmek zorundaydım.

Parası olmayan bir adam için, çünkü kendimi fakir bir adam olarak nitelendiremezdim, zenginliğin en bariz yolu hırsızlıktı. Ancak hırsızlık, sadece çok cahil olanlar için bir suçtur ve sadece en aptal olanlar bu suça bulaşır. Hırsızlıkta kaba bir bayağılık vardır, bu da kişinin zekâsının eksik olduğunu gösterir ve cezaları olası kazançtan çok daha ağırdır.

Paçavralar içindeki bir adam için tüm kapılar kapalıdır. Mevcut durumumda, sadece daha mütevazı meslekler bana açıktı. Korsan Kerbouchard'ın oğlu, denizci, kılıç ustası, tüccar, bilgin, dilbilimci, hekim ve hatta bir tür simyacı olan ben, akrobat veya sihirbaz olma olasılığım vardı, ama zekası olan bir adam için hangi meslek imkansızdır ki?

Yetenekler bilinmiyorsa ne işe yarar? Onları ve kendimi tanıtmak, artık benim sorunumdu.

Sağlığım ve fiziksel durumum artık akrobat olmak için çok zayıftı. Bir sihirbaz olarak, böyle bir şehirde ortalamanın çok altında kalırdım. Paralı asker olarak zengin olmanın yolu

çok uzundu ve bulmam ve bulduğumda kurtarmam gereken bir babam vardı.

Gerekli kıyafetlerim olmadığı için doktor olamazdım, çünkü yırtık pırtık, kötü giyimli bir doktor güven vermez.

Hikaye anlatıcısı olabilir miydim? Masalcı? Şimdiye kadar hayal gücümün uçları kadınların kulaklarına saklı kalmıştı, çünkü erkek güzelliğinin kadınları cezbetme gücünün çok abartıldığını uzun zamandır fark etmiştim. Kadınlar kulaklarıyla yatak odasına çekilirler. Az ama çok da fazla olmayan bir zeka ile iyi konuşan biri için bu sorun değildir.

Kadınlar söz konusu olduğunda önemli olan sesin tınısı, söylenen sözler ve bunların söylenme becerisidir, özellikle de biraz, ama fazla olmayan bir alçakgönüllülükle birleştiğinde.

Birkaç bozuk para, sadece birkaç dirhem, ihtiyacım olan buydu; böylece hikaye anlatıcısı olacaktım, çünkü bu beceriyi uygulayanların çoğu zaten paçavralar giyiyordu. Bu şekilde, dinleyicilerime, eğer varsa, nasıl bir adam olduğumu anlatacaktım.

Ayesha, kendi içsel büyüsüyle beni bir pazarın kenarına getirmişti ve büyük, eski bir binanın gölgesinde bir gölge vardı ve gölgede bir taş vardı.

Bu taş, şüphesiz, aylak fakirlerin kıçlarıyla parlatılmıştı. Taşla birlikte ilham da geldi. Ayesha'yı gölgede bağlayarak birkaç yaprak koparmasını sağladım, kendimi taşın üzerine oturttum ve geçenleri ve aylakları seyrettim.

Ağzımı açıp konuşamadan, çılgınca bir kükreme duyuldu ve sakallı, aptal bir adam bana doğru koşarak geldi, bağırıp çağırıyordu.

"Git buradan! Defol, serseri! Abdullah'ın, hikaye anlatıcısının koltuğuna oturduğunu bilmiyor musun?"

¨

Üzerime eğildi, sakalı öfkeden titriyor, gözleri şişmiş, kocaman karnı heyecandan sallanıyordu.

"Başkalarının senin koltuğunu işgal ettiğinden şüphem yok," diye soğukkanlılıkla cevap verdim, "ama ben onlardan biri değilim. Eğer bahsettiğin bu taşsa, ben onu boş buldum. Şimdi, Haşaratın Babası, Kötülüğün Oğlu, git buradan! Bu beyefendilere" —hareketimle, eğlenen kalabalığı da dahil ettim—"bir hırsız ve sultanın kızı, hırsızın kızın yatak odasına gizlice girmesinin yürek burkan hikayesini anlatacağım."

"Ne?" diye bağırdı. "Hayır! Bu yerde Abdullah dışında kimse hikaye anlatamaz! Git buradan, yoksa kılıcımı çekeceğim!"

"Böcek! Kılıç tutamayacak kadar sakarsın ve karnın o kadar şişman ki kılıcın ucunu bile göremezsin!"

Şişman, sakallı adam kılıcının kabzasına tehditkar bir şekilde uzandı. "Git buradan! Yoksa kalbini çıkarırım! Kılıcını çek!"

"Aklım benim kılıcımdır," diye cevap verdim, "ve eğer oyalanırsan, onun keskinliğini hissedeceksin."

Her zamanki gibi tartışma veya kavgayı izlemek için hevesli bir kalabalık toplanmıştı ve ifadelerinden, kendini beğenmiş yaşlı hikaye anlatıcısının en kötü durumda olduğunu görmekten memnun oldukları anlaşılıyordu.

Gözlerim kalabalığı taradı. Dilenciler ve aylaklar, ama birkaç dükkân sahibi ve zanaatkâr da vardı.

"Sen ne hikayeler anlatabilirsin ki?" diye alay ettim. "Sen, şişko kıçınla bu taşı parlatmaktan başka bir şey yapmamış olan sen? Peki ya ben? Hangi deniz benim gemimi tanımıyor ki? Hangi yol ayaklarımın üzerinde toz bırakmadı ki?"

O öfkeyle bağırdı, küfretti ve kılıcını tekrar kavradı, çılgınca bakarak.

"Kılıcı çek," dedim, "senin kılıcınla seni döveceğim ya da sakalını tek tek koparacağım!

"Ona bakın!" Devasa göbeği işaret ettim. "Bu şişkin şey hikayeler anlatan biri mi, yoksa servetini gizleyen biri mi? Hikayeci Abdullah'ın aslında Abdullah the Tale-Bearer olduğu ve bilgi karşılığında ödül aldığı söyleniyor."

Kalabalığa doğru eğilerek, ciddi olmadığımı göstermek için göz kırptım ve "Sizce bu korkunç şişkinlik bir *mide* mi*?* Eğer öyleyse, siz aptalsınız. Bu, servetini taşıdığı kocaman bir çuval!" dedim.

Kocaman göbeği işaret ederek, "Acaba o kocaman çuvalda ne kadar servet saklıyor? Açıp bakalım mı?" dedim.

"Hayır!" diye bağırdı Abdullah. "Bu adam bir...!"

Hançerimi çekip, başparmağımla keskinliğini test ettim. "Gelin! Bu çuvalı açıp yanılıp yanılmadığımı görelim. Eğer yanılıyorsam" —avuçlarımı genişçe açtım—"hatamı kabul edip özür dilerim.

"Belki de," dedim alaycı bir şekilde, "sadece gazdır! Ama görelim. Hadi, Abdullah! Adil bir test! Çuvalı açalım!" Kalabalığa göz gezdirdim. "Bu çuvalın altınlarla dolu olduğuna bahse girerim! Kim benimle bahse girer?"

Kalabalık, Abdullah'ın öfkeli şaşkınlığına, hızla protestoya ve korkuya dönüşen şaşkınlığına gülerek katıldı.

Çıplak, kıllı göğüslü, geniş omuzlu bir adam kalabalığın arasından iterek ilerledi. "Bahse girerim ki, bu sadece rüzgâr! Orada para yok! Bahsini kabul ediyorum! Aç şunu!"

"Hadi Abdullah, sen bir sporcusun! Bahsimizi çözmemize yardım et!" Sol elimle onun kuşağını, sağ elimle de hançeri

tuttum.

Böyle iri bir adam için şaşırtıcı bir çeviklikle geri sıçradı, ama bunu yaparken tökezledi ve bir deve pisliği yığınına düştü. "Gel!" diye protesto ettim. "Orada saklanma! Çuvalını bir saniyede açacağım!"

Böyle diyerek, onu sakalından tuttum, ki bu Müslüman ülkelerde ölümcül bir hakarettir, ve hançerimin ucunu şişman karnına dayadım.

Elimi çevirip, bıçağı tutan yumruğumla karnına hafifçe vurdum. "Burada mı?" diye kalabalığa sordum. "Yoksa burada mı açalım?" Ve yan tarafına hafifçe vurdum.

"Orayı dene!" Geniş omuzlu adam, geniş kuşağın hemen altındaki bir noktayı ayak parmağıyla işaret etti.

"Mükemmel!" Sakalını bırakıp hançeri kaldırdım. "Şimdi!"

O, yağlanmış bir elden kaçan bir yılan balığı gibi hançerimin altından sıyrıldı, ayağa fırladı, binaya yarı düşmüş bir şekilde yaslandı ve sonra kalabalığın kahkahaları eşliğinde kaçtı.

Bazı insanlar dağılmaya başladı, ama çoğu kaldı. "Orada!" Bir Yunanlı kayayı işaret etti. "Kralı tahttan indirdin, onun yerini alıp bize bir hikaye anlat!"

Bu Yunanlı, yakası ve alt kenarı zengin mücevherlerle süslenmiş, bordo renkli, zengin bir yarım daire şeklinde pelerin giymiş, ince ve zarif bir adamdı. Mücevherler inci ve granattı. Pelerin altında dizlerine kadar uzanan bir tunik vardı. Bacakları çapraz bağlanmıştı.

Ayesha'ya işaret etti. "Kısrağın soylu bir at. Böyle bir kısrak bir kralın gururu olur."

"Kral kraldır," dedim, "ve kısrak benimdir."

Kuşağından bir sikke çıkardı ve dikkatsiz bir hareketle bana attı. Ben onu havada ustaca yakaladığımda, güneş ışığında altın rengi parladı. "Gel, Hikaye Anlatıcısı, yeteneklerini görelim."

Derin bir reverans yaparak alaycı bir şekilde konuştum. "Ey Yüce Efendi! Ne arzu edersiniz? Bağdat Halifesi'nin hikayesini mi dinlemek istersiniz? Yoksa Truva Kuşatması'nı mı? Aristofanes'ten bir okuma mı? Firdausi'den mi? Yoksa Bizanslıların bilmediği uzak denizler ve topraklar hakkında mı dinlemek istersiniz?"

"Öyle bir şey olabilir mi?" Kibirli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Bizans dünyanın merkezidir!"

"Ah...?"

"Bundan şüphe mi ediyorsun, serseri?"

"Roma'yı, Kartaca'yı, Babil'i, Ninova'yı hatırlıyordum... Her biri zamanında dünyanın merkeziydi, şimdi hepsi harabe."

Eğlendi. "Bu şehrin de onlar gibi olacağını mı düşünüyorsun? Şaka yapıyorsun."

"O şehirlerin herhangi birinde sorsaydım, bir gün harabeye döneceklerine inanır mıydı kimse? Her çağ geçip giden bir çağdır ve şehirler, dostum, geçici şeylerdir. Her biri tozdan doğar, olgunlaşır, yaşlanır, sonra solup ölür. Geçen bir yolcu, kum ve kırık taş yığınlarına bakar ve 'Burada ne vardı?' diye sorar ve cevabı sadece bir yankı ya da rüzgârın savurduğu kumdur."

Tekrar eğilerek nazikçe dedim ki, "Belki de şehrin bozkırlardan yeni bir hayat, yeni bir kan çekecektir." Gözlerine baktım ve dedim ki, "Belki de buradaki kan artık inceliyor ve terden çok parfüm takdir ediliyor."

"Truva'dan mı bahsettin? Truva hakkında ne biliyorsun?"

"Belki Virgil'in ya da Homeros'un bildiğinden fazlasını bilmiyorum. Ama belki biraz daha fazlasını, çünkü ben de bir kadırgada kürek çekmişliğim var."

"Bir köle mi? Tahmin etmiştim."

"Hepimiz zaman zaman köle değil miyiz? Geleneklere? Bir duruma? Bir fikre? Aramızda kim gerçekten özgür, Bizanslı? Evet, ben köle oldum, ama başka şeyler de oldum, Homeros'un şarap rengi denizlerinde bir denizci oldum, Bizanslıların bilmediği denizlerde de."

"Yine mi? Hangi denizler?"

"Pytheas'ı okudun mu? Ya da Scylax'ı? Eudoxus'u? Pytheas'ın yelken açtığı denizlerde yelken açtım. Onlardan bahsedeyim mi?"

"Dikkatimiz dağılır." Bizanslı benden hoşlanmamıştı. "Anlat bize, serseri, ve hikaye güzelse sana bir sikke daha vereceğim."

"Öyleyse şunu bilin" —cilalı taşın üzerine bacaklarımı çaprazladım—"batıda, Atlantik denen karanlık deniz sularına soğuk bir kara parçası uzanır. O kıyı tuhaf ve kayalık bir yerdir ve kıyılarında, eski zamanlardan beri denizden geçimini sağlayan dayanıklı bir halk yaşar. Hatırlanamayacak kadar eski zamanlardan beri, balık avlamak için uzak denizlere açılırlar.

"O halde bil ki, Bizanslı, uzun zaman önce bu adamlar Roma'nın kadırgalarından daha yüksek, meşe gövdeli büyük gemiler inşa ettiler; deri yelkenli ve küreksiz büyük gemilerdi bunlar. Bu gemilerle adamlar uzak diyarlara yelken açtılar, soğuk yeşil denizleri aşarak her yıl daha soğuk sulara doğru batıya uçan büyük gri kazların izini takip ettiler.

“İzlanda'ya, Grönland'a, hatta daha ötesindeki kıyılara yelken açtılar.”

"Ötesine mi?"

“Her zaman ötesinde kıyılar vardır, çünkü tanrılar insanlara bunu vermiştir: her zaman daha uzak kıyılara sahip olacağımızı, her zaman takip edeceğimiz bir rüya, her zaman arayış içinde olacağımız bir deniz. Çünkü insan sadece bu konuda büyüktür, ufkun ötesinde yatanı aramak zorundadır ve orada sonsuza dek bekleyen sonsuz ufuklar vardır. İnsan sadece arayış içinde önemlidir, cevaplar arayışında ve karada bıraktığı gölgede.”

"Gölge mi?"

"İnsan kendi başına küçüktür, ama Parthenonları, piramitleri, Ayasofyaları ile büyük şeyler tasarlar ve toprağa geçip gittiğinin gölgesini bırakır."

Beni sevmiyordu, çünkü onun içe dönük üstünlük duygusunu incitmiştim. Bilmediği şeylerin farkına varmaya başlamıştı ve bu düşünce onu rahatsız ediyordu. Yine de beni düşünceli bir şekilde inceledi. “Biraz bilgin var gibi görünüyor. Nereden geliyorsun?”

"Uzaklardan." Ben de onu sevmiyordum.

“Kısrağı satmak ister misin?”

"Hayır."

"Onu alabilirim." Beni soğukkanlılıkla ölçüp biçti ve bunu yapabileceğini tahmin ettim.

"Yapmazsın," dedim, "çünkü birbirimizi anlıyoruz ve birimiz ölene kadar o benimle kalacak."

"Bu ayarlanabilir."

Bu sözlerim bir gülümseme getirdi ve bu gülümseme onu şaşırttı. "O zaman iyi plan yap, Bizanslı, çünkü ölüm her insanı ziyaret edebilecek bir misafirdir."

"*Beni* tehdit etmeye cüret mi ediyorsun?"

"Tehdit mi?" Şaşkınlığım olabildiğince samimiydi. "Ben sadece felsefi bir yorumda bulundum."

Gözlerimi boyun eğdirmek için bana dik dik bakmaya çalıştı. "Düşündüm ki" dedi soğuk bir sesle, "eğitim tehlikeli bir şeydir."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Dudakları bembeyaz oldu ve bana vurmak istercesine adım attı, ama ben kıpırdamadım. "Bilemezsiniz," dedim, "eğer sonuçlarına katlanmaya hazır değilseniz."

Bir an göz göze geldik, sonra pelerinini etrafına sardı ve uzaklaştı.

Yakınlarda, genç bir adam dinliyordu. "Kolayca düşman ediniyorsun. Şişman hikâyeci önemsiz biri, ama bu adam tehlikeli."

Dostça görünüyordu ve benim dostlara ihtiyacım vardı. "Ben Kerbouchard, bir gezginim."

"Ben de Phillip."

"Makedonyalı mı?" Gülümsedim.

"Garip bir şekilde... evet."

Dinleyicilerim, eğer onlara öyle denilebilirse, uzaklaşıyorlardı.

"Yolculuktan tozlanmışsın," dedi Phillip, "neden benimle gelmiyorsun?"

Banyo yapmak ve kıyafet değiştirmekten daha çok istediğim bir şey yoktu ve altın sikkeler en azından basit bir kıyafet almama yardımcı olacaktı.

Ayesha'yı da yanımıza alarak uzaklaştık. Ayesha çarşı yakınlarında çok mutluydu. Phillip, benimle tartıştığım genç aristokrat hakkında konuştu. "Adı Bardas, İmparator Manuel I'in kuzeni Andronicus Comnenus'un yakın arkadaşı."

Parlak, dengesiz bir adam olan Andronicus yakışıklı, esprili ve zarifti, bir atlet ve savaşçıydı, gerçek doğasını pek bilmeyen insanlar tarafından seviliyordu. "Bizans Çağı'nın Alcibiades'i" olarak anılıyordu ve kadınlar tarafından hayranlıkla izleniyordu, ancak yalancı, ikiyüzlü ve entrikacı biriydi.

Çevresinde, birçokları tarafından entelektüel ve sanatsal elit olarak kabul edilen bir grup insan topladı... Aslında bu grup, sıkılmış, lafazan, sanat, edebiyat ve müzik hakkında çok konuşan, ancak kendi önyargıları dışında hiçbir konuda derin bir inancı olmayan bir grup adam ve ahlaksızdı. Esas olarak kendi tavırlarıyla ilgilenen bu adamlar, modaya ve heveslere kapılmış yaratıklardı; bir yazarı veya bir besteciyi ele geçirip, onları sıkıncaya kadar göklere çıkarır, sonra başka birine geçerlerdi. Bazen, ilgi gösterdikleri sanatçılar gerçek yeteneklere sahipti, ama çoğu zaman, bu amatörlere derinlik ve kalite yanılsaması veren bir belirsizlikleri vardı. Çoğu durumda, derin olduğu düşünülen şey, sadece kötü yazılar, kötü resimler ya da kasıtlı olarak yapmacık bir belirsizlikti.

Manuel tarafından kendisine komplo kurduğundan şüphelenilen Andronicus, hayatının çoğunu sürgünde geçirmişti. Şimdi, altmış yaşında, başkente geri dönmüştü.

"Yanlış anlamayın," diye uyardı Phillip. "Bardas sadece güce sahip olmakla kalmaz, aynı zamanda kindardır ve şeytani bir acımasızlığa sahip olan Andronicus'a yakındır."

"Onu bir daha görmem pek olası değil," dedim. "Para kazanmanın bir yolunu bulmalıyım ve onunla karşılaşma ihtimalimin olduğu şehir bölgelerine nadiren giderim."

"O pazarları dolaşır," diye açıkladı arkadaşım, "ve her yerde olabilir. Kendi sınıfındaki kadınları sevmez ve genellikle çirkin, kirli, gecekondu mahallelerinden kadınları arar. Andronicus ile birlikte olduğu zamanlar hariç, kendisine eşit sayılabilecek kadınlardan uzak durur.

"Aşağıladığı ve misilleme korkusu olmadan acımasız davranabileceği kadınları tercih ediyor. Şehrin her yerinde onun hakkında konuşuluyor.

"Onu koruyan bir grup haydut tutuyor. Onlar da yalancı şahitler."

Phillip'in evi konforluydu, ama eskiydi. Banyo, Roma döneminden kalma, devasa ve lüks bir kalıntıydı. Ben banyo yaparken o pazara gitti ve Bardas'ın verdiği altın paralarla bana kıyafetler aldı.

Sorunlarım herhangi bir erkeği cesaretini kıracak cinstendi. Babam köle olmuştu, ne tür aşağılanmalara ve işkencelere maruz kaldığını bilmiyordum. En güçlü krallara bile başkaldıran bir kaleye karşı güçsüzdüm ve Dağların Yaşlı Adamı'nın her yerde casusları vardı. Şu anda bile benim hakkımda bilgi sahibi olabilirlerdi.

Öncelikle, bir gelir kaynağına ihtiyacım vardı. Geride, yaptığım her şeyin enkazı kalmıştı. Mallarımız satılmış olsaydı, zengin bir adam olurdum, istediğim gibi hareket edebilirdim, hatta bana yardım etmesi için bir grup paralı asker bile tutabilirdim.

Hansgraf ölmüştü, şirketin tüm üyeleri de öldüğünü varsayıyorum, ve Suzanne hayattaysa, ona nasıl boş ellerle gidebilirdim?

Bölüm 44

İki altın sikkem bana yeterli giysi sağladı ve bunun için Bardas'a teşekkür borçluyum, onun hakkında ne düşünürsem düşünsem, o da benim hakkımda ne düşünürse düşünsün.

Sıcak, kokulu suyun keyfini çıkardıktan sonra, sorunumu düşünmeye başladım. Druid eğitimi bana mantığın temel ilkelerini öğretmişti: önce sorunu tanımlamak, çünkü açıkça tanımlanmış bir sorun zaten yarı çözülmüş demektir, lehte ve aleyhte kanıtları toplamak, ilgisiz olanları elemek, geçici bir çözüm formüle etmek ve son olarak çözümü test etmek.

Birkaç sorunum vardı. Gücümü ve sağlığımı geri kazanmak, çünkü babamın kaçışını gerçekleştirmek için bunlara ihtiyacım olacaktı; yol masraflarımı karşılamak için para bulmak; babamı Suikastçılar Vadisi'nden kurtarmak.

Öncelikle, Konstantinopolis'ten Elburz Dağları'na ve Alamut Kalesi'ne giden rotamı düşünmeliyim. Ayrıca, amacımı gizlemek için üstleneceğim kimlik sorunu da vardı. Dahası, kaleye girmenin tüm yöntemlerini araştırmalıyım.

Safia'nın bilgi kaynağı olan adama ulaşmak gerekiyordu.

Bir köle yemek ve şarap getirdi, kalın bir cüppeye sarınarak mermer bir bankta oturdum ve yemeğe başladım. Phillip bana katıldı ve iki kitap getirdi: *Chronographia* ve *Alexiad*. İlki okumuştum, ikincisini okumamıştım.

İlki, Bizans İmparatorluğu'nun altın çağında hayatını bilim ve saray işlerine adamış genç bir adam olan Michael Psellus tarafından yazılmıştı. 1018'de doğan Psellus, hayatını imparatorluk sarayında, çoğu zaman önemli görevlerde geçirmişti.

Alexiad, 1069'dan 1118'e kadar İmparator Alexius I'in hayatını anlatan, onun kızı Anna Gomnena tarafından yazılmış bir kitaptı. Anna Gomnena, zamanının en parlak kadınlarından biriydi.

Phillip ekmeği kırdı ve kitapları işaret etti. "Bizans'ta kitaplar artık nadir, ama her zaman böyle değildi. Bir zamanlar harika okullarımız vardı ve kitaplar boldu, ama okullar dini nedenlerle kaldırıldı."

"Peki şimdi?"

"Yine okullarımız var, ama eskisi gibi değiller."

Uzun boylu, atletik yapılı, dar kafalı ve uzun yüzlü genç bir adamdı. Sert bir yüzü vardı, ama aniden gülümsediğinde yüzü mizahla aydınlanıyordu.

Babası Makedonya'lı bir paralı asker olmasına rağmen, ailesi eski bir aileydi. Yaşadığı ev bir zamanlar Justinianus'un büyük generali Belisarius'a aitti.

Phillip çekici biriydi, ama ben anlayamadığım bir tipti, çünkü hiçbir şey yapmıyordu. Benim gibi enerjik birine göre bu inanılmaz bir şeydi. Orta halli bir servete sahipti, ailesinin konumu ve bir makam elde etme olasılığı vardı, ama o zamanını boşa harcamayı tercih ediyordu. Yapmayı düşündüğü şeyler vardı. Nil'e, Fenike limanlarına seyahat etmek, yazmak... ama bunların hiçbirini yapmadı.

Ona Karadeniz'in ötesindeki deneyimlerimi anlattığımda, "Şehre girebildiğin için şanslısın. Gelme amaçları belli olmayan veya masraflarını karşılayacak paraları olmayanları uzak tutmak için her türlü çaba gösteriliyor.

"Yapacak bir şey bulamayacaksın, Kerbouchard. İşler loncalar ve hükümet tarafından sıkı bir şekilde denetleniyor."

Mevcut imparator Manuel I iyi yönetiyordu, ama şehir ihtişamlı dönemini çoktan geride bırakmıştı. Şehirde çok sayıda görkemli yapı buldum, ama bazı bölgeler harabeye dönmüştü ve sadece hırsızlar ve dilenciler yaşıyordu.

En şık alışveriş bölgesi, Haliç ve Boğaz'dan uzakta bulunuyordu. Her iki yanında kemerli geçitler bulunan büyük merkezi cadde, forumlardan geçerek dükkanların önünden iki mil boyunca uzanıyordu. Kumaşçılar, kuyumcular (aynı zamanda tefecilerdi), gümüşçüler, mücevherciler, çömlekçiler, dericiler, hepsi kemerli geçitlerde dükkanları vardı. İpek pazarının yapıldığı Işıklar Evi, ünlü bir yerdi ve bütün gece boyunca aydınlatılırdı. İpek, uzun yıllar imparatorluğun tekelindeydi, ancak imparatorluğun kontrolü altında olmayan dokumacılar da bu alana girmişti.

Çok uzak olmayan Truva'nın zamanından çok önce, burası Hindistan, Çin, İran, Orta Asya, Rusya ve Avrupa ürünlerinin ticaret merkezi ve pazarıydı. MÖ 556 gibi erken bir tarihte, Çin'den gelen gemiler, Keldani Ur'la ticaret yapmak için Basra Körfezi'ne gelmişti.

Bizans olarak da bilinen Konstantinopolis şehri, Avrupa'da Asya'ya doğru uzanan kaba bir üçgen şeklindeydi. Kara tarafında on bir kapılı bir surla korunan yarımada, Marmara Denizi ile Haliç arasında, Boğaz ile Asya'dan ayrılmış bir konumdaydı. Roma gibi Konstantinopolis de yedi tepe üzerine kurulmuştu. Boğaz ve Haliç'e bakan taraflarında bu tepeler nispeten dikti, ancak Marmara Denizi'ne doğru daha hafif bir eğimle uzanıyordu.

Antik çağ coğrafyacısı Strabon, Bizans Körfezi'nin bir geyik boynuzuna benzediğini ve batmakta olan güneşin ışınlarıyla dolduğunda, suyun parlak altın gibi parladığını, boynuzun sularını geçen ve geçen mücevher gibi küçük gemilerle süslendiğini söylemiştir.

"Boğaz'ın adının nasıl verildiğine dair hikayeyi duymadıysanız," dedi Phillip, "bu sizi eğlendirecektir.

Zeus'un metresi Io'nun, Zeus'un karısı tarafından takip edildiği ve bir ülkeden diğerine sürüklendiği, sonunda Boğaz kıyılarına geldiği söylenir. Bir ineğe dönüştürülen Io, suya atladı ve güvenle karşıya yüzdü, bu nedenle boğaza İnek Geçidi anlamına gelen Boğaz adı verildi."

Haliç'in dört mil uzunluğunda ve yaklaşık çeyrek mil genişliğinde olduğunu gördüm. Surlar şehrin deniz tarafında uzanıyordu, ancak surların dışında ve Haliç kıyıları boyunca ticari gemilerin demirlediği veya demir attığı rıhtımlar ve depolar vardı. Ötesinde, su üzerinde kazıklar üzerine inşa edilmiş denizciler için evler ve tatil köyleri vardı. Daha geride, surların suya indiği yerde imparatorluk sarayı bulunuyordu.

Muhteşem binalar vardı: Ayasofya Katedrali, yeni Bazil I Bazilikası ve Kutsal Havariler Kilisesi. Phillip'in evinin bulunduğu bölgenin yakınında Kraliyet Portikosu ve Kraliyet Kütüphanesi vardı. Konstantinopolis'te halk kütüphaneleri yoktu.

Córdoba'da alıştığım kolay entelektüel özgürlüğü de bulamadım. Hayat daha az rahat, yasalar ve geleneklerle kısıtlanmıştı.

Bir gece, Kraliyet Portikosu yakınlarında, Bizanslıların abartılı tarzında dekore edilmiş bir şarap dükkânına gittik. Bir düzine kadar adam oturmuş, içki içiyor ve alçak sesle konuşuyorlardı. Biz de oturduğumuzda, Phillip bir şişe şarap sipariş etti ve sohbeti dinledi. Bazıları kuzeydeki sorunlardan, bazıları ticaretten, metreslerinden veya önceki gece içtikleri şarap miktarından bahsediyordu. Kumar ve sirkten bahsediyorlardı. Birçoğu, Manuel I'in yerine geçmesini umdukları imparatorun kuzeni Andronicus'un yandaşı gibi görünüyordu.

Córdoba'daki entelektüel hareketliliğin ardından, buradaki sohbetler yapmacık ve sıkıcı geliyordu. Kısa sürede huzursuzlanıp şehirden kaçmak istedim, ancak paraya ihtiyacım vardı ve bir gelir kaynağı bulmanın

yollarını düşünmeye başladım. Dinlerken, aklıma birden bir fikir geldi. Kitaplar kıtlıkta ise, neden hafızamdan bazılarını kopyalamayayım?

Kaç tanesini hatırlıyordum? Yazarları yüzlerce yıl önce ölmüştü ve fikirlerinin yeniden dolaşıma girmesinden sadece memnun olurlardı. Bu kitaplardan birkaçını kopyalayabilirsem, amacımı destekleyebilecek konumdaki kişilere sunabilirdim.

Keşişler ve rahipler kitapları kopyalıyorlardı, çoğu ihracat için, ama bunlar dini nitelikteydi. Diğer türdeki kitapları bulmak neredeyse imkansızdı.

Kapı aniden açıldı ve iki adam içeri girdi. Kapının arkasında başkaları da gördüm, belki de bir koruma ekibi. İlki, güzel bir kafası ve muhteşem gözleri olan yakışıklı bir adamdı. Adını önceden haber veren asil bir havası vardı. Bu Andronicus Comnenus'tu. Bardas onun arkadaşıydı.

Masamıza geldiler. Phillip aceleyle ayağa kalktı, ama ben, belki de Bardas'ın orada olması nedeniyle, kalkmadım. Nerede olursam olayım geleneklere uymak benim tarzımdı, ama bu sefer oturmaya devam ettim.

"Kalk!" Bardas öfkeyle emretti. "Andronicus Comnenus'un huzurundasın!"

"Ona saygı duyuyorum, ama benim ülkemde benim konumumdaki insanların kralların huzurunda ayağa kalkması gelenek değildir. Krallar da biz konuşurken sözümüzü kesmezler."

Phillip'in yüzü soldu ve Bardas şok oldu. Andronicus'un sadece meraklı olması onun lehineydi. "Hangi ülkeden geliyorsun? Bu benim bilmediğim bir gelenek."

"Frank topraklarının çok batısındaki Armorica'dan. Benim ailem Druid ailesiydi; geçmiş nesillerde bizler rahipler ve kralların danışmanlarıydık."

Gözleri ilgiyle parladı ve oturdu. "Evet, evet, tabii ki! Hatırlamalıydım! Bütün Druidlerin çoktan öldüğünü sanıyordum."

"Benim ülkem geleneklerin sürdüğü bir ülke, ama eski ritüelleri ve eski bilgileri sadece birkaç kişi aktarıyor."

"Ezbere öğreniliyor, değil mi? Baba oğluna ezberletip öğretiyor?"

"Benim durumumda amcamdan yeğenime. Druidler annemin tarafından geliyordu."

Benim de benzer bir durumda olsaydım, onun kadar meraklanırdım. "İlginçsin. Bu konuyu konuşmak isterim. Druidlerin artık bilinmeyen gizli bilgilere sahip oldukları ve büyük zeka güçleri olduğu yazılmıştır."

Çocukken öğrendiğim bilgileri, hafızamın ötesinde kullanmaya hiç kalkışmamıştım. Córdoba'da bir kitabı çevirmek veya kopyalamak, istesem de istemesem de onu benim yapmak anlamına geliyordu. Gizli bilgiye gelince, onun kullanımında eğitim almış az sayıdaki hayatta kalan kişiden biriydim. Şimdi tam zamanı olabilir.

Burada mucizeler günlük kabul gören bir şeydi ve her türlü gizeme inanılıyordu, bazıları mantıklı, çoğu mantıksız. Şehirde ve çevresinde, eski Yunan ritüellerinin hala uygulandığı tapınaklar vardı. Bunu, konvoyda bulunan Yunanlı tüccarlardan öğrenmiştim.

Andronicus entrikalara batmış, bilgi alıp satmaya alışkın biriydi. "Şehrinize yeni geldim," dedim, "Petchenegler kervanımıza saldırdığında tüm servetimi kaybettim. Kaybımı telafi etmenin bir yolunu bulmalıyım, yoksa şehri terk etmek zorundayım."

"Öyle mi? *Hans-graf* von Gilderstern'in tüccarlarından biri miydin?"

Onun bu bilgiye sahip olmasına şaşırdım, ama o sadece gülümsedi. "Bu tür şeyleri öğreniriz. Öyle olmalı, çünkü birçok düşmanımız var ve Rusya stepleri birçoklarının vatanı. Ayrıca, *Hansgraf* ile ticaret yapmayı dört gözle bekleyenler de vardı. Peki, üzgünüm."

Phillip, ona ve Bardas'a birer bardak doldurmak için bu anı seçti.

Bardas da o anı seçti. "Bu adamın denetçilerden geçmeden şehre girdiğine inanmak için nedenler var."

Andronicus onu görmezden geldi. "Sezar Druidler hakkında yazmıştı." Bana baktı. "Bu bilgiye sahip misin?"

"Halkım eski bir soydu. Bu bilgi, kan yeminiyle nesilden nesile aktarılır."

Bana düşünceli, ölçen, sorgulayan bir bakış attı. "Böyle bir bilgi için çok şey verirdim." Bardas'a döndü. "Cüzdanın," dedi.

Bardas'ın yüzü gerildi, ama isteksizce cüzdanını çıkardı. Andronicus bir an avucunda tarttı, sonra önüme koydu. "Lütfen bunu kabul et. Yakında konuşmalıyız."

Ayağa kalktı. "Gel, Bardas." Bir an durakladı. "Bu eski bilgi mi? Zekayı geliştirmek, hatta geleceği görmek için yöntemler olduğunu duydum. Bu doğru mu?"

"Neyi duyduğunu bilmiyorum." Dikkatli konuştum. "Birçok sırrımız var."

Sonra ayrıldılar, ama Bardas'ın bana attığı bakış saf nefret doluydu.

Phillip sessiz kaldı, sonra çok sessizce, "Sen çok yönlü bir adamsın, Kerbouchard. Senin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum." dedi.

"Beni şöyle düşün. Ben hayatta kalmak zorunda olan bir adamım ve bu yolda, bir adamın yapacağı gibi, biraz şey öğrendim."

"Kumanların saldırısında çok şey kaybettin. Her şeyi kaybettiğini sanmıyorum."

"Bu dünyadaki mallar, Phillip, çabucak kaybolur. Yangın, fırtına, hırsızlar ve savaş her zaman bizimle birlikte, ama zihnimizde sakladıklarımız sonsuza kadar bizimdir.

Kılıcımı bile kaybettim. Geriye kalan tek şey, öğrendiklerim ve bunların nasıl kullanılacağına dair biraz sağduyu."

"Andronicus'u aldatmak tehlikeli olur."

"Onu aldatmayacağım. Belki beklediğinden biraz daha fazlasını, biraz daha azını alacak."

Sessizce oturduk ve ben dedim ki, "Bu adam zeki, ama amatör. Benim bilgimi bir yudumda yutulacak kapsül şeklinde istiyor. O sihir istiyor, Phillip, ama yeterli değil, yeterli değil."

"Onu tanımıyorsun. Ne varsa, onu istiyor ve elde ettiğinde daha fazlasını istiyor."

"Benim bu bilgimi öğrenmesinin, yetenekli bir öğrenciyse on yıl, yetenekli değilse on beş yıl süreceğini öğrendiğinde ilgisi azalacak.

"Böyle bir bilgi acı, açlık ve zihin ve beden disipliniyle doğar. Acıya ve açlığa dayanabilir, ama disipline? Asla!"

"Geleceği görebiliyor musun, Kerbouchard?"

"Kim ister ki? Hayatlarımız, beklenti ve dehşet arasında bir perde barındırır. Beklenti, eşeğin ilerlemesini sağlamak

için önüne asılan havuçtur. Dehşet ise, gözlerini havuçtan ayırırsa göreceği şeydir.”

"Sen karamsarsın."

Elbette, ama bu benim tarzım değildi. Andronicus'un getirdiği bir duygu muydu? Yoksa Bardas'ın mı?

“O halk tarafından seviliyor. Onun imparator olmasını istiyorlar.”

"Halk her zaman kahramanını imparator yapmak ister, ama o imparator olur olmaz, onun yerine başka bir kahraman isterler.

“Eğer bir gün kalabalığın kahramanı olursan, Phillip, şunu unutma: Seni alkışlayan her adam, kemerinde bir suikastçının bıçağını taşır.”

Bölüm 45

Phillip'in sağladığı odada tek başıma, geçimimi sağlamaya başlamak için bir yığın kağıdın üzerine oturdum. Andronicus'un verdiği kese bol miktardaydı, ama ben hediyelere güvenmezdim.

Büyük adamların veya kadınların iyilikleri, bir fahişenin yanaklarındaki kızarıklık gibidir: nadirdir, görmek hoştur, ama güvenilmez.

Gizli bilgilere sahip olmam, beni, ihtiyatlı davranırsam önemli bir konuma getirebilecek bir duruma sokmuştu. Andronicus bir gün imparator olabilirdi ve şimdiden bile gücü Manuel'den sonra ikinci sıradaydı.

O sırada Gurgan Prensi'nin çok mükemmel bir kitabı olan *Kabus Nama'nın* bir kopyasını yapmaya karar verdim.

Başka hiçbir kitap, yaşamın pratik işleri hakkında bu kadar çok şey öğretmiyordu ve Avrupa'yı geçen uzun yolculuğum sırasında bu kitabın sayfalarını defalarca okudum. Yine de başladığımda, Prens'in kralların hizmetini ele aldığı son bölümlerden birini seçtim.

Daha başlamamıştım ki, aklıma bir düşünce geldi ve hemen yazdım. Şüphesiz, şu anki durumum bunu aklıma getirmişti. *Prensiniz herhangi bir anda, onun yanında konumunuzun sağlam olduğunu iddia ederse, o andan itibaren kendinizi güvende hissetmemeye başlayın.*

Bir başka düşünce de, kral ile tartışan kişinin kaderinde yazılı olan zamandan önce öleceğiydi. Bunlar hatırlanması gereken düşüncelerdi ve Manuel'in karakterini, savaşı ve avı seven bir adam olduğunu dışında bilmesem de, Andronicus'a da Bardas'a da güvenmiyordum.

Gece boyunca, sık sık okuduğum kitabın sayfalarını hafızamdan kopyaladım, ama çocukluğumdan beri tam hatırlama konusunda eğitildiğim için bu benim için bir engel teşkil etmedi. Kitaptan bir satır ya da bir düşünce yazmam yeterliydi, içeriği aklıma geri geliyordu.

Göz kapaklarım ağırlaşana kadar yazdım, sonra pencereye gittim, pencereyi açtım ve geceye, şehre baktım. Parıldayan kubbelerin üzerinde, Karadeniz'in karanlık ve yansıtıcı sularının ötesinde, Asya'ya doğru baktım.

Horn'un ağzının ötesinde, karanlıkta gizlenmiş Boğaz ve kaderim yatıyordu. Orada beni sadece babam değil, daha fazlası bekliyordu.

Bu bir sezgi miydi? Eski Druid bilinci miydi? Yoksa beni geri çağıran atavistik bir anı mıydı?

Biz Keltler, uzun zaman önce Orta Asya'dan gelmiştik, en azından eski şarkılarda öyle söyleniyordu. İçimde göç eden halkların izinden geri dönme dürtüsü mü vardı? Orada kaybolan bir şey mi vardı? Bazı balıkların yumurtlamak için doğdukları akarsulara döndükleri gibi ben de geri mi dönüyordum?

Peki ya babam? Çocukluğumun kahramanı olan babam nasıl olacaktı? Yaşlı mı? Gri saçlı mı? Kambur mu? Güçlü vücudu zayıflamış mıydı? Sakat mı? Kör mü?

Andronicus benim için Alamut'un kapılarını açar mıydı? Ya da Manuel? Duyduğum kadarıyla bunu kimse yapamazdı, ama bir köle ne fark ederdi ki? Belki...

Sonunda uykuya daldım.

Soğuk şafak beni uyandırdı. Kuşlar şarkı söylüyordu, iç avludaki çeşmelerden su fışkırıyordu ve ben bir kez daha masama döndüm.

Bu, zihnin en berrak olduğu, ilk ve en büyük açıklığın olduğu saatti. Düşüncelerim bir pınardan akan su gibi akıyordu ve ben yazdım, yazdım, yazdım.

Phillip geldi, ardından yemek getiren bir köle geldi. "Hareket ettiğinizi duydum." Birkaç sayfa aldı. "Bakabilir miyim?"

Okudu, biraz başını salladı. "Bu çok iyi," dedi sonra. "Andronicus'tan sponsor olmasını isteyecek misin?"

"Andronicus değil," dedim, "Manuel."

"*İmparator* mu? Ama onu nasıl göreceksin?"

"Sadece soracağım. Birçok şey, denendiği için yapılmaz."

"Andronicus buna nasıl bakacak?"

"Şüpheyle. Ama ben ne onun ne de Manuel'in hizmetkarıyım. Andronicus bana şimdi güvenmediği için daha fazla güvenmeyecek, hatta beni daha çok takdir edebilir."

"Risk alıyorsun."

"Daha önce de söylediğim gibi. Hızlı bir atım var." Gülümsayarak kağıtlarımı topladım ve masanın bir köşesindeki mermer kağıt ağırlığının altına koydum. "Hadi, şehri gezmeye gidelim."

İki şeyi keşfetme zamanı gelmişti: Safia'nın muhbirinin yeri ve mümkünse Suzanne'e ne olduğu.

"Her zaman tek bir şehirde yaşamak tehlikelidir, Phillip, çünkü orada yaşayanların önemi gereğinden fazla vurgulanır. Çoğu zaman, başkalarıyla karşılaştırıldıklarında, gölgeleri azalır.

"Bir adamın adımları, salonda yalnız olduğunda daha ağır ses çıkarır," diye ekledim.

Bulduğumuz sokak, büyük merkez cadde Mese'den ayrılan dar bir caddeydi. Zeuxippus Hamamları'ndan çok uzak olmayan, dükkanların bulunduğu bir caddeydi.

Girdiğim dükkan küçüktü, birçok ülkeden mallar sergileniyordu ve bizi karşılayan adam bir Pers'ti.

"Bir şey ister misiniz?" Gözleri üzerimde kaldı, çünkü Phillip'in kim olduğu çok açıktı.

"Córdoba malları satıyor musunuz? Belirli bir kalitede bir deri var. Büyük Camii'de kitap ciltlemek için kullanılmış. Bu deri bir hanımefendi tarafından önerildi."

Sergilediği deri mükemmeldi ve Phillip odanın diğer tarafındaki bazı pelerinlere bakıyordu. "Bir vadi" —yumuşak bir sesle konuştum—"Elburz Dağları'nda ve Alamut Kalesi'nde bir köle."

"Kölenin adı?"

"Kerbouchard... benimki gibi."

Duyamayacağı bir mesafede duran Phillip'e bir göz attı. "Köleyi unut. Kaçmaya çalıştı ve şimdiye kadar ölmüş olabilir."

"Vadiye gideceğim."

"Bu senin hayatın." Persli omuz silkti, sonra "Senin bir doktor olduğun bildirildi" dedi.

"Öyleyim."

"Cesur ve atılgan bir adam olarak tanınıyorsunuz."

"Şanslıydım."

"Böyle adamlar çok değerlidir. Yalnız olduğunda tekrar gel."

Hamama doğru döndük ve arkamıza baktığımda, bir adamın dükkandan çıkıp aceleyle uzaklaştığını gördüm. Safia'ya güveniyordum, ama bu Persli hakkında ne biliyordum ki?

Her gün odamın sessizliğinde ya da bahçedeki çeşmenin yanında yazılarımı yazdım, önce *Kabus Nama'nın* bir kopyasını hazırladım, ardından Sun Tzu'nun *Savaş Sanatı'nı*.

Her gün silahlarla egzersiz yapmak için bir oda tutan bir zırhçıya gidiyorduk ve orada eski çevikliğimi geri kazanmak için takla atma alıştırmaları yapıp, kılıcın elimde hafif olması için ağırlık çalışarak kendimi tekrar forma sokuyordum.

İmparatorun Varangian Muhafızlarından birkaçı da aynı amaçla oraya geliyordu. Bunlar, İmparatoru korumak için tutulan Vikinglerdi; hepsi sadakatleri ve dürüstlükleriyle tanınıyorlardı.

Bunlardan biri, adı Odric olan, sık sık benimle kılıç çalışırdı. O, her türlü silahı ustaca kullanan, güçlü ve cesur bir adamdı ve ilk başta beni yeniyordu. Ama gücüm geri döndükçe ve eski becerilerim geri geldikçe, sık sık onu yeniyordum — ama onun yardımına ihtiyacım olduğu için, bunu yapabileceğim sıklıkta yapamıyordum.

Bir gün, zorlu bir dövüşün ardından dinlenirken, savaş sanatı ve öğrettikleri hakkında eski bir kitabı kopyaladığımı ve ne yaptığımı anlattım. Birçok sorusu vardı ve umduğum şey gerçekleşti. Manuel'e benden bahsetti.

İmparator, olağanüstü güçlü ve aktif, savaş ve dövüşle ilgili her şeye ilgi duyan iyi bir askerdi. Odric'e beni kendisine getirmesini önerdi.

Arka kapıdan girip, ağaçların gölge sağladığı, yasemin, gül ve zambakların yetiştiği tenha bir bahçeye geçtik. İmparator, limanı gören bir bankta oturuyordu.

Saçları griydi, ama yakışıklı bir adamdı, yüz hatları keskin ve Andronicus'unkinden daha az klasik bir yakışıklılığa sahipti.

Hızla ayağa kalktı ve bana selam vermek için döndü. Çatlaklı kahverengi yüzündeki gülümseme çizgileri derinleşti.

"Kralın önünde diz çökmeyen ve kralların sözünü kesmeyen birinin huzurunda ayağa kalkmam uygun olur," dedi.

"Majesteleri çok bilgilisiniz."

"Bu imparatorların gerekliliğidir. Söylesene, Andronicus hakkında ne düşünüyorsun?"

"Parlak, ilginç, hatta büyüleyici bir adam, ama tamamen vicdansız ve imparatorluk için olduğu kadar sizin için de tehlikeli."

"Onun benim kuzenim olduğunu bilmiyor musun?"

"Majesteleri, bildiğiniz gibi atalarım kralların danışmanları ve sırdaşlarıydı. Bir kuralımız vardı: Krallarımıza gerçeği ya da doğru olduğuna inandığımız şeyi söylerdik."

"Bu nadir bir nitelik," dedi sessizce. "Krallar tarafından sözünüzün kesilmemesi ve masanın başında oturmanız hiç de şaşırtıcı değil."

"Sadece bilgeliğimizi ve gerçeğimizi sunabilirdik, Majesteleri."

"Öyleyse, Andronicus'a ne yapmamı istersiniz? Onun imparator olmak istediğine inanıyorsunuz, değil mi?"

"Evet, imparator olmak ister. İmparator olmak için yapmayacağı hiçbir şey yoktur. Onunla ne yapmalısınız? Yaptığınız gibi. Onu kesinlikle elinizde tutun. O, tüm düşmanlarınızın odak noktası olacak ve o hayatta olduğu sürece, başka bir odak noktası olması muhtemel değildir.

"Onu tutun, değer verin ve onu izleyerek, arkadaşlarından düşmanlarınızın kim olduğunu anlayacaksınız. Onlar, balın etrafına sinekler gibi ona gelecekler ve o hayatta olduğu sürece başka kimseye gelmeyecekler."

Manuel korumasına döndü. “Haklıydın Odric, bu adam değerli biri.”

Bana döndü. "Onun hem zeki hem de tehlikeli olduğunu söyledin. Komplolarının beni yok edeceğinden korkmam

gerekmez mi?"

"Hayır, Majesteleri. Düşmanınızı, onun sizi tanıdığından daha iyi tanıyorsunuz. Andronicus, kendisinin sizden çok daha zeki olduğuna inanıyor ve bu, onun, onu bir amaç için kullandığınız gerçeğini asla tahmin etmesine izin vermeyecektir. Ayrıca, Andronicus'un eylemlerinden daha iyi planlar yaptığını düşünüyorum.

Manuel ellerini arkasında kavuşturarak durdu. "Ve siz Konstantinopolis'te sadece birkaç haftadır mısınız? Aylarca burada kalsaydınız ne kadar çok şey öğrenirdiniz, düşünmek bile korkutucu!"

"Belki daha az; çok fazla faktör devreye girmeden önce, görüş genellikle daha nettir. Bir zamanlar, dili öğrenmeden önce bir şehri ziyaret etmeyi tercih eden bir adam vardı. Vatandaşlarının yorumlarını duymadan önce şehrin kalitesini daha iyi tahmin edebileceğine inanıyordu. Gördüklerine, duyduklarına ve hissettiklerine güveniyordu."

Petchenegler ya da onun deyimiyle Kumanlar tarafından yenilgimizi sordu. Onların sayılarını, liderlerini ve saldırılarını ayrıntılı olarak anlattım. Geri çekilmemizi, savunmamızı anlattım. Onun bir asker olduğunu bildiğim için, yenilgimizin stratejisini ve taktiklerini açık bir şekilde özetledim.

"Hansgraf'ınız kaybetmek için çok iyi bir adamdı. Bizans'a gelseydi, ona bir ordunun komutasını verirdim."

Bir saatten fazla bir süre savaşlar, insanlar, taktikler ve zafere ulaşmanın yolları hakkında konuştuk.

"İşte," dedi aniden, "şehrimizin zayıflığı burada yatıyor." Haliç'in ötesindeki dar limanı işaret etti. "Gemiler büyük zincirimizin içine girebilirlerse, şehir düşebilir."

Bana keskin bir bakış attı. "Andronicus'u bir dahaki görüşünde bu ziyaretten bahsedecek misin?"

"Eminim ki o bunu bilecektir. Andronicus, birçok casusu olan biridir."

"Peki ne diyeceksin?"

"Sana vermek için bir kitabım olduğunu ve karşılığında bir iyilik beklediğimi söyleyeceğim."

"Kitap Yunanca mı?"

"Şimdi öyle." Kitabı ona uzattım. "Pers kaynaklı."

Sayfaları açtı, göz gezdirdi ve büyülenmişti. Güneş alçaldı, bahçe serinledi. Başını kaldırıp, "Lütfen oturun. Uzun sürecek," dedi. Okumaya devam etti, ara sıra bir iki sayfa geri döndü.

"Bir iyilik mi istiyordunuz? Ne iyiliği?"

"Alamut kalesinden bir köle almak istiyorum ve köleyi alamazsam kaleye girmek niyetindeyim."

Bana sanki aklımı kaçırmışım gibi baktı, sonra başını salladı.

"Köle mi?"

"Babam."

"Bu imkansız. Kale zaptedilemez. Saldırı ile alınamaz ve hiçbir köle oradan canlı çıkamaz. Yıllardır böyle bir köle ya da bana kale ve savunması hakkında bilgi verebilecek birini aradım. Kimse yok. Ayrıca, onların tarikatına üye olmayanların kaleye girmesi yasak."

Ayağa kalktı. "Sana yardım etmek isterdim, ama istediğin şey imkansız. Bir düzine kral bunu denedi ya da planladı. Hiçbiri başaramadı."

Bana kitabı uzattı, ama ben reddettim. "Bu kitap sizin için yazıldı, Majesteleri. Lütfen saklayın."

"Sana borçluyum. Bu kitap çok değerli." Bir süre durdu. "Hizmetimde sana bir yer var."

"Minnettarım, ama ben Alamut'a gidiyorum."

"Paraya ihtiyacın olacak. Atlara ihtiyacın olacak."

"Bir atım var; diğerleri Peçenekler tarafından alındı, ancak" — aklıma bir fikir geldi — "Prens Abaka Khan'a haber verebilirsem, onları geri satın alabilirim."

"Abaka Khan benim sarayıma geldi."

Güneş batmış, su üzerinden serin bir esinti geliyordu. "Halletmem gereken işlerim var. Bu adamı bana getirdiğin için minnettarım, Odric."

Elini uzattı. "Sana yapabileceğim başka bir iyilik düşün. Benim için zevk olacaktır."

O gittikten sonra, arkamızdan kapanan arka kapıdan çıktık. Işıklar, altın hançerler gibi karanlık sulara saplanıyordu. Limandan serin bir esinti yükseliyordu.

"Bir arkadaşın var," dedi Odric.

"Onu sevdim."

"O bir asker, bugün bile benim adamlarımdan üçü kadar güçlü ve benim yaşadığımdan daha uzun süredir imparator."

Sokağın sonunda Odric durdu. "Ben geri dönüyorum, ama dikkatli ol. Sokaklarımız tek başına bir adam için güvenli değil."

"Yalnız değilim," dedim ona, "kılıcım var."

Bölüm 46

Bana göre, her yıl durup kendini değerlendirmek, kendine şu soruları sormak gerekir: Nereye gidiyorum? Neye dönüşüyorum? Ne yapmak ve ne olmak istiyorum?

Karşılaştığım çoğu insan amaçsızdı, kendilerine bir hedef belirlememişlerdi. İlk hedef son hedef olmak zorunda değildir, çünkü bir yelkenli gemi önce bir rüzgârla, sonra başka bir rüzgârla yelken açar. Önemli olan, her zaman bir yere gitmesi, nihai varış noktasına doğru ilerlemesidir.

Şimdiye kadar benim görevim, babamın hayatta olup olmadığını, hayatta ise nerede olduğunu ve onu kölelikten nasıl kurtarabileceğimi bulmaktı.

Bunlar geçici hedeflerdi. *Ben* ne istiyordum? Nereye gidiyordum? Bunu başarmak için ne yapmıştım?

Benimki maceracının günüydü. Sadece birkaç yıl önce, William, namı diğer Fatih, Normandiya'dan İngiltere'ye bir grup maceracı ve paralı asker getirmişti. Cesaretleri, muhakemeleri ve kılıçlarından başka pek bir şeyleri olmayan bu adamlar, zengin toprakları ele geçirip kendi çıkarları için kullanmışlardı.

Başka bir Norman ailesi Sicilya'yı ele geçirmiş ve küçük ama zengin bir imparatorluk kurmuştu. Kılıcı olan, zenginlik ve güce giden yolu açabilirdi ve dünyanın krallıkları bu tür adamlar veya onların torunları tarafından yönetiliyordu.

Dün aç ve paçavra giysilerle geldim; bugün kralların sırdaşı oldum; bir insanın kaderi böyle değişebilir.

Ancak güç, zenginlik ve kralların dostluğu geçici şeylerdir. Zenginlik, başka hiçbir hakkı olmayanlar için bir ayrıcalık iddiasıdır. Soy, kendileri hiçbir şey yapmamış olanlar için

çok önemlidir ve çoğu zaman, soyunu iddia ettikleri ataları, bugün karşılaşsalar evlerine almayacakları kişilerdir.

Büyük aileler genellikle korsanlar, haydutlar veya doğru zamanda doğru yerde bulunan ve bundan yararlanan enerjik köylüler tarafından kurulmuştur. Kurucu, çoğu durumda torunlarına hor bakardı.

Benim için amaç öğrenmek, görmek, bilmek ve anlamaktı. Denizden ayrılan bir geminin yelkenini gördüğümde kalbim çarpardı ve boğazım düğümlenirdi.

Bir insanın hayatı bir noktaya kadar çevresi, kalıtımı ve çevresindeki dünyadaki hareketler ve değişiklikler tarafından şekillenir; sonra, hayatının kilini istediği şekle getirmek onun elinde olan bir zaman gelir. Sadece zayıf insanlar ebeveynlerini, ırklarını, zamanlarını, şanssızlıklarını veya kaderin tuhaflıklarını suçlarlar. Herkesin gücü dahilinde, bugün ben buyum, yarın da böyle olacağım diyebilir. Ancak bu dilek, eylemlerle hayata geçirilmelidir.

Birkaç hafta içinde ya babam özgür olacaktı ya da ben ölecektim.

Bunun ötesinde bir planım yoktu, ancak içimde Doğu'ya doğru ilerlemek, Hindistan veya Cathay gibi uzak diyarlarda kaderimi aramak için bir dürtü vardı.

Kadınlar mı? Ah, kadınlar rüyaların malzemesiydi, sevilmek için yaratılmışlardı ve gerçekliğin vaat edilenden daha az olduğunu söyleyebilen kişi ne aşık ne de hayalperestti.

Aziza, Sharasa, Valaba, Safia, Suzanne... Diğerlerini sevdiğim için herhangi birini daha az sevmiş miydim? Her biri, kendi tarzında, benim eğitimime katkıda bulunmamış mıydı? Takdirime? Bugün bile her birini hala sevmiyor muydum? En azından biraz.

Kaderim neredeydi? Suikastçıların Vadisi'nin ötesinde nerede?

Hindistan'da mı acaba? Çöllerin ötesindeki o uzak ülkede mi? Orada öğrenecek çok şey vardı ve koyu gözlü, yumuşak dudaklı kızlar vardı; palmiye ağaçları, beyaz kumlu plajlar ve yumuşak dalgalar vardı. Garip kokular ve seslerle dolu orman geceleri, suya dalan kürekler ve yaprakları karıştıran ticaret rüzgarları vardı.

Uzak diyarlara gitmek isteyen, o uzak diyarlara kalbinde yer vermelidir. Sıcak, toz ve mücadele bunun bir parçasıdır; güzellikleri elde etmeye değer kılan da bunlardır.

Birçok gecenin sessizliğinde, her zaman yanımda taşıdığım, yağmurluk kılıfında güvende olan haritalarımı çıkardım. O haritaları inceledim, ama başka bir harita hazırladım.

Alamut kalesinin haritasını hazırladım, burada bir kelime, orada bir yorum gibi parçaları bir araya getirdim, ama duyduğum hiçbir şey önümdeki yol için iyiye işaret değildi. Kilometrelerce çevresindeki köylüler onların dostları ya da mezhebinin üyeleriydi, her biri birer casustu. Kale sakinlerinin haberi olmadan yaklaşmak imkansızdı.

İmparator Manuel, hediyemi iki hafta boyunca görmezden geldi. Neredeyse unutmuştum ki, Odric Varangian Muhafızları'ndan diğerleriyle birlikte kapıma geldi ve onlarla birlikte Safia'nın bana verdiği sevimli Arab atlarım, aygır ve diğer iki kısrak da vardı.

Konstantinopolis'te giyilen tarzda brokar bir pelerinle sarılmış, üzerine oyma yapılmış ve muhteşem bir kını olan mücevherli bir kılıç vardı. Kılıç Toledo çeliğinden yapılmıştı ve eskiden sahip olduğum kılıçtan daha kaliteli bir kılıçtı. Yanında birkaç altın kesesi de vardı.

O gece Andronicus'tan akşam yemeği daveti geldi.

Zeuxippus Hamamları'nın yakınındaki dükkânı birkaç kez ziyaret etmiştim. Bazıları bu hamamların adının ünlü bir Megara şefi olan Zeuxippus'tan geldiğini söylerken, diğerleri "atların boyunduruğu"ndan geldiğini söylüyordu, çünkü geleneklere göre hamamlar, Herkül'ün Diomed'in ateşli atlarını boyunduruk altına alıp evcilleştirdiği yerde bulunuyordu. Hamamlar İmparator Severus tarafından inşa edilmiş ve Konstantin tarafından yeniden inşa edilmişti. 562'deki Nika isyanı sırasında tamamen yıkılan hamamlar, Justinianus tarafından daha da güzelleştirilerek restore edildi. Hamamlar, Hipodrom'un biraz doğusunda bulunuyordu.

Persli ile konuşurken, onun ses tonunun değiştiğini fark ettim. Artık benim yapmak istediğim şeyin imkansız olduğunu bana ikna etmeye çalışmıyordu ve bu durum şüphelerimi uyandırdı.

Gücüm geri gelmişti. Haftalarca iyi beslenme, egzersiz ve kılıç dövüşü, kaslarımı eski haline getirmişti.

Andronicus'un verdiği akşam yemeğinde, siyah ve altın renkli büyük desenli brokar ve daha küçük brokar desenli muhteşem bir tunik giydim. Başımda, yüksek taçlı, türban benzeri, dik kenarlı bir şapka vardı. Şapka ve kenarları ipekti, kenarları mücevherlerle süslenmişti.

Phillip de aynı derecede göz alıcı bir kostümle benimle birlikte geldi.

Andronicus'un en nadir yemekleri, en kaliteli şarapları ve en baştan çıkarıcı dansçı kızları sunduğu akşam yemekleri hakkında çok şey söylenmişti. Belki de tarihte hiçbir dönemde bu kadar çok yazar tarih yazımına ilgi duymamış ve çoğu da son derece iyi yazmamıştı.

Bir sedyeyle, silahlı muhafızların arasında mermer salonlara girdik. Konukların toplandığı yerde gördüğüm ilk kişi neredeyse Bardas'tı.

Beni selamlamak için karşıma geçti ve bir düzine insanın önünde, "Ah, Dilenci, pazarda sana bir bozuk para attığımdan beri çok yol kat etmişsin!" dedi.

Gözler bana çevrildi, yabancıların soğuk gözleri.

"Teşekkürler, Bardas" — eğildim — "gerçekten de çok yol kat ettim, ama seni hala aynı yerde, üstlerinin parmaklarından kırıntıları yalarken buluyorum."

Bunun üzerine, şoktan yüzü gergin, gözleri cam top gibi olan onu bırakıp yoluma devam ettim.

"Bravo!" diye fısıldadı Phillip. "Birçok kişinin yapmak istediği şeyi yaptın, Bardas'ı yerine koydun!"

Arkamdan koşan ayak sesleri geldi ve Bardas omzumu tuttu. "Tanrılar adına! Eğer zeka düellosu istiyorsan, al sana!"

"Üzgünüm, Bardas. Silahsız bir adamla asla dövüşemem!"

Oda kahkahalarla çınladı ve Bardas sanki bana vurmak istercesine elini kaldırdı. Ben hareketsizce durup, onun gözlerine bakarak bekledim. Elini indirdi ve sert adımlarla uzaklaştı.

Andronicus oturduğu yerden kalktı ve masanın başına doğru bir işaret yaptı. "Gel!" dedi, biraz alaycı bir tonla, "Ben kral değilim, Kerbouchard, ama masanın başına oturmanı teklif ediyorum! Andronicus'un Druid'e kraldan daha az davrandığı asla söylenmesin."

Oturduğumda, "Bardas'a çok sert davrandın," dedi.

"Bunu kendisi istedi. Bir yabancı ile kavga etmeye niyetliysen, onun kolunun uzunluğunu iyi hesaplamalısın."

"Evet, evet, haklısın. Söylesene Kerbouchard, şehrimiz hakkında ne düşünüyorsun?"

"Muhteşem! Ama kimsenin buna gerçekten inandığını sanmıyorum. Felaket bekleyen bir şehir gibi görünüyor."

Birçok şey hakkında konuştuk. Zarif, esprili bir konuşmacıydı, ara sıra parlak içgörüler ve zengin bir bilgi birikimi sergiliyordu. Manuel'den daha keskin ve zeki bir zihni vardı, ama daha az disiplinliydi. Kendinden daha aşağı olanları hor görüyordu, bu özelliği Manuel'de yoktu, o tüm insanlara saygı duyuyor gibiydi.

Artık 1180 yılındaydık ve Manuel 1143'ten beri başarılı bir şekilde hüküm sürüyordu. Her açıdan birbirinden çok farklı olan bu kuzenler beni büyülemişti. Manuel, Andronicus'un sahip olmadığı tüm istikrar ve sağduyuya sahipti. Manuel hatalar yapabilirdi, ama bunlar asla önemsiz hatalar olmazdı. Andronicus, imparatordan üstün olduğuna emindi ve bu nedenle sürekli olarak alt ediliyordu.

Diğer şeylerin yanı sıra, pişirilip parçalanmış tavuk göğsü, süt ve şekerle karıştırılıp koyulaşana kadar pişirilmiş, pudra şekeri ve gül suyu ile servis edilen bir yemek yedik.

Ayrıca, Türk kökenli bir tatlı olan *Kazan dibi* de vardı.

Bir düzine et yemeği, birkaç tavuk, balık ve meyve vardı; bazıları daha önce görmediğim garip meyvelerdi, bazıları ise olgun incirlerin bal tatlısı uçlarıydı.

Andronicus, Procopius ve Menander'in karşılaştırmalı yazıları üzerine kısa bir tezi bitirdi ve ara sırasında ben de bilgi almaya karar verdim.

"Peki ya günümüz? Anladığım kadarıyla imparator son zamanlarda Latinleri kayırıyor ve bu durum huzursuzluk yaratıyor."

"Bu Manuel'in bir zayıflığı. Bizanslılar Latinlere karşı hiçbir sevgi beslemiyor. İmparator olsaydım, güneydeki kaleleri, özellikle Anamur, Camardesium, Til Hamdoun ve

Saône'yi geri alırdım. Bu kaleleri ele geçiren, geri kalanları da kendiliğinden ele geçirir."

"Saône'yi bilmiyorum."

"Eskiden Bizans kalesiydi, Franklar tarafından ele geçirilip geliştirildi. Antakya'nın güney girişlerini koruyor."

"Güçlü bir şekilde savunuluyor mu?"

"Savunma sistemleri son zamanlarda geliştirilmiş. Comtesse de Malcrais geri dönüp güçlü bir paralı asker grubu kurmuş." Bir süre durdu. "Bu grubun başında, Lucca adında bizim tanımadığımız bir yabancı var."

Lucca! Ama onu savaş alanında düşerken görmüştüm! Yine de... ben de düşmüştüm.

Suzanne, Lucca ve kervanın hayatta kalanlarını işe almışsa, Saône'yi sıradan bir saldırıya karşı savunabilecek oldukça yetenekli bir güce sahip olurdu.

Lucca bir korsan, bir hayduttu, ama müzakere becerisiyle başarılı bir tüccar olmuştu. Daha iyi bir yardımcısı bulmak zor olurdu. Kervanın bazı adamları teknelere kaçmıştı. Bir ara suda üç düzine adam olmalıydı ve Lucca onların doğal lideri olurdu.

"Lucca'yı tanıyorum," dedim. "Onu küçümsemeyin. O yetenekli bir savaşçı, yüzlerce savaşın gazisi."

Bir köle kadehimi doldurdu. "Şerefine, Andronicus! Başarılar dilerim!"

Gözleri eğleniyordu. "Peki ya Saône'a saldırırsam?"

"Tavsiyem mi? Müzakere et. Ele geçirmektense anlaşma yapmak daha kolay olur."

Gülümsedi. "Tavsiyen iyi, Kerbouchard, ve zamanı geldiğinde Comtesse de Malcrais'e bunun senin tavsiyen olduğunu söyleyebilir miyim?"

"Kontes," dedim dikkatlice, "Signor Lucca gibi, benim söylememe gerek kalmadan müzakerenin faydalarını takdir ediyor.

"Lucca," diye ekledim, "tanıdığım en tehlikeli ve zeki savaşçılardan biridir. Onun tuttuğu bir pozisyonu ele geçirmenin maliyeti, değerinden çok daha fazla olacaktır. Özellikle de Comtesse, çoğu durumda Bizans'ın pozisyonunu kendi pozisyonu olarak görecektir."

"Söylesene Druid," dedi Andronicus hafif bir sesle, "geleceği görebildiğin doğru mu? Eskiler bunu yapabilirdi derler. Sen de onlardan mısın?"

"Bu yöntemi öğrendik ve bir yöntem var. Ama ben bunu hiç denemedim."

Birkaç dakika sessiz kaldı, diğerlerini izledi. Bardas odanın diğer ucunda oturmuş, ona nefretle bakıyordu.

"Merak etmiyor musun?"

"Kim değil ki? Ama ben kaderimi şekillendirmeyi, bunları kullanarak biçimlendirmeyi tercih ederim" —ellerimi kaldırdım—"çünkü bir insanın kaderi birçok şey olabilir, bir yol belirlenmiş olsa da, insan değişebilir. İlginçtir ki, çok azı değişir."

"Kaderimi okuyabilir misin, Druid?"

Phillip, Bardas'tan çok uzak olmayan bir yerde iki adamla konuşuyordu. Bardas, benim duyamadığım bir şey söyledi, ama Phillip kızardı.

"Bardas," dedim, "aptalın teki. Şimdi de arkadaşımla sorun çıkarmaya çalışıyor."

Andronicus omuz silkti. “Bardas benim arkadaşım.”

"Phillip de benim."

Bana baktı, gözleri tamamen soğuktu. "Kerbouchard'ın arkadaşı olmak önemli mi? Ya da Andronicus'un?"

"Kerbouchard için," diye soğukkanlılıkla cevap verdim, "Kerbouchard'ın arkadaşı olmak daha önemlidir."

Tavrı değişti. "Bir sorun çıkarsa, sen karışmayacaksın. Bu benim emrim."

Ayağa kalkarak onun karşısına geçtim. "O zaman izin verir misin? Phillip ve ben gidiyoruz."

Cevap vermedi ve Phillip'in gözüne bakarak başımı eğerek kapıyı işaret ettim. Gerçek bir rahatlama ifadesiyle bana katılmak için harekete geçti. O bunu yaparken, Bardas öfkeyle kızaran yüzüyle ayağa fırladı.

"Git o zaman, seni orospu çocuğu, ben..."

Peşimizden atladı ve bize yetişti. Elimi ters çevirip ağzına vurdum, dudağını yararak kanı her yere sıçrattım. Oturur pozisyona düşen adam, elini ağzına götürdü ve kana baktı.

Andronicus ayağa kalkmıştı. Birkaç askere işaret etti. "Onu alın!" diye emretti. "Ve sokağa atın!" Phillip'i işaret etti. "Ve onu da!"

Tamamen küçümseyici bir tavırla arkasını dönmeye başladı.

Aniden, elinde kılıcıyla askerlere karşı durup, atılmaktansa ölmeyi göze alarak, bana daha önce hiç başıma gelmemiş bir şey oldu.

Önümde, beni şok edecek kadar çarpıcı ve korkunç bir görüntü belirdi. Korkunç öfkemle birlikte bu görüntü ortaya

çıkmıştı. Bu gerçekten bir önsezi miydi? Yoksa öfkeden doğan bir dilek mi?

İfadem askerleri durdurdu, Andronicus bile durakladı. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Geleceğini sordun. Ben gördüm."

Gözleri ateşli ve hevesli bir şekilde bana doğru geldi. "Ne oldu? Ne gördün? *Söyle* bana!"

"Bilmek mi istiyorsun? Bu, kendi isteğimle hiçbir adama sunmayacağım bir şey."

"Söyle bana."

"Senin yüzüne sahip bir beden gördüm, kalabalık tarafından parçalanmış canlı bir beden. Bazıları seni sopalarla dövüyor ya da bıçaklıyordu; bazıları burnuna ve ağzına gübre sokuyordu; bazıları kaburgalarının arasına tükürüyordu ve bir kadın yüzüne kaynar su döküyordu. Hâlâ hayattaydın, Hipodrom'da iki direk arasındaki bir kirişe baş aşağı asıldın ve sonra bir seyirci kılıcını ağzına soktu ve vücuduna doğru yukarı doğru savurdu!"

"O zaman imparator muydum?"

"Evet," diye cevapladım, "imparatordun."

"O zaman buna değdi," dedi ve benden uzaklaştı.

Bölüm 47

GECE NE KADAR SESSİZ! Altın Boynuz'un karanlık suları üzerinde hilal ayın altını ne kadar saf! Uzak yıldızlar ne kadar parlak!

Etrafımda karanlıkta dalgalanan sular, gölgeli tekne gövdeleri, uyuyan adamların mırıldanmaları vardı.

Hiçbir şey hareket etmiyordu, hiçbir şey kıpırdamıyordu, sadece su, sadece Asya'dan esen yumuşak rüzgâr. Uzak pencerelerin parlak olduğu yerde boş gözler, geceye açık, kapaksız gözler ve ben, yalnız, karanlık bir pelerinin kıvrımlarına sarılmış, bekliyordum.

Konstantinopolis uyuyordu; Bizans İmparatorluğu güzel sularının yanında uyuyordu, güvende, güçlü, bir barbar halkı diğerine karşı oynatıyor, onları satranç tahtasındaki taşlar gibi hareket ettiriyor, ağır göz kapaklarının arkasından sıkılmış bir eğlenceyle izliyordu.

Bu gece Konstantinopolis'teki son gecem olacaktı. Diğer pek çok yerde olduğu gibi, ben de sadece bir yolcuydum. Bir dilenci olarak gelmiştim, imparatorun dostu, kuzeninin düşmanı olarak ayrılıyordum.

Kemerimin etrafı altınla kaplıydı. Kuşağımın ceplerinde altın vardı; altın başka yerlerde de saklıydı. Atlarım kiraladığım teknenin üzerindeydi, az sayıdaki eşyalarım da oradaydı. Ayrılmamdan sadece bir saat vardı.

Önümde ve Karadeniz'in karşısında Trabzon uzanıyordu. Ötesinde, güney ve doğuda Hazar Denizi'ni çevreleyen dağlar vardı ve o uzak Elburz Dağları'nın yükseklerinde, Suikastçıların Vadisi ve Alamut Kalesi bulunuyordu.

Gece serindi. Karanlık suya ışık huzmeleri düşüyordu; tekneler halatlarını çekiyorlardı. Karanlık pelerinimin altında kılıcımın kabzasını aradım. Andronicus Comnenus'un evinden ayrılırken, elime bir şey sıkıştırılmıştı.

Hızla dönüp baktığımda, tanıdık kimseyi, bana o şeyi vermiş olabilecek kimseyi görmedim, sadece ifadesiz, dikkatli gözler gördüm.

Tahtırevanımız bekliyordu, ama ben Phillip'i omzundan tutup karanlık bir sokağa kaçtık ve Hipodrom'u hızla geçtik. İkimiz de aptal değildik ve Bardas'ı ölümcül bir düşman edinmiştik. Sonunda Baharatlar Sokağı'nda yavaşlayıp yürümeye başladığımızda, onu uyardım: "Benimle birlikte şehri terk etsen iyi olur. Seni öldürecekler."

"Nereye gideyim? Bu şehir benim evim, hayatım. Başka bir yer bilmiyorum."

"Eğer Eyoub'dan manzarayı tercih edersen." Omuz silktim. Eyoub, Haliç'e bakan mezarlıktı. "Bak," dedim ona, "bizi birlikte arayacaklar. Ben planladığım yoldan gideceğim, ama sen Saône Kalesi'ne git. Comtesse de Malcrais ve Lucca'ya seni benim gönderdiğimi söyle."

"Belki... evet, gitmeliyim. Silah kullanımı ve savaşma konusunda eğitim aldım ama hiç kullanmadım. Ayrıca mülk yönetimi konusunda da eğitim aldım."

Bir Levanten, bir ücret karşılığında atlarımı yurt dışına çıkarmıştı. Gece yarısı yola çıkacaktık. Phillip'in evindeki odada, Andronicus'un evinde elime tutuşturulan notu gözden geçirdim.

Alamut'a gitme! Bu senin ölümün anlamına gelir.
S.

Safia'nın akıcı el yazısıyla Farsça yazılmıştı.

Alamut'a gitme... Seçeneğim var mıydı? Alamut'a gitmek benim kaderim değil miydi? Bu yıllar benim için Alamut'a hazırlık olmaktan başka ne anlama geliyordu ki?

Beni iyi tanıyan Safia'nın uyarısı, orada beni bekleyen şeyden ne kadar çok korktuğunu gösteriyordu. Safia boşuna

korkmuyordu, ben de öyle. Dolayısıyla, korkulacak ne varsa, korkmaya değer bir şeydi.

Gölgeler gölgelerden ayrıldı; gölgeler bana doğru hareket etti ve zırhların belirsiz bir parıltısı vardı. Ölmek gerekiyorsa, altın ay ışığının altında Haliç'in rıhtımlarından daha iyi bir yer olabilir mi?

Kılıcım çelikten bir parmak gibiydi, yükseliyordu...

"Hayır, Kerbouchard, seni güvenli bir şekilde uğurlamaya geldik."

Odric karanlıktan çıktı, arkasında bir düzine adam vardı. "İmparator emretti, ama biz kendimiz gelmeyi planlamıştık."

Varangian Muhafızları'nın adamları, kuzey ülkesinin adamları. Odric'in babası da bir korsan olmuştu.

"Sen cesur bir adamsın, bu yüzden İmparatorumuz seni seviyor. Eğer buraya tekrar gelirsen, onun yanında bir yerin olduğunu söylememi istedi."

"Bu gece olanları duymuş mu?"

"Elbette. Tüm Bizanslıların casusları vardır ve her Bizanslı kendisi bir casustur. Herkes herkese karşı entrika çevirir. Bu Bizans'ın eğlencesidir, onların oyunudur."

Odric, gemide Levanten gemi kaptanıyla karşı karşıya geldi. "Beni tanıyor musun?"

"Seni gördüm," dedi Levantlı somurtkan bir şekilde.

"Bu adamı Trabzon'a sağ salim ulaştır, yoksa kendi boğazını kes ve gemini batır. Eğer sağ salim ulaşmazsa, seni bulur ve küçük parçalar halinde köpeklere yem ederiz. Anladın mı?"

BU GECE, kenarları işlemeli hafif yünlü kumaştan bir tunikle kaplı zırh giymiştim. Bacaklarımda yumuşak botlarla kaplı çoraplar vardı ve önü fibula ile tutturulmuş yarım daire şeklinde bir pelerin giymiştim. Pelerinim siyah, tunik ve çoraplarım ise bordo renkti.

Teknemiz iskeleden sessizce ayrıldı ve Horn'dan Boğaz'ın daha güçlü sularına doğru ilerledi. Yüzüme esen rüzgâr serin ve ferah geliyordu. Kıç tarafına doğru ilerleyerek Levantine'in yanında durdum. "İyi hissettiriyor," dedim. "Ben bir geminin güvertesinde doğdum."

"Sen mi?" Şaşırmıştı. "Seni soylu bir ailenin genç bir müsrifi sanıyordum."

"Son olarak, tüccar bir ticaret adamıydım." Dinyeper Nehri'nin ağzını işaret ederek, "Petchenegler tarafından yok edildik," dedim.

"Duydum... kötü bir olay."

Atlarım geminin ortasında ahırda duruyordu, yanlarına gidip onlara sebze parçaları yedirdim. Ayesha yanıma sokuldu, aygır da dostça bir şekilde kolumu ısırdı. Sonunda öne geçip pelerinimle örtündüm ve uykuya daldım.

Gri şafakta uyandım. Deniz dalgalanmaya başlamıştı. Su sıçramaları yüzüme çarpıyordu ve dudaklarımda bıraktığı tadı sevdim, uzak Atlantik kıyıları ve evimi hatırlattı bana.

Levantini öne çıktı. "Türklerden tehlike var," dedi. "Denize daha fazla açılacağız."

Bizans İmparatorluğu, Yunanistan'ı ve kuzeyde Tuna Nehri'ne kadar, batıda Adriyatik Denizi'ne kadar ve Manuel I döneminde Dalmaçya dahil Adriyatik kıyılarını elinde tutuyordu. Asya anakarasında, Antakya'nın biraz aşağısındaki kıyıları ve iç kesimlerdeki bazı bölgeleri elinde

tutuyordu. Karadeniz kıyıları Trabzon'a kadar onlara aitti, Kırım'ın bazı bölgeleri de öyle.

İç kesimlerde, Anadolu, başkenti İkonium olan Selçuklu Türk İmparatorluğu'nun elindeydi. Bu Türkler, Orta Asya'dan güneye göç eden ve savaşarak topraklarını ele geçiren vahşi bir göçebe kabileler grubuydu.

Trebizond kalesi, şiddetli yağmurlar yağdığında sel sularını denize boşaltan iki derin vadinin arasındaki bir yaylada bulunuyordu. Yaklaştıkça ön planda rıhtımlar, depolar, denizciler için tatil köyleri, gemilere ve balıkçı tekneleri için malzeme satan dükkanlar görünüyordu. Yaylanın eteklerinde ve tepesinde, duvarları sarmaşıklarla kaplı zengin tüccarların duvarla çevrili evleri vardı.

Kalenin duvarlarının ötesinde Bizans kiliselerinin kuleleri görünüyordu. Yağmur yağarken öğleden sonra geç saatlerde karaya çıktık. Kışlık veya yağmurlu havalarda giyilen, koyu kırmızı, daha ağır bir kumaştan yapılmış, şapka gibi bir pelerin olan *birrus* giymiştim. Bu pelerin, miğferimin üzerine geçebilen bir başlığı vardı.

Karaya çıktığımızda bir rampa indirildi ve ben atlarımı aşağı indirdim. Limanda dolaşan birkaç kişi durup izlemeye başladı ve ben tedirgin oldum, çünkü atlarım muhteşem hayvanlardı ve muhtemelen yorumlara neden olacaktı.

Böyle kasvetli bir günde bile kıyılar, yığınla mal, yükleyen ve boşaltan develer ve kalabalık tüccarlarla doluydu. Ayesha'ya binip diğer atlarımı da yanıma alarak, iç kesimlere giden dar bir sokak seçtim. Arkama baktığımda, sokakta tek başına duran bir adamın beni izlediğini gördüm.

Her yerde casuslar ve hırsızlar olacaktı.

Kılıcım ve hançerimin yanı sıra bir yay ve bir ok kılıfı da taşıyordum. Doğuya doğru giderken, Trabzon'a giden birkaç deve kervanını geçtim. Gece yarısı yoldan saptım ve söğüt ağaçlarının arasında bir *vadiye* kamp kurdum.

Atlarım için ot vardı, bir tepe ve söğüt ağaçları ile çevrili küçük bir alan vardı. Yakacak topladım, koyun eti kızartıp yedim, sessizliğin tadını çıkardım.

Kiros'un ölümünden sonra geri çekilen Ksenofon'un On Binleri, bu yerin yakınlarında onları çıldırtan yabani bal yediler. Bal yiyenlerin hepsi kusma ve ishal nöbetleri geçirdi ve ayakta duramadılar. Az yiyenler sarhoş gibiydiler, diğerleri geçici olarak delirdi ve birkaçı öldü. Ermenilerden öğrendiğime göre bal, açelyadan yapılmıştı ve uyuşturucu madde içeriyordu.

Sırt çantamdan temiz giysiler çıkardım, zırh ve pelerin hariç Bizans kostümünü çıkardım, bir kuşakla bağlanan bir *burdah* veya iç pelerin giydim, sonra *aba* veya uzun dış pelerin giydim. Kuşağın altında, Şam hançerim dışında evimden getirdiğim tek eşya olan eski deri kemerim gizliydi. Sonra bilgin türbanını tekrar taktım ve türbanın üzerine bir ucu çene altına çekilip sol omzun üzerine düşen bir eşarp olan *taylasan'ı* ekledim.

Taylasan, yargıçlar ve ilahiyatçılar tarafından giyilirdi ve sorgulama veya saldırılara karşı bir ölçüde güvenlik sağlardı. Benim benimsediğim kimliğe, yani doktor ve bilgin ibn-Ibrahim'e çok yakışıyordu. Bu rastgele bir seçim değildi, çünkü Alamut'un kapılarını açabilmemin tek yolu bir bilgin olarak girmekti. Ancak o kapılardan içeri girdiğimde, en ufak bir hatamda beni paramparça etmeye hazır fanatiklerle çevrili olacaktım.

Küçük ateşimin başında kambur otururken, umutsuzluğun soğuk elini hissettim. Alamut'a girme mucizesini gerçekleştirebileceğimi ummakla ne kadar aptalmışım?

Bildiğim her şeyi tekrar tekrar gözden geçirdim ama hiçbir çözüm bulamadım. Tek umudum, sezgisel yetenekleriyle tanınan ve simyaya ilgi duyduğu söylenen Rashid-Ad-din Sinan'ın bizzat davet etmesi gibi uzak bir ihtimaldi.

Bu konuda çarşı dedikodularından başka bir şey bilmiyordum ve Tebriz'de durup kendimi o şehirde ibn-Ibrahim olarak tanıtmam gerekiyordu. Orada Yaşlı Adam'ın casusları beni rahatça gözlemleyebilirdi.

Alamut'un kapılarına girdiğimde, eğer şanslıysam, her saniye tehlikeli olacaktı.

Prens Ahmed'in kalesindeki Aziza, Saône Kalesi'ndeki Suzanne, Córdoba'nın salonlarındaki Valaba, ara sıra beni düşünüyorlar mıydı? Ama kim, bir iki günlüğüne ortaya çıkıp sonra kaybolan bir gezgini hatırlar ki? Benim geçişim, bir bahçedeki gölge gibiydi, kim hatırlayabilirdi ki? Ya da neden hatırlasınlar ki? Benim için her zaman böyle mi olacaktı? Ben sadece bir yoldan geçen miydim?

Birisi geri dönüp aynı yere tekrar ayak basarsa, orada duran o mu olur, yoksa bir yabancı mı?

Armorica yine Armorica olacaktı; Brignogan'ın kumları yine Brignogan'ın kumları olacaktı, ama Kerbouchard ne olacaktı?

Elimdeki büyük kürek, altımdaki pisliğin kokusu, Aziza'nın kolları, Córdoba'nın büyük kütüphanesinin kitapları, kemiği delen kılıç... ya da İspanya'daki yağmurla yıkanmış uçurum. O yerlerde benden ne kadar kalmıştı ve ne kadarını buraya, belki de ölümümü getirecek olan buraya getirmişti?

Hansgraf ve onun Beyaz Ticaret Şirketi'nin öldüğü kanla ıslanmış çimlerde benden ne kadar kalmıştı? Beni yere serip, aşağılayıp, dövüp, direnemem için çaresiz bıraktıkları o çamurlu açıklıkta benden ne kadar kalmıştı?

Kemiklerimin orada kalıp kurtlar ve akbabalar tarafından parçalanmaması şansdan başka bir şey miydi? Bir çubuk ateşe düştü, kıvılcımlar sıçradı.

Hiç ait olduğum bir yer bulabilecek miydim? Yoksa rahatsız bir ruh gibi dünyayı dolaşmaya mahkum muydum?

Aradığım kişiyi bulabilecek miydim? Benim için herkesten ve her şeyden daha önemli olan kişiyi?

Hah! Böyle hayaller kurmak çocukça mıydı? Hayatta olduğum için şanslıydım ve babamı kurtarıp sağ salim kaçarsam, daha da şanslı olacaktım. Peki ya yürüyen davul?

Onun ritmini tekrar duyacak mıydım? Ve duyarsam, çantamı alıp onu takip edecek miydim?

Peki ya *Hansgraf*? O da onu duydu mu? O davul bizi Avrupa'dan Asya'ya, ölümün kapılarına kadar götürdü.

Bölüm 48

İlk kez yabancı bir şehre girmenin heyecanını kim inkar edebilir? Ya da yabancı bir limana ayak basmanın?

Ve Tebriz'in güzelliği? Kuzey, güney ve doğuda kırmızımsı, turuncu tonlu tepeler, yemyeşil meyve bahçeleri ve bahçelerle çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu. Tebriz, dağlardan akan derelerle sulanan bir mücevher gibi bir şehirdi.

Ben, Mathurin Kerbouchard, şimdi ibn-Ibrahim olarak bilinen, hekim, bilgin, İslam'ın kutsal yerlerine hacı olan ben, bu şehre gelmiştim.

Tebriz'in surları on milin üzerindeydi, on kapıdan giriliyordu ve surların dışında, her biri onu sulayan dereye göre isimlendirilmiş yedi bölge vardı.

Hızım yavaşladı, çünkü ben bir bilginim ve konumuma yakışır şekilde ağırbaşlı davranmam gerekiyordu. Burada olanlar Alamut'un kapılarını açabilirdi.

Ancak yaklaştıkça, dikkatleri çeken benim aygır ve kısraklarımdı, çünkü bu muhteşem ırkı bilmeyen hiçbir Arap yoktu. Atlar, bir bilgin olarak benim konumuma uymuyordu, ancak beni zengin ve önemli bir adam olarak kabul ettirmekte büyük rol oynadılar. Bu tür kısraklar için savaşlar yapılmıştı ve ben üç tane kısrak ve bir aygır sahibiydim.

Ne sağa ne sola bakarak sokaklara girdim ve dünyadaki en güzel çarşılardan biri olan Ghazan'ın büyük çarşısından geçtim. Nereye baksam renkli giysiler giymiş insan kalabalığı vardı ve her ticaret çarşının farklı bir köşesinde yer alıyordu. Kuyumcuların çarşısına vardığımda, o kadar muhteşem bir mücevher koleksiyonu gördüm ki, durup sadece mücevherlere değil, onları sergileyen güzel köle kızlara da bakmak için durdum.

Her kız güzelliği ve vücudunun simetrisi nedeniyle seçilmişti ve bu köleler, pahalı bileziklerini sergilemek için bu tarafa o tarafa dönerek poz veriyorlardı.

Yakınlarda sadece parfüm satılan başka bir çarşı vardı. Nard, paçuli, mür, tütsü, amber, misk, gül ve yasemin... Kokuların sayısı sayılamazdı. Kitapçıların olduğu bir sokak, deri eşyaların olduğu başka bir sokak ve halı dokumacılarıyla dolu birkaç sokak vardı, bu da bana namaz halısı bulmam gerektiğini hatırlattı.

Yola devam ederek Bağdat kapısı yakınındaki bir misafirhaneye vardım. Burada mola veren yolculara ekmek, et, tereyağlı pilav ve tatlılar ikram ediliyordu.

Her yerde atlar, develer, öküzler ve keçiler vardı, ayrıca peçeli ve peçesiz kadınlar da vardı. Türk kadınları peçe takmıyordu. Orada Frank tüccarları da vardı, tanınmaktan korktuğum için onlardan hemen uzaklaştım. Ermeniler, Levantenler, Yunanlılar, Yahudiler, Kürtler, Slavlar, Türkler,

Araplar ve Persler vardı. Pathanlar olarak tanıdığım iri sarışın adamlar ve hatta Hindistan ve Cathay'den gelen tüccarlar da vardı, çünkü Tebriz gerçekten bir kavşak noktasıydı.

Hudud-al-Alam'ın derlendiği zamandan bu yana çok değişmişti. O coğrafyada Tebriz hakkında yazılan notta sadece *"Tebriz, Ala-ibn-Ahmad tarafından inşa edilen surların içindeki küçük, hoş ve müreffeh bir kasaba"* yazıyordu. Tabii ki bu, benim gelmemden yaklaşık iki yüz yıl önce, 982 yılında yazılmıştı.

Tebriz, Urmia Gölü havzasında, Sehend Yanardağı'nın hakimiyetinde, kilometrelerce uzanan bahçeler ve tarlalarla çevrili bir yerde bulunuyordu. Bu kasaba eskiden Kandsag olarak biliniyordu, ama bu çok uzun zaman önceydi.

Hospice'ye varışım heyecan dalgası yarattı. Arap seyisler, sanki şişman ve çaresiz biriymişim gibi, beni eyerden indirmek için acele ettiler.

Kulağımın dibinde tanıdık bir ses duyuldu. "Ey Yüce Efendi! Ben, vaiz Hatip, size hizmet etmek istiyorum! Ben, Kuran öğrencisiyim, ama kötülüğün tüm yollarını biliyorum! Bana güvenin, ey Yüce Efendi, sizi güvenle yönlendireceğim!"

Oydu... *Khatib'di!*

"Bismillah!" diye haykırdım. "Bu pirelerle dolu adam da kim? Seni haşarat yuvası, böyle biri nasıl bana, ibn-Ibrahim'e, bilge ve hekime hizmet edebilir?"

Beni kervansarayın kapısına kadar takip etti, kötücül yaşlı gözleri parıldıyordu. "Beklersem, er ya da geç buraya geleceğini biliyordum ve gerçekten de geldin."

"Peki Kontes?"

"Allah'ın izniyle güvende! Ve öyle kalacak gibi görünüyor, çünkü Lucca onun için adamlar topladı, aralarında Kumanlardan kaçan otuz kadar adam da var. O kadın iyi iş çıkaracaktır!"

"Benim ne iş yaptığımı biliyor musun?"

"Bunu düşünmekle aptallık ediyorsun, ama ben de ustasını bulan bir aptalım ve sana yardım edeceğim. Kaderimde yazılı."

"Şansım pek yok."

"Şans ya da şanslardan kim bahsediyor? Bizim ne birimiz ne de diğerimiz var, ibn-Ibrahim!" O, sinsi bir gülümsemeyle bu ismi kullandı. "Çakalların yemi olacağız." İnce omuzlarını silkti. "Ama ben çok yaşadım ve kim diyebilir ki başka türlü ölmem gerektiğini?"

"İbn İbrahim, bir bilgin ve hekim olarak, Alamut kalesine davet edilebilir... Belki... *diyorum*."

"Allah'ın isteği budur. Gerçekten," diye ekledi, "sen en bilgili insansın ve bunda bir hile yok. Bilge adamların, hatta büyük Averroës'in bile senden böyle bahsettiğini duydum. Bir planın var mı?"

"Sadece bir bilgin ve hekim olarak çabucak tanınmak. Sinan'ın bu tür şeyleri takdir eden biri olduğunu duydum ve bir davet olabilir. Olmazsa, başka bir yol bulurum."

Hatip omuz silkti. "İstediğin yapıldı. Sen gelmeden önce bile, dinleyen herkese, Allah'ın huzurunda bilge bir adam olan efendimi beklediğimi söyledim." Yine sırıttı, gözlerinde şeytani bir ışıltı vardı. "Ayrıca, param yoktu ve insanlar, bilgili bir adamın hizmetkarının kendi huzurlarında aç kalmasına izin vermezlerdi."

"Ama isim, Khatib! Onlara benim kim olduğumu söyledin?"

"Nasıl bilebilirdim? Onlara isim konusunda hiçbir şey söylemedim, sadece efendimin tanınmak istemeyen, ama bilgelik arayışında seyahat eden büyük bir bilgin olduğunu söyledim."

"Yol ne durumda, Hatip? Biliyor musun?"

"Evet... Kazvin yakınlarındaki dağların derinliklerinde, her köyün casusların yuvası olduğu bir yer. Onlar bilmeden bir adım bile atamazsın.

“Bir şey daha var, *dikkatli ol*! Al-Zawila adında bir adam var... böyle birini tanıyor musun?”

"Hayır."

"İsmailiiler arasında büyük bir güce sahip, ancak son zamanlarda Alamut'a geldi. Bazıları onun Sinan kadar güçlü olduğunu ve onun sağ kolu, savunucusu, casuslarının efendisi olduğunu söylüyor.

"Bir söylenti var ve bu söylentiyi duvarlar bile durduramaz, onun gelişinden beri Kerbouchard adlı köle için keder ve sıkıntı var. Bu köle çalışkanlığıyla kendine bir yer edinmişti, ama al-Zawila'nın gelişinden beri her türlü aşağılayıcı görevi ona veriyorlar. Sanki al-Zawila onu öfkelendirip işkence edip öldürmek istiyormuş gibi!"

"O halde hızlı hareket etmeliyiz, çünkü babamın sabrı, gücü kadar sınırlıdır."

Uzun uzun konuştuk ve ben çok dinledim, çünkü Khatib çarşıların tüm dedikodularını biliyordu ve hiçbir şey ondan kaçmıyordu. Öncelikle kendimi kanıtlamalıydım, çünkü ihtiyacım olan şey varlığımın resmi olarak tanınmasıydı. İktidarın işleyişini bilen biri olarak, uzun süre bekletileceğimi sanmıyordum.

Al-Zawila mı? Böyle bir isim bilmiyordum. Öyleyse neden babamdan nefret ediyordu? Böyle bir adamın babamı fark

etmesi için mutlaka bir nefret nedeni olmalıydı.

Ve yeni gelmiş mi? Benim düşmanım olabilir mi?

Böyle bir adamı tanımıyorum, hatırlamıyorum da.

Khatib bana, Tebriz'in halılarının ve kitaplarının ihtişamıyla ünlü olduğunu söyledi ve namaz kılmak için bir halıya ihtiyacım vardı.

Khatib'i bulmak bana umut verdi, çünkü şüpheler beni sarmıştı. Krallar ve imparatorların başaramadığını ben nasıl başarabilirdim? Ancak Khatib binlerce yeteneğe sahip, iyi dinleyen ve herkesten gizli bilgi edinme konusunda dolambaçlı yollara sahip bir adamdı.

Neredeyse bir saat geçmeden, şişman bir hadım, nefes nefese koşarak geldi. "Ey hayırlı kişi! Emir'den geliyorum! Güçlü ve bilgili Mas'ud Khan'dan! Onu şereflendirirseniz!"

"Efendine söyle, isteği benim için bir onurdur. Onun asaletini, ihtişamını, zenginliğini ve gücünü herkes bilir! Eğer bu mütevazı adamın gelmesini istiyorsa, gelirim!"

Sosyal hayatın incelikleri böyledir, en iyi insanları bile yalancı yapar. Mas'ud Khan'ı hiç duymamıştım, onun asil, görkemli veya zengin olup olmadığını da bilmiyordum, ama sorunlarımı düşününce, üçü de olmasını umuyordum. Yine de o bir emir ise - ve şehrin zenginliğini ve yoksulların yoksulluğunu görünce, birinin portakalın suyunu sıktığından şüphem yoktu - zengin olabilirdi.

Ancak dikkate alınması gereken başka şeyler de vardı. Çarşılarda kendimi göstermek niyetindeydim, çünkü orada fısıldananlar Alamut'un duvarları içinde yankılanacaktı. Dahası, artık Müslüman olacağım için bir seccadeye sahip olmak istiyordum. Kadınlar ve çok zenginler bu seccadeleri kullanmaya başlamıştı ve ben de kendimi çok zengin ve çok saygın biri olarak kabul ettirmek istediğim için seccade vazgeçilmezdi.

Alamut'un duvarlarını güç kullanarak aşmak birçok kişi için başarısızlıkla sonuçlanmıştı; casus ağıyla gizlice girmek imkansızdı. Her yabancı şüpheliydi. Bu nedenle, çözüm, varlığımı geniş çapta duyurmak ve bir davet beklemek gibi görünüyordu. Komplocular ve entrikacılar gizli yerlerde aranıyordu, bu yüzden kendimi görünecek, duyulacak ve konuşulacak hale getirecektim. Sinan, çeşitli ilgi alanları olan bir adamdı ve bir yabancı onun ilgisini çekebilirdi.

Tebriz'de dokunan halılar çeşitli türlerdeydi, ancak Ghiordes veya Türk düğümü, Tebriz bölgesinde Sehna veya İran düğümünün yerini almaya başlamıştı. Şehir, Türk istilaları nedeniyle endüstrisi zarar görmüş olsa da, uzun zamandır dokumacılarıyla tanınıyordu. Artık Türkler Tebriz ve çevresine yerleşmiş ve kendi dokuma yöntemlerini getirmişlerdi. Tüylü stil, halıları çadırların zeminlerini kaplayan bir halk için uyguntu. Türkler benim zamanımdan en az yüz yıl önce ülkeyi istila etmişlerdi, ancak dokuma yöntemleri Pers yöntemlerinin yerini yavaş yavaş almıştı.

Namaz halısı fikri yeniydi, ancak Müslümanlar tarlada veya seyahat ederken, namaz kılarken davetsiz misafirleri uzak tutmak için küçük alanlar ayırırlardı. Bu alanlar genellikle çubuklar veya taşlarla işaretlenirdi. Müslüman dininin Hıristiyan veya Yahudi uygulamalarına benzer birçok unsuru olmasına ve hepsinin Kitap Ehli olmasına rağmen, gerçek bir Müslüman, Yahudilerin veya Hıristiyanların ayak izlerinin zemini kirlettiği yerlerde namaz kılmaz.

Su bulunmadığında, ibadet eden kişi ellerini kum veya toprakla yıkar, çünkü namaz kılmadan önce yıkanması gerekir. Yanında Mekke'nin yönünü belirlemek için küçük bir pusula olan *kibleh* ve *tesbeth* veya tesbih bulunur.

Dindar Müslümanlar günde beş kez namaz kılarlar ve namazdan önce yüzlerini, ellerini ve ayaklarını yıkarlar. Kötü şeyler duyan kulaklara su sürülür. Kötü şeyler gören veya söyleyen gözler ve ağızlar yıkanır. Ellerini yıkarken Müslümanlar ellerini suyla doldurur ve kaldırarak suyun dirseklerine kadar akmasını sağlarlar.

Dua etmeden önce ellerimizi yıkama alışkanlığımızdan yola çıkarak, biz doktorlar da her ameliyattan önce dua etme geleneği olduğu için ellerimizi bu şekilde yıkama alışkanlığını benimsedik.

Yıkanan kişi, işaretlenmiş alanı veya halının üzerine diz çökerek secde eder ve alnını halıya değdirir. Muhammed'in yaşadığı yıllarda Kudüs'e doğru namaz kılmak gelenekti, ancak onun ölümünden sonra Mekke yönü benimsenmiştir.

Halılar ve kilimler, en eski zamanlardan beri çeşitli dinler tarafından kullanılıyordu, bu nedenle bu fikir Araplar, Türkler veya Persler için yeni değildi.

Tebriz'de satışa sunulan namaz halıları, zarif çiçek desenli özenli bir bordürü olan dikdörtgen halılardı. Halının üst kısmında ve bordürün içinde, yaklaşık dört inç genişliğinde ve en az iki fit uzunluğunda, Arapça Kuran'dan stilize bir alıntı içeren bir panel vardı. Panelin altında ve namaz kemerini çevreleyen, karmaşık bir desenle işlenmiş safir mavisi bir alan vardı.

Ghiordes namaz kemeri veya nişi, yüksek bir merkezi sivri uç ve belirgin omuzlara sahipti. İki sütun, kemeri yanlardan destekliyordu ve kemerin ortasından tapınağın kutsal lambasının bir temsili asılıydı.

Tebriz'de gördüğüm Ghiordes halılarının renkleri narin ama çok güzel tanımlanmıştı. Satın aldığım halı yeni tamamlanmıştı ve ipekten dokunmuş, birkaç desen yünden yapılmıştı. Halı tamamen ipekten veya yünden dokunmuş olsaydı mükemmel olurdu, ama Allah'tan başka hiçbir şey mükemmel değildir, bu yüzden diğer malzemelerden yapılmış birkaç desenin eklenmesi dokumacının alçakgönüllülüğünü gösteriyordu. Mavi, açık yeşil ve sarı renkler son derece güzeldi ve farklı ışıklar altında halı, çöldeki bir serap gibi parıldıyordu.

Halıdaki tüylü kısım, Mekke yönüne bakacak şekilde dokunmuştu.

Halılar beni büyüledi ve çarşılarda dolaşarak dokumada ifade edilen çeşitli fikirleri ve motifleri inceledim. Bazı halılarda Çinlilerin etkisi oldukça belirgindi. Çinlilerle temaslar çok önceden başlamıştı. Yüzlerce yıldır Cathay'den gemiler Basra Körfezi'ne geliyordu ve hem Konstantinopolis'te hem de burada Çin'den gelen bronz eşyalar ve seramikler görmüştüm.

Pazar yerlerinde Semerkant halıları sergileniyordu, bazıları Hititlerin sonsuz yaşam ve bereket sembolü olan nar deseniyle işlenmişti. Diğerlerinde ise Çin'de uzun ömür sembolü olan çam kozalağı temel motifti ve Müslüman mezarlıklarında sıkça dikilen servi ağacı da sıklıkla görülüyordu. Eski zamanlarda, mezarların üzerine bırakılan selvi dallarının yas tutmaya devam edeceğine inanılırdı. Selvi, Pers'te uzun zamandır kutsal bir ağaçtı, Pers'e adını veren ateş tapıcılar için kutsaldı, çünkü selvin uzun ve ince şekli alevi simgeliyordu.

Córdoba'da Doğu'dan gelen, güzelliği ve dokusuyla muhteşem birçok halı görmüştüm. Bu halıların, inç kare başına yüzlerce düğümle dokunabilmesi inanılmazdı. Sonunda kendim için seçtiğim halı, inç kare başına beş yüz kırk düğümdü, ancak bu, Ctesiphon'daki seyir salonunda dokunan ve bir bahçeyi temsil eden büyük halı gibi saray halılarına kıyasla hiçbir şeydi. Bazı halılar, inç kare başına iki bin beş yüz düğüm sayısına ulaşıyordu, bu inanılmaz bir rakamdı.

Bahçe teması Pers halılarında oldukça yaygındı ve "cennet" kelimesi Farsça'dır ve "duvarlarla çevrili bahçe" anlamına gelir.

Khatib, çarşıda beni buldu, yokluğumdan endişelenmiş ve Emir ile randevumu hatırlattı. Halılar, çömlekler ve kitaplar gibiydi. Eserlerinin dokusuna işlenmiş fikirler ve sembolizm beni büyülemişti.

Pazardan ayrıldıktan bir saat sonra Emir Mas'ud Khan'ın sarayına vardım. Audience salonunun uzak ucundaki bir

platformda, her türlü meyve ve yiyecekle donatılmış alçak bir masa kurulmuştu. Odaya girer girmez Mas'ud Khan bizzat ortaya çıktı ve beklentilerim suya düştü.

Beklediğim gibi, önü ve arkası yuvarlak yanaklı, şişman bir emir yerine, beni soğuk bir bakışla süzen, siyah, delici gözlü, zayıf, şahin suratlı bir adamla karşılaştım. Bu, başkalarının işleriyle şişmanlayan boş bir memur değil, zayıf ve vahşi bir savaşçıydı. Üzerinde kan ve eyer kokusu vardı ve ben de en büyük dikkatle hareket etmem gerektiğini anladım.

"Böylesine bilgili bir alimle tanışmak bir onurdur." Düzgün bir şekilde konuştu, sonra aniden, "Siz gerçekten bir doktor musunuz?" diye sordu.

"Gerçekten," diye cevap verdim, sonra ekledim, "ve siz gerçekten Emir misiniz?"

Bölüm 49

Gerçek bir mizahla gülümsedi, ancak bu mizah, alaycı bir tonu da barındıran kurt gibi bir mizahıydı. "İyi söyledin!" Masaya oturdu ve bana bir parça meyve uzattı. "Sanırım arkadaş olacağız!"

"Bir bilgin her zaman emirin dostudur," dedim, "yoksa bilgin unvanını hak edecek kadar bilge değildir!"

"Cehaletimi bağışlayın," dedi Mas'ud Khan, "ama en ünlü bilginlerin isimlerini bildiğimi sanıyordum. Yaptıklarınız

hakkında bu kadar az şey bilmem ne yazık!"

Benden şüphe mi duyuyordu? Şüphe duyuyordu ve bu yüzden tehlikeliydi, çünkü bu adam inandıklarına göre hareket ederdi. İsmaili miydi? Belki de Sinan'ın müttefiki ve dostuydu?

"Beni nasıl tanıyabilirsin? Ben, Allah'ın kullarının en küçüğü olan beni? Benim evim Córdoba'ydı ve Córdoba'da tanınmak için gerçekten büyük bir bilgin olmak gerekiyordu. Yine de orada Averroës'i tanıyordum ve Seville'li John benim arkadaşımdı."

"Orada ne yapıyordun? Öğretmen miydin?"

"Yunanca ve Latince kitapları Arapçaya, bazen de Farsçaya çeviriyordum."

"Peki planların nedir?" Mas'ud'un sert siyah gözleri beni ölçüp biçti.

"Jundi Shapur'da okumak," dedim. "Orasının dünyanın en büyük tıp fakültesi olduğunu duydum. Orada derslerin Sanskritçe olduğu doğru mu?"

"Artık değil, ama eskiden öyleydi. Bin yıldan fazla bir süredir en büyük okul olmuştur, ancak Bağdat öğretmenleri işe aldığı için üniversiteyi ve hastaneyi ayakta tutmak her yıl daha da zorlaşmaktadır."

"Benim için yapabileceğiniz bir şey var, Emir. Uzun zaman önce, birkaç bin sayfalık bir kitap olan *Ayennamagh'ın* varlığından haberim oldu. Bu kitap bulunabilir mi?"

"Gerçekten, siz bir bilginiz! Bu kitabı çok az kişi biliyor!" Üzülerek başını salladı. "Hayır, bulunamaz. Hiçbir kopyasını görmedim ve bulunabilseydi, elimizden çıkarsa kafam giderdi."

Yine de şüpheleri devam etti ve ben ustaca konuşmayı tıp, hukuk ve şiirden savaş sanatına yönlendirdim.

Sun Tzu'yu duymamıştı ve onun teorilerini öğrenince çok etkilendi, oradan da Vegetius ve Roma lejyonlarına geçtik. "Onlar buraya geldiler, biliyorsunuz, ve Partlılarımız onları yendi. Yakalanan bir lejyon Çin'e köle olarak satıldı ve oraya sağlam bir şekilde yürüdü."

Ustaca, konuşmayı kütüphaneler ve simyaya yönlendirdim, çünkü Alamut kalesinde büyük bir kütüphane olduğunu ve Sinan'ın simyaya ilgi duyduğunu biliyordum.

Aniden, hiç uyarı yapmadan, "Burada senin ülkenden bir adam var. Onunla tanışmalısın." dedi.

"Adı ne?"

"İbn-Haram."

Aniden eğilip bana vurmuş olsaydı, daha fazla şaşırmazdım. Yine de yüzümde bunun izi görünmediğine inanıyorum.

"Ah, evet. *Arkadaş* olarak iyi, düşman olarak tehlikeli bir adam. Onu tanıyorum... Córdoba'da iktidarı ele geçirmek için uzun süre komplo kurdu, hatta ona yardım eden Yusuf'tan bile."

O, karşılaşmamam gereken bir adamdı, çünkü benden daha büyük bir düşmanım yoktu ve beni idam ettirmek için elinden gelen tüm gücü kullanacaktı. Yine de, söylediklerim Mas'ud Khan'ı düşünmeye sevk etmiş olmalıydı, çünkü uzun süre sessiz kalarak düşüncelere daldı.

"Yusuf onun hayırseveriydi, öyle mi dedin?"

Ne olursa olsun, deneyecektim. "Bir akademisyen olarak diğerine" —duyulmamak için yumuşak bir sesle konuştum

—"ona güvenme. O, güce aç bir adam ve *tüm* gücü ele geçirmekten başka hiçbir şeyle tatmin olmaz."

"Yusuf mu? O senin arkadaşın mıydı?"

"O beni hiç tanımıyordu, ben de onu pek tanımıyordum, ama kalışımın sonlarına doğru oğlu Abu-Yusuf Ya'kub ile tanıştım. Arkadaş olduk, çok iyi arkadaşlar, sanırım. Valaba'nın evinde tanıştık."

"Valaba mı? Onun hakkında çok şey duydum. Çok güzel bir kadın, değil mi?"

"Çok!" Pişmanlıkla konuştum. "Gerçekten çok güzel."

"Ama zayıf mı?" Üzüntüyle konuştu. "Öyle olduğunu duydum."

“Benim zevkime göre değil, ama Türkler, duyduğuma göre, kadınlarının her tarafının dolgun olmasını seviyorlar. Bu doğru mu?”

"Türkler göbekli kadınları sever," dedi vurgulu bir şekilde. "O Persli kadınlar... bah! Çok zayıflar, çok zayıf! Göğüsler, kalçalar ve göbek, hepsi şişman! Türkler kadınlarını böyle sever! Ve uyluklar! Uylukları olmalı! *Allah!*" Başını salladı. "Siz Mağribiler ve Perslerin, o sazlık kuşu gibi zayıf kadınlarda ne bulduğunuzu anlayamıyorum!

"İnanır mısın, ibn-Ibrahim? Ele geçirdiğimiz son üç Pers kasabasında, zorla kaçırılan tek bir kadın bile yoktu! İnanılmazdı! İnce kadınlara olan nefretlerini anlamasaydım, ordumuzun erkekliğini kaybettiğini düşünürdüm!"

Bir bardak doldurdu ve bana doğru itti. "Kumış. Kumış tatmamışsan, yaşamamışsın demektir." Kendi bardağını da doldurdu. "Bir kasabayı ele geçirdiğimizde, ele geçirilen tüm kadınlara Türk zaferinin tadını tattırmak bizim geleneğimizdir," diye açıkladı. "Bu, sonraki nesiller için çok şey ifade ediyor." Sonra kaşlarını çattı. "Ama bu böyle

devam ederse, kendi oğullarımızla savaşmak zorunda kalacağız."

"En azından iyi bir savaş olacağından emin olursun."

Bana bir bakış attı. "Bilginlerin savaşçı olduğunu bilmiyordum."

"Ve ben sizi tanıyana kadar, Mas'ud Han," dedim çabucak, "savaşçıların bilgin olduğunu bilmiyordum!"

Cevabım onu memnun etti. O iltifattan memnun oldu; ben ise tuzağa düşmemiş olduğum için memnun oldum.

Konuyu değiştirdi. "Simyadan bahsettin mi? Altın yapabilir misin?"

Alaycı bir gülümsemeyle, "Altın yapmak o kadar kolay mı? Birçok kişi deniyor... Bazılarının başardığı söyleniyor. Ama altın daha değerli olan başka şeyler de var. Örneğin hayat ya da hayatı almak için gerekli araçlar.

"Doğru," diye ekledim, "şeylerin unsurlarını, minerallerin tüm yönlerini ve kombinasyonlarını araştırdım ve öğrenen diğer insanların arkadaşlığını arıyorum, çünkü benim bilgim onlarınkiyle birleştiğinde ne zaman bir cevap bulabileceğimizi kim bilebilir? Herkes biraz öğrenir, ama bilgilerinin toplamı büyük olabilir."

İbn Haram buradaydı! Beni şimdi tanıyacak mıydı? Birkaç yıl geçmişti ve ben yaşlanmış ve güçlenmiştim, ancak bu ve çektiğim acılar beni çok az değiştirmişti. Yine de riske girmeye cesaret edemedim, çünkü iddia ettiğim kişi olmadığım ortaya çıkarsa, başım büyük belaya girecekti. Ve İbn Haram, Aziza konusunda onu yendiğim için benden nefret ediyordu.

Karar benimdi. Tebriz'de kalmaya gücüm yetmezdi. "Ben geçeceğim," dedim, "çok uzun süredir öğrenim ve çalışma imkânım olmadı. Jundi Shapur'a gideceğim."

Bu fikir bana cazip geldi, çünkü o büyük okulun, özellikle tıp alanındaki ünü her yerde biliniyordu. Oraya gitmem mantıklıydı, oraya ulaşmak için bu yolculuğu yapmam mantıklıydı. Bu, benim burada bulunmamı açıklıyordu.

İbn Haram'ın ne kadar gücü olduğunu bilmiyordum. İspanya'dayken bir komplo kurmuş ve ülkeden kaçmış olmalıydı. Yine de bana felaket getirebilecek ölümcül bir düşmandı.

Köleler aniden odaya girerek üç muhteşem ipek cüppe, üç yeni kıyafet ve ağır bir altın kesesi getirdiler. Güzel bir eyer, dizgin ve eyer çantaları da getirdiler. Bu hediyeler gerçekten muhteşemdi, ancak İslam'ın hemen hemen her kasabasında seyahat eden herhangi bir bilgin aynı şeyi bekleyebilirdi. Bilgelik saygı görüyordu; oysa Avrupa'da bir kafir olarak yakılabilirdi.

Alamut hakkında tek kelime etmeden atıma bindim ve hediyeleri taşıyan kölelerin eşliğinde misafirhaneye döndüm.

Uzaklaşırken arkama baktım. Mas'ud'un gözleri üzerimdeydi, soğuk, ölçen, kurnaz.

Uzaklaşırken, tehlikeye dair bir önseziyi atamadım ve tüm içgüdülerim bana geceyi orada geçirmememi, Khatib'i alıp kaçmamı söylüyordu. Ancak bu, hemen şüphe uyandıracağı için bana daha da büyük bir tehlike getirebilirdi.

Sabah, diğer yolcuların ayrılmaya hazırlanırken çıkan sesler ile geldi. Khatib içeri girdi ve kararımı anında verdim. "Toplan," dedim. "Yeni eyeri ve yeni dizginleri kullanacağım. Hemen gidelim."

Ayrılma zamanımız konusunda şanslıydık, çünkü aynı anda büyük bir kervan da yola çıkıyordu ve biz hemen onları geçip onlara katıldık ve onlarla birlikte giderken sohbet ettik.

Franklar arasında çoğu kişi Cathay'in var olmadığını düşünüyordu, ama burada Hindistan'a, Cathay'e ve aradaki tüm topraklara seyahat etmiş kişilerle karşılaştım.

Geçtiğimiz bölge verimli ve bereketliydi, yediğim en güzel armut ve narların bazıları burada yetişiyordu ve zeytinlikler vardı. Saatler sonra yol kenarında durup, tamarisk ve çınar ağaçlarının altında oturarak Dinavar peyniri ve bölgenin armutlarıyla öğle yemeğimizi yedik.

Birkaç katırcı da bizimle birlikte durdu ve biz durana kadar durma niyetleri olmadığı için, onların casusluk yaptıklarından şüphelendim.

Tembel, güneşli bir öğleden sonraydı ve gökyüzünde birkaç bulut parçası sürükleniyordu. Kuma uzanarak gökyüzüne baktım ve sorunuma bir çözüm bulmaya çalıştım.

Başkalarına cesur görünsem de, diğer erkeklerden daha cesur olmadığımı biliyordum. Alamut kalesine isteyerek gitmemiştim, ama babam oradaydı ve ikimiz soyumuzun son temsilcileriydik. Bana kalan tek şey oydu ve ben de onun babası olduğu kadar iyi bir evlat olmaya çalışabilirdim.

Alamut'tan hiçbir köle satılmazdı ve kalenin sırlarını ve efsanevi cennet bahçelerini açığa çıkarabileceği korkusuyla kimse oradan ayrılmasına izin verilmezdi. Eğer şans eseri benim girmeye izin verilseydi, her hareketim izlenirdi. Depresyon beni ağır bir şekilde etkiliyordu, çünkü eğer girersem, nasıl çıkabilirdim? Ve babamı nasıl kurtarabilirdim? Bir adam imkansızı denemek için büyük bir aptal olmalıydı, ama babam babamdı ve onu bir köle olarak düşünmektense hayatımı riske atmak daha kolaydı.

Al-Zawila? Kim olabilir? Babama olan bu nefretin sebebi ne?

"Efendim...?"

Yanımda iki adam duruyordu, birinin vücudunda büyük ve açıkça acı veren bir çıban vardı. Çıbanı kesip, yıkadıktan ve üzerine koyduğum merhemi yenilemeyi önerdikten sonra, ayrılıp kervana katılmaya hazırlandım, ama başka hastalar gelmeye başlamıştı bile.

Birkaç yarayı tedavi edip, diğerlerine reçete yazdım, bunlara konvülsiyon geçirdiği bildirilen bir çocuk için öğütülmüş kemik de dahildi. Onlara, bu tür konvülsiyonların vücuttaki kalsiyum eksikliğinden kaynaklandığına dair ünlü bir hekimin teorisini anlattım. Saygıdan dinlediler, ama içten içe, sorunun kötü ruhlardan kaynaklandığına inandıklarını biliyordum.

Son adam, birkaç gündür koluna saplanmış olan bir ok ucunun çıkarılmasını istedi. Kolun durumu kötüydü, ama tedaviyi bitirdiğimde, başka bir yardım almadan iyileşeceği konusunda şüpheye yer yoktu. Yola çıkmadan önce hava kararmıştı, kervanın koruması altında kamp kurabilmek için hızlıca ilerledik.

Córdoba'da, camide okurken, bir hekimin rehberliğinde sık sık cerrahi operasyonlar yapardım. Kabak, şişe kabağı, kavun veya salatalık kullanarak kesi yapma alıştırması yapmak geleneksel bir uygulamaydı. Sığ kesiler, çamurla doldurulmuş deri torbalar üzerinde, dikişler iki parça ince deri üzerinde, skarifikasyon ise tüylerle kaplı deri üzerinde yapılırdı.

Qazvin, Elburz Dağları'nın eteklerinde yer alıyordu ve bu dağlardan Tabaristan'a ve Hazar Denizi'nin kıyısına giden geçitler vardı. Kasaba en az bir mil genişliğindeydi. Daylam Dağları'nın vahşi kafirlerine karşı ana kale görevi görüyordu.

"Yarın," diye Khatib'e fısıldadım, "davet olsun ya da olmasın, Alamut'a gidiyoruz."

"Bundan hiç bahsetme, Yüce Efendim," diye uyardı Khatib, "çünkü bu kasabada çok sayıda İsmaili var."

Avlu atlar ve develerle doluydu, çünkü başka bir büyük kervan daha yeni gelmişti. Bu kervan, belli ki önemli bir kişinin maiyetine aitti, çünkü hem develer hem de atlar zengin süslemelerle donatılmıştı ve etrafta bir dizi uzun boylu, ince yapılı asker duruyordu. Bunlar iri, sakallı, yakışıklı siyah gözlü, tertemiz giyinmiş ve iyi silahlanmış, her biri formda ve güçlü adamlardı. Belli ki bunlar seçilmiş savaşçılardı.

Yine de gördüğüm hiçbir adama benzemiyorlardı, ne Arap, ne İranlı, ne de Türk. "Khatib? Onlar kim?"

"Rajputlar," dedi, "Hindistan'dan."

Kervansarayın ana salonu kölelerle doluydu ve kendimize bir köşe bulmakta zorlandık. Khatib atlarımızla bizzat ilgilendi, sonra bana katıldı.

Aniden iç odanın kapısı açıldı ve oradan, daha önce hiç görmediğim kadar güzel ve zarif bir kız çıktı.

Uzun boyluydu, sanki duyulmayan bir müziğe göre hareket ediyordu, koyu renkli gözleri daha da koyu kirpiklerle çevriliydi, dudakları... cildi lekesizdi, saçları kuzgun kanadı kadar koyuydu.

Kapıdan çıkarken, gözleri odanın diğer ucunda benimkilerle buluştu ve bir an durdu, çenesini kaldırdı, dudakları hafifçe açıldı.

Ayağa kalkarak, belimden eğildim ve yanımdaki masadaki yeri işaret ettim. Gözleri benim cüretkarlığım karşısında büyümüş gibi göründü ve sonra ayrılan kalabalığın arasından geçerek, onun için hazırlanmış olan yakındaki masaya doğru yürüdü.

Bir daha bana bakmadı.

Bölüm 50

Masanız odanın iki ucunda birbirine bakıyordu ve aralarında yirmi fitten az bir mesafe vardı. Onu bir düzine köle hizmet ediyordu ve iki Rajput askeri masanın köşelerinde arkasında duruyordu. Masa, kokularından anlaşıldığı kadarıyla mükemmel pişirilmiş en az iki düzine yemekle doluydu.

Benim tarafımda ise sadece sadık Khatib'im ve üç tabak yemek vardı.

Kadınlar peçe takma geleneği olmadığı için, o peçesizdi. Parlak sarı renkli, dar kesim ipek pantolon ve aynı renk ve kumaştan bir korse ya da *choli* giyiyordu. Bunun üzerine, omuzlarından sarkan, yanık turuncu renkli bir pelerin ya da cüppe giymişti. Sandaletleri altın rengi bir malzemeden özenle yapılmıştı ve ayak bileklerinde bilezikler vardı.

Alnının ortasında Sanskritçe'de "düşen yaprak" olarak adlandırılan *tika* takıyordu. Onunki aslında karmaşık işçilikle yapılmış minik bir yapraktı. Saçları oldukça düz taranmış, ayırma çizgisini takip eden üç sıra inci ile süslenmişti ve saç çizgisinin ortasındaki merkez parçası, ortasında büyük yakutlar bulunan üç altın çiçek ve alt kenarından sarkan bir sıra damla şeklinde inciden oluşuyordu.

Yemeğim *kabab karaz*, kirazla pişirilmiş ve çok sevdiğim küçük, yuvarlak Arap ekmeğinin üzerine dökülmüş bir et yemeği, ekşi limon soslu pilav ve fasulye köriydi.

Benim üç yemeğim ile onun masasına getirilen iki düzine yemek arasındaki kontrast, ona hizmet eden kalabalık hizmetkarlar ile benim tek hizmetkarım arasındaki kontrast, benim ve Khatib'in eğlence duygusuna hitap etti. O, hiçbir durumun ironisini kaçırmayacak biriydi. Ona hizmet eden

hadımların yapmacık tavırlarını taklit ederek, özenli bir incelik ve titiz bir tavırla yemeğimi servis etmeye başladı.

Kebabın kapağını kaldırıp derin bir nefes aldı, pürüzlü yaşlı kaşlarını kaldırarak, "Ah, Yüce Efendim! Bunu mutlaka tatmalısınız! Bu ambrosia! Bu nektar! Bu rüyanın vücut bulmuş hali!" dedi. Böyle diyerek, tabağımın kenarına küçük bir porsiyon koydu ve elinde kaşıkla geri çekilip, benim beğenimi izlemeye başladı.

Nazikçe tattım, tadını çıkarmak, denemek, kaşlarımı çatarak tatmak, gözlerimi devirerek ve sonunda mutluluk dolu bir gülümsemeyle ayrıntılı bir iş yaptım.

"Mükemmel, Hatip! Mükemmel!"

Mütevazı yemeğimi birçok haykırışla servis etmeyi tamamladı. "Ne et ama! Ne pilav ama! Allah üç kez kutsansın!"

Karşımdaki kızın yüzünde hiçbir ifade yoktu. Fark ettiyse de belli etmedi.

"Şarap, efendim? Bu, Bizans İmparatoru'nun hediyesi! Manuel'in kendisinin! Şarap?"

"Şarap, Hatip!" Şarabı döktü ve karşıdaki kızdan bir anlık bir bakış yakaladım.

"Vaiz," dedim, "sen yaşlı, seyahat etmiş, bilgili, büyük bir muhakeme ve ayrım yeteneğine sahip bir adamsın... söyle bana... en güzel kadınlar nerede?"

"Nerede, gerçekten? Bildiğiniz gibi, Majesteleri, bu tür şeyler zevk meselesidir. Örneğin Türkler, kadınlarının" —ellerini göğsünün önünde hareket ettirdi—"burada" —sonra elleri kalçalarını gösterdi—"ve burada"

Bardağımı tekrar doldurdu ve geri çekildi. "Kadınlarının şişman olmasını isterler, Franklar kadınlarının güçlü

olmasını ister, Persler ince olmasını tercih eder ve Cathay'de kadınlarının en güzel bacaklara sahip olduğunu söylerler, ama takdir ettikleri bacakları değil, *ayaklarıdır*!"

"Peki Hindistanlı kadınlar? Onların kısa ve çirkin olduklarını ve yürürken sallandıklarını duydum. Bu doğru mu?"

Konuşulan dil Farsçaydı ve Rajput askerlerinin hiçbirinin anlamadığını umuyordum. Ama o anlamıştı, çünkü aniden sertleştiğini gördüm ve hızla, öfkeyle başını kaldırdı.

"Hindistan'ın kadınları hakkında," dedi Khatib nazikçe, "ne diyebilirim ki?"

“Yine de, her ülkede güzel kadınlar vardır. Hindistan'da *bir tane* bile yok mu?”

"Öyle olduğuna inanılır, Efendim. Genellikle büyük savaşçıların olduğu yerlerde güzel kadınlar da vardır, birlikte görünürler, bilirsiniz."

"Bilgeliğinize saygı duyuyorum, ey Yargı Baba, çünkü ben bu konularda ne bilirim ki? Kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Şüphesiz muhteşem yaratıklar, ama utangaçlığım beni onlardan uzak tutuyor. Bakışlarından çekiniyorum, en ufak sözlerinde titriyorum. Ben, tüm insanlar arasında, güzel bir kadına ne söyleyebilirim ki?"

Khatib'in kötücül yaşlı gözleri eğleniyordu. "Valaba'ya ne dedin? Córdoba'nın en güzel kadını olduğu söylenen kadına? Ya da Malcrais Kontesi Suzanne'e?"

"Ne mi dedim? Utangaçlığımdan faydalandılar, Khatib! Ben ne yapabilirdim ki? Savunmasız bir adam? Hem de utangaç? Ama onlar güzellerdi ve yaptıkları için onlara saygı duyuyorum."

"Peki ya Kiev'deki Viking kızı?"

"O beni korkuttu, Khatib. Hayran kaldım. Uzun altın sarısı saçları, muhteşem omuzları, talepkar tavırları... Ne yapabilirdim ki?"

"Sadece yaptığını, sanırım." Khatib, örtülü tabaklardan bana daha fazla yemek koydu. "Yiyin, efendim, gücünüzü koruyun! Kim bilir önünüzde daha ne tür sınavlar var?"

Aniden odanın kapısı açıldı ve iki asker içeri girdi, biri kapının bir tarafına, diğeri diğer tarafına geçti. Aralarında çok büyük bir türban ve uzun bir cüppe giymiş, kendini beğenmiş küçük bir adam yürüyordu: Onu, her biri birer hediye taşıyan sekiz köle izliyordu. Şaşkınlığımla, masamın önünde durdular.

"Ey hayırlı olan! Ey Allah'ın sevgilisi! Efendim, şöhretli, büyük, her şeye kadir Rashid Ad-din Sinan, bu mütevazı hediyeleri elinden kabul etmeni rica ediyor!

"Ey en büyük bilgin! Ey en bilge adam! Ey asil hekim ve yıldızları okuyan ibn-Ibrahim! Efendim, sizi Alamut Kalesi'nde ziyaret etmenizi rica ediyor!"

İki köle, altın iplikle dokunmuş muhteşem bir cüppe ve samur süslemeli ikinci bir pelerin serdi; üçüncü köle, mücevherli kabzası ve kını olan bir kılıç getirdi; bu muhteşem kılıç, çekildiğinde bıçak üzerinde altın harflerle Farsça "*Dushman kush*!" yazıyordu, yani "Düşmanların Katili!"

Dördüncü köle, üzerinde altın sesleri çıkaran üç kese bulunan ipek bir yastık taşıdı; beşinci köle mücevherli bir kılıç kemeri getirdi; altıncı köle tam bir giysi takımı getirdi; yedinci köle ise el yapımı ve altınla süslenmiş bir çift güzel eyer çantası getirdi. Son köle bana bir onur cüppesi, mücevherli bir kalem ve bir mürekkep hokkası getirdi.

"Ona söyle, Vezir," dedim, "yarın geleceğim. Güneş doğduğunda yolculuğum başlayacak."

Kısa bir duraklama yaptıktan sonra, “Güçlü Rashid Ad-din Sinan'a, onun büyük bilgeliğini bildiğim için, birçok bilimin sırlarını onunla tartışmayı sabırsızlıkla beklediğimi söyle” diye ekledim.

Hadım derin bir reverans yaptı ve sürekli reverans yaparak odadan çıktı, köleler de onu takip etti.

Hancı, açıkça korkmuş bir şekilde masama koştu. “Ey Bilgelik Efendisi! Affedilmeyi diliyorum! Hiçbir fikrim yoktu! Benim mütevazı mekanımı onurlandıran kişinin kim olduğunu bilmiyordum!”

Khatib hediyeleri topladı, yüzü ciddiydi. Gözlerindeki mizah kaybolmuştu. "Efendim, yaptığınız şeyi iyi düşünün. Halkım arasında bir söz vardır: Geyik tuzağı unutabilir, ama tuzak geyiği unutmaz."

"Unutmayacağım, Khatib."

"Başkasının ipiyle kuyuya inen aptaldır."

Hediyeler muhteşemdi, ama ben de Khatib gibi onlara şüpheyle baktım. Tanımadığım bir bilgin için fazla görkemliydiler. Amaçları şüphelerimi unutturmak mıydı? Birisi gerçekten Alamut'a gelmemi mi *istiyordu*? Beni dışarıda sorun çıkarmamdan ziyade, kale içinde tutsak olarak tutmanın daha güvenli olduğunu mu düşünüyorlardı? Yoksa beni gezgin bir bilgin olarak mı görüyorlardı?

Yine de, başka seçeneğim var mıydı? Alamut'un duvarlarının arkasında babam tutsak, bir köle olarak tutuluyordu. Eğer özgür olabilseydi, bu benim ellerimdeydi.

"Tüm saygımla, Hatip, gitmeliyim. Ama sen burada kal, çünkü gelecek belirsiz ve ben büyük bir belaya giriyorum."

"Rüzgâr olmasaydı, yapraklar titrer miydi? Korkmak için bir neden var, Efendim. Dağların Yaşlı Adamı hediye

gönderdiğinde, kefeninizi hazırlayın... bıçak da peşinden gelir."

Bir an durdu. "Ama seninle geleceğim. Kaç tane ülke gördüm, Efendim? Kaç tane deniz? Kaç tane şehir? Ama Alamut'un içini görmedim."

O an Hind'den gelen güzelliğimizi unutmuştuk, ama o bizi unutmamıştı.

Kölesi önümüzde durup eğildi. "Ekselansları! Hanımefendi, böylesine seçkin bir grubun varlığından haberdar olmadığı için affınızı diler. Hanımefendi, Sundari Devi, sizi masasına davet ediyor!"

Tereddütüm, aceleci görünmemek için yeterince kısaydı. Ayağa kalktım.

"Khatib, hediyelerimle ve atlarla ilgilen. Kazvin'de çok iyi yay ve oklar yapıldığı söyleniyor; bana da temin et. Yakında haydutların olduğu bir çölü geçeceğiz," dedim.

"Ayrıca" — sesimi alçaltarak — "sırt çantalarımızın içine, bir tırmanıcının ağırlığını taşıyacak kadar sağlam bir ip koyun." Bir an tereddüt ettim, sonra ekledim, "Bence bu eşyaları sen temin etsen iyi olur." Ona bir kağıt parçası uzattım. "Bu" — bir eşyayı işaret ederek — "eski ahırların duvarlarından veya hayvanların gübresinden kendin toplasan iyi olur. Bana bundan temin et. Merak eden olursa, efendinin her şeyi deneyen bir simyacı olduğunu söyle. Tabii ki delidir, ama ne yapabilirsin ki?"

Odayı geçerek masasının önünde durdum. "Ben ibn-Ibrahim."

Sağındaki masanın köşesindeki bir yeri işaret etti. "Bu kadar ünlü bir alimin huzurunda olduğumuzu bilmiyordum."

Tekrar eğilerek, "Güzelliğinizin güneşi karşısında gölgem çok küçük kalır" dedim.

"Sen bir hekim misin?"

"O da var. Bazen asker, bazen yıldızları okuyan... birçok şey."

Gözlerime bakarak sordu, "İbn-İbrahim, yıldızlarda benim için ne okuyorsun?"

Ve içimden, neredeyse kendime ait olmayan bir sesle, "Bir gün benim karım olacaksın" dedim ve buna kendim de şaşırdım.

Bir an, ikimiz de hareket etmeden ve konuşmadan, sadece birbirimize bakarak, bu sözlere karşılıklı olarak şaşkınlık duyduğumuz bir an oldu. Zamanın durduğu bir andı ve sonra o sessizce konuştu: "Yıldızlarına tekrar bakmalısın, Gezgin, çünkü korkarım ki seni yanılttılar."

"Şimdi Hind'e mi gidiyorsun?"

"Anhilwara'ya, evime."

"Sen Rajput musun?"

"Babam öyleydi, annem ise İranlı. Son zamanlarda, Isfahan'da onun ailesini ziyaret ettim. Şimdi geri dönüyorum."

Aniden konuyu değiştirdi. "Alamut Kalesi'ne gideceğini duymamış mıydım? Orası suikastçıların kalesi değil mi?"

"Onların birçok kalesi var." Kuzey yönünü işaret ettim. "O dağlarda başka kaleler de var. Evet, Rashid Ad-din Sinan'ın daveti üzerine gidiyorum. Sanırım konuşacak çok şeyimiz olacak."

"Oraya sadece bir suikastçı girip çıkabilir, değil mi? O halde sen bir İsmaili misin?"

"Ben birçok şeyim, ama dini anlaşmazlıklara karışmam. Dinin teknik ayrıntıları Allah'ın zihninde yer almaz. Önemli olan ruh, bence."

Kısa bir duraklamanın ardından ekledim, "Alamut'tan döndüğümde Hind'e, Anhilwara'ya geleceğim."

"Şehrimi biliyor musun?"

"Sen bahsedene kadar hiç duymamıştım."

Hizmetçiler bardaklarımızı doldururken gözleri masaya düştü. Farsça mı konuşuyorlardı?

“Gelmeyin.”

“Ama seni tekrar görmek istersem?”

"Benim şehrime gelen Müslümanlar düşman olarak geldiler."

"O zaman ben de düşman olarak kabul edilir miyim? Gerekirse, Hristiyan, Hindu, ateş tapan ya da sadece bir tapınmacı olarak gelebilirim."

"Bu işe yaramaz."

"Kalp emrettiğinde irade ne yapabilir ki?"

Odanın diğer ucunda müzisyenler *qitara* ve *kimanja* çalmaya başladılar ve yumuşak müzik odada yankılandı.

"Senin güzelliğinin müziği," dedim, "kalbimin yaprakları arasında çalkalanıyor."

Gözlerini benimkilere dikti. "Ama ben zayıfım, Bilgin, Türklerin tercih ettiği dolgun güzellikte değilim."

"Ama ben Türk değilim, Sundari, hatta Pers bile değilim."

"Peki sen ne tür bir güzelliği tercih edersin? Şeyin güzelliğini mi... Adı neydi? Valaba mı? Suzanne mı?"

"Çok kadın tanımamış bir erkek, bir kadının değerini anlayamaz."

Gözleri kahkahayla parladı. "Sen o kadar da... çaresiz görünmüyorsun. Hizmetçinle konuşurken senin için üzüldüm. Bütün o kızlar senden faydalanıyor! Benim de aynısını yapacağımdan korkmuyor musun?"

"Bekleyişten titriyorum."

Gülümsedi. "İbn İbrahim, sen Alamut'a, ben de Anhilwara'ya gidiyorum. Bu bir son. Bir daha görüşmeyeceğiz."

"Ama bu gece var?"

Sanki bu düşünceye şaşırmış gibi tekrar gözlerime baktı.

"Bu gece uyuyacağım, yarın yola çıkacağız."

"Ve bu gece," dedim, "bahçede yürüyeceğim, ağaçların altında yürüyeceğim, gecede kıvılcımlar saçan ateşböceklerini izleyeceğim. Ama yalnız olmayacağım, çünkü seni düşüneceğim."

Zarifçe ayağa kalktı ve bana dönüp baktı, gözleri güzelliğin yaşadığı karanlık havuzlar gibiydi. Dudakları ne kadar da çiçek gibiydi! Yanakları ne kadar da yumuşaktı! Cildi ne kadar da narindi!

"İyi geceler, Bilgin. Yıldızlarına bir kez daha bak."

"İki kişi okuduğunda mesajları daha net anlaşılır."

Ben ayağa kalkarken o dönmeye başladı, ama durup şöyle dedi: "Anhilwara'ya gidiyorum, oradan da Kannauj'a, ve Kannauj'da kralın bir arkadaşıyla evleneceğim."

Yani...

Önümde karanlık bir çoraklık ve boşluk uzanıyordu.

"Bu gece," diye tekrarladım, "bahçede yürüyüş yapacağım."

Bölüm 51

AY IŞIĞININ SOLUK ELİ bahçe kapısını okşadı ve ağaçların arasında gölgeler uzanırken bir bülbül şarkı söyledi, ama kalbim Sundari'nin sesinin yankılandığı bir yalnızlık mağarasıydı.

Yalnız, gölgelerin örtüsüyle kaplı, yasemin kokusunun havayı doldurduğu yerde yürüyordum. Bir yaprak hışırdadı, sonra sessizleşti.

Sundari neredeydi?

Artık ben, eskiden yenilmez olan ben, artık öyle değildim, çünkü artık aşkın ne olduğunu biliyordum ve bunu çok geç fark etmiştim. O ses! Yürüyen davulun ritmi gibi bir ses, içimdeki boşluktan hüznü dışarı atan kalbimin atışıydı.

Alamut, sert zirvelerinde ay ışığıyla bekliyordu, ama burada kederin mevsimi vardı. Burada, tek bir gecenin içinde, en çok istediğim şeyi bulmuş ve kaybetmiştim. Üzüntü üzerime çökmüştü, ama hiçbir kılıç aşkın ipini kesemezdi, hiçbir hançer üzerime çöken felaketi delip geçemezdi.

Sundari gelecek miydi? Bülbüller şarkı söylerken, ay ışığında bana gelecek miydi? Rajput askerleri onun koruyucuları mıydı, yoksa muhafızları mı? Ya onu benimle birlikte bulurlarsa...?

Sevdiğin birini beklerken dakikalar yıllar gibi geçer! Sundari neredeydi... nerede?

Her hayalet sesinde hızla dönüyordum, kollarım onu karşılamaya, dudaklarım onu öpmeye hazırdı, ama sadece yapraklar kıpırdanıyordu, sadece yapraklar soluk yeşil avuçlarını okşuyor, soluk dudaklarını okşuyordu.

Ben bir aptaldım! O gelmeyecekti. Neden beni karşılamaya gelsin ki? O Sundari Devi'ydi, kraliyet soyundan bir Rajput! Bir kral ya da bir kralın arkadaşıyla evlenebilecek bir kız!

Ben kimdim? Bazıları bana bilgin derdi, ama benim cehaletimin gerçek derinliğini sadece ben biliyordum. Ben, bir hekim, şarlatan, tüccar, serseri... kılıcı olan topraksız bir adam.

Benim onu sevdiğim gibi onun da beni hemen seveceğini beklemekle ne kadar aptaldım! Ben bir aptaldım, değersiz bir aptal, sefil bir aptal, kader dediği boş bir davulun sesine göre yürüyen bir aptaldım.

Alamut'un surlarından bir köleyi kurtarmayı düşünen ben, kendimi karanlık gözlere ve uzun kirpiklere, ince bele ve zarif ellere köle etmiştim!

Ama neden olmasın? Bir adam köle olmak zorundaysa, neden bunlara köle olmasın?

Kılıcı olan birine köle denebilir mi? Onu Hindistan'a götürmelerine izin mi vereyim? Yoksa onu Rajput muhafızlarından mı alayım?

Yirmi mi? Yoksa yirmi iki mi? Ödül kan dökmeye değerdi! Ancak, ateşli beynime soğukkanlı bir akıl sağlığı esintisi girdi. Bir şey biliyorsam, o da savaşçıları tanıyordum ve Rajputlar da öyleydiler. Böyle bir şeye kalkışmak için gerçekten aptal olmam gerekirdi.

Bir ses mi? Uzak bir ses... Kapı mı kapanıyordu? Yoksa uzak bir avludaki ağaçtan bir şey mi düşüyordu? Gölgelerde tek başıma, nefesimi tutarak bekledim.

Gelecek miydi? Yoksa içeride yatmaya hazırlanıyor, bahçede beklediğimi düşünerek gülüyor muydu? Gözleri, kalbinin vermekten korktuğu şeyi vaat ediyor muydu? Yoksa gözlerinde okuduğum vaat sadece benim zihnimde mi vardı?

Bir gece kuşu alçaktan uçtu; bahçenin bir yerinde bir ağaçtan bir meyve düştü.

Sinirli bir şekilde volta attım. Beklemekle ne kadar aptalmışım! Gelmeyecekti. Belki de beni o anda unutmuştu. Ya da gelmek isteseydi, onu koruyanlardan nasıl kaçabilirdi?

Yumuşak rüzgâr, yapraklar arasında hareketli bir gölge oluşturdu. Ne kadar bekledim? Şimdi gitmeli miyim? Rüyaya veda mı etmeliyim?

Gece, yıldızlarla tesbihini sayıyordu.

Ben neydim ki, ilk aşkını yaşayan bir çocuk mu?

Ay alçalmıştı, bahçe yolları artık ay ışığıyla beyazlaşmıyordu ve yarın dağlara gitmeliydim, tüm duyularım tetikte, tepelerden geçip Alamut kalesine, belki de ölümümüze doğru gitmeliydim.

Yeter! Yeter artık!

Yine de gitmedim. Bekledim ve aniden o geldi.

Geldi!

Siyah bir pelerin giymiş, sanki yüzen bir gölge gibi, daha derin karanlıktan gelen bir karanlık hareketi gibi geldi ve bana doğru geldi.

"Oh? Buradasın! Korkmuştum... Çok...!"

Kollarımın arasına geldi ve ben onu tuttum, dudaklarına şefkatle öptüm, çünkü şimdi korkmuştu, geldiği için korkmuştu.

"Onunla evlenmek zorunda mısın?"

"Evet" —gözlerini benimkilere dikti—"Evlenmek zorundayım. Onunla evlenmezsem, ordusuyla aramıza girecek ve babam öldürülecek, krallığı ele geçirilecek. Ama o sadece beni istemiyor, sahip olduklarımızı istiyor ve benim aracılığımla bunları elde etmeyi düşünüyor."

"Onu tanıyor musun?"

"Onu gördüm. Kannauj hükümdarının sağında duruyor."

Buna ne cevap verebilirdim? Onu seviyordum, ama ona sunabileceğim bir krallığım var mıydı? Ya da servet? Ya da babasını kurtaracak ordular? Bir bilgin ve savaşçı, topraksız, evsiz bir adamın güvencesiz varlığından başka bir şeyim var mıydı?

Onun halkının tarihini biraz biliyordum ve Rajputlar gururluydu. Otuz altı soylu hanedan, Avrupalılar kalkanlarına armalarını işlemeyi düşünmeden yüzlerce yıl önce kılıçlarını savaşa taşımıştı.

O daha az, ben daha fazla olsaydık, o gece onu kaçırırdım, ama nereye?

Ben Alamut kalesine girip bir daha geri dönemeyebilecekken, o bir kulübede beklemek için mi? Bir kızdan böyle bir riski almasını isteyen bir adam benden daha büyük bir aptal olmalı.

"Seni hayatımdan daha çok seviyorum, Sundari, ama babam Alamut kalesinde köle olarak tutuluyor ve ben onu kurtarmaya yemin ettim.

"Sana bu kadarını söyleyebilirim. Yarın oraya gideceğim ve neden geldiğimi bildikleri ihtimali var, hatta ihtimalden de öte. Sinan'ın her yerde casusları var, Avrupa'da bile.

“Hayatta dönersem, Hind'e geleceğim. Anhilwara'ya, Kannauj'a ya da nerede olursan oraya geleceğim ve seni karım yapmanın bir yolunu bulacağım. Sana söz veriyorum.

“Geciktir. Evliliğini geciktir. Beni bekle. Alamut'tan sağ salim dönersem, Hind'e, sana geleceğim.”

"Hiçbir şey yapamazsın," dedi, "hiçbir şey. Ve gelmemelisin. Seni öldürürler. Bir orduyla gelsen bile, daha iyisini yapamazsın. Kannauj hükümdarının ne kadar büyük bir orduya sahip olduğunu biliyor musun? Sekiz yüz savaş fili ve seksen bin süvari, hepsi zırhlı askerler... Başka ne var bilmiyorum."

"Geleceğim," diye ısrar ettim, "ve fil sayısı üç katına çıksa, zırhlı adam sayısı üç katına çıksa bile geleceğim."

"Gelmeyin."

Onu tekrar şefkatle öptüm ve birbirimize sarıldık. Bu bize nasıl oldu? Kaderin hangi ağacından bu yaprak düştü?

"Geleceğim," diye tekrarladım, "çünkü bugün ordunun başında olan kişi, yarın onun tozunda yatıyor olabilir. Sadece bir kılıcım var, ama güçlü bir adam bundan fazlasını istemez: elinde bir kılıç, dizlerinin arasında bir at ve savaşın sonunda sevdiği kadın."

"Asil sözler."

Ses arkamdan geldi ve ben hızla döndüm, elim kılıcımın üzerindeydi.

"Buna gerek yok." Gölgelerden çıkan kişi, onun muhafızlarının kaptanı olan bir Rajput'tu.

Uzun boylu, güçlü yapılı bir adamdı, her santimi bir savaşçıydı. Bize doğru yürüdü. "Bir Rajput gibi konuştun."

"Rachendra! Beni takip ettin!"

"Evet, takip ettim, başka ne yapabilirdim ki? Ama inan bana, ben de senin kadar bundan hoşlanmıyorum. Ama baban seni korumakla görevlendirdi ve ben sadece emredileni yapıyorum."

Bana döndü. "Senin için ve onun için üzgünüm, ama başka yolu yok. Senin, onun evleneceği adamdan iki kat daha iyi bir adam olduğunu hissediyorum.

"Şimdi yoluna git ve Hind'e gelme, çünkü sana sorunlardan başka bir şey getirmez."

"Yaşarsam, geleceğim."

Başını çevirip bana tekrar baktı, güçlü yüzlü ve soğuk gözlü, güçlü bir adamdı.

"Eğer yaparsan, seni kendi ellerimle öldürmek zorunda kalabilirim. Bu Sundari Devi, bizim prensesimiz, gezgin bir asker, bilgin ya da kendini ne olarak adlandırırsan adlandır, onunla aynı kefeye konamaz. Müslümanlarla da aynı kefeye konamaz."

Onu görmezden gelerek Sundari'ye dedim ki, "Bekle... Başarısız olmayacağım."

Rachendra'ya dönerek ekledim, "Bildiğin gibi, geleceğim ve senden hoşlanıyorum, o yüzden yoluma çıkma. Karnına çelik bir bıçak saplamak istemem."

O güldü. "Prenses'e bakmam gerekmese ve önümüzde uzun, tehlikeli bir yolculuk olmasa, seninle kılıçları

ölçüşürdüm. Ama Alamut'a git. Orada yeterince sorun bulacaksın."

O kervansaraya doğru döndü, ama Sundari bana geldi. Ellerini kollarımın üzerine koydu ve dudaklarımdan öptü.

"Gel o zaman," dedi, "evliliğimiz sırasında ona hançer saplamak zorunda kalsam bile seni bekleyeceğim." Rachendra'ya döndü. "Sen benim için bir amca gibi oldun, ama onunla savaşırsan ve o seni öldüremezse, ben öldüreceğim!"

Aniden dönerek, onun yanından geçip kervansaraya doğru yürüdü ve şaşkın Rajput onun gidişini izledi. "Tanrılar adına," diye fısıldadı, "işte bir *kadın*!"

Karşı karşıya geldik, geleceğe karşı kendimizi ölçüyorduk. O, elli yaşlarında, babama benzeyen bir adamdı ve mizacı da babam gibiydi. "İyi duruyorsun," dedi, "ve savaşabileceğinden şüphem yok, ama şunu unutma: Sundari'den uzak dur. Onun geleceği yıldızlarda yazılı."

"Yıldızlarda mı? Yoksa babasının planlarında mı?"

Yüzü sertleşmişti. "Babasının planları değil, onun reddedemeyeceği planlar! Ondan uzak dur. Seni uyardım."

Yüzü daha nazik bir hal aldı. "Uzak durmanı söyledim, ama uzak durursan aptal olursun." Sonra benim söylediğimi tekrarladı: "*Elinde kılıç, dizlerinin arasında at ve savaşın sonunda sevdiği kadın.*" Tanrılar adına, çok iyi söyledin!

Sundari'yi takip ederek uzaklaştı ve ben de kervansaraydan uzaklaşarak dağlara baktım. Dağların ötesinde Alamut uzanıyordu. Talaghan Sıradağları ve Alamut *Rud* — Alamut Nehri — ve yakınında Alamut Kayası ve suikastçıların vadileri. Yarın kaderimi yerine getirmek için o tepelere doğru yola çıkacaktım.

GÜNDÜZ, fırtınanın parçaladığı tepeler üzerinde kızıl bir sel gibi çöktü, dünyanın başlangıcındaki ateşlerden fırlayan devasa granit omuzlar.

"Yalnız gideceğim, Khatib, ama beni bekle, üç atı eyerle hazırla, çünkü geleceğim. Bir gün, bir hafta ya da on yıl sürse de, geleceğim!"

"İnsanların sözlerine güvenme, Kerbouchard, çünkü hepsi amaçlarına uygun olduğunda yalan söylerler. Kaya'dakiler kendilerinden başkasına sadık değildir. Ölmeye hazırlıklı git; öyleyse, yaşayabilirsin."

İzlediğimiz yol, Khatib'in bildiği bir yoldu, çünkü onun kadim zihninin derinliklerinde, kendi deneyimlerinin ötesine uzanan anılar vardı. "Buralardaydı," diye düşündü, "ağaç yok olmuş, ama zaten yaşlıydı, olmaması gereken bir kanyon ve olmaması gereken bir iz bulmalıyız. Ah, bulduk!"

Gerçekten de bir patika! Sadece bir patika izi, gördüğümde midemi bulandıran bir gölge patikaydı.

"İz yok, belki de suikastçılar bile bilmiyor. Zirvelerin arasında gizli yüksek bir vadi var. Orada bekleyeceğim, oradan kaleyi izleyebilirim ve kaleden bir yol var... Size göstereceğim."

Arap atlarımız narin toynakları ve kavisli boyunlarıyla yolunu buldu, bu kadar yüksekte yürüyebildiklerine şaşkınlıkla hafifçe üflediler.

Bu dağların kayalarını hiçbir saban sürmemişti, bu çorak topraklarda hiçbir tohum filizlenmemişti. Burası, gökyüzüne karşı sert omuzlu, acımasız bir topraklardı. Gece, kanyonlarda damlayan gölgeler bırakmıştı, ama biz daha yükseğe, daha da yükseğe tırmandık, sadece atlarımızın nefes alması ve daha ileri gitmek için cesaretimizi toplamamız için mola verdik. Bu yükseklikte sabah havası

serindi, şaşırtıcı derecede berraktı, uzaktaki diğer zirvelerin, diğer kalelerin manzarası görünüyordu.

"Onlara yalan söyle, onları aldat, kanlarını dök!" diye mırıldandı Khatib. "Sen gençsin ve onurun seninle birlikte, ama onur sadece onurlu adamlarla uğraşırken önemlidir."

"Bunlar onurlu adamlar değil mi?"

"Evet," dedi isteksizce, "ve çoğu zaman iyi adamlar da, Sinan da onlardan biri, ama onlar gerçekçidirler. Tek bir savaşı değil, tüm savaşları kazanmak istiyorlar.

"Al-Zawila'yı düşünüyorum. Onu tanımıyorum, ama son zamanlarda onun hakkında dedikodular duydum. Buraya uysal bir şekilde geldi, ama iktidara gelince bir tiran oldu. Onda kötülük var.

"Birçok küçük adam, küçük kaldığı sürece iyi kabul edilir, ama ona güç geldiğinde, öfkeli bir canavara dönüşür. Bu yüzden al-Zawila'ya dikkat et."

“Çocukken ülkemde öğretmenim olan yaşlı Yunanlı,” dedim, “bana bunu öğretmişti. Sanırım Somali atasözüydü: ‘Yalancıya yalan söyle, çünkü yalan onun parasıdır; hırsızdan çal, çünkü bu kolaydır; düzenbaz için tuzak kur ve ilk denemede onu yakala, ama dürüst adama dikkat et.

"Ah? Evet, evet, güzel bir atasözü, güzel bir atasözü."

Binlerce yıl bu dağların üzerinden geçmişti; yağmur ve rüzgâr kayaları aşındırmış, çığlar izleri silip süpürmüştü, ta ki insan hayal gücünü kullanarak büyük kaya omuzlarının üzerinden geçip, düşmemek için zihnini sıkı tutana kadar.

Yolumuz Chala *derbend*, Chala Geçidi ile paralel uzanıyordu. Uzak gökyüzünde, omuzlarında ince bir kar örtüsüyle Tahkt-i-Suleiman'ın, yani Süleyman'ın Tahtı'nın heybetli silüetini görebiliyorduk.

Küçük bir selin kenardan aşağıdaki vadiye döküldüğü yerde durduk. Atlarımızı topuk ipleriyle bağlayıp ince otları yemelerine izin verdik, dinlenip *çapati* ve sert yabani armutlar yedik, eski lavların izleriyle çizgili granit kayalıkları seyrettik.

Yola devam ederken, yüksek irtifa ve ince hava nedeniyle atlarımızın nefes alması için sık sık mola vererek zamanımızı aldık.

Bir keresinde, bir kulenin parmakları dağların omuzlarının üzerinde yükseldi ve kilometrelerce uzaktan geçmemizi izledi. Yine, bir kartal yuvası gibi kayaların arasına yapışmış küçük bir köy gördük, oraya giden yol çoktan aşağıdaki vadiye düşmüştü.

"Torunlarım bundan bahsedecek," dedi Khatib, "büyükbabalarının Kerbouchard ile birlikte Alamut Kayası'nı tek başına ele geçirdiğini övünecekler. İnsanlar önümüzdeki çağlar boyunca bu yolculuğu şarkılara dökecek."

"Eğer hayatta kalırsak."

"Hayatta kalmak mı? O da ne demek? Fare yaşar, sinek yaşar; biri korku içinde kaçar, diğeri pislik içinde yaşar. Var olurlar, vardırlar, ama *yaşarlar* mı?

"Kadere meydan okumak, işte yaşamak budur! Fırtınaya göğüs germek, cesurca yaşamak, asilce yaşamak, hayatını aptalca, saçma risklerle boşa harcamamak, ya da çok fazla şarap ya da esrarla beynini mahvetmemek!

"Allah'a şükür ki *bir erkekle* birlikte savaşıyorum! Korkaklar saklansınlar; kılıç tutmamak için yalan söylesinler, hile yapsınlar, ihanet etsinler. Deliklerine girip sürünsünler; kadın gibi davranışlar yapsınlar. Onlar sadece pislik, işe yaramaz, kötü yetiştirilmiş insanlar. Bana bir kılıç verin ve bir erkeğin yanında öleyim!

“Kerbouchard, ölümden daha kötü şeyler vardır. Ben yaşlı bir adamım ve sık sık kaçtım, ama kaçtığımda sadece başka bir cephede tekrar savaşmak içindi. Ama bu! Bu kahramanlar için bir görev!

“O kalede binlerce silahlı fanatik var! Binlerce kılıç kanımızı tatmak için bekliyor ve etrafındaki tüm tepeler de onların gibilerle dolu.

“Efendim, bir erkeğin erdemleri şunlardır: uzaklara seyahat etmiş olması, iyi konuşması ve savaşabilmesi. Uzaklara seyahat etmiş olması, çünkü seyahat bilgelik getirir; iyi konuşması, gördüklerini iyi anlatabilmesi için; ve savaşabilmesi, hikayelerine şüpheyle yaklaşanları cezalandırabilmesi için!”

"Şaka yapıyorsun, ihtiyar, şaka yapıyorsun! Onur önemlidir, çünkü onurlu olanın övgüye ihtiyacı yoktur. O, öncelikle iyi bir insan olduğunu, diğer her şeyin sonra geldiğini bilerek güvende hisseder."

Yolumuzun üzerinde bir sırt uzanıyordu, büyük bir duvar gibi bir köprü, ve çok aşağıda Shah Rud nehri akıyordu.

Geceyi, dağlardan akan soğuk bir derenin bulunduğu ağaçların arasındaki bir açıklıkta geçirdik. Bu ilginç küçük dere, kayalardan şüpheyle süzülerek akıyor, bir o yana bir bu yana merakla bakınıyor, sonra her şeyin yolunda olduğuna karar verip, küçük bir eğimin kenarından neşeyle atlayarak, larkspur, lavanta ve pembe çiçeklerin açtığı birkaç dönümlük çimeni suluyordu.

Orada yetişmesi gereken ölü söğütlerden küçük bir ateş yakıp, şişlere kuzu eti kızarttık ve sırtları ve patikayı izlerken *chapaties* yedik. Güneş gökyüzünde batarken sırtların alevlere dönüştüğünü gördük.

"Orası" —Khatib Hazar ve Mazanderan'ı işaret etti—"Pers kahramanı Rustum'un Beyaz İblis'i öldürmeye giderken muhteşem atı Raksh'ı sürdüğü yerdi. Tek kılıcıyla orduları

katletti ve Asfandiyar ile iki gün boyunca savaştı. Simugh adlı kuşun verdiği bir okla Asfandiyar'ı ölümcül şekilde yaraladı."

"*Şahname'de* okumuştum."

"Ah? Firdausi'yi tanıdığını unutmuşum. Orada," diye devam etti, "Simurgh kuşu, Zal bebeği korumak için yuvasına taşıdı. Zal, Rustum'un babasıydı."

"Buna inanabilirim."

"Burada bir gizem de var. Burada hazineler var. Şurada eski bir şehri örten bir höyük var. Ben kendim eski çömlek parçaları ve bir keresinde mermer bir el buldum. Allah, ne kadar güzeldi! Onu yıllarca yanımda taşıdım ve çok değer verdim. Yalnız olduğum zamanlarda onu kuşağımdan çıkarıp ona bakarak ruhumu onun güzelliğiyle besledim. O el yanımdayken asla yalnız değildim."

"Ona ne oldu?"

"Bir prens onu benden aldı, benim gibi biri için çok güzel olduğunu söyledi. Fakirler de güzelliği sevmez mi?"

Aniden bana baktı. "Kerbouchard, senin ikinci görüşün olduğu söyleniyor. Bu doğru mu?"

"İkinci görüş nedir? Bir yetenek mi? Bir eğitim mi? Yoksa sadece beyinde binlerce izlenim, fikir, görüntü, ses ve kokunun birdenbire bir araya gelerek gelecekte olacaklara dair bir izlenim yaratması mı?

"Zihin, tüm alanlardan bilgileri toplar, ihtiyaç duyulacağı zaman için saklar, sonra aniden farkındalığa dönüşür ve insanlar buna ilham, ikinci görüş ya da yetenek derler."

Khatib kömürleri bir araya topladı ve soğuk şafağa karşı yığdı. Soğuk artmıştı ve vadiler karanlıkta yatarken, sırtlar gölgelerin dokusunda kırmızı iplikler gibi uzanıyor, güneşin

son güzelliğine tutunuyor, geçici güzelliklerini geceye teslim etmek istemiyorlardı.

"Zihin bir sepet gibidir," dedi Khatib, "içine hiçbir şey koymazsan, hiçbir şey elde edemezsin."

"Şimdi uyku zamanı," dedim, "felsefe zamanı değil."

Khatib burnusuna sarıldı. "Seninle birlikte yolculuk ettiğim için Allah'a şükrediyorum Kerbouchard. Sen gerçekten bir kahramansın, Rustum'un eşi gibisin."

"Öyle düşünüyorsan, Alamut'ta beni izle, çünkü korku benim yol arkadaşım olacak."

"Evet, korkmasına rağmen yapılması gerekeni yapan kişi gerçekten cesurdur. Yaşamak için bir nedenin olduğu sürece, yapman gerekeni yapacaksın, çünkü Sundari her zaman var."

Ah... Sundari, Sundari şimdi neredeydi?

Bölüm 52

Alamut Dağı'nın, boynunu yere uzatmış diz çökmüş bir deveye benzediği söylenir. Derin vadiler, kalenin bulunduğu kayayı çevreleyen dağlardan ayırır ve kaleyi neredeyse zaptedilemez hale getirir.

Alamut'a giden vadiye giriş, dağların kıvrımları tarafından gizlenmişti, öyle ki bir yolcu, girişi hiç görmeden kolayca

geçip gidebilirdi.

Bu vadiye girerek, güzel bir çayırlığa vardık ve söğütlerin altına çekildik. Burası *Bagh Dasht*, Çöl Bahçesi'nin çayırlığıydı ve Alamut Kayası'nın büyük duvarının üzerinde yükselen, gerçekten çok güzel bir yerdi.

Atlarımızı topuk ipleriyle bağladık, dere kenarındaki kavakların gölgesinde çömelip sessizce küçük yemeğimizi yedik.

Şüphesiz bizi gözlemlemişlerdi, ama bu noktaya nasıl ulaştığımızı merak ediyor olmalılar. Geldiğimiz patika, kale inşa edilmeden önce terk edilmiş ve unutulmuştu. İsmailiiler bu patikanın varlığından haberdar olsalardı, orada bir gözetleme kulesi olurdu ya da onu tamamen yıkarlardı.

Bu dağlar, Büyük İskender'den önce bile eski olan antik yollarla doluydu. Çok uzak bir zamanda kervanlar, Pers'ten Merv Vahası'na, oradan da Türkistan ve Cathay'e doğru yol almıştı. Suikastçılar, Elburz Dağları'nda neredeyse yüz yıldır bulunuyorlardı, dağ standartlarına göre sadece ziyaretçilerdi.

Khatib ne yapması gerektiğini biliyordu, bu kolay bir görev değildi, başarısı dağlar hakkında bildiklerine bağlıydı.

"Beni yakalayamayacaklar, Kerbouchard," dedi. "Annem Daylam'dan geldi ve halkı şurada yaşıyor." Başıyla yönü gösterdi. "Sen gittiğinde ben ortadan kaybolacağım ve saat gün batımı olacak.

Üç gece sonra bu noktada olacağım." Toza bir iz çizdi. "Ondan sonra her gece buraya gelip, gece yarısından bir saat sonra bekleyeceğim. Bana gelmek istersen, nerede olacağımı bileceksin."

Sırt çantamda Khatib'den istediğim sağlam ama ince ipi sakladım ve eyer çantamda gübre ve ahır duvarlarından

aldığım beyaz kristaller vardı. Diğer gerekli şeyler de oradaydı.

Yürüdüğüm dere boyunca çeşitli otlar ve biraz ağaç kabuğu topladım. Bunu uzun zamandır yapıyordum, çünkü bunlar benim uygulamamda kullandığım ilaçların kaynağıydı. Doktorluk mesleğini çok az icra ettiğim için, bunlara nadiren ihtiyaç duyulurdu, ama birkaç ilaç her zaman el altında bulunurdu.

Córdoba'da tıp okurken bana anlatılan bir hikaye hatırlıyorum. Bu hikaye, Magadha'nın Bimbisara'nın kişisel hekimi Jivaka hakkında anlatılan bir hikayeydi.

Zamanının en büyük tıp uzmanı olan Jivaka, imparator tarafından Buda'nın hastalığı sırasında ona bakması için gönderilmişti. Jivaka, Rajagriha'nın bir fahişesinin çocuğu olan bir terk edilmişti ve ölmesi için bir çöp yığınına atılmıştı. Bimbisara'nın oğlu Prens Abhaya tarafından bulunan Jivaka, o zamanlar dünyanın en büyük üniversitesi olan Taxila'da tıp okudu. Mezun olmasına izin verilmeden önce, Taxila'nın birkaç mil ötesinde bir doktor için hiçbir faydası olmayan bir bitki bulması söylendi. Uzun bir arayışın ardından Jivaka geri döndü ve tıbbi değeri olmayan hiçbir bitki bulamadığını söyledi. Ardından mezun edildi ve muayenehanesini açması için biraz para verildi.

Khatib, plana göre, atları söğütlerin arasında gözden uzak bir yere bağladı, sonra burnusunun altına uzandı. Seçtiği yer gölgenin kenarıydı ve birkaç dakika sonra etrafa baktığımda, burnus hala oradaydı ama Khatib gitmişti. Onunla birlikte atlarımız da gitmişti.

Boş boş dolaşarak, Alamut surlarının gözü önünde otlar topladım, ama gölgeler uzadığında yerden burnusumu aldım ve kapıya, kaderimle buluşmaya doğru yola çıktım.

Bundan sonra, fırsatlar ortaya çıktıkça hızlı hareket etmeye hazır olarak, her anı dolu dolu yaşamalıydım. Ağzım kurumuş, midem boşalmıştı. Düşmanın ağzına giriyordum. Peki ya babam? O ne olacaktı? Seyahate uygun durumda mıydı? Onu yakında görebilecek miydim?

Alamut Kalesi üç yüz yıl önce inşa edilmişti ve ben Sallami'nin, kalenin inşasını ve her giriş ve çıkışın nasıl çift kapılı, demir kayışlı masif meşe kapılarla inşa edildiğini anlattığı tarihini incelemiştim. İlk kapıdan girdikten sonra, küçük bir avluyu geçerek ikinci kapıya ulaşılıyordu ve bu kapı yukarıdan saldırıya açıktı. İkinci kapı da ilk kapı kadar sağlamdı.

Kalenin odaları sert kayadan oyulmuştu. Uzun galeriler inşa edilmişti ve bunların altında şarap, sirke ve bal depolanan tanklar vardı. Kalenin yarısını çevreleyen bir hendek vardı ve nehir bu hendeğe akıyordu. Kalenin altında, kuşatma zamanında su depolamak için kayadan oyulmuş büyük tanklar vardı.

Kapılara yaklaştığımda, kapılar içe doğru açıldı, ben geçtim ve arkamda kapıların gürültüyle kapandığını duydum. Omurgamdan bir ürperti geçti. Artık geri dönüş yoktu.

Orada bir düzine asker vardı, zayıf, iyi yapılı, mızrak ve kılıçlarla silahlanmış adamlar. Bir subay yanıma geldi.

"Kölen nerede?"

"Kim?" Şaşkın göründüm. Henüz hava tam olarak kararmamıştı ve Khatib'in her saniyeye ihtiyacı olacaktı.

"Hizmetçin. Seninle birlikte olan adam?"

"Oh? Atlarla arası iyi, güvenilir bir adam."

"Nerede o?" Memur neredeyse bağırıyordu.

"Sadece bir paralı asker, önemsiz bir adam için gereksiz yere heyecanlanıyorsunuz. Ses tonunuz da hoşuma gitmedi."

"*Nerede o*?" Memur kolumu tuttu.

Kolumu çekip kurtardım, geri adım attım ve elimi kılıcıma koydum. "Bir ziyaretçiye nasıl hitap edileceğini öğrenmediysen," dedim, "öğretilebilir."

Bir anda etrafım mızraklı askerlerle çevrildi, ama başka bir hareket yapılmadan önce bir ses, "İbn İbrahim'i odama getir, Abdul," dedi.

Subay aniden arkasını döndü, yüzü öfkeyle gerilmişti. Mızraklı askerler etrafımı sardı. Daha fazlasına gerek kalmadan, artık bir tutsak olduğumdan emin oldum.

Girişimim denendi ve şimdiden başarısız oldu. Yoksa olmadı mı? Hiç kimse hayatta olduğu sürece kaybolmuş sayılmaz.

O ses!

Aniden aklıma geldi. *O sesi tanıyordum!* Kim olabilirdi? Sinan olamazdı, çünkü onu hiç tanımamıştım.

Beni götürdükleri oda uzundu. Bir ucunda alçak bir masa vardı. İki muhafız kapıda duruyordu, biri masanın bir ucunda, diğeri diğer ucunda.

Silahlarımı benden almak için hiçbir hareket yapılmamıştı, böyle bir hareket yapılsaydı nasıl tepki vereceğimi de bilmiyordum.

Hareket ederken gözlerim ve kulaklarım meşguldü. Yakınlarda babam vardı ve bir yerlerde dağlardaki gizemli bir vadiye açılan gizli bir tünel vardı. En azından öyle duymuştum.

Karanlık çökmüştü. Otururken, kapının gürültüyle kapandığını ve taş döşeli avluda atların nalları sesini duydum.

Khatib'i bulmuşlar mıydı? Onu tanıyorsam, hayır. Başlangıcına bakılırsa, şimdiye kadar saklanmış olmalıydı ve çok da uzak olmamalıydı.

Ancak çayırlara her döndüğünde tehlikeye girecekti.

İçimde umutsuzluk kabardı. Ne yapabilirdim? Gözlerimi nereye çevirsem, Dağın Yaşlı Adamı'na fanatik bir bağlılık gösteren, zayıf ve vahşi adamlardan oluşan muhafızlar vardı.

Kapı açıldı ve bir adam içeri girdi, gölgede durdu. Durup beni süzdü.

"Uzun zaman oldu, Kerbouchard."

Sahte kimliğim bu kadar sürmüştü. Bu cümle ile ibn-Ibrahim öldü.

Sonra ışığa çıktı ve ben yarım adım attım ve şaşkınlıktan donakaldım.

Mahmoud!

Ama değişmiş bir Mahmoud. Kilo almıştı; yüz hatları sertleşmiş, gözleri daha sert bakıyordu.

"Evet," diye onayladım, "uzun zaman oldu."

Bir koltuğu işaret etti, ben de bacaklarımı çaprazlayıp bir minder üzerine oturdum, kılıcımı tutacağıma hazır olacak şekilde dikkatlice yerleştirdim. O bunu fark etti ve gülümsedi.

"Kılıç bir işe yaramaz, Kerbouchard. Binlerce silahlı adamım var. Ben istemediğim sürece hiçbir şey

yapamazsın."

"Prens Ahmed'in hizmetinde olduğunu sanıyordum?"

"O aptal! Beni kovdu."

"Ne yaptın? Aziza'ya yaklaşmaya mı çalıştın?"

Yüzü öfkeyle kaplandı ve tahminimin doğru olduğunu anladım. Mahmoud, Córdoba'da beni tanıdığında Aziza'nın onunla flört ettiğine inanmıştı.

O zamanlar kibirli, zayıf bir adamdı. Artık yaşlanmıştı, çok daha güçlüydü, ama hâlâ kibirli, belki de hâlâ zayıf bir adamdı.

"Önemli değil," dedi kendini beğenmiş bir şekilde, "onlar öldü."

"*Öldüler mi?*"

Dişlerini gülümseme gibi bir şey için gösterdi, ama içinde çok fazla nefret vardı. "Onları öldürttüm. Önce Prens Ahmed... Sokakta zehirli bir hançerle öldürüldü."

Mahmoud'un kötü niyetli olduğunu çok iyi biliyordum, ama bu kadar alçaldığına inanamazdım. Bu, insan doğası hakkında öğrenecek çok şeyim olduğunu gösteriyordu. Ya da insanlık dışı doğa. Mahmoud'daki değişimi ve kendi konumumu değerlendirince, düşüncelerimi yeniden gözden geçirmem gerektiğini anladım, hem de hemen.

Dikkatli olmalıyım... Çok dikkatli olmalıyım.

"Bir adamın ölüm emrini verebilir misin? Yoksa Sinan'a onu öldürmesi için bir neden mi verdin?"

"Al-Zawila herkesi öldürtebilir" —bana soğukkanlılıkla baktı—"herkesi."

"Al-Zawila kim?"

O küçümseyici bir şekilde gülümsedi. "Ben Al-Zawila'yım."

Mahmoud... al-Zawila!

Gözlerimden hiçbir şey anlaşılmasın diye umdum.

"Beni duydun mu?"

"Önemli bir şey değil," diye cevapladım, "sadece burada orada adın geçiyor. Alamut'tan bahsedildiğinde, senin adın da geçiyor."

Hoşuna gittiğini görebiliyordum. Adam her zaman kibirliydi. Bu unutulmaması gereken bir şeydi.

"Neden burada olduğunu biliyor musun?"

"Sinan'ın benimle konuşmak istediği söylendi." Bir an durup düşündüm. Sinan benim burada olduğumu biliyor muydu? Elbette, duyabileceği mesafede casuslar olmalıydı. "Ben bir simyacı, bir hekimim. Onunla konuşmak istedim, çünkü ilgi alanları herkesçe bilinir."

Mahmoud'un gülümsemesi hoş değildi. "Senin gibilerle uğraşacak vaktinde yok. Burada olduğunu bilmiyor. Aslında, seni buraya özel bir nedenle getirdim, çünkü sen bir hekim ve cerrahsın.

"Sonuçta" —sıcak bir gülümsemeyle— "arkadaş olabiliriz, değil mi? Sen ve ben pek çok güzel sohbet ettik, onları özlüyorum."

Bir an için ona neredeyse inandım. Uzun sohbetler yapmıştık, çoğu, fikirleri olan gençlerin konuştuğu her şey hakkında. Onun sorunu her zaman bilmek istemesi, ama öğrenmenin zorluklarını yaşamak istememesiydi.

"Burada değerli olabilirsin. Sinan ise başka işlerle meşgul."

"Bunu isterim," dedim, "burası ilginç bir yer."

"Burası dünyadaki en güçlü kale," diye övündü. "Kimse ele geçiremez. Birçok kişi denedi ve Alamut'u yok etmek için ordusunu buraya getiren biri vardı, ama bir sabah uyandığında yatağının yanında toprağa saplanmış bir hançer buldu. Hançerin yanına tutturulmuş bir not, bunun kalbinde de olabileceğini hatırlattı. O adam ordusunu geldikleri yere geri götürdü."

"Sinan'la tanışmak isterim."

Adam bu fikri bir el hareketiyle reddetti. "O çok meşgul. Benim ilgilendiğim tek kişi sensin, sadece sen." Dostça bir şekilde gülümsedi. "Bana yardım edebilirsin, Kerbouchard. Seni çağırdım çünkü Córdoba'nın en iyi doktorlarının senin tıp bilgine ne kadar saygı duyduğunu biliyordum."

"Bir hekime mi ihtiyacınız var?"

"Ben değil... başkası. En sevdiği köle. Bana hayır demezsin, değil mi?"

"Hipokrat yemini var. Kimseye yardım etmeyi asla reddetmem."

"Güzel!" Konuşurken yemek yediğimiz için aniden ayağa kalktı. "Uzun bir yol geldin. Sabah konuşuruz."

Yatak odama götürüldüm, eyer çantalarım ve sırt çantam önümde duruyordu.

Kapı kapandı ve büyük kilidin mandalının yerine oturduğunu duydum. Dışarıdaki koridorda ayak sesleri duyuldu. Kilitlenmiştim ve bir muhafız görevlendirilmişti.

Hemen çantama gidip açtım. İp yoktu!

Böylece, kapana kısılmıştım.

Yatağımın bulunduğu oda iç avluya açılıyordu. Kalenin dış duvarında pencere yoktu ve olsaydı da bir faydası olmazdı, çünkü yerden çok yüksekti. İspanya'da yaptığım gibi kaya yüzeyini tırmanmak da mümkün değildi. Mahmoud bunu biliyor olmalıydı, çünkü beni hapse attıran oydu.

Mahmud'daki değişiklik beni endişelendiriyordu. Artık kendinden emindi, çünkü gücü elinde tutuyordu. Bu yüzden daha güçlü ve daha tehlikeliydi. Aklında benim için ne varsa, kötü bir şey olmaktan başka bir şey olamazdı. Her an ona karşı tetikte olmalıyım.

Ancak önce babamı ve onun tutulduğu yeri bulmalıydım. Ayrıca nöbetçilerin değişim saatlerini ve Alamut'tan kaçmanın başka bir yolu olup olmadığını öğrenmeliydim. Bir şekilde babama burada olduğumu haber vermeliydim, çünkü o buradaki durumu benden daha iyi biliyordu ve kaçmayı düşünmüş olabilirdi.

Al-Zawila babama işkence ediyordu ve şimdi bunun nedenini biliyordum. Babam, Mahmoud'un bana olan nefretinden dolayı acı çekmişti.

Dikkatlice durumumu değerlendirdim. Sinan görünüşe göre benim burada olduğumu bilmiyordu. Sinan'ın bunu öğrenmesini sağlayabilir miydim? Sinan, benim simya bilgimle ilgilenmez miydi? Her yerdeki tüm simyacılar ortak ilgi alanlarına sahipti ve sık sık fikirlerini veya kimyasal yöntemlerini paylaşırlardı.

Al-Zawila'nın Afrika kıyılarında bir yer olduğunu aniden hatırladım. Mahmoud oradan gelmiş olmalıydı. Bu bilgi yardımcı olmayacaktı, ama durumu biraz daha netleştiriyordu. Onun bir Berberi olduğunu tahmin ediyordum. Berberilerle Araplar arasındaki ilişkiler en iyi ihtimalle geçiciydi. Düşünmeliyim, düşünmeliyim!

Buradaki muhafızlar? Berber mi? Muhtemelen hayır. Burası İran'dı, bu yüzden muhafızlar muhtemelen İranlı, Arap veya başka bir Orta Asya halkından olmalıydı.

Sinan'a varlığımı bildirerek kaybedecek bir şeyim yoktu ve işlerin kendisinin bilgisi dışında yapılmasını seven bir hükümdar nadir bulunurdu. Mahmoud al-Zawila artık efendisine değil, kendisine hizmet ediyordu.

Tedaviye ihtiyacı olan gözde köle mi? Öyle bir şey var mıydı? Yoksa bu sadece bir hile miydi? Eğer böyle bir köle varsa, onu tedavi ettikten sonra ben de ortadan kaldırılabilir veya köle haline getirilebilirdim.

Mumumu söndürdüm, pencereye gittim ve avluya baktım. Parlayan bir meşale, bana dörtgen bir avlu ve etrafındaki kaleyi gösterdi. Kapı kuleleri vardı ve oradaki bir hareket, kulelerde muhafızlar olduğunu, belki de surlarda devriye gezdiklerini gösterdi.

Meşale ışığı, kapıda nöbet tutan bir adamın zırhına yansıyordu. Böyle bir nöbetçi, Sinan'ın dairesinin dışında görevlendirilmiş olabilirdi. Tabii ki, bir depo, bir cephanelik veya bir hazine odasının girişi de olabilirdi.

Bu oda ve geçitlerden oluşan karmaşa içinde, söylentilerin fısıldadığı gizli vadinin girişi vardı.

Yaşlı Adam'ın suikastçıları o kadar korkutucuydu ki, Doğu'nun kralları onlara haraç ödüyordu ve onun hoşnutsuzluğunu çekenler ölüyordu.

Böyle birinin kaçabileceği güvenli bir yer de yoktu; ne cami, ne ordunun merkezi, ne de bir rahip veya kralın varlığı kurbanı Suikastçıların zehirli hançerlerinden kurtaramazdı. Esrarla uyuşturulmuş ve Yaşlı Adam'ın hizmetinde ölürlerse cennete gideceklerine dair sözler verilmiş olan bu adamlar, kesinlikle korkusuzdu ve hayatlarını hiçe sayıyorlardı. Birçoğu öldü, ama nadiren öldürülmek için gönderildikleri adamı öldürmeden önce.

Öldürülen en önemli kişilerden bazıları şunlardı: 1092'de Pers hükümdarı Malik Şah'ın bakanı Nizam-ul-Mulk ve onun iki oğlu; 1102'de Homs Prensi, o şehrin baş camisinde namaz kılarken öldürüldü; 1113'te Musul Prensi Maudud, o şehrin baş camisinde öldürüldü; 1114 yılında Sanjar Şah'ın veziri Abul Muzafar Ali ve Sanjar Şah'ın büyük amcası Chakar Beg; 1121 yılında Bağdat'ta Pers Sultanı'nın huzurunda Maragha Prensi; 1121 yılında Kahire'de Mısır veziri; 1126 yılında bir camide Musul ve Halep Prensi; Moyinuddin, Sanja Şah'ın veziri, 1127; Mısır halifesi, 1129; Şam prensi, 1134; Halife Mostarshid, Halife Rashid ve Daud, Azerbaycan'ın Selçuklu prensi, 1135–38; Tripoli Kontu Raymond, 1149; 1174 ve 1176'da büyük Sarazen hükümdarı Selahaddin'i öldürmek için sayısız girişim.

Kararım aniden verildi. Penceremin ötesindeki sessizliğe, sesin ulaşabileceği taş duvarlı avluya doğru konuştum.

Dikkatlice ayarladığım bir ses tonuyla, "Sinan'ı görmek istiyorum. Rashid Ad-din Sinan ile konuşmak istiyorum" dedim.

Aşağıdan bir ses emretti: "İçeri gir! Kıpırdama!"

Tekrar konuştum, bu sefer biraz daha yüksek sesle. "Rashid Ad-din Sinan'ı görme hakkımı benden esirgemeye cesaret edebilir misin?"

Bölüm 53

SESİM net ve güçlüydü, yankılanan avluda yüksek sesle duyulan bir meydan okumaydı. Hiçbir muhafız itiraz etmeye cesaret edemedi, çünkü Sinan kasıtlı olarak bilgilendirilmediğini öğrenirse, kafalar uçacaktı.

Benim teorim basitti. Mahmoud, bu muhafızların korkabileceği bir adamdı ve bu tür adamların düşmanları olur. Alamut'a sonradan gelmişti ve şüphesiz, onun resmiyetinden hoşnutsuz olanlar vardı. Mahmoud'u tanıyanlar, onun otoriter ve çoğu zaman hoşnutsuz biri olduğunu bilirdi. Sinan'ın gücü casuslar sayesinde yaşıyordu ve kendisi duymasa bile, birisi olan biteni ona rapor ederdi.

İhtiyacım olan şey, çevremde neler olup bittiğini, babamın nerede olduğunu ve kaçmak için bir yol bulmak için zamandı.

Şimdi konuyu zorlayabilir, Mahmoud'u Sinan'a açıklama yapmaya zorlayabilir, onu planlamadığı yönlere doğru hareket etmeye zorlayabilirdim. Bir düşman aceleyle hareket etmeye zorlanırsa, hatalar ve düşüncesizlikler yapmaya zorlanabilir. Bu eski bir politikaydı: Düşmanın yerleşmesine asla izin verme, onu hareket halinde tut.

Diplomasi veya savaşta olsun, karşı önlemler hiçbir zaman doğrudan önlemler kadar iyi değildir. Düşmanla karşı karşıya kaldıklarında, tüm insanların, tüm ulusların politikası saldırı, her zaman saldırı olmalıdır. Burada, orada, başka bir yerde saldırın; düşmanı her zaman savunmada ve bir sonraki darbenin nereye vuracağı konusunda belirsizlik içinde tutun.

Benim orada olduğum haberi Sinan'a ulaşacaktı ve Mahmoud, Sinan'ı tatmin edecek açıklamalar yapabilmek için gerçekten zeki olmalıydı.

Bir grup fanatik inananın kontrolünde olan Sinan, her an neler olup bittiğini bilmelidir. O, tüm telleri çalmaya hazır, yetenekli bir insan müzisyeni olmalıdır.

Mahmoud, Sinan'ı dışlayarak plan yapıp harekete geçmişti ve Sinan'ın bunu hoş karşılayacağını sanmıyordum. Mahmoud, kendini önemli pozisyonlara sokmakta ustaydı, ama kendi entrikacı yöntemleri eninde sonunda onu yenilgiye uğratacaktı. Ve ben, o eninde sonunda'nın şimdi olduğunu görmeliydim.

Sonbaharın kurumuş yaprakları hafifçe uçup gider, insanın kaderi ise daha da kolayca yok olur. Benim kaderim mi, yoksa onunki mi?

Ve sonra tüm insanların yapması gerekeni yaptım... Uyudum.

Şafak, duvarıma limon sarısı bir ışıkla geldi ve ben hızla pencereye gidip avluya baktım. Orada gölgeler hala yoğundu, bu yüzden yıkandım, dikkatlice giyindim ve türbanımı sardım. Eyer çantamdan Khatib'in benim için topladığı malzemeleri, kömürü, kükürdü ve ahır duvarlarından aldığım beyaz kristalleri çıkardım. Bunları uygun oranlarda karıştırdım ve eyer çantasının içindeki beyaz bir torbaya koydum. Karışım tamamlandığında eyer çantasını doldurdu.

Topladığım otlardan birkaç hazırlık yaptım, kurutulmuş yaprakları toz haline getirdim ve türbanımın kıvrımlarına küçük kağıtlara sarıp sakladım.

Bu, dünyadaki son günüm olabilirdi.

Bununla yüzleşmem gerekiyordu. Kaçıp babamı kurtarabilirsem, bu bir mucize olurdu. Bu yerde silah yardımcı olabilirdi ama zaferi getiremezdi.

O gece Konstantinopolis'te ne demiştim?

Aklım benim kılıcımdır.

Öyle olmalı.

Koridorda ayak sesleri duyuldu ve kapım açıldı. Kapıda Mahmoud duruyordu, gözleri nefretle parlıyordu. "Ne yaptın? Benden kaçmayı düşünüyorsan..."

Gülümseyerek bir sözü hatırladım: *Tanrılar yok etmek istedikleri kişiyi önce delirtirler*.

Gülümsemem onu öfkelendirdi, ki öyle olacağını biliyordum, bu yüzden ekledim: "*Senden* kaçmak mı? Durumu yanlış anlıyorsun Mahmoud. Benden kaçamayacak olan sensin."

Öfkesi beni şaşırttı ve Mahmoud hakkında başka bir şey daha öğrendim. Yaşlandıkça ve güçlendikçe, kısıtlamalara karşı sabırsız hale gelmişti, dengesizliğe varan bir sabırsızlık.

"Bu öfke patlamasının sebebi nedir?"

"Sinan seni görmek istiyor!"

Onun güvenini sarsabilir miydim? "Mahmoud, ne yaptığını değil, başkalarının ne yapabileceğini de düşünmeyi ne zaman öğreneceksin?

"Sinan entrika ustasıdır, sen ise sadece öğrencisin. Senin planladıklarından, senin sandığından daha fazlasını bildiğinden emin olabilirsin. Sinan'ın yerini alabileceğini düşünüyorsan, yanılıyorsun."

Elbette, o da bunu düşünmüştü, çünkü Mahmoud'da sadakat yoktu. Efendisi kim olursa olsun, hemen onun yerini almaya çalışmaya başlayacaktı. Otoriteyi severdi, ona boyun eğmekten nefret ederdi, ancak saf hayal kırıklığından dolayı acımasızca ve aniden öldürebilecek bir adamdı. Onun hırsı ile ölümü arasında ince bir çizgide yürüyordum.

Rashid Ad-din Sinan, konumunun ihtişamıyla tanınan bir adamdı. Yemek yerken kimsenin yanında olmasına izin vermezdi. Çok dinler, az konuşur ve sorunu dikkatlice

düşündükten sonra konuşurdu. Ortaya çıktığında dikkatli davranır, korkudan çok kişiliğiyle yönetirdi.

İsmailiiler, büyük bir orduları olmadığı için savaş aracı olarak suikastı kullanırlardı. Suikastlar ölümcül bir verimlilikle gerçekleştirilirdi. Ancak Sinan aynı zamanda bir diplomattı ve mezhebinin işlerini ustalıkla yönetirdi.

Ayrıca gerçekleştirdiği söylenen mucizelerle de tanınırdı, ancak bunların ne kadarının ikinci görüş, zihinsel iletişim veya basiretten kaynaklandığı bir soruydu. Aynı etkiler, sadece gizli bilgilere sahip olmakla da elde edilebilirdi.

Bir keresinde, din konusunda bir anlaşmazlığın ardından bir dizi düşmanının ölümünü önceden haber vermişti. Her birine ölümünün gününü ve yerini söyledi ve hepsi yaklaşık olarak onun önceden haber verdiği gibi öldü.

Bu kırk ölümün hiçbiri hançerle gerçekleşmedi, bu yüzden ondan daha da çok korkuluyordu.

Gözlerim, Sinan'ın bir kürsüde oturduğu uzun bir odaya girerken çok meşguldü. Yaklaştıkça, gözlerini bizden ayırmadan bizi inceledi.

Ondan yaklaşık beş metre uzakta bir muhafız bizi durdurdu. Mahmoud'u görmezden gelerek, beni dikkatle inceledi.

"İbn İbrahim ya da Kerbouchard, neden kendi adını kullanmıyorsun?"

İsmaililer, eski Müslümanlar tarafından kafir olarak kabul ediliyordu ve aralarında birçok özgür düşünür vardı, bu yüzden dürüst olmaya karar verdim.

"Daha rahat seyahat etmek ve tartışmalardan kaçınmak için. Kuran'ı okumuş olmama rağmen, ne Hristiyan ne de gerçek bir Müslüman olduğumu iddia edemem."

"O zaman nesin?"

"Bir araştırmacı, Ekselansları, bilgi arayışında olan biri. Ben bir tür hekim, coğrafyacı ve fırsat bulduğumda deneyler yapan bir tür simyacı sayılırım."

"Averroës'i tanıyor muydunuz?"

"O benim iyi arkadaşımdı. Seville'li John da öyle."

"Peki neden Alamut'a geldin?"

Mahmoud konuşmaya başladı, ama benim sesim onun sesini bastırdı. "Davet edildim. Davetin sizden geldiğini anladım. Simya konusundaki büyük bilginizi duymuştum, bu yüzden hemen kabul ettim, ama geldiğimde beni Mahmoud al-Zawila'nın davet ettiğini öğrendim. O, Córdoba'dan eski bir düşmanım."

Sinan Mahmoud'a susması için işaret etti. "Düşmanlığın niteliği neydi?"

"Affedersiniz, Majesteleri. Onu düşmanım olarak gördüğümü söylemedim. Bana düşmanlık besleyen o. Ama," diye ekledim, "ben affetmeye meyilli değilim.

"Córdoba'da öğrenciyken arkadaştık, ta ki ben bir kızla şehirden kaçana kadar. Geri döndüğümüzde Mahmoud tarafından yakalanıp Prens Ahmed'e ihanet edildik."

"Prens Ahmed mi dedin? Peki ya Aziza?" Sinan'ın ifadesi değişmişti. Gözleri birden soğuk ve dikkatli bir hal aldı. Mahmoud'a baktı, sonra tekrar bana döndü. "Bu isimleri duymuştum."

Mahmoud ölümcül bir şekilde solgunlaşmıştı. Elimden geldiğince ustaca, onun gemisini batırıyordum, ama sadece gerçeği söyleyerek. Mahmoud beni öldürmeyi başarabilirdi, ama artık kendi hayatı için de dikkatli olmalıydı.

"Prens Ahmed'in böyle bir hizmeti ödüllendireceğine inanıyorum," dedi Sinan.

"Ödüllendirdi, Majesteleri. Mahmoud'a yanında bir görev verdi."

"Ah?" Sinan parmaklarıyla dizine vurdu.

Söylediklerim onu Mahmoud konusunda uyarabilir, hatta Mahmoud'u yok edebilir, ama benim güvenliğim de vardı ve görüşmenin bitmek üzere olduğunu hissettim.

"Ekselansları, siz en büyük simyacılar arasında sayılıyorsunuz. Sizinle çalışmayı ve" —yeterince uzun bir ara verdim—"fikir alışverişinde bulunmayı umuyordum. Bazı keşiflerim gerçekten ilginç ve ilginizi çekebilecek türden."

Ayağa kalktı ve düşündüğümden daha uzundu. Ayrıca, iki basamak daha yüksekti, stratejik olarak ilginç bir konumdu, çünkü ona yukarıdan bakmak zorundaydık.

Bu adam her şeyi düşünüyor, diye düşündüm. Kendini her zaman hakim bir konumda tutuyor. Bu saçma olabilir, ama kurnazca bir saçmalıktı ve etkiliydi.

"Kerbouchard, odana dön, kütüphanemden birkaç kitap göndereceğim. Daha sonra deney yerimi ziyaret edebilirsin."

Elini sallayarak bizi uğurladı, biz de dönüp onun yanından uzaklaştık.

Sinan tekrar konuşana kadar kapıya ulaşmıştık. "Al-Zawila, Kerbouchard'ın varlığından sen sorumlu olacaksın."

Mahmoud, kapımın önüne gelene kadar konuşmadı. Yüzü hala solgundu, ama kendini kontrol edebiliyordu. "Beni yendiğini sanıyorsun, ama şunu bil: Bu duvarların içine girdikten sonra, sadece birimiz buradan çıkabilir, sadece bir İsmaili, ve eğer çıkarsan, geldiğin zamanki gibi aynı adam olmayacağını göreceksin."

Arapça konuşuyordu, çünkü muhafızların bunu anlamadığını biliyordu. Onlar Daylamlı Perslerdi.

"Bana karşı harekete geçmeyecek, eğer geçerse, burada kimin efendi olduğunu göreceğiz." Gülümsedi. "Hayır, seni işkenceye maruz bırakmayacağım... henüz değil. Önce ilgilenmen gereken bir hasta var."

Sadece birkaç dakika sonra, bir köle elinde bir kitapla kapıma geldi. Bu, Tebriz'deki Mas'ud Khan'dan istenen kitap olan *Ayennamagh*'dı. Bu bir tesadüf müydü? Yoksa Alamut'un efendisinin kulakları o kadar mı uzaktaydı? Mas'ud Khan'ın onun adamı olduğu şüphe yoktu. Ama bu kadar küçük bir ayrıntı? Etkilendim.

Ayennamagh, Pers'in Sasani İmparatorluğu döneminde yazılmış veya derlenmiş, ibn-al-Muqaffa tarafından Arapçaya çevrilmiş bir kitaptı. Tarih, saray yıllıkları, hükümet düzenlemeleri ve kanunların bir derlemesi olan kitapta savaş stratejileri, siyaset, okçuluk ve kehanet konularında tartışmalar yer alıyordu.

Ancak kitap ne kadar ilginç olursa olsun, dikkatimi ona veremiyordum.

Huzursuzca odada volta atıyordum. Babamın nerede olduğunu bulmaya hiç yaklaşmamıştım ve rüşvetin burada başarı şansı yoktu.

Odama Sinan'ın odasına giderken bazı şeyleri fark etmiştim. Penceremin üstünden çatıya kadar olan mesafe en fazla dört fit idi ve pencerem uzun ve dardı. Bir adam, *belki*, penceremin pervazına çıkıp, bir eliyle kendini içeride tutarken, diğer eliyle çatı kenarına uzanıp tutunabilirdi.

Bunu kimseye görünmeden yapmalı ve aşağıdaki taş döşeli avluya düşme riskini göze almalıydı. Çatı kenarına ulaşamayacağı ya da ulaşsa bile kendini yukarı çekemeyeceği ihtimali her zaman vardı.

Elbette, savunma amacıyla çatı ile diğer çatılar ve duvarlar arasında bir bağlantı olacaktı.

Alamut Kalesi'nde, benim hiçbir payım olmayan, ama benim için ölüm kalım meselesi olabilecek bir iktidar mücadelesi yaşanıyordu. Babamın nerede olduğunu öğrenmeden hiçbir hamle yapmaya cesaret edemedim. Henüz hiçbir köle ya da kadın görmemiştim.

Kale sadece erkeklerin yaşadığı bir yer gibi görünüyordu ve babam buradaysa, bir köle olarak çalışıyor olmalıydı.

Ona işkence etmişler miydi? Ruhunu kırmışlar mıydı?

Güçlü bir adamın ruhu kolayca kırılmaz, ama içten güçlü olmalı, inançlarına ve kim olduğuna güvenmeli.

Babam sık sık denizde olmasına rağmen, onun görüntüsü hep önümdeydi ve annem beni en küçük yaşımdan itibaren sorumluluk almaya yönlendirdi. Bir çocuğu erkek yapan mucizevi bir değişim yoktur. Erkek olarak davranarak, erkek olarak hareket ederek erkek olur.

Şimdi, kendimi kanıtlamanın zamanı gelmişti. Dışarıdan hiçbir yardım gelmeyecekti. Yalnızdım.

Deneme veya karar anlarında hep böyledir. İnsan yalnız doğar, yalnız ölür ve genellikle denemeler ve sıkıntılarla yalnız başa çıkar.

Kitabıma geri dönüp sayfalarını çevirdim, kısa sürede olabildiğince çok şey öğrenmek için burada burada okudum, zihnimin yarısı başka sorunlarla meşgulken kitabın mesajını kavramaya çalıştım.

Sinan istese bile beni kurtaramazdı. Alamut'un gücünün büyük bir kısmı, dışarıdan hiç kimsenin gücünü değerlendirememesinden kaynaklanıyordu ve bu da hiç kimsenin kaçmaması gerektiği anlamına geliyordu.

Gün yavaş yavaş ilerliyordu. Aklımdan her türlü kaçış yolu, her türlü strateji, her türlü hile geçiyordu. Hiçbir şey olmuyordu. Öğleden sonra artık dayanamıyordum. Harekete geçmeliydim! Bir şeyler yapmalıydım. İçeri girdikten sonra babamı bulmak çok kolay görünüyordu, ama tek bir köle bile görmemiştim ve yemeğimi bir savaşçı getirmişti.

Ve sonra kapı açıldı...

İki muhafız bekliyordu. "İmam şimdi sizi görecek."

İmam... o Sinan olmalıydı. Çantalarımı alıp onları takip ettim.

Muhafızlar beni, daha önce gitmediğim bir kale bölümüne götürdüler. Her tarafta, kayaların duvarları dik bir şekilde aşağıya doğru uzanıyordu. O zaman gizemli vadi neredeydi? Sonunda bir kapının önünde durduk. Takip ettiğimiz geçit, belki otuz fit daha ileride devam ediyordu.

Muhafız, açıkça meşe ağacından yapılmış ve demir kayışlarla bağlanmış kapıyı hafifçe vurdu.

Gözlerim ayaklarımın dibindeki yere düştü ve bir an nefesim kesildi. Taş zeminde, biraz siyah balçıkla karışık, bir yaprak parçası vardı, nar yaprağı!

Alamut Kayası'nda hiçbir şey yetişmiyordu. Kilometrelerce içinde nar görmemiştim, ya da yabani armutlar dışında hatırlayabildiğim başka bir meyve.

Gözlerim, koridorun sonundaki kapıya döndü. Bu muydu? Efsanevi Suikastçılar Vadisi'nin girişini bulmuş muydum?

Dağlarda birçok vadi vardı, ama o isimde gerçek bir vadi olmayabilirdi. Öte yandan, o kapının ardında ne vardı? Ve babam neredeydi?

Önümüzdeki kapıda bir anahtar döndü ve kapı açıldı. Kapının yanında, kocaman bir kılıç taşıyan, iri yarısı, güçlü

kaslı bir adam duruyordu. Göğsü çıplaktı ve kasları yağla parlıyordu. Geçmemiz için kenara çekildi, ama soğuk küçük gözleri sanki kalbimi okumak istercesine beni süzüyordu.

Odanın diğer ucunda, başka bir kapının yanında, bu muhafızın ikizi duruyordu, ancak o daha iri ve daha çirkindi.

Kitap yığınlarının arasında bir minder üzerinde oturan Rashid Ad-din Sinan, Dağların Yaşlı Adamı, vardı.

Odanın çevresinde fıçılar, retortlar ve fırınlar vardı, bunlar gördüğüm en iyi simya malzemeleriydi.

"Gel! Konuşalım, Kerbouchard! Ne tür bir simyacı olduğunu göreceğiz!"

Bölüm 54

SUNDARI şimdi neredeydi?

Gece kaleye çökmüştü ve rüzgâr yağmur yağacağını müjdeliyordu. Uzaklarda, sanki susturulmuş trompetler gibi, gök gürültüsü boş vadilerde yankılanıyordu. Paletimin üzerinde uzanmış, karanlığa bakıyordum, kılıcım elimde, çantalarım yanımda.

Zaman yaklaşmıştı.

Gece bir uyarı, bekleyen bir tehlike tehdidi barındırıyordu. Kulaklarım uyarıyı anlamak için çabaladı ama hiçbir şey bulamadı. Hiçbir şey hareket etmiyordu, her şey sessizdi.

Bugün, Sinan ile saatlerce retortlar, fırınlar ve kaselerle çalışarak, söylediğim şeyin doğru olmadığına dair şüpheleri yatıştırmaya çalıştım. Asitler ve tozlar, Çinlilerin "sarı ve beyaz sanatı" olarak adlandırdıkları simya hakkında konuştuk. En çok da, benden ne elde edebileceğine dair umutlarını yeşertmeye çalıştım.

Beni hayatta tutması için bir bahane vermek istedim.

Kısa sürede, ondan daha fazla şey bildiğimi keşfettim, çünkü o kendi izolasyonunun kurbanıydı ve Franklar tarafından Geber olarak bilinen Jabir ibn-Hayyam'dan bu yana simyada olan bitenlerden çok az şey biliyordu.

Jabir'in eserlerinin en eksiksiz kütüphanesine sahipti ve Jabir'in yöntemleri sağlamdı, simya ilişkilerine dair bilgisi olağanın ötesindeydi. Altın yapma yöntemini araştırmasının yanı sıra, bronz, çelik ve metallerin rafine edilmesi konularını da incelemişti. Boyama süreçlerine yeni yöntemler getirmişti. Sirkenin damıtılmasıyla konsantre asetik asit üretmeyi, cam üretiminde manganez dioksit kullanımını ve daha birçok şeyi biliyordu.

Sinan'ın sadece duyduğu birkaç deneyi onun için tekrarladım... ya da belki de o sadece benim bilgimi test ediyordu. Huzursuzluğuma rağmen, onu tanımaktan ve çalışmaktan keyif aldım. Bilgi sahibi ve meraklı zihinlere derin bir saygı duyuyorum ve sadece kendilerini bitkisel hayata terk edenlere karşı sabırsızım.

Sonunda odama geri götürüldüm ve kapıyı düşünerek uzandım.

O gün iki kez hadımlar çalışma odasına gelmişti ve hadımların olduğu yerde genellikle kadınlar da olurdu.

Peki Sundari neredeydi? Hindistan'a giden yolda, evleneceği ülkeye doğru yol alıyordu. Ve ben burada, adeta bir tutsak gibiydim.

Dış salonda gizli bir adım, anahtarların tıkırdaması. Ayağa kalktım ve hızlı bir hareketle kılıcımı çektim.

Kapı açıldı ve Mahmoud, hatırladığım iki muhafızla birlikte oradaydı. "Buna ihtiyacın olmayacak" dedi kılıcı işaret ederek, "ama istersen yanına al." Hoşuma gitmeyen bir şekilde gülümsedi. "Eşyalarını al. Bu gece merhamet görevine çıkıyoruz."

Kılıcımı kınına koyup çantalarımı aldım ve onu takip ettim. Hızlı ve sessizce koridorda yürüdük, birkaç damla yağmurun düştüğü avluyu geçtik, günün büyük bir kısmını geçirdiğim çalışma odasını geçtik ve koridordan aşağı, gizli vadiye açıldığını düşündüğüm kapıya doğru ilerledik.

Bir anahtar tıkırdadı, kapı ardına kadar açıldı ve arkasında dik bir eğimle aşağıya doğru uzanan karanlık bir geçit belirdi. Elinde meşale taşıyan bir muhafızın önünden birkaç dakika yürüdük. Sonra başka bir kapının önünde durdu. Kapı açıldı ve ben içeri girdim.

Oda parlak bir şekilde aydınlatılmıştı ve altı muhafız çekilmiş kılıçlarıyla etrafta duruyordu. Arkamda kapı gürültüyle kapandı ve kilitte bir anahtar döndü. Arkama baktığımda, bizi takip eden muhafızın kapalı kapının önünde çekilmiş kılıcıyla durduğunu gördüm. Mahmoud ve bir muhafız şimdi daha fazla lamba yakarken, sayıları dokuza çıkmıştı. Bu çok fazlaydı.

Odanın ortasındaki masanın üzerinde beyaz bir örtüyle örtülmüş bir ceset yatıyordu. Odanın çevresinde aletler, bir tankta akan su ve bu odanın cerrahi operasyonlar için kullanıldığını gösteren başka şeyler vardı. Çekilmiş kılıçları anlayamıyordum.

Mahmoud'un gözlerindeki şiddetli zaferi de anlayamıyordum.

"Bu gece, buraya getirilme sebebin olan ameliyatı gerçekleştireceksin. O masanın üzerindeki adam Vadide

gerekli, ama şu anki durumunda artık bize bir faydası yok. Ameliyatın onun hayatını kurtaracak." Şimdi gülümsüyordu. "En keskin bıçağını al," dedi, "ve bu adamı hadım et. Onu kısırlaştır."

Elini bir hareketle çarptı ve çarşafı kaldırdı, masaya bağlanmış adam babamdı.

Soğuk... Buz gibi soğuktum. Gözlerim masadaki adama bir daha bakmadı; babamın gözlerine bakmaya dayanamazdım.

Yavaşça odanın etrafına baktım. Mahmoud geri çekilmiş, zaferle gülümsüyordu. Etrafında çekilmiş kılıçlarıyla sekiz adam duruyordu ve emredileni yapmamı sağlamak istedikleri şüphe götürmezdi.

Zaman korkunç bir sessizlik içinde donmuş gibiydi ve hiçbir duygu barındırmayan kafatasımın boşluğunda beynim kaçmak, bir çıkış yolu bulmak için çabalıyordu.

Dört kalın ip ile bağlanmıştı ve bir süredir öyle duruyordu. Kesilse bile, o kadar uzun süre hareketsiz kaldığı için vücudu kaskatı kesilmiş olacaktı.

Mahmoud eğleniyordu. "Hadi, hadi!" Bana gülümsedi. "Sen bir doktorsun ve hazırlıklı geldin. Ancak, ameliyatı yapmazsan, adamlarımdan biri senin yerine yaparken sen izleyeceksin. Ama korkarım o senin kadar becerikli olmayacak."

Gözlerim odayı taradı, zihnimde her bir adamın yerini belirledim. Oda büyüktü, ama bir şans vardı. Su tankının altındaki ateş sessizlikte çıtır çıtır yanıyordu. "Su sıcak mı?" diye sordum. "Kaynıyor mu?"

Tankın içine baktı. Şimdi ilk kez masaya yaklaştım ve babamın gözlerine baktım. Gözlerim ile buluştuğu gözler tanıdık gözlerdi, güç oradaydı. "Hazır ol." Breton dilimizde yumuşak bir sesle konuştum.

Yakındaki bir masadan gerekli bıçakları çıkardım ve masanın üzerine koydum. Ellerim terden nemliydi, ama artık zihnim buz gibi berrak çalışıyordu. İkimiz de burada ölebilirdik, ama bir şans vardı, zayıf bir şans.

Çantamdan birkaç kurutulmuş bitki çıkardım ve masanın üzerine koydum.

Bir kez, artık masanın üzerinde duran tankı gözden geçirdim. Yeterli su olacaktı.

Bir neşter alıp babamın yattığı masaya yaklaştım ve pelerinimle hareketimi gizleyerek, keskin neşterle bileklerinin yanındaki ipi kestim.

Bir gardiyan yaklaştı ve Mahmoud, ne yaptığımı görmek için etrafımda dolaşmaya başladı, gözleri heyecanla parlıyordu. O anda, diğer gardiyanlar da etrafıma toplanırken, kaynar suyun bulunduğu masanın ayağının arkasına ayak parmağımı takıp, parmağımı geri çekerek aniden tankın arkasına tüm ağırlığımı verdim.

Tank ve masa gürültüyle devrildi ve kaynar su en yakınındaki üç muhafızın bacaklarına döküldü. Acı içinde çığlık atarak geriye sıçradılar, içlerinden biri yere düşerek diğerlerini de peşinden sürükledi. Hızla dönerek babamı bağlayan iplerden birini daha kestim, sonra neşteri babamın ellerine tutuşturup kılıcımı çektim.

İlki çok hızlı geldi ve koşusunu çok geç durdurdu; bıçağımın ucu keskin bir hareketle boğazına saplandı ve kanla kaplı göğsüyle geriye sendeledi. Sonra dış kapı açıldı ve bir düzine adam odaya koştu. Mahmoud'un adamları, Sinan'ın adamları olduğu belli olan bu adamlarla karşılaşmak için döndüklerinde, bir anda odada kavga başladı.

Çantalarımı alıp, korumasız kapıya ulaşmış olan babamın peşinden koştum. Bağlanmaktan dolayı hala uyuşmuş bacaklarıyla sendeliyordu, ama düşmüş bir muhafızdan

aldığı bıçakla bir yeri işaret etti. Uzun koridordan hızla geçerek dağın derinliklerine doğru ilerledik. Sonra aniden durdu ve dinlemeye başladı. Hiçbir ses duymuyorduk.

Önümüzde bizi nelerin beklediğini düşünerek nefesimizi toplayıp bir düzine adım attık. "Seni bekliyordum," dedi sessizce. "Al-Zawila, sen geldiğinde ne yapacağı konusunda günlerdir beni eziyordu."

"Sana annemden bahsetti mi?"

"Sence bunu atlayabilir miydi? O adam bir şeytan, Mat."

Mat! Yıllardır bana böyle seslenilmemişti. Bunu duymak güzeldi ve önümüzde ne olursa olsun, bu anı yaşıyorduk. Yine birlikteydik.

"Annen iyi bir kadındı. Benim hak ettiğimden daha iyiydi. Benim içimde vahşilik vardı ve o evlendiğimizde bunu biliyordu, ama son yolculuğuma kadar beni asla engellemeye çalışmadı. Gitmemem için beni uyardı. Onda bu yetenek vardı. Sende de var mı?"

"Sanırım var, ama bu bir yetenekten çok bir yöntem. Hiç kullanmayı denemedim, ama bazen mevsim uygun olduğunda, uyarı olmadan geliyor."

"Bu anlamda ben sizlerden biri değildim, sadece evlilik yoluyla, ve bu Eski Olanlar için geçerli değildi."

İki güçlü adam, her biri bir kılıçla, baba ve oğul, birlikte yürüdük. Artık dünya benim olacaktı, çünkü babam benimle birlikteydi.

"Bana iyi öğrettin," dedim; "yıllar bunu kanıtladı."

"Denemedim değil."

Arkamızda, onların geldiğini duyduk. "Biraz daha ileride," dedi ve koştuk.

"Vadiyi biliyor musun?"

"Evet, beni orada köle olarak çalıştırdılar, kanallarda çalıştım. Onlar bir harikadır, bunu söylemeliyim, ve bugün kimse onları iyi tanımıyor, Sinan hariç, haritalardan."

Geçit üçye ayrılıyordu. İleriye doğru işaret etti. "Giriş orada, ama şeytanın kendisi bile orayı zorlayamaz. Neyse ki başka bir yol var."

Sol dalı seçip koşmaya devam ettik. Onu yaptırdıkları ağır işler onu formda tutmuştu. Her zaman çok güçlüydü ve benden daha ağırdı, omuzları daha geniş değildi ama göğsü ve uylukları daha ağırdı.

"Anneni kim öldürdü?"

"Senin öldürüldüğünü duyduktan sonra Tournemine öldürdü."

"Ah... peki, geri dönmeliyiz Mat. Bunu yapmalıyız, sen ve ben."

"Yapıldı." Yürürken ona bunu anlattım ve cesedi ne yaptığımı, tüm kötülüğüyle birlikte Yeun Elez'in kükürtlü bataklığına attığımı söyledim.

Bana bir bakış attı. "Bu da bir şeydi! Ben bunu düşünemezdim."

Geçit daraldı ve akan su sesi duyduk. Geçidimiz bir köprüye dönüştü ve altında karanlık, hızlı akan su vardı. Meşalelerimiz yanmıştı ve o beni küçük bir yığına götürdü.

Meşaleleri yakarken bana baktı. "Dar yerlere dayanabilir misin? Bu, Vadisi'ne su taşıyan su kemeri."

Su bel hizasına kadar geliyordu. İçine indiğimizde tünelde meşalelerimizi söndürdük. Babam önde giderek ilerledik. Işık hüzmesi olmayan, zifiri karanlıkta uzun bir yoldu.

Aniden ortaya çıktığımızda, önümüzde su sesleri duyduk. Babam aniden döndü, duvarın üst kısmını tuttu ve kendini yukarı çekerek tırmandı. Ben de onu takip ettim.

Suçlular Vadisi'nde yağmur hafifçe yağıyordu. Yağmuru hissedebiliyorduk ve yaprakların üzerinde hafifçe şıplattığını duyabiliyorduk. Uzakta şimşek çakıyordu. Soğuktan titreyerek, su kanalının dış duvarına yaslandık.

"Buraya gelmeyecekler mi?"

"Evet, sonunda. Ama bahçeler geceleri boştur. Gel, bir yer biliyorum."

Bahçenin bir köşesinde, bir kaya rafında bekledik. Şafak sökmesine çok az kalmıştı.

"Burası malzemeleri depoladığımız yerdi," diye açıkladı babam. "Bunlar yeni çeşmeler ve onarımlar için kullanılan boru parçaları."

Omuz omuza sıkışarak, pelerinimi paylaşarak bekledik ve bu düşünce yavaşça aklıma geldi, ancak ilk ışıklar belirdiğinde şekillendi. Ayağa kalkıp etrafa baktım. Boru parçalarının çoğu çok büyüktü ve ateşle pişirilmiş kilden yapılmıştı. Daha küçük borular kurşundandı.

Bu tür borular yeni değildi ve Roma'da olduğu gibi Arap dünyasının her yerinde zenginlerin evlerinde kullanılıyordu. Etrafa bakındım ve inşaatlardan kalan birkaç kısa boru parçası seçtim.

Bunlardan birkaçını alıp, her iki uca da uyacak şekilde tahta tapalar oyup, hazırladığım tozu eyer çantamdan çıkarıp içlerine doldurdum.

"Şimdi ne yapıyorsun?" Babam meraklanmıştı. "Bu kömür mü?"

"Kısmen." Her boşluğu etrafta bulunan kurşun parçaları, çakıl taşları ve bazı bükülmüş ve atılmış çivilerle doldurdum. Her borudan, bana servis edilen ve bu amaçla özenle biriktirdiğim etin eritilmiş yağına batırılmış bir parça ip geçirdim. Bu ipleri, kısa borulara doldurduğum toza batırdım. İşimi bitirdiğimde, hazırladığım üç parça boru vardı.

"Ne planlıyorsun?" Babam her hareketimi izlemişti. "Ne yapacağını biliyormuş gibi görünüyorsun."

"Boş bir umut. Eski bir kitaptan öğrendiğim bir şey. Çin'de başarıyla uyguladıkları bir şey."

"Onlar kurnaz bir halk. Cathay'den adamlar tanıyorum."

Garip bir şekilde, konuşacak hiçbir şey yoktu. Aramızda tuhaf bir gerginlik vardı. Neden bir yabancıyla konuşmak, kendi ailesinden biriyle konuşmaktan çok daha kolaydır?

Sonunda uykuya daldı, ama ben uyuyamadım. Yakında arama ekipleri bizi arayacak ve bu gece Khatib, eğer hala hayatta ve özgürse, Şah Rud'un yanındaki çayırlara gelecekti. Onu karşılamak için orada olmalıyız.

Gün bulutlu bir ülkeye doğdu. Zirveler pamuksu gri bulutların arasında kaybolmuştu. Bugün Suikastçılar Vadisi'nde kuşlar şarkı söylemiyordu.

Bizi bulmaları ne kadar sürerdi?

Babam uyuyordu, iri kasları gevşemiş, güçlü, sert kemikli yüzü uykunun sessizliğinde garip bir şekilde yumuşaklaşmıştı.

Beklediğimden daha yaşlı görünüyordu ve omuzlarında, sanki kızgın demirle dokunulmuş gibi, taze yanık izleri vardı. Hiç şüphesiz Mahmoud'un işi.

Mahmoud? *Neredeydi*? Çetin savaşın ortasında kaçmış olmalıydı. Alamut'tan kaçmış mıydı? Yoksa şimdi komuta onda mıydı? Muhafızlarına saldırmak için içeri dalanların Sinan'ın adamları olması gerekiyordu.

Gök gürültüsü hırçın bir şekilde uğulduyor, fırtınanın henüz bitmediğini haber veriyordu. Bahçedeki ağaçlar, belirsiz ışıkta garip bir şekilde yeşil görünüyordu. Bizi gizleyen boru ve inşaat malzemesi yığınlarının arasından bakınca, yattığımız yerden nar ve ceviz ağaçlarını görebiliyordum. Çeşmeler çalışıyordu; acaba bazıları gerçekten süt ve şarap akıtıyor muydu?

Vadi, tepelerin arasında ustaca gizlenmiş, beklenenden daha uzundu. Dağlar hakkında biraz bilgim olduğu için, vadiyi yukarıdan görmek imkansızdı, çünkü duvarlar o kadar dışa doğru çıkıntı yapıyordu ki, aşağı inip bakmaya çalışan biri düşerdi. Bir gözlemci sadece kanyonun karşısını görebilir, içine bakamazdı.

Dışarı çıkıp, yakındaki ağaçlardan armut topladım, sert yabani armutlar değil, iki yumruğum kadar büyük, lezzetli meyveler.

Yine de, gördüğüm kadarıyla kapana kısılmıştık. Alamut kalesinden geri dönmekten başka bir çıkış yolu göremiyordum.

Bölüm 55

Hava kasvetli ve somurtkandı. Suikastçıların Vadisi'ni birçok kez hayal etmiştim ve her zaman güneş ışığı ve yaprakların gölgeleri altında görmüştüm.

Bir çardakın çatısının ötesinde, günün gri havasına rağmen beyaz ve güzel bir saray gördüm. Bir armut yedim ve durumu olumsuz olarak değerlendirdim.

Kaleye geri dönmek delilikti, ama başka bir seçenek göremiyordum.

Yağmur bahçede hareket etmeyi kısıtlayacaktı ve yeni bir sarayın inşa edileceği bu köşede kimsenin olması pek olası değildi. Su kemeri yoluyla kaçtığımızdan şüphelenmeleri ne kadar sürerdi?

Bu yol pek olası bir yol değildi ve babamın bu yolu keşfetmek için epey uğraştığını sanıyorum. Hatta kalenin şu anki yöneticilerinin su kemeri hakkında hiçbir şey bilmiyor olmaları bile mümkündü. Hiç şüphesiz yüzlerce yıllık bir yapıydı.

Bir şekilde, gün bitmeden kaçışımızı planlamalı ve karanlık çöktüğünde harekete geçmeye hazır olmalıyız. O zamana kadar bulunmamalıyız.

Hazırladığım tozun bulunduğu boru parçalarına güvenilemezdi. Onları sadece teorik olarak biliyordum, denememiştim ve Arapların deneme yanılma yönteminin takipçisi olmuştum.

Gördüğüm kısmı inceleyerek, dağdan tırmanarak çıkmanın imkansız olduğunu düşündüm. İspanya'daki kaleden kaçışımı tekrarlamak ya da babamı böyle bir çileye maruz bırakmak gibi bir niyetim de yoktu.

Bir keresinde kahkaha duydum. Genç bir kadın ya da kızın neşeli kahkahası ve müzik sesi. Sesler şüphesiz bir pencereden geliyordu. Bu havada kimse dışarıda olmazdı.

Duman kokusu yüzünden ateş yakamadan titreyerek bekledim. Babam uyuyordu ve şüphesiz buna ihtiyacı vardı. Öğlen vakti gözlerini açtığında hemen uyanık hale geldi.

Fısıltıyla durumu anlattım ve sonra o da bana bilgi vermeye başladı. Vadide sadece bir gözetmenin kırbacı altında çalışmıştı, ama çeşitli binaların yerini tespit etmişti. "Dağın altında, suyun altında basamaklı başka bir su kemeri var, ama böyle bir yağmurda muhtemelen dolu ve güçlü bir şekilde akıyordur. Tamamen kapalı ve nereden çıktığını bilmiyorum."

O armut yiyip, *chapaties* ve et parçalarını bitirirken, ben durumu inceledim.

Diyelim ki ben Hasan ibn-al-Sabbah'ım. Diyelim ki, ilk suikastçı olarak Alamut kalesini ele geçirdim. İnşaatçıları kim olursa olsun, bizim zamanımızla 830 civarında inşa edilmiş olan bu kalede, bir kaçış yolu olmasını isterdi. Kendini bir kaleye kapatan her insan, kalenin ele geçirilme olasılığını göz önünde bulundurmalıdır. O zaman ne yapmalı? Açıkçası, gizli bir kaçış yolu ve ben gizli geçitlere biraz aşinaydım.

Böyle bir kaçış yolu kolayca ulaşılabilir olmalı ve kalenin diğer bölümlerinden kesilme ihtimaline karşı birden fazla girişi olmalıydı. Elbette, Suikastçıların Vadisi'nden bir kaçış yolu olmalıydı.

Uzun zaman önce Othman Kalesi'nde olduğu gibi, burada da aynı sorun vardı. Herhangi bir geçit, kaçan kişinin görünmeden çıkabileceği bir yere sahip olmalıydı.

Mahmud neredeydi? O adamdan korkuyordum. Zayıf insanlar güçlü görünmek istediklerinde korkunç olabilirler ve o da öyle bir adamdı, karanlık bir intikam duygusu ve unutkanlığı olan bir adam. Ölürse, son nefesine kadar elinden geldiğince herkese zarar vermek için her yöne kötücül bir şekilde saldırırdı.

Babam dolu pipolara doğru işaret etti. "Bir kitaptan mı öğrendin? O zaman iyi okuyorsun?"

"Latince," dedim, "Yunanca, Arapça, Farsça ve biraz Sanskritçe. Frank dilini okuyamam, ama o dilde yazılmış hiçbir şey bilmiyorum."

"Dedikleri gibi sen bir hekim misin?"

"Bu, öğrendiğim ve biraz uyguladığım bir şey, bir meslek değil. Tüm bilgiler birbiriyle bağlantılıdır ve ben öğrenebildiğim kadarını öğrendim. Deniz ve yıldızlar hakkında çok şey, tarih hakkında çok şey, toprağın yapısı hakkında çok şey ve simya hakkında da biraz şey."

"Çok meşgulmüşsün," dedi kuru bir şekilde.

Dışarıda ayak sesleri duyuldu. Burnoos giymiş bir kız ya da kadın ağaçların altındaki patikadan geldi ve bize yaklaştığında burnoosunun başlığını geri attı ve yüzünü yumuşak yağmura çevirdi. Bir an orada durdu, bizim Frank kızları kadar sarışın, bir çiçek kadar güzeldi.

Yardıma ihtiyacımız vardı ve işte yardım gelmişti. Kadınların cömertliğine güvenmiştim, özellikle de genç olanların, çünkü onlar daha az hesapçı, daha romantiktiler. Yağmura yüzünü çeviren her kız romantikti, Assassinler Vadisi'nde olsa bile.

Yalnızdık ve kimse bizi görmüyordu. "İyi geliyor, değil mi?"

Kız keskin bir hareketle döndü.

"Korkması gereken benim," dedim. "Onlardan saklanıyorum."

"Shama'dan mı saklanıyorsun?"

"O kim?"

"Shama'yı tanımıyor musun? O baş hadım. Beni buraya o getirdi."

"Hepimiz onlardan saklanıyoruz." Bu kadar güvendiğime göre, tamamen güvenmeliyim. "Babam burada köle olarak çalışıyor. Onun kaçmasına yardım ediyorum ve kendim de kaçmaya çalışıyorum."

"Bana da yardım etmeni isterim. Ben de kaçmak istiyorum!"

"Birbirimize yardım edebiliriz." Onu ağaçların kenarına geri çektim. "Bir çıkış yolu bulmalıyız. Kale içinden değil."

"Bahçıvan, yakmak için duvarın ötesine yaprakları götürüyor. Duvarın köşesinde gizli, çok sağlam, küçük bir kapı var."

“Bizi oraya götürebilir misin? Gün batımından sonra?”

"Gün batımından sonra bahçeye girmemize izin verilmiyor. Shama tüm kapıları kendisi kilitliyor. O saatte bahçıvanlar çalışıyor ve baş bahçıvan yaprakları ve ölü otları duvarın dışına çıkarıyor."

"Yalnız mıdır?"

"İki muhafız var. Onlar da onun gibi iri yarı ve çok acımasızlar. Herkes bana onlara asla yaklaşmamam gerektiğini söylüyor. O kapıya çok yaklaşan bir kızı ve birkaç köleyi öldürdüler."

Kapının önemli olduğu açıktı. Neden bariz olanı düşünmemiştim ki, her bahçede atılması gereken çöp vardır?

"Anahtar hadımda mı?"

"Tek anahtar o. Çok sağlam bir kilit ve ağır bir kapı."

"İyi. Bu gece kapıda kilitli kalma. Kapıya olabildiğince yaklaş ve orada bekle."

"Seni öldürecekler!" Geniş mavi gözleri yüzümü aradı. Bu kız gençti. Böyle bir yer için çok genç ve narindi.

"Muhtemelen. Mümkünse kavgadan kaçınacağız, mümkün değilse kavga edeceğiz."

Türbanıma baktı. "Sen bir *khwaja* mısın, yani bilgili sınıfın bir üyesi? Türban takan biri misin?"

"Bazen doktor, her zaman öğrenci, ama kadınlar konusunda sadece bir acemi. Bana öğretir misin?"

Yüzü kızardı ve ciddi bir şekilde, "Öğrenecek çok şeyin olduğunu sanmıyorum. Git o zaman; eğer yapabilirsem, seninle buluşurum." dedi.

Kısaca, bir kez daha sığınağımızda, durumu babama anlattım. Bana ironik bir eğlenceyle baktı. "Görüyorum ki derslerini ihmal etmemişsin. Sanırım biz gittiğimizde o da bizimle gelecek?"

"Babam bana her durumdan bir fayda sağlamayı öğretti," dedim, "ve o çok sevimli!"

Gün, saatleri gösteren gölgeler olmadan ağır ağır ilerledi. Titriyorduk ve üşüyorduk, ama altı asker ellerinde kılıçlarla arama yaparken yanımızdan geçince daha da üşüdük. Bazen bariz olan gözden kaçar ve onlar sığınağımızı araştırmadılar.

Yağmur yardımcı oldu, çünkü asker her zaman askerdir ve onlar, burada bulmayı beklemedikleri adamları aramaktansa, sıcak barınaklarına ve bıraktıkları oyunlarına dönmek istediler.

Yine de ilki şanslı bir adamdı. Eğilip istiflenmiş boruların arkasına bakmış olsaydı, orada bir boşluk olduğunu tahmin

edemeseydi, boğazında çelikten bir ayak tadabilirdi, ki bu hiç de iştah açıcı bir durum olmazdı.

Yağmur devam ediyordu ve boş vadilerde gök gürültüsü, homurdanarak ve gürleyerek, Allah bilir neye sinirlenmiş, huysuz bir canavar gibi.

"Kapıda üç adam mı?" diye sordu babam. "Üç adam. Peki, ben ikisini alacağım."

"İki mi? Seni açgözlü bir adam olarak tanımazdım. Büyüyen bir çocuk için en azından en iyisini ona bırakabilirdin. Benim için iki tane olsun."

"Sen bir bilgin, ben bir savaşçıyım," dedi babam kuru bir şekilde. "Herkes kendi işine baksın."

"Senin yetiştirdiğin yavru hakkında öğrenecek çok şeyin var. Ben yaraları iyileştirmekten çok, yaralamakla uğraştım. Sen kendi adamına bak, ben de benimkine bakayım, sonra kim işinde daha iyiymiş görelim."

Bana sert, soğukkanlı ve eğlenceli bir bakış attı. Sonra uzandı ve uykuya daldı. Onu bunun için takdir ettim, çünkü iyi bir savaşçı, yemek varken yer, zaman varken uyur, çünkü fırsatın bir daha ne zaman geleceğini asla bilemez.

"O çok güzel bir kız," dedim, o gözlerini kapatırken.

"Böyle bir zamanda kadınları mı düşünüyorsun?"

"Her zaman kadınları düşünmek için uygun bir zamandır," dedim, "ve hayatımı alan bıçağı sapladıklarında, kadınları ya da bir kadını düşüneceğim. Eğer düşünmezsem, ölüm çok geç gelmiş demektir."

Bulutlar daha da yoğunlaşıp karardı ve gök gürültüsü, yaklaşan saldırıyı haber vermek için davullarını çaldı. Kötü bir gece olacağını hissettim, gördüğüm en kötü geceden daha kötü bir gece.

Yine de kılıcımdaki nemi sildim ve "*Düşmanların Katili*!" yazan altın harfleri tekrar okudum.

"Bu gece ismine layık ol," dedim, "yoksa artık düşmanım kalmayacak ve sana ihtiyacım olmayacak!"

Böyle diyerek, pelerinimi kulaklarıma kadar çektim ve uykuya daldım.

Bölüm 56

Babamın eli omzuma dokundu ve elim bıçağı kavradığında gözlerim açıldı. "Zamanı geldi," dedi, "ve fırtına şiddetleniyor."

Oturduğum yerden kalkarak cüppemi düzelttim ve etrafıma sardım.

"Bir zamanlar," dedi babam, "bir sahil kentini yağmalarken, saldıran bizler kınlarımızı attık ve zafer kazanmadan kılıçlarımızı kınına sokmayacağımıza yemin ettik."

"Asil bir duygu, benimkini de atılmış say; ancak mücevherlerle süslü olduğu için saklayacağım. Kim bilir, ne zaman bir yakut gerekebilir?"

Omuz omuza yürüdük, kılıçlarımızı çekmiştik. Kişi özgürlüğünü kaybettiğinde, geri dönüş yolu her zaman uzundur.

Bir ağacın gölgesinde durduk, yağmurda sıçrayan ve cızırdayan meşalelere bakıyorduk. İkimiz kadar geniş, iri yarı bir adam orada duruyordu. "O gemiyi batırmak için bir fitten fazla kılıç gerekir," diye fısıldadı babam. "Bırak onu bana."

"Senin iştahın çok fazla," dedim, "ama ona önce ulaşırsan onu alabilirsin."

Devasa adam, hoşnutsuzluğunu haykırarak etrafta dolaşıyordu. Onun tavırları acımasız ve zorba idi ve onu kanatmaktan daha fazla zevk alacağım bir adam görmemiştim.

"Tembel!" diye bağırdı. "Köleyi aç bırakırsan uyur, beslersen zina yapar!"

Başlarında sepetlerle geliyorlardı, bir sıra halinde kapıya doğru ilerliyorlardı. Muhafız görmediğim için, onların dışarıda olduklarını düşündüm, çünkü orada bir meşale de vardı.

Binanın yakınındaki gölgelerde bir hareketlenme oldu. Bize bu fırsatı veren tavsiyede bulunan kızdı, ama iri hadım da bu hareketi gördü.

"Sen, oradaki! Oradan çık! Allah, Kutsal, Merhametli, burada ne var?"

Bir muhafız kapıdan içeri girdi. "Onu bize ver. Sana bir faydası olmaz, Laban."

"Kendi adına konuş, asker, ve kendi kadınlarını bul. Benim durumumda operasyon tamamlanmadı ve ben...!"

Açık alana adım atarak, "O zaman operasyonu tamamlayacağım, Şişko, ve karnını yağmura açacağım!" dedim.

Babam yanımdan atladı ve büyük hadım çeliği alırken çığlık attı. Askerin kılıcını kenara iterek, çok hızlı bir şekilde saldırdım! Beni kılıcının ucuyla yakaladı ve kanattı, ama kılıcım ters vuruş yaptı ve keskin kenarı onun kolunu yarı yarıya kesti. Geriye tökezledi ve köleler bu fırsatı görünce yüklerini bırakıp kapıya koştular.

Kestiğim asker bana saldırdı, ama kılıcımın ucu onu sabitledi ve babam kapıya ulaşmıştı. "Çok yavaş!" diye bağırdı. "Gel, bundan bir ders al!"

Ancak tam geçeceği anda, iri gardiyan kapıyı kapattı. Kilit yerine oturdu. Uzaklardan bir bağırış ve koşan adamların sesi geldi.

Anahtar gitmişti.

Şansımız da onunla birlikte gitmişti, tabii...

"Geri çekilin!" dedim ve kurşun borunun bir parçasını kapının kolunun arkasına ve sürgüyü tutan yuvaya sıkıca sıkıştırdım. Diğerini bir ipe asıp menteşeye bağladım, sonra her iki fitili de ateşledim.

"Geri çekilin!" diye bağırdım. "Geri çekilin!"

"Ne oluyor?" Babam kolumu tuttu. "Ne yapıyorsun?"

"Çinliler buna *huo yao*, ateş kimyasalı diyorlar," dedim.

Koşan ayak sesleri yaklaşıyordu; dışarıda bir gardiyan kapıya vuruyordu.

Ateş yayılırken ipler tısladı. Kalbim deli gibi atıyordu. Çok mu ıslaktı? Kitapta yazan yanlış mıydı? Serbest bırakabileceğim güçlerden yarı korkmuş bir halde geri çekildim, babamı ve kızı da benimle birlikte.

Bu doğru muydu? Uzun zaman önce Córdoba'da okuduğum şey doğru muydu? O tozun içinde gök gürültüsü,

şimşek ve yıkım mı gizliydi?

Silahlı adamlar bize doğru koşuyorlardı, meşalelerin ışığı çıplak kılıçlarından yansıyordu. Şimdi bahçeden, ağaçların arasından geliyorlardı...

Gece, parçalayıcı bir patlamayla yırtıldı ve muazzam bir alev yükseldi, ardından bir tane daha. Kızgın bir hırıltıyla bir şey başımın yanından vızıldayarak geçti ve boğucu, dalgalanan bir dumanla çevrildik.

Arkamızda, adamlar sesin patlaması, duman ve devasa ışık parlamaları karşısında şaşkınlık içinde koşmayı bıraktılar. Dumanın arasından, alt menteşesinden parçalar halinde sarkan parçalanmış kapıyı görebiliyorduk.

Babam açıklıktan ilk geçen oldu, biz de hemen arkasından. Dıştaki muhafızın kafası uçmuş, kolu omuzundan kopmuştu; kaçarken, fırtınanın süpürdüğü dağ yamacındaki kayalıklardan atlayıp zıplarken bunu görebildim, sanki bizim patlamamızı kıskanmış gibi, fırtına tüm öfkesiyle patlak verdi.

Yıldırımlar dağ yamacına alevli mızraklarını fırlatarak, çıplak dağ zirveleri boyunca inanılmaz bir hızla koşan kıvrımlı ateş yılanlarıyla gökyüzünün perdesini yırttı.

Özgür olduğumuz için çılgınca sevinçle bağırarak geceye doğru koştuk, etrafımızda ve önümüzde de özgürleşen köleler koşuyordu.

Düşüyorduk, kalkıyorduk, deli gibi koşuyorduk, çılgınlığımız hiç azalmıyordu. Çayır hemen aşağıdaydı ve Allah'ın yardımıyla Khatib gölgelerin içinden atıyla geldi. Üzerimizde Alamut'un devasa surları yükseliyordu ve sonra aniden, sanki yerden çıkmış gibi, bir düzine asker belirdi.

Özgürlük, fırtına ve sonunda elinde bir kılıç tutmanın verdiği hisle çılgına dönen babam, onlara doğru atıldı, en yakındaki askerin kafasını omuzlarından kopardı ve sonra

köleler üzerlerine çullandı. Biri bir askerin omuzlarına atladı ve uzun, tırnaklı parmaklarıyla gözlerini oymaya başladı.

Alamut'un duvarlarına gök gürültüsü devasa davullar gibi vururken, ben sadece şimşeklerin tuhaf ışığıyla parıldayan kılıçları görebiliyordum.

Zırhımın altındaki gömleğim, boynumdaki yaradan akan kanla ıslanmıştı. Bir elimde kılıç, diğerimde kız, ilerlemeye devam ettik ve sonra atlar oradaydı ve Khatib bize bağırıyordu. Eyerlere atladık, babam aygıra, ben Ayesha'ya. Kız, diğer kısrağa eyersiz atladı.

Fırtınadan kaçarak, Khatib'in öncülüğünde at sürdük.

Fırtınanın çekici dağın örsüne vuruyordu; yağmur yüzlerimizi kırbaçlıyor, sırtlarımıza vuruyordu. Çayırda bir o yana bir bu yana yön değiştirerek, bizi durdurmak isteyen askerlerden ve bizi teşvik eden kölelerden kaçtık ve sonra bir kanyona girdik, sadece hayal gücüyle dağa tutunan dar bir çıkıntıya çıktık, üstümüzden dağın aşağısına dökülen bir şelalenin içinden geçtik.

Aniden, parlak bir şimşek çakmasıyla, solgun ve beyaz bir şekilde, Süleyman'ın Tahtı!

Sabah güneşi parçalanmış fırtınanın içinden çıktığında, çorak bir kaya yamacında, sonra *cinlerin* yaptığı bir patikada ilerliyorduk ve sonra hiçbir şehrin olamayacağı bir şehre vardık.

Khatib benim şaşkınlığıma gülerek, "Darius'tan önce, belki Daylamitler tarafından, belki de *başka biri* tarafından sığınak olarak inşa edilmiş olabilir..." dedi.

Artık kimsenin gitmediği bir dağda, eski bir tapınağın bulunduğu eski bir kasaba. Sonra Khatib kemikli parmağıyla

toprağın üzerindeki taze izleri gösterdi. "Hayır! Olamaz!"

Dördümüz küçük vadiyi geçtik ve yıkık duvara kadar çıktık. Kapı kalmamıştı, sadece içi boş bir kemer ve yanındaki kulelerden taşlar düşmüştü. Atlarımız taşların arasında narin ayaklarıyla yolunu buldu.

Bulutların dağınık koyunlar gibi kaçtığı geniş ve boş gökyüzünün altında boş sokaklar, çatısız salonlar uzanıyordu ve atlarımızın nalları boş bir yankı bırakıyordu. Kemerin çerçevesinin ötesinde, kahverengi bir yamaçta duran bir tapınak, gökyüzüne karşı dikkat çekici bir parmak gibi duran yalnız bir sütun vardı. Sonra başka nalların sesi duyuldu ve biz durduk.

Bekledik.

Bir düzine atlı adam ve Mahmoud.

Ayesha kendi isteğiyle onlara doğru adım attı, başı yukarıda, burun delikleri genişlemiş halde.

"*Mahmoud*!" Meydan okumam yankılanan duvarlarda yankılandı. "Mahmoud! Sen ve ben... yalnız... *şimdi*!"

"Seni öldüreceğim, Bilgin! Ben her zaman daha iyiydim!"

Ayesha onlara doğru adım attı; o genç hanım işini biliyordu, tıpkı uzun zaman önce Prens Yury'ye karşı yaptığı gibi.

Pelerinini arkasında dalgalandırarak bana saldırdı. O her zaman kılıç kullanmada iyi bir adam olmuştu. Onun darbesini savuşturdum, ama o vazgeçmedi ve tekrar bana saldırdı. Kılıcını kaldırdı, benimki ise çok alçaktaydı. Aşağı doğru savurdu ve ölüm onun kılıcının ucunda geliyordu.

"Ben Kerbouchard," diye bağırdım, geçmişimizden bahsederek, "bir öğrenci ve şarap içen biriyim!"

İstem dışı olarak, kasları aniden gerildi, anılar ve şaşkınlık onu sardı. Kılıcımı kaldırdım ve o da kılıcını indirdi, ama gücü kalmamıştı ve kılıcı benimkinden zararsızca kaydı.

Benim hamlem devam etti; gözlerimiz kilitlendi ve sonra düşen vücudu kılıcımı elimden aldı ve sırt üstü kaldırıma çarptı, bana bakarak. Eyeri indim ve kılıcımı tuttum.

"O kılıcı çektiğinde," dedi, "ben öleceğim."

"Evet, Mahmoud."

"Sen beni her zaman yendin. O gün Guadalquivir nehrinin kenarındaki bahçede seninle konuşmakla aptallık ettim. 'Bir öğrenci ve şarap içen.' O sözleri hatırladım."

Bana baktı. "Onları ne kadar sık hatırladım! Senden nefret ettim!"

Elim kılıcın kabzasına sıkıca sarıldı. "Çek onu," dedi, "çek onu ve lanetlen!"

Kılıcı çektim.

Bölüm 57

Güneşin beyaz sıcaklığıyla kavurduğu yüksek yolda durduk ve dört atımız sıcaktan huzursuzlanıyordu.

Arkamızda, birkaç mil ötede, verimli ve güzel bir ovada beyaz bir şehir olan Hamadhan uzanıyordu. Uzun zaman

önce, başka bir isimle, Medlerin başkenti olduğu söyleniyordu; o anda umurumda değildi.

Khatib ve ben babamın karşısına geçtik, yanında Zubadiyah vardı.

"Burası mı?" diye sordu babam. "Burada mı ayrılıyoruz?"

Mahmoud'un Süleyman'ın Tahtı'nın omzunda ölümünden bu yana iki hafta geçmişti, iki hafta boyunca dağdan aşağı inip Hamadhan'a doğru at sürmüştük. Buradan babam, Basra'ya, Basra Körfezi'ne doğru at sürecekti.

"Sonra ne olacak?" diye sordum.

"Kendi gemim, engin deniz. Benim gibi adamlar."

"Onları burada mı bulacaksın?"

Sert kahverengi yüzünde bir gülümseme belirdi, beyaz, güçlü dişleri ortaya çıktı. "Deniz olan yerde," dedi, "korsanlar da vardır. Korsanlar, istersen."

Mahmoud dağda öldüğünde, biz iki Kerbouchard omuz omuza durduk, diğerleriyle karşılaşmaya hazırdık, ama onlar bizim çeliğimize karşı koyacak iradeye sahip değillerdi, çok fazla kişi ölmüştü.

"Benim yolum Hindistan'a," dedim, "Rajastan'a."

"Benimki ise tekrar denize." Bana baktı, ne yapmam gerektiğini anladı. "İki haftadır bir oğlum var."

"Tekrar görüşeceğiz. Nereye gidersen git, zamanı gelince seni tekrar bulacağım."

Mas'ud Khan ve Sinan'dan gelen altın keselerini paylaştık. Babama iki kısrak verdim. Zubadiyah birini Basra'ya sürecekti. Annesi Çerkes'ti, ama evi Körfez'in yakınındaydı.

Roma usulü olarak kollarımızı sıktık ve bir an için birbirimizin gözlerine baktık. "Annenin gözlerine sahipsin," dedi sert bir sesle, sonra gülümsedi, "ama benim yumruğum kılıç gibidir!"

"Benim kaderim orada yatıyor" dedim ve başımı Hind'e doğru çevirdim, "anlıyor musun?"

"Git," dedi, "bu oğulların yoludur ve böylesi daha iyidir. Bıçak taşla bilenir, çelik ateşle sertleştirilir, ama insanlar insanlar tarafından bilenmelidir."

Sonra uzaklaştık ve uzun bir mesafe gittikten sonra arkama baktım; onlar hâlâ orada oturmuş, arkamızdan bakıyorlardı.

Ayesha sabırsızlanıyordu, başını sallayıp dizginleri ısırıyordu. O her zaman yolu seven bir kısraktı.

Khatib doğuya dönük olarak bekliyordu.

"Sundari," diye fısıldadım, "Sundari, geliyorum! Geliyorum...!"

Yazarın Notu

The Walking Drum'da anlatılan tarihsel dönem beni her zaman büyülemiştir ve bu hikayeyi yazmak ve araştırmak o kadar keyifliydi ki, önümüzdeki birkaç yıl içinde Kerbouchard'ın hikayesini en az iki macera daha yazmayı planlıyorum. Bunlardan ilki, Kerbouchard'ın Sundari'yi aramak için Hindistan'a (Hindistan) yaptığı yolculuğu anlatacak.

Yer isimleri, kitap başlıkları, yazarlar ve tarihler gerçektir, yer ve kişi tanımları en iyi çağdaş ve tarihi kaynaklara ve kişisel gözlemlere dayanmaktadır. Bazen, açıklık sağlamak amacıyla yerleri şu anda kullanılan isimleriyle belirtmişimdir.

Ne yazık ki, okullarımızda öğretilen tarih, dünyanın üçte ikisini neredeyse tamamen görmezden gelerek, Akdeniz çevresindeki sınırlı bölgeler, Batı Avrupa ve Kuzey Amerika ile sınırlı kalmaktadır. Çin, Hindistan ve Müslüman dünyası hakkında neredeyse hiçbir şey söylenmemektedir, oysa bu ülkeler medeniyetimize çok büyük katkılar sağlamışlardır ve bugün ve yarın uğraşmamız gereken güçlerdir ve onları anlamamız bizim için iyi olacaktır.

Herhangi bir tarihi tanıtmanın en iyi yollarından biri tarihi romandır.

ABU-YUSUF YA'KUB: 1184 yılında babasının yerine geçti ve yaklaşık on beş yıl hüküm sürdü.

ALAMUT: İran'ın Elburz Dağları'nın ücra bir köşesinde sadece harabeler kaldı. Kale, zayıf bir hükümdar tarafından

yönetildiğini gören Hulegu komutasındaki Moğollar tarafından yıkıldı. Teslim olduktan sonra kale, Moğolların tipik titizliğiyle yıkıldı. Yıkımın ayrıntıları, John Andrew Boyle tarafından Farsçadan çevrilen *Dünya Fatihi Tarihi* adlı eserinde Ata-Malik Juvaini tarafından anlatılmaktadır. Juvaini, Cengiz Han'ın yoldaşıydı ve Alamut'un ele geçirildiği sırada Hulegu'nun yanındaydı.

ANDRONICUS (Comnenus): Manuel'in ölümünden iki yıl sonra imparator oldu. Kerbouchard'ın bu hikayede öngördüğü gibi, kalabalık ona saldırdı ve burada anlatıldığı gibi öldü. Tarihte hiçbir hükümdar ondan daha korkunç bir şekilde ölmedi.

ASSASSINS: İsmaili mezhebinin üyeleri, şu anda Pakistan'da çok sayıda üyesi bulunan ve Dağın Yaşlı Adamı'nın halefi Aga Khan'ın liderliğindeki önemli ve saygın bir mezhep.

BLANDY: İlginç mahzeni ve gizli geçidi ile bu kalenin kalıntıları, Champeaux'dan bir mil kadar uzakta, Paris'ten Fontainebleau'ya giden yolun çok yakınında bulunmaktadır.

BRIGNOGAN: Brittany'nin kuzey kıyısında, yarımadanın ucuna çok uzak olmayan, beyaz kumları ve fantastik şekilli kayalıkları olan küçük bir sahil beldesi.

KELTLER: Kökenleri kesin olarak bilinmemektedir. Belki Doğu Avrupa, Güney Rusya, hatta Orta Asya olabilir. MÖ 1000 yılında muhtemelen bir Kelt dili vardı. Keltler, Mısır, Kartaca ve Yunanistan ordularında paralı asker olarak savaştılar. Kuzey Hindistan'daki Aryan halklarıyla bir ilişki olduğu belirtilmektedir ve sözlü öğrenme geleneği her ikisinde de yaygındı. Ritüel ve törenlerde benzerlikler vardır.

CHAMPEAUX: M.S. 550 yılında inşa edilen eski kilise özellikle ilgi çekicidir.

DRUİDLER: Druidler, Keltlerin rahipleri, yargıçları, büyücüleri ve filozoflarıydı ve halklarının tarihini, ritüellerini, geleneklerini ve soylarını hafızalarında taşıyorlardı. Druidler hakkında kaydedilen en eski bahis, MÖ 200 yıllarında yaşamış bir Yunanlı olan İskenderiyeli Sotion'a aittir. Eski bir tarikat olan Druidler, büyük olasılıkla batı Fransa ve Akdeniz'deki Kelt öncesi halkların köklerinden gelmektedir. Ruhun ölümsüzlüğünü, başka bedenlere geçtiğini öğretirlerdi, ancak Pisagor'un öğretileriyle hiçbir bağlantıları yok gibi görünüyor. Brittany, İngiltere, Galler ve İrlanda'da Druid geleneklerinde bazı farklılıklar vardı. Hindistan'daki Brahmanlarla bir benzerlik vardır. Julius Caesar ve Tacitus, Druidler hakkında yorumlarda bulunurlar. Bu halklar ile Girit'teki Minoan uygarlığı arasında bir iletişim olduğuna dair bazı işaretler vardır.

DÜZ DÜNYA: Çinliler, Hindular, Araplar ve Yunanlılar uzun zamandır bunun böyle olmadığını biliyorlardı. Batı Avrupa'daki birçok insan da öyle. Düz dünya inancının hikayesi, Kolomb'un yolculuğunu orantısız bir şekilde abartanlar tarafından sonsuza dek tekrarlandı. Aslında, deniz seyrüseferini öncesi ve sonrasını incelerseniz, Kolomb'un bu konuda oldukça kolay bir zaman geçirdiğini göreceksiniz. Gemileri bizim standartlarımıza göre küçüktü, ancak onun zamanından önce ve sonra okyanuslar çok daha küçük gemilerle geçildi.

Kolomb, gençlik yıllarında izlediği rotaları takip ederek Cenova, Lizbon vb. yerleri ziyaret etmiş veya bu yerlerde yaşamışsa, Atlantik yolculuklarından haberdar olmaması için hem sağır hem de kör olması gerekirdi. Kolomb ve kardeşi bir süre haritaları kopyalayarak geçimlerini sağladılar.

Eski deniz seyahatleri tahmin edilenden çok daha yaygındı ve muhtemelen kayıtlı tarih öncesinde ziyaret edilmemiş hiçbir kara parçası yoktu. En ücra adalarda bile insan izlerine rastlanmıştır.

O zamanlar da, şimdi olduğu gibi, bir keşif yapmanın sırrı, doğru zamanda ve uygun bir tanıtımla bunu gerçekleştirmekti.

Kazlar: Kuşların uçuşunu takip ederek kara keşfetmek, insanlık kadar eskidir. Kazların İrlanda'dan İzlanda, Grönland veya Labrador'daki yuvalarına yıllık göçü, bu yönlerde kara olduğunu gösterirdi. İrlanda'nın batı kıyısından İzlanda'ya yaklaşık 600 mil, Grönland'ın en yakın noktasına 200 milden az ve Labrador'a sadece 600 mil veya biraz daha az mesafe vardır.

Bu mesafeler, Güney Pasifik veya Hint Okyanusu'nda küçük teknelerle seyahat edilen mesafeler kadar büyük değildi. Güney Pasifik'teki birçok ada, kuşların uçuşunu takip ederek keşfedilmiştir.

BARUTUN İCAT EDİLMESİ: Roger Bacon, Black Berthold ve diğerlerinin iddialarına rağmen, barut M.S. 1000'den önce Çin'de kullanılıyordu (Joseph Needham'ın *Geleneksel Çin'de Bilim* adlı eseri). Mancınıklarla fırlatılan el bombaları ve patlayıcı bombalar kullanılıyordu ve barutun Tang hanedanlığı döneminden itibaren havai fişeklerde kullanıldığı muhtemeldir.

HIND: Hindistan

HUELGOAT, YEUN ELEZ, vb.: Açıklanan şekilde. Vahşi, güzel bir ortam, özellikle ay ışığı altında veya fırtınalı bir gecede garip bir şekilde ürkütücü.

İRLANDALILAR İZLANDA'DA: İskandinav destanlarında kaydedilmiştir. İlk İskandinavlar İzlanda'ya vardıklarında, sahilde bekleyen İrlandalı rahiplerle karşılaştılar. İrlandalılar, Vikinglerden önce batı denizlerine birçok sefer düzenlemişlerdi.

MANUEL I (Komnenos): Konstantinopolis'teki Doğu Roma İmparatorluğu'nun imparatoru, bu hikayenin geçtiği dönemde hükümdarlığının son aylarını yaşıyordu ve aynı yıl

öldü. Muazzam bir fiziksel güce sahip, iyi bir asker ve yetkin bir hükümdar olan Manuel, boşa giden ve genel konumunu güçlendiremeyen bazı savaşlar yaptı.

MEN MARZ: Muhtemelen Neolitik dönemde dikilmiş olan Mucize Taşı. Yaklaşık yirmi beş fit yüksekliğinde. Binlerce yıldır saygı duyulan bir nesne.

MAYRAK İSPANYA: Kuzey Afrika'dan gelen ve Mayraklar olarak adlandırılan Araplar, Kuzey Afrika'nın çoğunu işgal eden beyaz bir halk olan Berberilerle kısmen evlilikler yapmış ve 710-712 yıllarında İspanya'yı fethetmişlerdir. Bir süre İspanya'nın tamamını ve Fransa'nın bir kısmını, 750 yılın büyük bir bölümünde ise İspanya'nın yarısından fazlasını ellerinde tutmuşlar ve bu topraklara silinmez bir iz bırakmışlardır. Bir süre Arapların elinde kalan bu bölgeden ve Sicilya'dan yayılan kültür, Avrupa'da Rönesans'ın başlamasında büyük rol oynadı.

MÜSLÜMAN KÜTÜPHANELERİ: Cami kütüphanelerinde binlerce el yazması çevrilmemiş ve bilinmeyen bir şekilde durmaktadır. Bunların çoğu dini niteliktedir, ancak şüphesiz diğerleri bilim ve keşif tarihine önemli bölümler ekleyebilir.

Çin, Hindistan, Japonya, Tibet ve Arap ülkelerindeki özel kütüphaneler, camiler ve manastırlardaki arşivlerde, Avrupa dillerine çevrilmiş kitaplar kadar çok sayıda keşfedilmeyi bekleyen kitap bulunması mümkündür.

PETCHENEGLER: Asya steplerinden gelen, bu hikayenin ardından bir yüzyıl içinde Asya ve Rusya'nın büyük bir bölümünü fetheden Moğollar gibi yaşayan, savaşan ve görünen Moğol öncesi işgalciler.

KOLOMB ÖNCESİ SEYAHATLER: Breton, Norman ve Bask balıkçılar ile Bristol ve İzlanda'dan gelen diğer balıkçılar, Kolomb'dan önce uzun yıllar boyunca Newfoundland kıyılarında balıkçılık yapmışlardır.

Grönland'dan gelen yerleşimciler, ev veya gemi inşa etmek için kereste kesmek üzere düzenli olarak Kanada kıyılarına geliyorlardı ve kıyı boyunca ve nehirlerde çeşitli noktalarda geçici yerleşim yerleri olduğuna dair bazı kanıtlar bulunmaktadır. Maine adaları çok erken bir dönemde ziyaret edilmiş ve geçici olarak işgal edilmiştir.

Örneğin Alexandre Aufredi, La Rochelle'den batıya doğru on gemi gönderdi. Gemiler birkaç yıl boyunca ortadan kayboldu, ancak umutlar kesildiğinde sonunda geri döndüler. Seyahatin ayrıntıları kaybolmuştur.

Amerika'yı "keşfetmeye" hiç gerek yoktu. Sibirya'daki Çukçi Kızılderilileri yüzyıllardır Bering Boğazı'nı geçiyorlardı.

Vitus Bering, herhangi bir kaşif bu bölgeyi ziyaret etmeden önce, Alaska ve Kanada'nın batı kıyılarını Vancouver Adası'na kadar gösteren bir haritaya sahipti. Magellan, yolculuğuna başlamadan önce Boğaz'ın bir haritasına sahipti. Denizcilik ve keşif, kayıtlı tarihten çok daha eskilere dayanır.

PROVINS: Altında labirent gibi mezarlıklar, mahzenler ve tüneller bulunan surlarla çevrili bir kasaba. Champeaux'dan Melun ve Provins'e uzanan tünelin yedinci, sekizinci ve dokuzuncu yüzyıllarda inşa edildiği bildirilmiştir.

RUE DU FOUARRE: Paris'in ilk okullarından birinin bulunduğu yer olan bu cadde, Notre Dame'dan çok uzak olmayan, Sol Yakadaki St. Julien le Pauvre Kilisesi'nin arkasında yer almaktadır. Adını, öğrencilerin dersleri dinlemek için oturduğu saman balyalarından almıştır. Dante, 1304 yılında burayı ziyaret etmiştir.

SAONE: Bu Haçlı kalesi, antik Antakya kentinin, yani modern Antakya'nın güneyinde, uzak, kayalık ve çalılarla kaplı tepelerde yer almaktadır. Kıbrıs adasının yaklaşık olarak karşısında (ancak iç kesimde biraz uzakta) bulunmaktadır. Hala etkileyici bir harabe olmakla birlikte,

turistik rotaların dışında kaldığı için nadiren ziyaret edilmektedir.

TOLENTE: Brittany denince akla kayıp şehirler gelmez, ancak burada birkaç tane vardı. Tolente, 875 yılında İskandinavlar tarafından yıkıldı ve rivayete göre bir büyücüler okulunun bulunduğu yerdi. Sözde bu yerin bulunduğu yerde şimdi Plouguerneau köyü bulunmaktadır.

TOURNEMINE: Bilinmeyen, belki de İngiliz kökenli, kanunsuz bir aile, Plancoet'ten Lamballe'ye giden yolun biraz güneyinde, aynı adı taşıyan ormanda bulunan Hunaudaye Kalesi ile tanınır. Bu kale, 1378 yılında Pierre de Tournemine tarafından, muhtemelen 1220 yılında inşa edilmiş eski bir kalenin yerine inşa edildiği söylenen, devasa ve pitoresk bir harabedir. Tournemines ailesinin son üyesi, babasını, karısını ve kardeşini öldürdüğü ve efsaneye göre onların hayaletleri tarafından kaçırıldığı bildirilmektedir. 1220'den önce bu yerde daha eski bir ahşap kale bulunduğu yönünde bazı iddialar vardır.

VENETİ: Batı Avrupa'nın *bildiğimiz* ilk denizci halkıdır ve İrlandalılar onlardan ilham almış olabilir. Brittany onların vatanıydı. Meşe gövdeli ve deri yelkenli gemilerinin en iyi tanımı Sezar'ın *Yorumları'nda* bulunur. Venetilerin gemileri kıyı seferleri için gerekenden daha ağır yapılıydı ve bu türden birçok gemileri vardı. Silly Adaları veya Cornwall'a kalay taşımak için yaptıkları seferler dışında, nerede ve kimlerle ticaret yaptıkları bilinmemektedir.

Louis L'Amour hakkında

"Kendimi sözlü gelenek içinde görüyorum

bir ozan, bir köy hikâye anlatıcısı,

kamp ateşinin gölgesinde oturan adam olarak görüyorum.

bir hikaye anlatıcısı olarak hatırlanmak istiyorum.

İyi bir hikaye anlatıcısı olarak."

Hiçbir yazarın, Louis Dearborn L'Amour kadar romanlarında yeniden yarattığı dünyada kendini evinde hissedebileceği şüphelidir. Yazdığı sert karakterlerin yerine fiziksel olarak geçebilmekle kalmadı, aynı zamanda "karakterlerimin yürüdüğü topraklarda yürüdü". Kişisel deneyimleri ve tarihsel araştırmalara ömür boyu adadığı kendini, L'Amour'a insanlara, olaylara ve Amerikan sınırının zorluklarına dair eşsiz bir bilgi ve anlayış kazandırdı ve bu da onun popülaritesinin ayırt edici özelliği oldu.

Fransız-İrlanda kökenli olan L'Amour, Kuzey Amerika'daki ailesinin izini 1600'lü yılların başına kadar sürebilir ve onların "her zaman sınırda" olan batıya doğru istikrarlı ilerleyişini takip edebilir. Kuzey Dakota'nın Jamestown kentinde büyüyen bir çocuk olarak, Sioux savaşçıları tarafından kafa derisi yüzülmüş büyük büyükbabasının hikayesi de dahil olmak üzere, ailesinin sınır mirası hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrendi.

Merakı ve ufkunu genişletme arzusu ile teşvik edilen L'Amour, on beş yaşında evden ayrıldı ve denizci, oduncu, fil bakıcısı, ölü sığırların derisini yüzen kişi, madenci ve II. Dünya Savaşı sırasında nakliye birliğinde subay olmak gibi çok çeşitli işlerde çalıştı. "Gezginlik" günlerinde bir yük gemisiyle dünyayı dolaştı, Kızıldeniz'de bir dhow gemisiyle yelken açtı, Batı Hint Adaları'nda gemi kazası geçirdi ve Mojave Çölü'nde mahsur kaldı. Profesyonel boksör olarak 59 maçın 51'ini kazandı ve gazeteci ve öğretim görevlisi olarak çalıştı. Hırslı bir okuyucu ve nadir kitap koleksiyoncusuydu. Kişisel kütüphanesinde 17.000 cilt kitap vardı.

L'Amour, "konuşmaya başladığım andan itibaren yazmak istedim" diyordu. Kurgu dergileri için yazdığı birçok sınır ve macera öyküsüyle geniş bir hayran kitlesi edindikten sonra, L'Amour 1953'te Amerika Birleşik Devletleri'nde ilk uzun romanı Hondo'yu yayınladı. 120'den fazla kitabının her biri baskıdadır; kitaplarının dünya çapında yaklaşık 270 milyon kopyası basılmıştır, bu da onu modern edebiyat tarihinin en çok satan yazarlarından biri yapmaktadır. Kitapları yirmi dile çevrilmiştir ve kırk beşten fazla romanı ve öyküsü sinema ve televizyon filmlerine uyarlanmıştır.

Ciltli en çok satan kitapları arasında *The Lonesome Gods, The Walking Drum* (on ikinci yüzyıl tarihi romanı), *The Walking Drum, Last of the Breed* ve *The Haunted Mesa* bulunmaktadır. Anı kitabı *Education of a Wandering Man*, 1989 yılında en çok satan kitaplar arasında yer aldı. L'Amour'un birçok öyküsünün sesli dramatizasyonları ve uyarlamaları, Bantam Audio yayıncılığından kaset olarak temin edilebilir.

Birçok büyük onur ve ödülün sahibi olan L'Amour, 1983 yılında, hayatı boyunca yaptığı çalışmalarından dolayı Amerika Birleşik Devletleri Kongresi tarafından Kongre Altın Madalyası ile ödüllendirilen ilk romancı oldu. 1984 yılında ise Başkan Reagan tarafından Özgürlük Madalyası ile ödüllendirildi.

Louis L'Amour 10 Haziran 1988'de vefat etti. Eşi Kathy ve iki çocuğu Beau ve Angelique, L'Amour yayıncılık geleneğini sürdürmektedir.

Louis L'Amour'un Bantam Books Kitapları

ROMANLAR

Bendigo Shafter

Borden Chantry

Brionne

Kırık Silah

Yanan Tepeler

Kaliforniyalılar

Callaghen

Catlow

Chancy

Çeroki Yolu

Comstock Lode

Conagher

Çapraz Ateş Yolu

Karanlık Kanyon

Uzun Tepelerden Aşağı

Boş Arazi

Rüzgar Esiyor

Fallon

Ferguson Tüfeği

İlk Hızlı Çekiş

Çakmaktaşı

Ormanlık Alanların Silahları

Asılı Kadın Deresi

Perili Mesa

Silahlı Heller

Yüksek Dereceli

Yüksek Yalnızlık

Hondo

Batı Nasıl Kazanıldı

Demir Mareşal

Anahtar-Kilit Adam

Çocuk Rodelo

Kilkenny

Killoe

Kilrone

Kiowa Yolu

Sonuncular

Papago Wells'teki Son Direniş

Yalnız Tanrılar

Noon Adlı Adam

Skibbereen'den Gelen Adam

Kırık Tepelerden Gelen Adam

Matagorda

Milo Talon

Dağ Vadisi Savaşı

Raylara Doğru Kuzey

Kuru Tarafta

Geçiş

Kanıt Yolu

Hızlı ve Ölü

Radigan

Reilly'nin Şansı

Kayıp Dere'nin Süvarisi

Batı Nehirleri

Gölge Süvarileri

Shalako

Sarı Tepede Hesaplaşma

Gümüş Kanyon

Sitka

Aranan Adamın Oğlu

Taggart

Uzun Boylu Yabancı

Bir Toprağı Evcilleştirmek

Tucker

Sweetwater Rim'in Altında

Utah Blaine

Yürüyen Davul

Batıya Doğru Akıntı

Uzun Çimlerin Esintisi

KISA ÖYKÜ TOPLAMA

Büyük Kar Dağlarının Ötesinde

Bowdrie

Bowdrie'nin Yasası

Buckskin Koşusu

Hollandalı'nın Düzlüğü

Sürüşün Sonu

Dinleme Tepelerinden

Cinayet Tepeleri

Çölün Doğuşu

Uzun Yolculuk

Lonigan

Bir Yol Olsun

Anıt Kaya

Solomon Adaları Üzerinde Gece

Mangrov Kıyısı Açıklarında

Mesquite'in Kanunsuzları

Ruby Tepeleri'nin Süvarisi

Marka için Sürüş

Güçlüler Yaşayacak

Çılgın Adam'a Giden Yol

Güneş Vadisi

Savaş Partisi

Singapur'un Batısı

Dodge'ın Batısı

Bu Ellerle

Yondering

SACKETT BAŞLIKLARI

Sackett'in Toprakları

Uzak Mavi Dağlara

Savaşçının Yolu

Jubal Sackett

Nehirde Sürüş

Şafak Vakti

Sackett

Lando

Mojave Geçidi

Mustang Adam

Yalnız Adamlar

Galloway

Hazine Dağı

Dağda Yalnız

Karanlık Yolu Sür

Sackett Markası

Gökyüzü Yolcuları

HOPALONG CASSIDY ROMANLARI

Yüksek Kaya'nın Süvarileri

West Fork'un Çobanları

Yedi Çamlara Giden Yol

Sorun Çözücü

Kurgu Dışı

Gezgin Bir Adamın Eğitimi

Sınır

Sackett Arkadaşı: Sackett Romanlarına Kişisel Rehber

Anıların İzinde: Louis L'Amour'dan Alıntılar, Angelique L'Amour tarafından derlenmiştir

ŞİİR

Bu Sunaktan Duman

YÜRÜYEN DAVUL

A Bantam Book / Nisan 2005

YAYIN TARİHİ

Bantam ciltli baskı / Haziran 1984

Bantam ciltsiz baskı / Mayıs 1985

Tüm hakları saklıdır.

Telif hakkı © 1984 Louis L'Amour Enterprises, Inc.

Telif hakkı © 1984 Bantam Books.

Haritalar Alan McKnight tarafından hazırlanmıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir şekilde veya herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Yasal olarak izin verilen durumlar hariç. Bilgi için adres:

Bantam Books New York, New York.

Bantam Books ve horoz logosu, Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Lütfen www.bantamdell.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

eISBN: 978-0-553-90016-3